

БАРБАРА ТЕЙЛЪР

БРАДФОРД

НЕОЧАКВАН

ДАР

След „Тайната на Ема“ сагата продължава

БАРБАРА ТЕЙЛЪР БРАДФОРД НЕОЧАКВАН ДАР

Превод: Маргарита Терзиева

chitanka.info

Барвара Т. Брадфорд плени читателите по света е драматичната история за Ема Харт — една изключителна жена — която създава любимата бизнес империя. След като „Тайната на Ема“ беше разбулена, сега три поколения жени от фамилията се изправят заедно срещу опасен враг.

Еван Хюс вече е неразделна част от могъщата фамилия Харт. Открила е и нова любов. Но зад спокойното начало на новия ѝ живот се крият интриги и изпитания.

Тригодишната дъщеря на братовчедка ѝ Теса внезапно изчезва. Принудена да загърби неразбирателствата, Теса търси помощ от Линет — нейна доведена сестра и вечна съперница в бизнеса.

Линет отчаяно се опитва да докаже, че тя е истинската наследница на майка им Паула. Но струва ли си да жертва доверието на близките си, за да постигне бляскаво бъдеще в семейството?

А племенницата на Линет, Индия, се влюбва в беден художник и се сдобива с враждебността и презрението на роднините си.

Четири забележителни жени. Три поколения от властната фамилия. Едно несломимо семейство. Преданост, която ги свързва, и съперници, желаещи тяхната раздяла.

След „Тайната на Ема“ сагата продължава.

ТРИТЕ РОДА

СЕМЕЙСТВО ХАРТ

Ема Харт. Основоположник на рода. Основател на династията и на икономическата империя.

ДЕЦАТА НА ЕМА

Едуина Харт Лаудър. Вдовица на графа на Дънвейл. Незаконна дъщеря на Ема от Едуин Феърли. Първородна.

Кристофър (Кит) Лаудър. Син на Ема от първия ѝ съпруг Джо Лаудър. Роден втори.

Робин Ейнзли. Син на Ема от втория ѝ съпруг Артър Ейнзли. Брат-близнак на Елизабет. Роден трети.

Елизабет Ейнзли Дебойн. Дъщеря на Ема от втория ѝ съпруг Артър Ейнзли. Близначка на Робин. Родена трета.

Дейзи Ейнзли. Незаконна дъщеря на Ема от Пол Макгил. Родена четвърта.

ВНУЦИ НА ЕМА

Антъни Стандиш, граф на Дънвейл. Син на Едуина и Джеръми Стандиш, граф и графиня Дънвейл.

Сара Лаудър Паскал. Дъщеря на Кит и Джун Лаудър.

Джонатан Ейнзли. Син на Робин и Валъри Ейнзли.

Пола Макгил Харт Еймъри Феърли О'Нийл. Дъщеря на Дейзи и Дейвид Еймъри. Сестра на Филип.

Филип Макгил Харт Еймъри. Син на Дейзи и Дейвид Еймъри. Брат на Пола.

Емили Баркстоун Харт. Дъщеря на Елизабет Ейнзли и Тони Баркстоун. Доведена сестра на Аманда и Франческа.

Аманда Линд. Дъщеря на Елизабет Ейнзли и втория ѝ съпруг Дерек Линд. Сестра-близначка на Франческа. Доведена сестра на

Емили.

Франческа Линд Уестън. Дъщеря на Елизабет и Дерек Линд. Сестра-близначка на Аманда. Доведена сестра на Емили.

Оуен Хюс. Син на Робин Ейнзли и Глинис Хюс.

ПРАВНУЦИ НА ЕМА

Теса Феърли Лонгдън. Дъщеря на Пола и първия ѝ съпруг Джим Феърли. Сестра-близначка на Лорн. Доведена сестра на Линет, Емси и Дезмънд.

Лорн Феърли. Син на Пола и първия ѝ съпруг Джим Феърли. Брат-близнак на Теса. Доведен брат на Линет, Емси и Дезмънд.

Лорд Джеръми Стандиш. Син на Антъни и Сали Стандиш, граф и графиня на Дънвейл. Брат на Гиле и Индия.

Лейди Индия Стандиш. Дъщеря на Антъни Стандиш и Сали Харт, граф и графиня Дънвейл. Сестра на Джеръми и Гиле.

Тоби Харт. Син на Емили и Уинстън Харт II. Брат на Гидиън и Натали.

Гидиън Харт. Син на Емили и Уинстън Харт II. Брат на Тоби и Натали.

Натали Харт. Дъщеря на Емили и Уинстън Харт II. Сестра на Тоби и Гидиън.

Гиле Стандиш. Син на Антъни и Сали Стандиш, граф и графиня на Дънвейл. Брат на Джеръми и Индия.

Патрик О'Нийл. Син на Пола и втория ѝ съпруг Шейн О'Нийл. Брат на Линет, Емси и Дезмънд (починал).

Линет О'Нийл. Дъщеря на Пола и втория ѝ съпруг Шейн О'Нийл. Сестра на Емси и Дезмънд. Доведена сестра на Теса и Лорн.

Клоуи Паскал. Дъщеря на Сара Лаудър Паскал и Айвис Паскал.

Фиона Макгил Еймъри. Дъщеря на Филип Макгил Еймъри и Мадалейна О'Шей Еймъри (починала).

Ема (Емси) О'Нийл. Дъщеря на Пола и втория ѝ съпруг Шейн О'Нийл. Сестра на Линет и Дезмънд. Доведена сестра на Теса и Лорн.

Дезмънд О'Нийл. Син на Пола и Шейн О'Нийл. Брат на Линет и Емси. Доведен брат на Теса и Лорн.

Еван Хюс. Дъщеря на Оуен и Мариета Хюс.

Уинстън Харт. По-голям брат на Ема и неин бизнес партньор.

Рандолф Харт. Син на Уинстън и Шарлот Харт.

Уинстън Харт II. Син на Рандолф и Джорджина Харт. Брат на Сали и Вивиан.

Сали Харт Стандиш. Графиня на Дънвейл. Дъщеря на Рандолф и Джорджина Харт. Сестра на Уинстън II и Вивиан.

Вивиан Харт Лесли. Дъщеря на Рандолф и Джорджина Харт. Сестра на Уинстън II и Сали.

Тоби Харт. Син на Уинстън II и Емили Харт. Брат на Гидиън и Натали.

Гидиън Харт. Син на Емили и Уинстън Харт II. Брат на Тоби и Натали.

Натали Харт. Дъщеря на Емили и Уинстън Харт II. Сестра на Тоби и Гидиън.

Франк Харт. По-малък брат на Ема.

Розамънд Харт. Дъщеря на Франк и Натали Харт. Сестра на Саймън.

Саймън Харт. Син на Франк и Натали Харт. Брат на Розамънд.

СЕМЕЙСТВО О'НИЙЛ

Шейн Патрик Дезмънд (Блеки) О'Нийл. Основател на рода и на икономическата империя.

Брайън О'Нийл. Син на Блеки и Лора Спенсър О'Нийл.

Шейн О'Нийл. Син на Брайън и Жералдин О'Нийл. Брат на Миранда и Лора.

Миранда О'Нийл Джеймс. Дъщеря на Брайън и Жералдин О'Нийл. Сестра на Шейн и Лора.

Лора О'Нийл Нетълтън. Дъщеря на Брайън и Жералдин О'Нийл. Сестра на Шейн и Миранда.

Патрик О'Нийл. Син на Шейн и Пола О'Нийл. Брат на Линет, Емси и Дезмънд.

Линет О'Нийл. Дъщеря на Шейн и Пола О'Нийл. Сестра на Емси и Дезмънд.

Ема (Емси) О'Нийл. Дъщеря на Шейн и Пола О'Нийл. Сестра на Линет и Дезмънд.

Дезмънд О'Нийл. Син на Шейн и Пола О'Нийл. Брат на Линет и Емси.

Дейвид Калински. Основател на рода и на икономическата империя.

Сър Роналд Калински. Син на Дейвид и Ребека Калински.

Майкъл Калински. Син на Роналд и Хелън (Пуси) Калински.

Джулиан Калински. Син на Майкъл и бившата му съпруга
Валънтайн Калински. Брат на Ариел и Джесика.

Ариел Калински. Дъщеря на Майкъл и бившата му съпруга
Валънтайн Калински. Сестра на Джулиан и Джесика.

Джесика Калински. Дъщеря на Майкъл и бившата му съпруга
Валънтайн Калински. Сестра на Джулиан и Ариел.

ПЪРВА ЧАСТ

БУРЕВЕСТНИКЪТ

„Буревестникът предвещава буря. Но на английски името му идва от Свети Петър. Когато се храни, птицата прелита и кръжи съвсем близко до водата, краката ѝ често докосват повърхността на океана и изглежда така, сякаш «ходи по вълните», както според Библията Свети Петър е ходил по тях.“

Британски атлас на
птиците

Лятото на 2001

Еван Хюс стоеше на етаж за дамска мода в магазина на Харт в Найтбридж. Беше седем часът и все още наоколо цареше спокойствие. Клиентите щяха да започнат да надничат през прозорците към осем, към девет най-всеотдайните служители щяха да са тук и да се подготвят за десет, когато магазинът щеше да отвори врати. Но сега тя беше съвсем сама.

Обичаше този магазин и особено този етаж. Той бе изцяло нейно творение. Миналата седмица бе организирала грандиозна промоция в новия моден салон и още живееше с мисълта за постигнатия успех. Но сега ѝ предстоеше нещо много по-трудно — трябваше да вземе важно решение, което засягаше личния ѝ живот.

Тръгна бавно между моделите, като оглеждаше и търсеше някакви пропуски. Не можеше да не си спомни първия ден, когато влезе в „Хартс“. Беше януари 2001 година, преди осем месеца. Най-щастливият ден в живота ѝ. Тогава срещна мъжа на живота си и получи работата, за която винаги бе мечтала. По нищо не личеше, че в онзи ден мечтите ѝ ще се превърнат в реалност, но по някакъв магичен начин стана точно така.

Еван спря и огледа витрината отляво. Умните ѝ сиво-сини очи поглъщаха всяка подробност от интериора. Етажът наистина бе подреден с вкус, точно както трябва да бъде един луксозен етаж в престижен магазин, може би най-престижният в целия свят.

„Хартс“ в Найтбридж бе основан от кралицата в този бизнес Ема Харт. Тя бе починала преди трийсет години и сега магазинът се управляваше от внучката на Ема, Пола О’Нийл. Изтънена жена на около петдесет години, тя бе наследила от баба си изключителен търговски нюх и се справяше успешно с работата си. Дъщерите ѝ Теса и Линет вървяха по нейните стъпки. Те също работеха тук. Теса отговаряше за първите три етажа, където продаваха козметика, парфюми, бельо и спортни стоки. Доведената ѝ сестра Линет управляваше модните етажи и помагаше на Пола в рекламата.

Именно Линет предложи на Еван да започне работа като неин помощник и през първите няколко месеца двете организираха модна ретроспективна изложба, която постигна голям успех и привлече много нови клиенти.

Линет и Теса. И двете амбициозни, и двете с трудни характери, сега бяха част от живота ѝ.

Като награда за всеотдайната ѝ работа Линет я повиши и тя направо се развихри.

Еван застана пред моделите, завършени буквално предишната нощ. Бяха съвършени и стояха като излети на манекените. Хората от изложбения отдел бяха извършили чудеса.

Обърна се и тръгна към долния етаж, където беше кабинетът ѝ. Еван беше висока, стройна и елегантна и знаеше, че изглежда прекрасно. Щом влезе в кабинета си, погледът ѝ попадна на снимката на Гидиън Харт върху бюрото ѝ. В онзи първи ден те се сблъскаха случайно в магазина и се влюбиха от пръв поглед. Тя търсеше кабинета на управителката на „Хартс“ и той предложи услугите си да я заведе дотам. После каза няколко думи на братовчедка си Линет за нея. Тя проведе интервю с Еван и я взе на работа.

Еван седна на стола зад бюрото си, облегна се назад и се замисли за промените, които бяха настъпили в живота ѝ през тези осем месеца.

Дори и в мечтите си не се бе надявала да намери в Лондон свое второ семейство. Само преди година живееше с майка си, баща си и двете си осиновени сестри в Кънектикът. Но баба ѝ, Глинис Хюс, промени всичко. На смъртния си одър я накара да ѝ обещае, че ще отиде в Лондон и ще открие Ема Харт. „Ема държи ключа към твоето бъдеще“ — бе добавила тя. И Еван изпълни желанието ѝ. Оказа се, че Ема е мъртва от близо трийсет години, но тя беше поразена от магазина и реши да потърси работа в него.

И ето, сега работеше тук, планираше бъдещето си с Гидиън и се опитваше да намери мястото си в новото семейство... защото неочаквано откри, че тя също е Харт.

Пола прочете в дневниците на Ема, че и Еван е нейна внучка. Глинис бе родила син от един от синовете на Ема Харт, Робин. Бащата на Еван беше Харт.

Семейството я посрещна сърдечно, всички се държаха мило и с разбиране, но въпреки това ѝ беше трудно и се чувстваше обърквана.

Толкова неочаквани разкрития, толкова нови впечатления и непознати хора! Понякога ѝ се струваше, че няма да има край.

Но най-много я тревожеше връзката ѝ с дядо ѝ, за когото не смееше да пише в писмата си до Кънектикът. Как щеше да приеме баща ѝ, Оуен Хюс, новината за своя произход? Тя можеше да преобърне живота му. И дали наистина искаше да разбере, че човекът, отгледал го като собствен син, не е негов биологичен баща? Еван нямаше отговор на въпроса, въпреки че непрекъснато мислеше за това.

Крайно време беше да реши как да постъпи. След седмица майка ѝ и баща ѝ щяха да бъдат в Лондон, за да прекарат отпуската си с нея. Щеше ли да намери сили да погледне баща си в очите и да скрие истината? Да запази тайната? И трябваше ли? Никой не можеше да ѝ помогне сега. Гидиън ѝ бе казал да постъпи, както смята за най-правилно, а никой друг не се нае с конкретен съвет.

Топката беше в нейното поле.

Не биваше да подминава и въпроса за Робърт Ейнзли, дядо ѝ, любовника на баба ѝ по време на Втората световна война. Тогава той бил пилот в Кралските военновъздушни сили, а баба ѝ Глинис, по баща Дженкинс, била млада девойка от Уелс и работела като секретарка на Ема Харт в същия този магазин.

Еван харесваше Робин, дори изпитваше нещо повече от симпатия. Знаеше също, че той копнее да се срещне със сина си. Обаче дали баща ѝ би искал да се запознае с непознатия си... с истинския си баща? С любовника на майка си? О, боже!

Еван пусна компютъра, но тревожните мисли за Робин, Глинис и предстоящото идване на баща ѝ не ѝ позволиха да се съсредоточи. Изключи го бързо и реши: ще послуша съвета на Линет и ще замине за Йоркшир да си почине една седмица. Искаше отново да посети Робин Ейнзли, нуждаеше се от още отговори. И най-вече, искаше да разбере защо Робин и Глинис не са се оженили.

— Тя беше много красива, направо зашеметяваща красавица. И много страстна, всеотдайна в любовта. Но знаех, че не можем да създадем семейство. В крайна сметка един от нас щеше да заколи другия — завърши с въздишка Робин.

Тя помълча, като се опитваше да проумее думите му.

— Защото отношенията ви бяха прекалено бурни, така ли? — попита бавно.

— Точно така. Непрекъснато се карахме.

— Борехте се за власт?

— Разбирахме се само в леглото. Но не можеш да градиш продължителна връзка само върху хармоничен секс.

Еван кимна, погледна го изпитателно и реши да му се довери:

— Тя винаги ми повтаряше, че е много важно да стъпиш на врата на мъжа. И знам, че се състезаваше с дядо. Имам предвид Ричард Хюс.

— Не се смущавай, Еван — каза тихо Робин. — Ричард Хюс е твой дядо и баща на Оуен. Глини беше прекрасна жена, но не бяхме един за друг, това е. Не можехме да водим нормален съвместен живот. И двамата бяхме избухливи и вината е както моя, така и нейна.

— Затова ли се разделихте?

— Да. Кавгите ни ставаха все по-чести и все по-ярошни. Животът ни се превърна в ад.

— Но тя е била бременна, а ти не си предприел нищо... — Гласът ѝ секна. Усети, че тонът ѝ е обвинителен, а не искаше да съди никого.

— Вече го обсъждахме, Еван — отвърна кротко Робин. — Готов съм да обясня още веднъж. С баба ти вече бяхме разделени. Аз започнах да излизам с Валъри Лъден. Двамата се разбирахме и нещата между нас се задълбочиха. Когато Глини ми каза, че е бременна, аз вече бях сгоден за Валъри. Но трябва да ме разбереш правилно. Дори и да не бях сгоден, дори и да нямаше друга жена в живота ми, пак нямаше да се ожения за баба ти. Ние не можехме да живеем заедно и тя също беше наясно с това.

— Съжалявам, Робин, малко прекалих.

— Няма нищо — отвърна той и се усмихна. — Разбирам потребността ти да разбереш всичко.

— Но защо Глини не ти е позволила да ѝ помогнеш финансово.

— Предполагам, че гордостта не ѝ позволи.

— Но е позволила на Ема Харт да ѝ помогне.

— Така е. Мама обичаше Глини като собствена дъщеря и тя го чувстваше. Като момиче Ема е изживяла почти същото — забременяла от сина на господаря и той отказал да се ожени за нея. Очевидно споменът за това унижение е събудил симпатията ѝ към баба ти.

— Благодаря ти за този разговор, Робин! Имах нужда да разбера какво точно се е случило между теб и баба.

— Беше изпепеляваща страст. Наистина си бях загубил ума по нея, но това не е достатъчно за един стабилен брак.

Той ѝ се усмихна и я погледна с обич.

Еван също му се усмихна и стисна дългите му красиви пръсти. Двамата седяха на широкия диван в библиотеката на Лекланд, къщата на Робин в Йоркшир. Не бяха се виждали няколко седмици и сега бяха щастливи, че са заедно и имат възможност да се опознаят по-добре.

Старец и млада девойка. Кръвно свързани, но доскоро — напълно непознати. Дядо и внучка. Двама души, току-що открили съществуването на другия, които искаха с цялото си сърце да станат приятели, да се сблизят, дори да станат едно семейство, ако е възможно. По-младата искаше да проучи миналото, да проумее какво е станало в живота на дядо ѝ и баба ѝ. По-възрастният се страхуваше, че това минало може да я нарани и да я накара да го намрази.

Телефонът иззвъня, стресна и двамата и замлъкна почти веднага. Явно някой в къщата бе вдигнал слушалката.

След миг икономът почука на вратата.

— Извинете ме, сър, но доктор Харви ви търси на телефона. Искане да разговаря с вас.

— Благодаря, Болтън — отвърна Робин, извини се на Еван и стана.

Премести се на стола зад бюрото си и вдигна слушалката.

— Добро утро, Джеймс.

Младата жена също стана и отиде към френския прозорец, чиято врата водеше към терасата. Излезе навън и пое дълбоко въздух. В Дейлс въздухът винаги беше чист и свеж. Особено в това прекрасно августовско утро с лазурносиньо небе, бистро като сълза. Един прекрасен слънчев ден, светъл и чист като вчерашния. Беше започнала да се влюбва в тази лъчиста светлина, характерна за Северна Англия.

Седна на каменната скамейка и се загледа в яркозелената поляна, оградена с редици от пъстри, цъфтящи през цялата година цветя. Очите ѝ се спряха на малката горичка вдясно от поляната. Зад короните на дърветата се виждаха голите хълмове — тъмни петна на светлосиния хоризонт.

„Какво прекрасно място“ — възхити се тя и отново огледа природата около Лекланд Прайъри. Вече няколко века имението се издигаше сред гордите хълмове. Пенистоун Роял, къщата на Пола,

беше недалеч оттук и през последните няколко месеца Еван имаше възможност да опознае добре тази част на Йоркшир, където климатът беше по-мек и по-благодатен от останалата планинска част.

Нагоре склоновете бяха голи и пусти — негостоприемни през по-голямата част на годината. Линет, разбира се, нямаше да се съгласи с нея. Тя намираще, че лишените от растителност хълмове притежават една особена, царствена красота. „Обичам тези склонове, както ги е обичала Ема Харт — й бе казала веднъж. — Моята прабаба е била дете на планината и не е оставала за дълго далеч от тях. Аз съм същата.“

Ема Харт.

Еван повтори няколко пъти името наум. Макар и мъртва от трийсет години, нейният дух все още живееше сред тях и имаше такова влияние над рода, сякаш беше жива. Ема беше и нейна прабаба, въпреки че го бе научила през януари, когато животът й се промени изцяло. Тя беше Харт. И семейството я бе приело като своя.

Мислите й се върнаха към Робин Ейнзли, любимия син на Ема Харт. Нейният биологичен дядо. Човекът, с когото се бе запознала само преди няколко седмици, но когото харесваше и знаеше, че може да обикне. В него имаше нещо много уязвимо, и то будеше у нея желание да го закриля и да се грижи за него. Беше на осемдесет и изглеждаше толкова самотен!

Робин Ейнзли бе изоставил баба й, но имаше основания за това, а и оттогава бе минал половин век. И трябваше да признае, че баба й със сигурност е живяла по-спокойно и по-щастливо без Робин. Щом, както казва той, непрекъснато са се карали. Само няколко месеца преди да се роди бебето, баба й се бе омъжила за добър и грижовен съпруг. Когато баща й се е родил, Ричард осиновил детето и го отгледал като свое. Бил е чудесен баща, не можело да се мечтае за по-добър, Оуен й го повтаряше непрекъснато.

Когато си помисли за баща си, тя изтръпна вътрешно. Отново се замисли как да му разкрие истината за неговия произход. За него Ричард Хюс беше повече от баща. Беше негов идол.

— Съжалявам, че те оставих сама — прекъсна мислите й Робин, — но трябваше да отделя известно време на доктор Харви.

Еван скочи от мястото си и се вгледа загрижено в лицето му.

— Но ти си добре, нали?

— В отлично здраве съм, скъпа, уверявам те. Доктор Харви се обади, за да потвърди, че двамата със съпругата му приемат поканата за вечеря утре вечер.

Той излезе на терасата и се приближи до нея.

— Искаш ли да постоим малко тук? Да се порадваме на майката природа? Каква прекрасна сутрин!

— Наистина — съгласи се Еван.

Те седнаха на пейката. Настъпи кратко мълчание, после Робин заговори:

— По телефона ми каза, че искаш да разговаряме за много неща, но досега сме обсъждали единствено връзката ми с баба ти. Какво друго те тревожи?

— Баща ми.

— Оуен. Той знае ли за... добре пазената от Ема тайна?

— Не.

— Защо, Еван? Страхуваш ли се?

— Не, не точно. Но си мисля, че може би е по-добре да изчакам да дойде в Лондон. Той пристига в края на месеца.

— Няма ли поне да му подскажеш какво става тук, докато е още в Америка? Имам предвид, за мен. Това ще го подготви за шока, който без съмнение ще изпита.

— Не ми е минавало през ума — отвърна тя и прехапа устни. — Мислех си, че е по-добре да му го съобщя лично.

Робин се намръщи. Заговори бавно и замислено:

— То е ясно, че няма да хареса чутото. Илюзиите, които е приемал цял живот за истина, ще бъдат разбити. И сигурно ще ми се сърди заради миналото.

— А може би и на майка си, защото е скрила истината от него — замисли се Еван. — Баба го е лъгала.

— Не знам, скъпа. Мисля, че Глини е постъпила правилно. Ричард се ожени за нея няколко месеца преди Оуен да се роди и е обичал детето като свое. Ричард беше чудесен човек и мисля, че Глини е направила услуга на всички, като е скрила истината.

— Това е така, но...

— Какво, но?

— Татко не е лесен човек, Робин.

В погледа му проблесна разбиране и той възкликна:

— Знаеш ли какво си спомних? Когато Пола те доведе за пръв път у нас, ти спомена, че баща ти е открил някакви документи след смъртта на Глини.

— Да, така е, но той всъщност не ми каза какво е открил. По-скоро беше усещане от моя страна, като имам предвид странното му поведение, щом чуе името Харт.

— Как точно реагира?

— Ами... стана някак... унил. Мисля, че това е точната дума. Не беше доволен, че започнах работа в „Харт“, и това ме изненада. Преди да замина, дори ме насърчаваше да изпълня завета на баба — да дойда в Лондон и да намеря Ема Харт.

Робин поклати глава.

— Може да се е натъкнал на неин дневник, писма или някакви спомени от онова време, за които Глини е забравила.

— Сигурно — съгласи се тя. — И откритието го е настроило срещу семейство Харт. Това ли е твоето предположение?

— Да — кимна той и замълча за миг. — Не знам дали няма да е по-разумно да не разлайваме кучетата, скъпа. Защо изобщо трябва да му казваш? Може той да не иска да научава това, което се каниш да му кажеш. Мисля си, че е по-разумно тайната да си остане тайна завинаги. Нека продължава да си мисли, че Ричард е неговият биологичен баща.

— Наистина, има логика в това — изрече бавно Еван и усети, че от плещите ѝ се смъква огромен товар.

Робин сякаш разбра чувствата ѝ и я прегърна.

— Важното е, че ние с теб знаем истината, нали?

— Да — прошепна тя, затвори очи и отпусна глава на рамото му.

Те останаха известно време така, всеки потънал в собствените си мисли. Еван се замисли за Гидиън. Как щеше да му обясни внезапната промяна, макар той да ѝ бе дал пълна свобода да решава сама как да постъпи с баща си? Гидиън разбираше добре колебанията ѝ и ѝ съчувстваше заради създалото се положение. Всъщност първата му реакция беше подобна на тази на Робин: предложи ѝ да не казва на баща си нищо за Харт. Но тя се колебаеше. Тогава той заяви, че ще приеме всяко нейно решение.

Колкото до Робин, той се интересуваше главно от Еван Хюс. Чувстваше се невероятно щастлив, че тази млада жена влезе в живота

му. Наистина, беше малко късно, но поне разбра за съществуването ѝ. Постара се да я опознае и за краткото време, през което бяха заедно, я хареса. Беше я държал в прегръдките си, за да я успокои, сега отново имаше възможност да я прегърне и да я утеши.

Когато Пола я доведе за пръв път при него, уморените му очи се вгледаха в прекрасното ѝ лице и веднага доловиха приликата с неговата сестра-близначка, Елизабет. Елизабет на двацет и седем години, на колкото беше Еван сега. Сърцето му подсказа верния отговор. Еван беше негова внучка. Негова единствена наследница. Кръвта му течеше във вените ѝ и един ден щеше да продължи да тече във вените на нейните деца. Тя беше доказателството, че животът му няма да мине незабелязано, че част от него ще продължи да живее на тази земя. Продължението на рода беше много важно, но преди появата на Еван задачата изглеждаше неизпълнима.

Изведнъж се сети за Джонатан и изтръпна. Можеше само да се моли синът му никога да не се доближи до Еван. Бе направил всичко възможно да го убеди, че тя не застрашава наследството му, дори бе ангажирал двамата си адвокати и цял куп юристи да му докажат, че всичко остава за него.

Обаче Джонатан беше непредвидим, Робин отдавна бе признал пред себе си, че единственият му син е зъл човек, дори по-лошо — социопат, и не можеше да предвиди нито времето, нито начина му на действие.

— Добре ли си — разтревожи се Еван, доловила настроението му.

— Да, скъпа, много съм добре — усмихна ѝ се той. — Но трябва да ти призная, че ми е студено дори и в слънчев ден като този. Хайде да влезем. Искам да ти покажа нещо.

Двамата влязоха в библиотеката и Робин измърмори:

— Сядай, сега ще се върна.

Той забърза към бюрото си, а тя се настани на дивана и го проследи с поглед. Биваше си го Робин, висок и изправен дори и на тези години, и все още пълен с енергия. Това я радваше. Откри го малко късно, той вече беше на осемдесет, и мисълта, че скоро може да го изгуби, я ужасяваше.

Робин се върна при нея и ѝ подаде една стара снимка. Тя се взря внимателно в избелялата хартия и възкликна:

— Това сте ти и баба. Божичко, каква красива двойка сте били!
Той се засмя:

— Наистина изглеждахме добре. Всички се обръщаха след нас. Виждаш ли, аз съм с униформата си на пилот, а баба ти е облечена според тогавашната мода. Тя беше ослепителна красавица. Харесва ли ти? Подарявам ти я.

— Ах, Робин, колко си добър! Но няма ли да ти е мъчно да се разделиш с нея? Пазиш я от толкова време...

— На кого да я оставя, ако не на нашата внучка, мила? Задръж я. Искане ми се да знаеш какви сме били като млади, преди нещата между нас да се променят.

Тя кимна и докосна рамото му.

— Ще я пазя като очите си.

Той топло ѝ се усмихна.

— А сега ще се смилиш ли над стария човек? Ще останеш ли за обяд?

— С удоволствие — сложи глава на рамото му тя.

Но докато отиваше след него към трапезарията, сърцето ѝ неочаквано се сви. Интуицията ѝ подсказа, че нещата с баща ѝ няма да минат така гладко и че ѝ предстоят сериозни проблеми.

Теса Феърли Лонгдън стоеше на терасата и наблюдаваше как малката ѝ дъщеря се суети като квачка около порцелановата си кукла Дейзи, плюшеното мече и парцалената кукла Реги. Беше ги наредила на столовете около детската масичка и сега им поднасяше чай.

Щом децата ѝ най-сетне се умириха, Адел погледна към майка си и каза:

— Дейзи и Теди са заедно. Аз ще седна до Реги.

— Чудесно си го намислила, скъпа. Мисля, че ще са щастливи, както и да ги подредиш — усмихна се Теса и погледна с любов тригодишната си дъщеря.

Междувременно си напомни вечерта да извади парцалената кукла от коша с играчките. Реги беше много мръсна и скъсана, но детето си я обичаше. Теса отдавна бе разбрала, че куклата успокоява Адел, но трябваше да се пере на ръка, за да не се разпадне съвсем.

„Довечера — си обеща тя, — ще я изпера, ако успея да я измъкна от ръцете ѝ.“

За нея беше истинска радост да е в Йоркшир с дъщеря си. Първата глътка спокойствие след раздялата със съпруга ѝ Марк Лонгдън. Наведе се, прокара ръка по копринената коса на дъщеря си и прошепна в ухото ѝ:

— Ще поработя малко в библиотеката, съкровище. Ако ти потрябвам, ме повикай.

Адел кимна и попита:

— На компютъра ли?

— Точно така — отвърна Теса с преливащо от гордост сърце. Каква умница беше тази нейна дъщеря! Най-любимото ѝ същество в целия свят. След развода щеше да има повече свободно време и щеше да се посвети изцяло на нея. Целуна я по челото и с нежелание тръгна към библиотеката.

Днес Елвира имаше свободен ден и двете с Адел бяха сами. Теса се замисли за възможността да отиде до магазина в Харогейт с Адел, но в крайна сметка реши да си остане вкъщи. Да затвориш едно дете в

кабинета в такова прекрасно утро си беше направо престъпление. Щеше да поработи тук върху реформите, а Адел щеше да се порадва на слънцето и на чистия въздух на терасата.

Теса отдавна бе открила, че библиотеката е най-удобното място за работа, когато беше в Пенистоун Роял. Помещението беше светло, просторно с високи тавани и боядисани в бяло стени. Беше тихо и спокойно място с библиотечни шкафове до тавана, които създаваха уютна работна обстановка.

Тя реши да се разположи до остъклената врата към терасата, където Адел можеше да си играе чак до обяд. За целта премести една маса, на която да работи. Така можеше спокойно да слуша разговора на Адел с мечето Теди, докато работи, и да е на нейно разположение, ако се нуждае от нещо.

Включи компютъра и работи без прекъсване два пъти по пет минути, нахвърли няколко скици за промяна на някои от етажите, като от време на време хвърляше поглед към терасата и се усмихваше на важните разговори между дъщеря ѝ, Реги и мечето.

Адел беше умна и изобретателна в игрите, дори можеше да чете, въпреки че още нямаше четири годинки. Беше по-развита от връстниците си, но не до степен, която би подразнила. Мила по природа, тя печелеше симпатиите на всички с веселия си, но малко упорит нрав.

Адел сякаш разбра, че майка ѝ мисли за нея, вдигна поглед и ѝ подари една очарователна усмивка. Теса ѝ помахаше и се съсредоточи отново в работата си. Трябваше да помисли как да съчетае идеите си с площта, която предлагаше магазинът. Този проект беше важен за нея. Линет, братовчедка им Индия и Еван трябваше да обновят магазина в Лийдс. За нея бе определен Харогейт. „Хартс“ подновяваше всичките си магазини.

Телефонът иззвъня и тя едва не подскочи. Звъненето продължи и тя се зачуди защо никой не вдига слушалката. После се сети, че е сама в цялата къща. Елвира вече пътуваше за Лийдс, Маргарет беше на пазар в Рипън, а Еван бе потеглила с колата преди часове. Емси и Дезмънд не се бяха върнали от сутрешната си езда.

Стана, заобиколи огромното бюро до дивана и вдигна телефона.

— Пенистоун Хаус, моля?

Последва дълга пауза. После се чу мъжки глас:

— Теса? Теса ли...

И всичко замря.

„Сигурно е Тоби — помисли си тя. — Звъни ми от Ел Ей.“ Тя притисна слушалката до ухото си и извика:

— Тук е Теса Лонгдън. Кой се обажда?

Но отсреща никой не отговори. Тя остана така за момент, извика още няколко пъти „ало“ и ядосана затвори. След миг телефонът отново иззвъня. Тя грабна слушалката и изрече:

— Тук е Теса Лонгдън. Кой се обажда?

Чуваше само прашене и далечен шум на морски вълни.

— Ало! Ало! Не ви чувам!

Освен че се подразни, тя започна и да се тревожи. Братовчед й Тоби бе заминал миналата седмица за Лос Анжелис да се срещне с жена си и бе обещал да се обади. Нямахше съмнение, че е той. Сигурно й се обаждаше от мобилния си телефон. Връзката изведнъж прекъсна, тя тресна слушалката върху апарата и забърза към компютъра си. Но още преди да стигне, телефонът иззвъня за трети път. Отново вдигна и отново извика:

— Аз съм Теса? Кого търсите?

— Тес... — и гласът секна, преди да довърши името й.

Последва статичен шум и откъслечни, неясни думи. Теса извика няколко пъти „ало“ и „ти ли си“, но това не помогна.

Остана с притисната до ухото слушалка още няколко минути, накрая затвори и изруга Тоби наум. Толкова ли не е могъл да намери стационарен телефон?

Изведнъж й хрумна, че Тоби трябва да се е обаждал най-напред в кабинета и е разбрал, че си е вкъщи. Набра бързо номера и й отговориха веднага.

— Аз съм, Патси — каза забързано. — Мисля, че днес Тоби Харт ме е търсил от Щатите. От мобилния си телефон. Но връзката е много лоша. Ти чу ли се с него сутринта? Какво каза той?

— Не, Теса, Тоби не се е обаждал тук — отвърна Патси. — Всъщност днес телефонът, общо взето, мълчи. Само Джейн Листър се обади за поръчаната от теб рокля. Била готова. Щяла да я донесе. А, и Анита Мур се обажда. Иска да ти представи новата си козметична серия. Казах й, че ще се свържеш с нея в началото на другата седмица.

— Добре. Виж, ако Тоби се обади, кажи му да потърси стационарен телефон и да ми звънне оттам. Аз ще бъда в Пенистоун Хаус цял ден. И вечерта също.

— Ще му предам. Ще се чуем пак, нали?

Теса се върна в библиотеката и преди да продължи с работата си, несъзнателно потърси с поглед дъщеря си. Изведнъж дъхът ѝ секна. Адел не беше до масата за чай.

Теса изскочи на терасата и огледа наоколо, но Адел не се виждаше никъде. Тя нямаше навика да се разхожда сама. Беше послушно дете.

Теса се разтревожи. Затича напред-назад, дори погледна под масата, и веднага забеляза, че парцалената кукла също липсва.

Къде можеше да е отишло детето? Може би беше долу, при стария дъб? Тя хукна към основата на полегатия склон. Там имаше вековен дъб с огромна корона, под чиято сянка Адел обичаше да си играе. Но под дъба нямаше никого.

„Ами ако се е опитала да слезе от терасата по стръмните стъпала отзад“ — ѝ мина през ума и усети, че паниката я завладява. Хукна обратно към терасата и сякаш прелетя над стъпалата. Вече си представяше ужасяваща картина — дъщеря ѝ лежи безпомощна в подножието на стълбите. Но Адел не беше там. Теса се обърна и не разбра как стигна до предната част на къщата. Наоколо нямаше жива душа — не се виждаха нито момчетата от конюшните, нито градинарят. Беше зловецъ тихо, сякаш беше съвсем сама в цялото имение.

Стигна до входната врата и прехапа устни. Беше открехната, а това бе необичайно. Винаги я заключваха, за да се предпазят от натрапници и крадци. Влезе в преддверието и извика:

— Адел! Адел! Чуваш ли ме?

Отговор не последва.

Никой не затича към нея, не чу и стъпки.

Изведнъж ѝ хрумна, че Адел може да е изтичала до кухнята да помоли Маргарет за любимите си шоколадови пръчици. Така масата ѝ за чай щеше да е свършена. Хукна по коридора и се втурна в кухнята. Но там нямаше никого. Сърцето ѝ се сви. Сълзите премрежиха погледа ѝ. Тя спря за миг, облегна се на стената да си поеме дъх и да се

поуспокои, за да помисли трезво къде може да отиде едно тригодишно момиченце.

Излезе отново пред къщата и тръгна по алеята за колите.

— А сега накъде — запита се на глас.

Струваше й се, че може би е тръгнала към съседните градини. Трябваше да намери всички и да започнат издирване. Да открие Уигс, а може би и двете момчета от конюшната. Пенистоун Хаус бе заобиколен от обширни зелени пространства, а отвъд тях имаше гъсти гори.

— Госпожо Теса! Госпожо Теса!

Викът на Уигс я накара да подскочи. Градинарят бързаше към нея с парцалената кукла в ръце. Затича се към него и извика:

— Къде я намери?

Той протегна ръка и й подаде куклата.

— На завоя на алеята за колите — посочи с ръка. — Нали знаете, онзи завой, точно преди да излезете на главния път?

Теса притисна куклата към гърдите си и изхълца:

— Не мога да откроя Адел. Изведнъж изчезна и нямам представа къде може да е. Трябва да започнем издирване.

Уигс зяпна от учудване.

— Аз си мислех, че сигурно е изпуснала куклата, преди да се качи в колата.

— Каква кола? — извика Теса. Очите й горяха от напрежение. — Тук е имало кола?

— Да. Чух свиренето на гумите, когато потегляше. Едва не прегази едно от понитата. Събори го и двете конярчета хукнаха след него, викаха на шофьора да спре, но той продължи — заговори бързо Уигс и се опита да се освободи от Теса, която го държеше за раменете и го разтърсваше с всички сили.

Тя пребледня. Краката й се подкосиха и ако Уигс не я бе подкрепил, щеше да се свлече на земята.

Марк. Сигурно е бил Марк. Боже господи, кой друг можеше да бъде? Той е откраднал детето й. Затвори очи и закри лицето си с ръце. Тялото й трепереше неистово.

— По-добре да влезете вътре, госпожо Теса, да поседнете мъничко — загрижено каза Уигс. — Изглеждате ужасно.

В този момент се чу конски тропот. Тя отвори очи и се обърна по посока на звука.

Уигс също погледна натам и измърмори:

— Сигурно Емси и Дезмънт се прибират от езда.

— Да, сигурно са те — потвърди тя. Сълзите потекоха по лицето ѝ, но успя да попита: — Тази кола... Как изглеждаше, Уигс? Успя ли да видиш шофьора? Приличаше ли на господин Лонгдън?

Той поклати глава.

— Не успях да го разгледам. Но беше мъж. Поне така мисля. Колата беше черна.

— Мерцедес...

Той поклати замислено глава, но после решително изрече:

— Сто процента беше мерцедес, госпожо.

Емси и Дезмънт се зададоха по пътя. Бяха укротили уморените коне и язدهха бавно. Емси махна с ръка и извика весело:

— Ехо, здрасти, Теса!

Дезмънт също ги поздрави. Красивото му лице сияеше.

Теса ги повика с ръка, после промени решението си и затича към тях. Уигс я последва.

Дезмънт слезе от красивия черен жребец и тръгна към сестра си. Изведнъж забеляза колко е преbledняла и почти изкрещя:

— Какво е станало, Теса?

— Адел... — едва произнесе тя. — Изчезна безследно. — Обърна се и потърси погледа на Уигс. — Най-вероятно е отвлечена.

Градинарят познаваше Теса още от дете. Веднага разбра какво иска тя от него. Трябваше той да обясни, тя нямаше сили за това.

— Ето как стоят нещата — започна той. — Появи се една кола. Не знам кой я караше, но се понесе бясно по алеята, едва не отнесе едно пони. Момчетата се затичаха след него, но той не спря. Аз тръгнах към тях да разбера какво става и видях куклата на Адел. Помислих, че я е изпуснала, докато се е качвала в колата. Не я видях вътре, но ми се струва, че трябва да се е качила в нея.

Градинарят свърши и поклати глава, сякаш да увери сам себе си, че това е единственото обяснение.

— Но всъщност не си я видял да се качва в колата — вдигна вежди Дезмънд.

Уигс отново поклати глава:

— Не, видях само куклата и си помислих, че е в колата.

Теса пое дълбоко въздух и изрече:

— Уигс, моля те, разпореди се да претърсят околността и говори с Джо. Той може да е видял шофьора на колата. Може да са били негови познати.

— Веднага, госпожо, но няма как да говоря с Джо. Той замина за Ийст Уитън и не вярвам да се върне скоро. Но надали са търсили него. Не мисля, че който идва тук по работа, ще кара така безумно. При всичките тези табели за свободно разхождащи се коне... Който и да е бил в тази кола, не е от местните. Те знаят, че бързото шофиране из имението може да е опасно.

— Съгласен съм — обади се Дезмънд.

Той слезе от коня, отиде бързо при Теса и я прегърна. Тревожеше се за Адел, но и за сестра си и се замисли какво могат да предприемат.

Емси също скочи от седлото и помоли Уигс да прибере конете в конюшните.

— Ще дойдем след малко да изтрием потта им — добави тя. — Благодаря ти, Уигс.

— Веднага ще ги прибера, госпожице — отвърна с готовност той и пое поводите от ръцете ѝ. С другата ръка хвана коня на Дезмънд. — Ще кажа на едно от момчетата да се погрижи за тях. Вие останете с госпожа Теса.

Емси му се усмихна, но той забеляза, че е бледа като сестра си. Изглеждаше изплашена. Уигс я потупа бащински по рамото и каза уверено:

— Не се тревожете, госпожице. Ако детето е някъде наоколо, ще го открием.

— Надявам се, Уигс — прехапа устни тя. — Дано само да се е изгубила.

Градинарят забърза към конюшните, убеден, че именно Марк Лонгдън е виновен за изчезването на Адел. Всички работници в имението знаеха за развода на госпожа Теса и никой не обичаше господин Лонгдън. Но той беше баща на детето. Не му се вярваше да го нарани, Лонгдън обаче беше извратен тип, така поне бе чувал Уигс. Беше пияница и май взимаше и наркотици. Освен това биеше жени. Според Уигс, който посяга на жени, е страхливец и мръсник. Добре, че госпожа Теса го напусна.

Дезмънд, Теса и Емси влязоха в Каменната зала.

— Да ти наля ли малко бренди — попита Дезмънд. — Изглеждаш като мъртвец.

— Благодаря ти, Дезмънд, но повече се нуждая от чаша горещ чай и аспирин. Да отидем в кухнята.

Той кимна и двамата с Емси я последваха по дългия коридор. Емси напълни електрическия чайник с вода, включи го и нареди на масата три порцеланови чаши.

Дезмънд и Теса седнаха на кръглата маса до прозореца. Младежът веднага взе ръката на сестра си и се помъчи да я утеши. Беше само на петнайсет години, но много по-зрял за възрастта си. Понечи да ѝ каже, че всичко ще бъде наред, но разбра, че в момента думите не са в състояние да я успокоят.

Теса беше прекалено разстроена, за да може да намери някаква логика в случилото се. Просто не знаеше какво да прави. Трудно ѝ беше да седи и да чака. Търсенето можеше да се проточи, а моментът беше критичен. Ако Адел се беше изгубила, можеше да се изплаши, да претърпи някакъв инцидент. Не беше ли по-добре да се присъедини към групата на издирващите? Би ли могъл Марк да я открадне? Дали Джонатан Ейнзли не беше замесен в това? Тази мисъл я изплаши и тя побърза да я прогони от съзнанието си. От друга страна, ако беше Марк, не трябваше ли да звънне в Пенистоун Хаус и да я предупреди? Той поне нямаше да стори нищо лошо на Адел. Марк я обожаваше. Но напоследък не беше на себе си... Теса неволно потръпна.

Дезмънд забеляза това и каза:

— Тес, сигурен съм, че Адел е била в онази кола, въпреки че Уигс не е видял. Не вярвам, че се е изгубила из имението. Иначе с Емси щяхме да я забележим. Единственият начин да стигнеш до ливадите е по онази пътека, а ние минахме точно през нея.

Теса не отговори.

Момчето също замълча. Обичаше Теса и знаеше, че и тя го обича. Двамата бяха добри приятели. За разлика от другите от фамилията той не я смяташе за алчна и надменна.

Теса изведнъж се съживи и заяви уверено:

— И аз съм сигурна, че е станало така. Тя се е качила в колата. Още е толкова малка, че не би се поколебала да се качи, дори и да не познава шофьора.

— Кой би я взел със себе си, без да ти се обади? — зачуди се брат ѝ, но изведнъж се сети, прехапа устни и я изгледа уплашено. — Марк Лонгдън. За него си мислиш, нали?

— Да.

— Ето ти го отговора.

Емси донесе каната за чай, постави я на масата и заяви:

— Никой друг не би посмял да направи такова нещо. Този гаден развод...

— Освен ако... — започна Дезмънд и трябваше да поеме дъх, за да продължи — някой не я е отвлякъл за откуп. Това семейство е идеална мишена за похитители.

— И аз си го помислих — промълви Теса и затвори очи. — Затова трябва да остана тук, до телефона.

Тя пребледня и се разтрепери толкова силно, че Дезмънд се уплаши да не припадне. Емси го погледна, кимна и му наля чай. Не беше нужно да го пита. Двата бяха толкова близки, че се разбираха без думи. Емси беше две години по-голяма от него, но той я покровителстваше и закриляше.

Тя седна до брат си, но изведнъж скочи и извика развълнувано:

— Линет! Нуждаем се от Линет!

Дезмънд кимна и потърси с поглед одобрението на Теса.

Теса Феърли Лонгдън беше силна жена. Както сама бе казвала неведнъж, неслучайно беше внучка на Ема Харт. Притежаваше вътрешна енергия и решителност.

И сега успя да възвърне самообладание, изправи се и каза:

— Благодаря за чая, Емси. — Замълча за миг, после погледна часовника на стената и отбеляза: — Сега е единайсет. В Ню Йорк е шест сутринта. Не е необходимо да се обаждаме на мама и Шейн...

Емси я прекъсна нетърпеливо:

— Ами да, те още спят. А какво ще кажеш да се обадим на адвокатата ти?

— Не! Не! — извика Теса и изгледа строго сестра си. — Знаеш много добре правилата в семейството, Емси! Правилата на Ема, които винаги следваме. Sprawяме се с всичко сами или търсим помощта на

другите фамилии, ако се наложи. Но прибъгваме до услугите на външни хора само ако всички други възможности са изчерпани.

— Тогава се обади на Линет — предложи Дезмънд и потърси подкрепа от Емси. Искаше му се Теса да не е толкова упорита. Обтегнатите отношения между по-големите му сестри създаваха сериозни проблеми на целия род. Двете се бореха за надмощие в „Хартс“, но Линет бе най-умната в рода, тя приличаше най-много на родителите си. За него Лини беше най-подходящата за глава на семейството, когато родителите им отсъстваха.

Изненадващо за брат си и сестра си този път Теса не се възпротиви, напротив, скочи от стола и забърза към телефона.

— Точно това трябва да направя, Дез. И то, веднага.

Тя си спомни, че сестра ѝ имаше намерение да идва в Пенистоун Хаус днес или утре сутринта, затова вместо в магазина позвъни на мобилния ѝ телефон. Сестра ѝ отговори почти веднага:

— Линет О'Нийл на телефона?

— Линет, Теса е. Имам голям проблем.

— В Харогейт ли? — Гласът на Линет прозвуча изненадано.

— Не. У дома. В Пенистоун Хаус.

— Какво е станало?

— Адел изчезна и аз... не съм на себе си. Мисля, че може да е Марк. — Гласът ѝ затрепери.

— Щом мислиш, че е той, значи е така. Спокойно, Тес. До един час ще съм при теб. Не се обаждай в полицията. Ще се справим и сами.

— Знам. Слушай, Дезмънт мисли, че някой може да я е отвлякъл за откуп.

— Боже мой! Дано не е така. Каж ми какво точно се случи?

Теса ѝ разказа подробно.

— Телефонните обаждания са имали за цел да те откъснат от Адел — отбеляза Линет, когато Теса приключи разказа си. — Права си, Марк стои зад всичко. Уверена съм в това. Добре е, че Уигс претърсва района. Ако се е изгубила, не би могла да отиде далеч. Кой е с теб?

— Само Дезмънд и Емси. Елвира има почивен ден. Маргарет е на пазар, а Джо е в Ийст Уитън.

— Дезмънд е надежден в подобни ситуации. Емси също. Радвам се, че са при теб. А къде е Еван?

— Не знам. Видях я да потегля с колата рано сутринта.

— Сигурно скоро ще се прибере. Сега стой до телефона и ако Марк се обади, му кажи незабавно да върне Адел. Бъди твърда, но се дръж прилично. Не крещи и не се карай с него.

— Ами ако иска да се пазари? Ако търси някаква изгода от ситуацията?

— Обещай му всичко, което поиска, само да върне детето. После ще се оправяме с Марк.

— Добре. Ами ако не е Марк? Ако наистина са я отвлекли за откуп?

— Изслушай ги и се съгласи с исканията им, но им обясни, че ти е нужно време, за да осигуриш сумата. Защото съм сигурна, че ще искат пари... Поне така правят повечето похитители.

— Разбирам.

— Теса?

— Да.

— Бъди спокойна. Нищо лошо няма да се случи с Адел.

— Но...

— Обещавам ти — прекъсна я Линет. — Не се разпадай, моля те. Нужна си на Адел. Трябва да си там, за да отговаряш на обажданията. Ще се видим скоро. — И тя затвори телефона.

След по-малко от час Линет спря на една отбивка и изключи мотора.

Остана в колата, замислена за сестра си и за изчезването на Адел. „Знаех си, че този кучи син ще направи нещо“ — скръцна със зъби тя. Беше бясна. Готова беше да разкъса Марк Лонгдън. Никога не го бе харесвала. Той беше алчен, свадлив и неискрен. Скоро след сватбата тя се бе уверила, че се е оженил заради парите на Теса и заради престижа на фамилията Харт. Линет не можеше да проумее защо една красива и умна жена като сестра ѝ се бе омъжила за подобен боклук. Дори не беше добър архитект.

Майка ѝ наскоро ѝ бе доверила, че той тормози сестра ѝ физически и психически, и това изобщо не я учуди. Винаги бе смятала, че той е един грубиян.

Не вярваше, че Адел е отвлечена за откуп. Това беше работа на Марк. Инстинктът ѝ подсказваше, че той ще се помъчи да измъкне

нещо от семейството и ще използва дъщеря си за разменна монета. Тя изруга на глас гадното копеле.

— Баба ти ми казваше, че всеки си има цена и тя невинаги е парична — обичаше да повтаря майка ѝ и Линет бе запомнила думите ѝ. Всеки имаше свое уязвимо място. И понякога то беше такова, че парите не вършеха работа.

От думите на майка си Линет бе заключила, че Марк не само пие, но и се дрогира. Още тогава този факт ѝ се стори обезпокоителен и сега също я тревожеше. Зависимият човек лесно губеше контрол и често прибегваше до насилие. Беше сигурна, че Марк не би наранил нарочно дъщеря си, но ако нещо с него или с приятелчетата му се объркаше, дали от това нямаше да пострада Адел?

Изведнъж се сети, че сестра ѝ също си мисли подобни неща. Никога досега не бе говорила така объркано, просто не беше на себе си.

Обикновено Теса искаше да държи всичко под контрол и да налага мнението си. И много често, именно заради желанието ѝ да командва, да бъде тартор на групата, както сама се изразяваше, двете с Линет се изправяха една срещу друга. Но Ема Харт бе въвела железни правила и никой не смееше да ги наруши. Независимо какво ставаше вътре в семейството, Харт бяха винаги лоялни към Харт. Сплотяваха се и се защитаваха от останалия свят. Ако трябваше, бяха готови дори да убиват или да поемат куршума, предназначен за другия. Линет знаеше тези правила и ги спазваше.

Теса обожаваше дъщеря си. Всъщност кой не я обожаваше? Момиченцето беше като ангел от картините на Ботичели. С руса коса, със сребристосини очи и сладко невинно личице, тя бе покорила сърцата на всички членове на семейството. За Линет Адел беше по-скъпа от съкровище. Нямаше да си прости, ако с нея се случеше нещо.

„Какво да правя — запита се тя. — И откъде да започна? Първо, подкарай тази проклета кола“ — си каза, включи на скорост и потегли.

Без съмнение на нея се падаше честта да се справи с положението. Самият факт, че Теса ѝ се обади, показваше, че в момента сестра ѝ е твърде объркана, за да мисли разумно.

„Трябва да действам бързо — си каза Линет. — Много бързо. Трябва да намеря Марк и да върна Адел, преди нещата да са загрубели.“

Родителите ѝ бяха в Ню Йорк с леля Емили и чичо Уинстън. Трябваше да се справи сама.

Изведнъж се сети за Гидиън Харт — най-добрия ѝ приятел. Братовчед ѝ можеше да ѝ помогне. Той ръководеше вестника на Харт, беше много умен и имаше ценни връзки навсякъде. Да притежаваш и да ръководиш огромна интернационална медия означаваше едно — власт. Огромна власт. Да, реши Линет, трябваше да се обади на Гидиън, но в момента ѝ беше нужен професионалист. Истински експерт. Полицай, който не беше точно полицай.

Джак Фиг.

Името само изскочи от съзнанието ѝ. Джак бе съветник на Харт по въпросите на сигурността и уважаван член на клана. Линет го познаваше още от дете.

Отново отби колата и спря. Разрови в жабката и намери тефтерчето с телефоните. Бързо откри името му. След секунда вече чакаше Джак да вдигне мобилния си телефон.

— Ало? — чу плътния му глас.

— Джак, обажда се Линет.

— Здравей, красавице? От какво имаш нужда?

— От теб, Джак.

— Целият съм твой — засмя се той. — Всяка част от мен по колкото пъти желаеш.

— Помниш ли какво ми каза на рождения ден на Шейн през юни? Че мога да разчитам на теб за всичко?

— Разбира се, и пак го повтарям.

— Благодаря ти, Джак. В момента се нуждая от теб.

— Кажи ми какво трябва да знам.

Тя му разказа всичко, като добави и собствените си предположения за станалото.

— Права си. Телефонните обаждания е трябвало да я отдалечат от Адел. Къде си сега?

— На една алея на около половин час от Пенистоун Хаус. Ти къде си? В залива Робин Худ?

— Не, близо до Йорк с един приятел. Ако тръгна веднага, вероятно ще стигна горе-долу по същото време като теб. Но те моля, предупреди Теса, че ти си ме извикала. В случай, че пристигна преди теб.

— Непременно. И, Джак... благодаря.

— За теб винаги, красавице.

Линет затвори и настъпи газта. В момента движението не бе натоварено и тя реши, че това е добър знак. За цялата ситуация.

През следващите двайсет минути се съсредоточи изцяло върху пътя. После намали и отново се обади на Теса. Все още нямаше вести за Адел. Уигс и хората му все още претърсваха местността. Предупреди я за Джак Фиг и за щастие тя не възрази.

После набра номера на Еван, но телефонът ѝ беше изключен. Явно беше при чичо Робин, тъй като от няколко седмици искаше да разговаря с него. Изведнъж се сети за братовчедка си Индия Стандиш. Тя бе заминала тази сутрин за Лийдс, за да организира ремонта на магазина. Двете братовчедки бяха много близки. Всъщност всички в семейството обичаха Индия. Тя беше мила и дружелюбна с хората. Много от тях я намираха за прекалено деликатна и крехка и тя наистина носеше в себе си аристократизма на Феърли, което определяше и характера ѝ, но Линет знаеше, че е спокойна и физически силна. Подобно на тяхната прабаба Индия не се страхуваше от нищо. Двете братовчедки работеха заедно в магазина в Лондон и бяха близки приятелки още от детството. Индия бе израснала в имението на баща си в Ирландия, но прекарваше летата в Пенистоун Роял. Още тогава Линет се гордееше със смелостта на братовчедка си. Спомни си онзи следобед, когато тя набързо взе най-големия чифт ръкавици и се спусна на двора, за да разтърве двете озверели кучета на Джо, които се биеха за един мъртъв заек. Или когато малката ѝ сестра Емси се покачи на огромен дъб и заседна сред високите му клони. Индия се покатери безстрашно, без да обръща внимание на писъците и предупрежденията на Линет. Достигна до Емси, хвана я здраво през кръста и я държа, докато Линет се върна с Джо, управителя на имението, и една висока стълба.

Да, реши тя, Индия ще ѝ помогне. Освен това се разбираше с трудната Теса.

Индия трябваше да се върне и да остане няколко дни в Пенистоун Хаус. По-добре да я предупредя за инцидента, си каза Линет, набра телефона на братовчедка си и зачака някой да се сети да вдигне телефона.

3

— Телефонът ти звъни — кимна Ръсел Роудс (или както всички го наричаха Дъсти) към Индия, която стоеше до прозореца.

Тя се обърна, огледа стаята и се намръщи:

— По дяволите, къде ми е чантата?

— На стола, под дрехите ти.

— Ох, боже, прав си! — възкликна тя и изтича към стола.

Придържайки с една ръка увитата около тялото си хавлиена кърпа, грабна чантата с другата и затърси телефона си.

Откри го след цяла вечност и най-после го сложи до ухото си:

— Ало?

— Индия?

— Здравей, Линет.

— Къде си? Пристигна ли в магазина?

— Не. Спрях за малко да... обядвам.

Дъсти я погледна дяволито и едва сподави смеха си.

— Индия, имаме голям проблем. Адел изчезна преди няколко часа. Теса не е на себе си.

— Божичко! — седна на стола Индия.

— Може просто да се е изгубила из ливадите — продължи Линет, — но се съмнявам. И двете с Теса смятаме, че Марк я е отвлякъл.

— Съгласна съм с вас. Но не вярвам да й стори нещо...

— И аз — прекъсна я братовчедка й. — Но човек никога не знае как ще реагира тип като него, така че трябва да се доберем до нея, преди да се е случило нещо. Повиках Джак Фиг. За всеки случай я издирват в района на Пенистоун Хаус. Аз ще съм там след половин час.

— Може би е по-добре да се прибера и аз.

— Първо си довърши обяда. В момента не виждам какво може да се направи, освен да успокояваме Теса. Тя е много разстроена.

— Мога да си представя. — Индия се поколеба за момент, после попита: — Нали не мислиш, че Джонатан Линзли би могъл да е

замесен в това?

— Надявам се с цялото си сърце, но ако е така, нещата коренно се променят.

— Права си, но какво...

— Стига толкова, Индия. Поне не сега. Ще се видим по-късно.

— Тръгвам след минути.

Индия затвори телефона и го пъкна в чантата си. Изглеждаше разтревожена.

— Какво става? — попита Дъсти и стана от леглото. — Виждам, че си изплашена. Не точно изплашена, ти не се плашиш от нищо, нали? Може би точната дума е загрижена. Или разтревожена?

Индия го погледна и кимна:

— Така е, разтревожена съм. Адел, дъщерята на Теса, е изчезнала и Линет мисли, че може да е дело на Марк Лонгдън.

— Лоша работа. Ти какво мислиш?

— И аз мисля като нея. Марк не е цвете за мирисане. Би могъл да постъпи така.

— Дали не се е изгубила из онази необятна местност? — вдигна вежди той.

— Възможно е, но досега щяха да я открият. Тя проходи наскоро. Колко далеч би могла да стигне? Линет каза, че липсва от няколко часа, а издирването е започнало веднага.

— Защо би я отвлякъл? Ох, глупав въпрос, Роудс! — отговори си сам той и поклати глава. — Ясно е, че ще я използва като оръжие срещу Теса. — Прокара ръка през красивите си черни къдрици и мрачно изрече: — Хора! Какви боклуци са те! Наистина е гадно копеле, щом е решил да използва дъщерята срещу майката.

Индия въздъхна и взе дрехите от стола си.

— Имаш време, скъпа. До Пенистоун Хаус е по-малко от час. Ела. Върни се в леглото — каза тихо, почти нежно Дъсти и тя се засмя на опита му да я прелъсти. Колко бели бяха зъбите му, особено на фона на матовата му кожа! — Ела при мен, скъпа. Нека го направим още веднъж.

Индия поклати глава.

— Трябва да помисля върху случилото се, Дъсти — решително заяви тя, но погледът ѝ показваше, че се колебае.

Той веднага забеляза това. Разбрал, че тя се бори с желанието, стана и тръгна към нея, като се усмихваше. Ах, тази негова омайваща усмивка!

Индия забеляза хищното пламъче в сините му очи. Опасност? Стомахът ѝ се сви от сладостно предчувствие. Винаги успяваше да я накара да се чувства така... да я разтърси така, че тя да забрави за всичко останало. Можеше да прави с нея каквото си поиска... възбуждаше се само от погледа му... от едно негово докосване.

„Колко е красив“ — помисли си тя, когато той я доближи. Сякаш някакъв древен ваятел бе прекарал часове наред върху всяка черта на лицето му, за да доведе творбата си до съвършенство — прав, патрициански нос, широко чело, високи скули, идеално закръглена брадичка и извити в идеална дъга вежди над ослепително сините очи. Горящата в тях страст палеше пожари в душата ѝ, но когато се ядосаше, късчетата лед в тях можеха да я накарат да затрака със зъби от студ. Дъсти не беше от сладникавите красавци, които дамите обсъждаха на сутрешните си матинета. Напротив, лицето му беше грубо изсечено, ъглите по него бяха остри и излъчваха сила, сякаш скулпторът изведнъж бе решил да нанесе последните черти с един замах на длетото.

Мъжественото лице отговаряше идеално на тялото му. Гръдният му кош бе широк, раменете — яки, с добре развити мускули. Беше около метър и седемдесет и пет, но изглеждаше по-висок заради добре развития торс и изправената стойка. Когато го видя за пръв път, тя веднага разбра, че ще си паснат идеално в леглото. Всяка извивка на тялото му ѝ говореше за това. Досега никой не ѝ бе действал по такъв начин.

Той застана пред нея. Усмивката продължаваше да играе на устните му. Притисна се до тялото ѝ; хавлиената кърпа и дрехите паднаха на пода. Ръцете му погалиха раменете ѝ. Устните му намериха нейните. Целуна я страстно и тя усети ерекцията му. За момент се поддаде на изкушението да се върне отново в леглото.

Но си припомни правилата на Харт и разбра, че трябва да тръгне веднага за Пенистоун Хаус. Въпреки че го желаше до полуда, сигналната лампичка в нея замига в червено.

Една Харт беше в беда и всички останали от рода трябваше да застанат до нея и да я защитят.

Индия сложи ръце на кръста му и го отблъсна нежно от себе си. Той се възпротиви, но след миг се отдръпна сам. В очите му имаше ням въпрос.

— Знаеш правилата — каза тихо тя. — Казвала съм ти ги неведнъж.

— Каквито и да са обстоятелствата, Харт винаги се притичва на помощ на Харт — издекламира той. — Виждаш ли? Знаем ги наизуст.

— Моля те, не ми се сърди!

— Не се сърдя — обърна й той гръб и отиде към прозореца. В погледа му се четеше недоволство.

Без повече приказки тя събра дрехите си от пода, влезе в банята и се облече, леко се гримира и обу елегантните кожени чехли. Върна се в стаята и го завари все още до прозореца, но вече беше с дънки и тениска.

Той чу потракването на токчетата й и се обърна.

— Извинявай — измърмори и изведнъж съжали за поведението си.

Индия се приближи и докосна с пръст брадичката му.

— Знаеш, че искам да остана. Знаеш също какво изпитвам към теб. Но чувството за дълг към семейството е нещо, което не мога да пренебрегна. То просто... е запечатано в съзнанието ми.

Той хвана ръцете й и ги целуна.

— Знаем. Но понякога ми излиза от ума — засмя се с дълбокия си гърлен смях. — Всъщност през повечето време. — И я поведе към вратата. — Добре, ще те пусна. Но при едно условие.

Тя усети закачливата нотка и видя игривото пламъче в очите му.

— Готова съм на всякакви условия, щом включват и теб.

— Ще съжаляваш, че си го казала, когато чуеш за какво става дума.

— Наистина ли? — премрежи изкусително поглед тя.

— Искам да ми позираш — каза бързо той.

— Искаш да ти позирам? Да ме рисуваш? Мен?

Забелязал объркването й, той разбра, че е искрена. Самият той се смути. Спря за момент на стълбите, точно под купола на остъкления таван. Светлината през него подпали русата й коса и сребристите й очи светнаха със своя вътрешна светлина. Но лицето й остана мрачно, сякаш в нея бушуваха силни страсти, устните й бяха подути от

скорошната им любов. Дъхът му секна. Ръцете го засърбяха за работа. Искаше му се да започне картината още сега.

— Плашиш ме — възкликна тя. — Защо ме гледаш така странно?

И несъзнателно вдигна ръка да оправи косата си. Изведнъж се разтревожи за външния си вид.

— Сигурно изглеждам ужасно.

Той взе лицето ѝ в ръце и се вгледа в красивите ѝ очи.

— Ще ми се да започна веднага портрета ти. Да уловя момента. Изглеждаш толкова уязвима и нежна! Възбудата все още витае около теб. Изглеждаш като жена, която току-що е правила любов.

— То си е точно така.

— Ще го направиш ли, Индия? Ще ми позираш ли?

— Ако наистина го желаеш...

Той се усмихна, сплете пръсти в нейните и я поведе надолу по стълбите. Спря на площадката и я погледна изпитателно.

— Как ще го обясниш?

— Не разбирам — каза Индия.

— Какво ще кажеш на баща си за портрета?

— Пак не те разбирам, Дъсти.

Той я придърпа към себе си и се вгледа в очите ѝ. Играеше ли си с него? Изведнъж разбра. Тя наистина не разбираше. Поклати глава и се засмя. После обясни:

— Всяка моя картина веднага се излага. Дори и портретите на частни клиенти. Освен това се снимат за вестниците и списанията. Няма начин баща ти да не види снимката на портрета ти в някой вестник. И ще разбере, че съм те прелъстил.

Думата я подразни. Откровеността му не ѝ хареса, но въпреки това му се усмихна.

— Не ставай глупав. Няма да си помисли такова нещо.

— Няма начин да не се сети, ако те нарисувам така, както изглеждаш в момента. Няма да е необходимо голямо въображение, за да се сети.

— Няма да се разстрои, уверявам те. Татко е модерен човек.

— Но също така е граф на Дънвейл. Повярвай ми, ще се разстрои. Не би искал светът да научи, че дъщеря му... знаеш какво... с мен. С мен — син на представители на презряната работническа

класа и израснал из задните улички на Лийдс. Със сигурност няма да му хареса.

— Сега ти изглупяваш. Ти си най-добрият художник в света, Дъсти. Всеки познава творбите ти. Освен това не ме засяга какво мисли този или онзи. На двайсет и седем години съм и мога да правя каквото си искам. Искам да ме нарисуваш, дори съм поласкана от предложението ти.

— Значи се договорихме?

— Разбира се — подаде ръка тя. — Дай лапа.

Той се засмя и с готовност ѝ стисна ръката. После я взе в прегръдките си и я завъртя.

— Но има още едно условие. Преди да започна да те рисувам, трябва да бъдем заедно, ако се сещаш какво имам предвид. Трябва да постигна същото изражение на лицето ви, лейди Индия, иначе няма да се получи. Разбирате ли ме?

— Напълно, господин Роудс. И съм съгласна с вас.

Той я хвана за ръката и я поведе навън.

— Хайде! Ще те изпратя до колата.

Те излязоха от южната страна на къщата, където имаше голям портал с четири високи колони.

Августовската горещина ги блъсна веднага.

— Каква задуха! — намръщи се Дъсти. — Мирише ми на дъжд.

Погледна към небето и прехапа устни.

— Буреносни облаци. Дано стигнеш до Пенистоун Хаус, преди да завали.

— Дано — измърмори тя, загледана в небето, но за разлика от него не се тревожеше за себе си, а за Адел и хората, които я издирваха. Надяваше се да я открият преди бурята и да завари малката чаровница вкъщи. Другата възможност я накара да потръпне.

Дъсти долови тревогата ѝ и ѝ стисна ръката.

— Може би трябва да дойда с теб. Вие сте три жени...

— Четири с Еван — прекъсна го Индия.

— Добре, четири. Но може да потрябва мъжка помощ. Аз мога да се справя с Марк Лонгдън. Той сигурно ще се появи и ще изложи претенциите си. А доколкото знам от разказите ти, този тип не е от най-разбраните.

— Така е, но мисля, че ще се справим и сами. Не се тревожи. Имаме си Уигс, градинаря, и управителя, Джо.

— Имате си и друго правило — без външна намеса. Нали, Индия?

Тя го погледна, опитвайки се да разбере настроението му. В очите му светеше игриво пламъче и тя се отпусна.

— Какво да кажа, господин Роудс? Бързо напредвате с материала.

— Вие също, госпожице Индия — погали я по косата той. Тя не отговори и той стана сериозен. — Колко време ще останеш там?

— Преди да се случи това, имах намерение да остана една седмица. Но сега... кой знае... Може да се върна в Лийдс още утре. Ако ситуацията се усложни, някой трябва да се заеме с магазина.

— Кога мога да започна портрета?

— Надявам се, още утре. Зависи.

Той усети притеснението ѝ и сложи ръка на рамото ѝ.

— Сигурен съм, че още днес нещата ще се изяснят. Наистина го мисля и се надявам всичко да мине без сериозни инциденти.

— Благодаря ти... — Гласът ѝ секна. Бързо наведе глава и зарови трескаво из чантата си за ключовете. Извади ги и тръгна към колата.

— Завиждам ти за това бижу — потупа капака на колата Дъсти. — „Астън Мартин ДБ2/4“ — истинско произведение на изкуството.

Индия се усмихна.

— Беше много мило от страна на татко да се раздели с любимия си автомобил. — Целуна го, влезе в колата и добави закачливо: — Но аз предпочитам да се возя на друго, нали знаеш?

— Не го забравяй — засмя се той. — Обади се по-късно.

— Непременно. — Тя му изпрати въздушна целувка и запали мотора.

Дъсти изчака колата да се скрие от погледа му, обърна се и тръгна през двора към езерото. Спря пред него и се загледа в кристалночистите води. Гледката беше неопишуема — съвършеното отражение на къщата на хълма от времето на крал Джордж се поклащаше леко на повърхността на езерото. Един огледален образ, отпечатан върху прозрачните като стъкло води. Колко добри бяха тези архитекти от седемнайсети и осемнайсети век. Навсякъде, където релефът позволяваше, бяха издигнали къщите на възвишения. Под тях

бяха построили изкуствени езера, така че да се получи двоен образ и къщата да разкрие цялата си прелест. Наистина, впечатляващо.

Той бе изучавал малко архитектура. Предметът беше включен в програмата му в Академията по изкуствата. Особено го бе заинтересувала работата на Андрея Паласио. Винаги бе харесвал паладианската вила в Английския парк. Гледката представляваше изключително съчетание между архитектура и природа. Дъсти обичаше класическите постройки. Обичаше класиката и ренесанса във всички сфери на науката и изкуството. Неговата къща бе построена преди двеста седемдесет и пет години от Уилям Кент, ученик на великия архитект от седемнайсети век Иниго Джоунс, и можеше да е сигурен, че е в паладиански стил. Той се влюби в нея от пръв поглед, макар че постройката беше в окаяно състояние. Но консултантите го увериха, че повредите са само повърхностни и че при умела реставрация всичко може да се възстанови в оригиналния му вид. Така и стана.

Дъсти тръгна към къщата. Докато изкачваше хълма, мислите му отново се върнаха към Индия Стандиш. Ако някой подхождаше на тази къща, това несъмнено беше тя. Тя беше израснала в огромна къща от времето на крал Джордж. Затова се чувстваше като у дома си в Уилоу Хол. Той също, въпреки че бе израснал в най-бедния квартал на Лийдс.

През последните осем и половина години бе отдал голяма част от времето, усилията, любовта и парите си на Уилоу Хол. И бе успял да го направи свой дом. Не си представяше, че някога ще живее другаде.

Той се изкачи на върха и поспря за момент да огледа фасадата на къщата. Отново се възхити на бледия камък, който караше постройката да блести като полиран кристал на следобедното слънце.

Вдигна поглед към небето и с радост откри, че облаците са се разнесли. Изкачи стълбите на терасата и тръгна към студиото. То се намираше вляво на главната постройка и бе строено по негов проект. Отвън приличаше на къща за гости и беше умалено подобие на Уилоу Хол.

Отвътре представляваше обширно помещение с таван, който сякаш достигаше до небето, и огромни прозорци на двете дълги стени. Таванът беше остъклен и слънцето огряваше помещението през целия ден. Дъсти примигна от ярката светлина и натисна няколко бутона.

Капаците на прозорците се затвориха и прогониха следобедната горещина. Стаята потъна в полумрак.

Той отиде до платното, грабна въглена и направи няколко скици на лицето на Индия. Внезапно спря, захвърли въглена и се отпусна в креслото.

Защо искаше да я нарисува? Идеята беше глупава и предвещаваще неприятности. Във всяко отношение. Неприятности за нея. Неприятности и за него. Баща ѝ нямаше да хареса тази връзка, каквото и да си въобразяваше тя. Знаеше го със сигурност. Те принадлежаха на различни светове. Тя беше дъщеря на граф. Той беше син на работници. Наистина, беше известен. Много известен. Талантлив. Богат. И влюбен в работата си. Но графът на Дънвейл не се интересуваше от това. Други неща имаха значение за него. Потекло, наследство, имоти и разни глупости, като например кое училище е завършил, какво е работил баща му, как говори.

Не, всичко това не беше честно към нея, нито към него. Не биваше да се задълбочава. Вместо да рисува, той си губеше времето с нея. Индия щеше да му донесе само неприятности.

Червеният телефон на бюрото му иззвъня. Той го изгледа неодобрително, нямаше желание да вдигне слушалката. Но звъненето продължи. Той преброи шест позвънявания, после стана и отговори:

— Ало?

— Ръсел?

— Здравей, Мелинда.

— Как позна, че съм аз?

— По гласа.

— Ръсел, искам да изляза отгук. Накарай доктор Джетърс да ме пусне.

— Знаеш, че не мога. Трябва да останеш, докато той реши, че си напълно детоксикирана.

— Ръсел, помоли го.

— Знаеш, че няма да ме послуша.

— Моля те, не ме наказвай по този начин!

— Не го правя, Мелинда. Ти сама взе решение да се лекуваш.

— Ще кажа на Атланта какво правиш с мен.

— Нищо не правя с теб. А и тя е прекалено малка, за да разбере.

— Тя добре ли е?

— Да, чувства се отлично. Онзи ден говорих с майка ти и тя ми каза, че е щастлива като птичка. Виж, Мелинда, трябва да затварям. В момента работя.

— Ще се обадиш ли на доктор Джетърс? Моля те!

— Ще му звънна утре. Сега си почивай. Дочуване.

Той затвори и остана загледан в телефона. Ето това беше проблем. Какво щеше да прави с Мелинда и с детето? Мисълта, че някой ще научи за тях, го изплаши, макар да знаеше, че рано или късно истината ще излезе наяве. Беше прекалено известен, за да... Бързо прогони ужасната мисъл. Нямаше сили да продължи.

И защо настояваше да рисува Индия? Защото беше красива и чувствена и в главата му портретът ѝ вече беше завършен. Не можеше да не я нарисува. Това беше по-силно от него.

Неочаквано се сети за Теса Лонгдън и Адел. Много добре разбираше как се чувства тя в момента. Неговата дъщеря беше също на три години и ако той беше в нейното положение, сигурно щеше да полудее.

Индия караше бързо. Скоро напусна Харогейт и излезе на пътя за Пенистоун Хаус. Облаците се понесоха към Северно море. Това я успокои. Издирването на Адел щеше да продължи.

Но дали наистина се бе изгубила в имението? Не, това не беше възможно. Марк Лонгдън я бе отвлякъл. Вероятно щеше да я използва в пазарлъка с Теса, както бе предположил Дъсти. Какъв особен човек беше Дъсти! Толкова противоречива личност! Имаше много комплекси и повечето от тях бяха свързани с произхода и разликата в социалното им положение — неща, които за нея бяха без значение. Той обаче не ѝ вярваше. Но тя се бе влюбила в него от пръв поглед и нищо не можеше да промени чувствата ѝ. Той беше единственият мъж, когото желаше, и беше готова на всичко, за да го има. Завинаги. Като съпруг. Но знаеше, че няма да го постигне лесно.

Дъсти мразеше да ограничават свободата му. Нито обичаше да се ангажира с нещо или с някого. Може би затова все още беше ерген, не бе имал и дълготрайни връзки. „Чукай и бягай — това е моят девиз“ — ѝ каза още на първата им среща, сякаш искаше да я предупреди. После се засмя, като че ли отношението му към любовта го забавляваше.

Той често се смееше и това ѝ харесваше. Не обичаше мрачни хора. Дъсти винаги беше в отлична форма, весел, оптимистично настроен и готов да се зарадва на всичко, освен на семейното щастие, разбира се. Тази тема беше табу, не бе разрешена дори за обсъждане.

Дъсти държеше да бъде един от бохемите, както наричаше своите приятели актьори, писатели, политици, журналисти. Често казваше: „Аз съм един от онези, които обществото не харесва“. Виждаше се в ролята на Джак хлапето, по-скоро Джак — лошото хлапе. Обичаше да пие в съмнителни компании, да се забърква в скандали и въобще да го смятат за бунтар. Но през последните три месеца, откакто беше с него, тя разбра, че този негов медиен образ е поза. Всъщност почти не пиеше, цяла вечер пълнеше чашата си с лед, подправен с капка „Столичная“, но иначе се хвалеше, че пие много. Мъжете Харт пиеха много повече от него. Той не носеше на пиене и се пазеше, защото знаеше, че за да започне работа на сутринта, ръката му трябва да е стабилна.

Неговият стил беше класически реализъм и още в началото на кариерата му много известни критици виждаха в него един нов Пиетро Анигони. Крещяха с пълно гърло, че той е наследникът и продължителят на творчеството на големия италиански художник, починал през 1988 година. Наричаха го гений и го боготворяха, както бяха боготворили и Анигони? С особеното внимание върху детайлите и фона, независимо дали рисуваше пейзаж или човешки фигури, картините му напомняха за големите майстори на Ренесанса. Неговите портрети, пейзажи и морски картини бяха така подробни и цветовете му толкова истински, че хората не можеха да откъснат очи от тях.

Никой, който рисува така прецизно, не може да бъде пияница, му бе казала веднъж тя. Той ѝ бе намигнал и се бе усмихнал. Тя усещаше, че славата му на скандалджия също е пресилена. Всъщност компанията му беше просто шумна. Имаше много смях, викове, побутване с лакът и потупване по гърба. Останалото беше мит, създаден, за да се поддържа интересът на пресата. Той харесваше създадения от тях скандален медиен образ.

Щом проумя всичко това, тя избухна в смях. Беше в магазина с Линет, когато изведнъж прозря истината. Братовчедка ѝ я погледна изненадано, поклати глава и каза със съчувствие:

— Хората, които се смеят без причина, ги откарват на едно място с усмирителна риза. Особено ако се случва в най-люксовия магазин в Англия и с безумния си смях привлекат вниманието на всички клиенти.

— Извинявай — едва успя да изрече, — но не можах да се въздържа. Току-що осъзнах, че гаджето ми е литературен герой.

— Зарежи го веднага! — посъветва я Линет. — Не ти трябва лъжец. Иначе рискуваш момчетата да го напердашат.

— Кои момчета?

— Джулиан, Гидиън, Тоби и дори Дезмънд. Ще му видят сметката набързо.

— Вярно е.

— Между другото, като каза гадже, МИЛ ли имаше предвид?

— Какво е МИЛ?

— Много известна личност. Каза ми, че се виждаш с много известен мъж, но не искаш да ми кажеш името му.

— Ръсел Роудс.

— Дъсти Роудс?! Художника? — изненада се братовчедка й.

Индия само кимна, доволна от изненадата на братовчедка си.

— Много е хубав, Индия.

— Хубав, но с много комплекси.

— Че не са ли всички мъже такива? — ухили й се Линет.

Индия се засмя:

— Но поне не се е женил и няма да има разни бивши и деца, с които да го деля. Преди мен не е имал продължителна връзка.

— Знаеш ли, татко много харесва картините му. Иска Дъсти да нарисова мама, но тя е прекалено заета, няма време да му позира. Знаеш колко време изисква това. А ми се ще да намери това време.

— Дъсти е идеалният художник за тази работа. Би могъл да й направи чудесен средновековен портрет.

Линет я засипа с въпроси за Дъсти и докато обикаляха из магазина, Индия отговори на много от тях, но и много останаха без отговор. Не й се искаше да разкрива подробности за връзката им. Не още. Безпокоеше я отношението на Дъсти към семейството й. Без да се е срещал с тях, той ги бе охарактеризирал с една-единствена, произнесена с презрение дума — аристократи. „Сноби с вирнати носове. И купища празни приказки.“ Нищо от това не беше истина и тя

се бе опитала да му обясни, да му разкаже за живота на прабаба си, за това как е започнала от нулата, но той я бе прекъснал и бе сменил темата.

В началото си мислеше, че причината за отношението му се крие в неговото собствено детство, преминало из бедните улици на Лийдс. Винаги го споменаваше. Но скоро разбра, че всъщност мисълта за него не го потиска. Дъсти беше един от най-самоуверените хора, които бе срещала. Контролираше се напълно и когато пожелаеше, демонстрираше завладяващ чар и перфектни маниери.

И въпреки това беше убеден, че баща ѝ няма да го хареса и ще се обяви против тяхната връзка. Тя знаеше, че родителите ѝ ще го харесат не само защото се възхищаваха на творчеството му. „Трябва да му дам време“ — си каза тя и зави към градчето. След няколко минути напусна главния път и пое по алеята, която я отведе до портата на имението.

Трябваше да се съсредоточи върху Теса и настоящия проблем. Нямахте представа какво ще завари вътре. Молеше се да са открили Адел и всичко да е приключило. Или поне нещата да се изяснят побързо.

Помисли си за Джонатан Ейнзли. Последните сведения показваха, че Марк Лонгдън е попаднал под негово влияние. Какъв ужас! Дали Джонатан не стоеше на дъното на всичко това. И Адел да беше отвлечена под негово давление? Или не? Отговорите предстояха.

Линет седеше в гостната и се мъчеше да убеди Теса, че Адел сигурно е добре и скоро ще си е у дома. Същевременно се молеше усилията ѝ да не се окажат напразни. Еван беше при тях, седеше до прозореца, но присъстваше по-скоро като наблюдател на сцената. Знаеше, че трябва да остави всичко в ръцете на Линет. Теса се засягаше лесно, а днес беше по-зле от всякога.

— Марк никога няма да посегне на Адел — стисна Линет ръката на сестра си. — Той я боготвори, знаеш го.

— Знам — изхлипа Теса, — но представи си, че не е Марк. Ами ако Дезмънд се окаже прав и са я отвлекли за откуп? И сега е в опасност?

— Съмнявам се — поклати глава Линет, ядосана на брат си заради голямата му уста. Можеше да не споделя тези глупави предположения. — Трябва да се довериш на Джак Фиг. Той е най-добрият частен детектив в околността. Мама винаги го е казвала и винаги е разчитала на него при нужда. Не забравяй, че години наред е бил шеф на охраната на „Хартс“.

— Но сега е пенсионер — изстена Теса и сърцето ѝ се сви.

— Наполовина пенсионер, ако трябва да сме точни. Все още работи на повикване за стари клиенти като нас. Знаеш, че мама подписа договор с него и го използва да проучи нещата около Марк. И това беше само преди няколко седмици, точно преди да замине за Ню Йорк.

— Да... — промълви сестра ѝ и отново потъна в сълзи. Но бързо ги избърса и продължи развълнувано: — Толкова се безпокоя за Адел! Просто не издържам. Толкова е малка! Дори и да е с баща си, сигурно е изплашена. Да те отвлекат от терасата, докато си играеш, не може да не те уплаши. Чувствам се напълно безпомощна. Не знам какво да правя.

— Слушай — изрече твърдо Линет. — Ние не знаем как е отвличена, дали се е изплашила или не. И аз мисля, че не е имало насилие. Сигурна съм, че Марк го е направил така, че да изглежда като

игра. Сложил е пръст на устните ѝ, за да кротува, усмихнал ѝ се е и... Точно така е станало. Не е искал да я изплаши, за да не се разплаче. Няма начин просто да се е спуснал и да я е грабнал.

— И ти ли си мислиш, че е Марк? — погледна я Теса. — Надявам се да излезем прави. Какво прави Джак Фиг сега?

— В библиотеката е, разговаря по телефона с хората си. Никога не съм го питала за методите му на работа, не те съветвам и ти да го правиш. За мен е достатъчно да знам, че има връзки из цял свят и че хората му помагат с готовност. Ако някой открие Адел, това ще е той, поварвай ми.

Теса погледна Еван и измърмори:

— Днес си обяждала с чичо Робин в Лекланд. Той каза ли нещо за Джонатан? Знае ли къде е в момента?

Еван се притесни. Тонът на Теса беше едва ли не обвинителен. Но успя да се овладее и отговори спокойно:

— Съжалявам, но въобще не е ставало дума за него. Не знам нищо за сина му. Но мисля, че е извън страната. В Хонконг. Ако беше в Англия, Робин щеше да спомене... да ме предупреди. Знам, че се тревожи да не би Джонатан да ми направи нещо лошо.

— Както и на нас — намеси се Линет. Зелените ѝ очи проблеснаха. — От години се заканва на мама и на наследниците ѝ. На практика има зъб на целия род Харт. Ще му се да ни нареди до стената, да хване автомата и да се отърве от всички нас веднъж завинаги. И то само защото се чувства измамен от Ема Харт. Пълен боклук! Мама казва, че си е бил такъв още от дете.

— И аз съм го чувала — съгласи се Теса. — Как можа да оплете така лесно Марк в мрежите си?

Тя се облегна на дивана и стисна още по-силно кърпичката в ръцете си. Лицето ѝ бе пребледняло от тревога. Колко ѝ се искаше да не се бе омъжвала за Марк! Той ѝ бе донесъл само нещастие. Не бе видяла от него нищо хубаво, дори още преди да започне да я бие и нагрубява. А сега открадна и детето ѝ. Измет!

Вратата се отвори внезапно и Индия влетя в стаята.

— Здравейте — извика на всички и забърза към Теса, коленичи до нея и взе ръката ѝ в своята. — Толкова съжалявам, скъпа! — изрече със съчувствие, в очите ѝ се четеше любов и разбиране. — Дойдох, защото исках да съм до теб. Ще направя, каквото поискаш, само кажи!

Теса кимна и се опита да се усмихне. Не успя, но намери сили да каже:

— Благодаря ти, Индия. Радвам се, че си тук.

Еван наблюдаваше сцената и не можа да не забележи колко много си приличат двете жени. Като сестри. Роднинската връзка между тях беше очевидна: и двете имаха руси коси и сребристосиви очи, бяла кожа и деликатни черти на лицето. Прекрасни, нежни и женствени. Очевидно дължаха изящната си външност на рода Феърли.

Еван бе чувала, че тяхната прабаба Адел Феърли е била прочута красавица — елегантна, с аристократична осанка, но вероятно и малко луда. Двете братовчедки бяха наследили нейната коса и невероятния цвят на очите ѝ, както и ангелските си лица. Малката Адел беше тяхно копие. Тя също беше наследница на Феърли и според Еван изобщо не приличаше на Харт. При мисълта за изчезналото дете стомахът ѝ се сви. Всички говореха за Марк или за похищение с цел откуп, но някой замисляше ли се за възможността да е в ръцете на педофил?

Веднага прогони ужасното предположение от главата си и се загледа в Линет. Тя беше истинска Харт с буйните си червени коси, зелените очи и неизчерпаемата енергия. Гидиън имаше същата външност и веселия нрав на Харт. Този следобед Еван не можеше да не се възхити от Линет. Тя бе поела спокойно и уверено контрола над ситуацията и подхождаше изключително дипломатично към сестра си. Не само че внесе нотка на оптимизъм, но успя да я успокои. Еван виждаше колко страда Теса, но не знаеше какво да прави.

Телефонът на Линет иззвъня. Тя се отдалечи към един от високите прозорци, за да проведе разговора. Еван веднага разбра, че е Джулиан. Дватамата я бяха помолили да им стане шаферка на сватбата и тя бе приела с възторг. Гидиън щеше да бъде кум, а те двете с Индия — шаферки.

Огледа помещението. Веднъж Линет ѝ бе казала, че това е любимата стая на Ема Харт. Сега разбираше защо. Наистина беше очарователна — просторна, с високи тавани и високи оловни прозорци. Около камината имаше полица с дърворезба, а стените бяха в слънчевожълто като нарциси. Двата дивана бяха покрити с красива дамаска на червени, сини, зелени и розови цветя на жълт фон. Обюсоновият килим очевидно беше антикварна ценност, както и мебелите, които бяха от рядка дървесина. Линет ѝ бе казала, че

цветовете и мебелировката никога не са променяни, само заменяха платовете и цветовете със същите като доказателство за безупречния вкус на Ема Харт.

Еван се интересуваше от изобразителното изкуство, особено ѝ харесваха английските пейзажисти. Погледът ѝ се спря върху окачената на срещуположната страна картина на Търнър. После се премести върху масления портрет над камината. Беше на Пол Макгил, голямата любов на Ема, във военна униформа, и тя заключи, че картината е рисувана по време на Първата световна война. „Колко красив е бил“ — си помисли Еван. Не бе изненадващо, че Ема е била покорена от чара му.

— Еван, слез, моля те, в кухнята и ни направи чай — обърна се Линет към нея. — И нека Маргарет ни пригответи сандвичи с пушена съомга. Умирам от глад. Днес не съм обядвала.

— Добре — отвърна бързо, ядосана, че са я хванали неподготвена.

— Ти какво ще хапнеш, Теса? — попита Линет.

— Не бих могла да сложа нищо в устата си — разплака се сестра ѝ и раменете ѝ се затресоха неудържимо.

— Индия, ти искаш ли нещо, скъпа?

— Сандвич със съомга и чай, благодаря — кимна тя.

— Аз пък мислех, че си обядвала — измърмори Линет, но изведнъж се плесна по челото. — Ох, забравих, че не успя да си довършиш обяда. Трябваше да бързаш за Пенистоун Хаус.

Индия я изгледа остро, но лицето ѝ остана непроницаемо.

— Точно така — отвърна спокойно.

Запита се дали братовчедка ѝ се досеща, че е била с Дъсти. Нямаше значение, Линет винаги беше на нейна страна.

Джак Фиг седеше зад огромното бюро в библиотеката и четеше внимателно документите пред себе си. След малко вдигна поглед към Линет. Тя изглеждаше зле, но той знаеше, че ще издържи. Сега трябваше да се тревожат за сестра ѝ.

Лицето на Теса сякаш бе изсечено от бял варовик, очите ѝ бяха подпухнали, зачервени и пълни със сълзи. Сърцето му се сви заради нея. Джак си беше състрадателен по природа, но освен това някога бе

преживял смъртта на собственото си дете и раната все още кървеше. Молеше се Адел да е жива. Инстинктът му подсказваше, че е така.

На другия диван до камината седяха Индия Стандиш, която също познаваше от дете, и Еван Хюс, новодошлата роднина, праправнучка на Ема Харт. Гледаха към него с надежда и тревога и той разбра, че сега всички разчитат на него.

Емси и Дезмънд също бяха тук, бяха го видели още на входа и изтичаха след него. Те седяха на тапицирания шкаф и гледаха да си мълчат, защото ги бе предупредил, че ако се намесят, ще ги изгони.

Джак започна направо:

— Вече е четири и половина. Минаха пет часа от изчезването на Адел. — Изглежда всички поред и продължи: — На този етап не мога да ви кажа, че знам къде е тя, но знам къде не е. Тя не е в Пенистоун Хаус. Няма я на поляната, в градината и по хълмовете. Всичко беше щателно претърсено. Два пъти. Дори накарах Уигс да пресуши басейна. За радост на дъното му откриха само водорасли. Адел не е забелязана в селото, но няколко души споменаха, че са видели черен мерцедес, който към обяд профучал през центъра. Очевидно това е същият автомобил, забелязан тук от Уигс и конярчетата.

— Ами Марк? Провери ли за Марк? — извика Теса и притисна парцалената кукла до гърдите си. Тя беше в ръцете ѝ през целия ден. — Успя ли да го откриеш?

— Да — отвърна тихо Джак. — Говорих със секретарката му и разбрах, че си е взел няколко дни отпуск...

— За да дойде тук и да отвлече Адел — прекъсна го истерично Теса. — Обзалагам се, че е в Йоркшир. С Джонатан Ейнзли.

С всяка дума гневът ѝ нарастваше и очите ѝ засвяткаха.

— Може да е тук — отвърна Джак, — но със сигурност не е с Джонатан. Натоварих човек със задачата да открие местонахождението на братовчед ви и се оказа, че той е в Хонконг. Там е от няколко седмици.

— Ако Марк е откраднал Адел, вероятно я е отвел в Лондон — обади се Линет.

— Той не е в апартамента си, нито в къщата в Хампстед. Проверих и на двете места.

— Къщата е заключена... — започна Теса, но млъкна, като забеляза раздражението на Джак.

— Да, къщата наистина е заключена, Теса, както и апартаментът му. Но ние си имаме начини да проверим какво става вътре.

— Разбирам. — Гласът ѝ съвсем се изгуби. Тя се наведе напред.

— Обадох се на майката на Марк в Глостършир — продължи Джак. — Не си беше вкъщи, но дама на име Дори ми обясни, че я чакат да се върне тази вечер.

— Дори е икономката — обясни Теса. Прочисти гърлото си и неуверено продължи: — Госпожа Лонгдън е силно привързана към сина си, но е честен човек. Ако Марк ѝ заведе Адел, тя ще настоява веднага да ми я върне.

— Само ако знае, че Адел е там без твое разрешение — уточни Джак. — Но Марк може да ѝ спести тази подробност. Моето мнение е, че той е някъде в Йоркшир и ние трябва да го открием.

— Но как? — свъси чело Индия. — Все едно да търсим игла в копа сено.

— За съжаление това е самата истина — съгласи се той. — Няма да е лесно дори да се обърнем за помощ към полицията. Между другото, трябва да го направим възможно най-бързо. Говорих с Гидиън. Казах му, че може да се наложи да разпространим новината за изчезването на Адел в пресата, като започнем с телевизионния канал на Харт и вестниците. Той ще има готовност. Но няма да избързваме. Преди да задействаме полицията и медиите, ми се ще да дадем шанс на Марк сам да доведе детето вкъщи. Нека изчакаме до довечера.

— Ами ако похитителят не е Марк? — попита Теса и гласът ѝ отново затрепери. — Ако е отвличане?

— В такъв случай досега щяхме да получим искане за откуп или поне щяха да се свържат с нас — обясни Джак. — Между другото, по моя молба Гидиън разговаря с Тоби днес следобед. Той не е правил опити да се свърже с теб днес. Мисля, че с тези телефонни обаждания Марк е искал да те отстрани от Адел за известно време. Може би е имал съучастник.

— Наистина, не успях да разпозная гласа. Но ми се стори познат. Затова реших, че е Тоби.

Джак се облегна на бюрото и се замисли за момент, преди да продължи:

— След малко ще се обадя на майката на Марк и ще ѝ обясня какво става. Надявам се да ни съдейства, ако знае нещо. Но ако до

шест и половина не разполагаме с нова информация, нямаме друга алтернатива, освен да уведомим полицията в Йоркшир. Ще се обадим и на Гидиън да включи съобщение за изчезването на Адел в новинарския блок. Не мога да рискувам повече.

Теса закри устата си с ръце.

Линет подскочи.

— Щом съобщението се появи по нашата телевизия, новината моментално ще се разпространи и по другите медии. Трябва да съобщим на мама, преди да го е чула от екрана.

Джак ѝ се усмихна.

— Ще се свържа с нея веднага, щом предупредя полицията. Двете с Теса също можете да ѝ се обадите. Но сега основният въпрос е дали госпожа Лонгдън знае нещо.

Той се облегна назад и се опита да се отпусне.

Внезапно настъпи пълна тишина. Единственият звук в стаята идваше от тиктакането на големия стенен часовник. Всеки потъна в собствените си мисли.

Теса беше съвсем объркана. Вече приближаваше пет часът, а тя нямаше никаква представа къде е детето ѝ. Имаше чувството, че полудява. Изведнъж взе решение и скочи.

— Имам нужда да подишам чист въздух. Няма да издържа тук.

Индия моментално стана след нея и хвана ръката ѝ.

— Ела, скъпа. Да излезем в градината. Ще видиш, че ще ти олекне.

Теса кимна и двете излязоха от стаята.

След миг Еван заговори:

— Не исках да повдигам въпроса пред Теса, но помислихте ли, че може да не е дело на Марк, а на побъркан педофил?

В този момент мобилният телефон на Джак иззвъня и той отговори. Изправи се, отиде до прозореца и изслуша мълчаливо информацията, която му подадоха. После благодари, затвори и се върна на мястото си.

— Беше един от моите хора. Преди три дни Марк е бил засечен в Йоркшир. Бил е в хотел „Куин“ в Лийдс. А снощи е бил в „Суон“ в Харогейт. Но е напуснал и двата хотела. Не се е регистрирал на друго място.

— Може да е отседнал в частна квартира — предположи Линет и го погледна, за да му даде знак, че иска да поговори с него насаме.

— Адел е с Марк, следователно е в безопасност — говореше убедено Индия.

Теса потръпна.

— Нямах представа какъв е станал напоследък Марк, Индия. Алкохолик и наркоман. От дълго време не е на себе си, налита... Аз... се боях за живота си. — Тя спря, вгледа се в очите на братовчедка си и попита: — Знаеше ли за това?

— Да. Майка ти ми каза, че те е удрял. Шокиращо е да видиш как човек се променя почти за една нощ.

— Когато е трезвен, е чудесен. Но когато е под влиянието на алкохол или наркотици, става опасен. Страхувам се, че може да посегне на Адел. Тази мисъл не ми дава мира.

— Разбирам те. Но трябва да запазим спокойствие — отвърна тя, после попита: — Искаш ли да отидем до стария дъб и да поседнем за малко?

— Добре, но... — изведнъж се поколеба Теса — май ще е по-добре да се върнем. Страхувам се да не изпусна нещо.

— Ако има някакви новини, Линет ще ни извика. Добре е да се поразходиш малко. Мен лично ме хвана клаустрофобията.

Теса се съгласи и двете поеха по алеята покрай терасата; пресякоха поляната и стигнаха до стария дъб.

Теса първа наруши тишината:

— Не знам какво ще правя, ако се случи нещо с Адел. Тя е моят живот. Това просто ще ме съкруши. Всичко ще загуби смисъла си.

— Стига, Теса! Не говори така — прекъсна я бързо братовчедка й. — Ще видиш, че Джак ще ни я върне. Двамата с Марк ще седнете и ще разрешите проблемите си като възрастни хора. Разводът ще мине и всичко ще се уреди.

— Ох, Индия, колко ми се иска да излезеш права! Но Марк е много алчен. Иска къщата, пари и общи права над Адел. Не мога да приема равни родителски права. Къщата ще я преживея, но не и това.

— Веднъж детето да се върне при теб, мисля, че всичко друго ще се разреши лесно. Много добре знаеш, че ще се справиш.

— Права си — съгласи се тя и изведнъж лицето ѝ просветна. — Ще говоря с адвокатата си и предполагам, че можем да ускорим процедурата. Но са минали само няколко месеца откакто напуснах Марк.

— И какво от това? И двете с Линет сме на мнение, че Марк винаги е бил сребролюбец и не е проблем да го купиш. Трябва да сложиш край на този брак, Теса, това е единственият начин. — Индия се взря в очите на братовчедка си и каза: — Това е едно от правилата на Харт, забрави ли?

Джак и Линет се оттеглиха в Каменната зала до камината.

— Марк има приятели в Йоркшир и може да отседне при тях с Адел. Това ли искаш да ми кажеш? — присви очи Джак, за да може да види лицето ѝ в сумрака.

— Да — отвърна тя и запали няколко лампи.

Той остана загледан в нея, шокиран от огромната прилика между правнучката и Ема Харт, такава, каквато си я спомняше — с буйна червеникава коса и розов тен на кожата. Започна работа при нея преди четирийсет години, когато беше на осемнайсет. С годините я обикна, уважаваше я и ѝ се възхищаваше, за него тя беше най-прекрасната, очарователна, горда, страстна и достойна за уважение жена. Сега пред него стоеше Линет, пълно копие на Ема и също толкова умна и очарователна. Неговата любимка от новото поколение Харт, защото бе наследила най-много от качества на основателката на рода. Тя обединяваше миналото и настоящето, затова бе неповторима и много специална за него.

— За какво мислиш, Джак? — попита го тя. — Очите ти светят, сякаш ти е хрумнала велика мисъл.

— Не толкова велика, но да. Хрумна ми доста интересна мисъл. Всъщност хрумна ми преди няколко часа, но сега отново се сетих за това. Виж, Линет. Джонатан Ейнзли е в Хонконг, но днес светът е едно село и той би могъл да направлява действията на Марк без проблеми дори и от другия край на света. Не с писма, разбира се, не би оставил следи за подобно деяние, но по телефона. И... това е много важно — той има бивша любовница в Йоркшир и тя...

— Разбира се! Секретарката на мама, Елинор. И ти предполагаш, че Джонатан манипулира Марк от разстояние, с цел да удари по мама и по нас, а Марк се е съгласил, защото иска да съсипе Теса. Не е

изключено — призна тя. — Мислиш ли, че Елинон може да се замеси в
такова нещо?

— Да — отвърна Джек.

— Ако е така, значи е пълна глупачка — измърмори Линет. —
Мама напълно ѝ се доверява... Но тя все още има чувства към
Джонатан, двамата се бяха виждали наскоро. Виж, не съм убедена, че
заговорничи зад гърба ни, но би могла да предложи на Марк...

— Подслон за няколко дни — продължи мисълта ѝ той.

— Точно така.

— Обаче така рискува работата си. Може и да си има
неприятности с майка ти, но дали е способна да стигне дотам? Това я
прави съучастничка в отвличане. Защото, ако се обърнем към
полицията, те ще квалифицират случая като отвличане.

— Но не всички са запознати със закона като теб. Тя може би не
знае това. Трябва да помислим и за още нещо. Ели не е голяма
красавица и може би все още се надява, че Джонатан ще се върне при
нея. Ако е така, това обяснява защо продължава въпреки всичко да
работи за майка ми.

— Добро предположение, Линет. Освен това Марк може да е
завел Адел при нея, без да ѝ обясни подробностите. Тогава ще бъде
наш дълг да я осветлим по въпроса.

Той погледна часовника си и каза:

— Време е да се обадим на госпожа Лонгдън. Ела с мен,
красавице. Хайде да отидем за риба до Глостършир. И нека този
разговор си остане между нас, съгласна ли си?

— Напълно — отвърна тя.

Те се върнаха в библиотеката и напрежението отново ги завладя. Теса седеше на дивана, неподвижна като статуя, лицето ѝ приличаше на маска, очите ѝ бяха страшни. Индия беше до нея, тревогата се бе изписала на красивото ѝ лице. Еван стоеше до прозореца и говореше по мобилния си телефон. Емси и Дезмънт си шепнеха нещо.

Линет погледна към Джак и седна на другия диван, последвана от Еван.

Той отиде до бюрото и седна, внезапно осъзнал, че шест чифта очи са се втренчили с очакване в неговите. „Трябва да се справя с това“ — каза си. Знаеше, че ако не успее да разбере нещо от майката на Марк, трябва да подаде сигнал в полицията. А имаше голяма вероятност жената да не знае нищо. Това означаваше, че е преценил погрешно ситуацията. Надяваше се предположението му да се окаже вярно и тя да им даде нещичко, което да им помогне.

Изглежда всички подред и изрече с обичайния си делови тон:

— Ще се обадя на майката на Марк. — Погледна Теса и добави: — Ще включа телефона на микрофон, за да чуваш отговорите ѝ, но искам да не се обаждаш. — После погледна към другите: — Това се отнася за всички. И още нещо, Теса. Би ли разговаряла със свекърва си, ако се наложи?

Колебанието ѝ продължи само част от секундата.

— Да, разбира се. Ние не сме близки, но вече казах, тя е добра жена. — Теса направи малка пауза, смръщи вежди и продължи: — Марк е единственият ѝ син и тя е посветила живота си на него. Каквото и да става, ще застане на негова страна. Но ако прецениш, че е необходимо, ще говоря с нея.

Джак кимна, вдигна телефонната слушалка, натисна спийкъра и набра номера. След две извънзвонявания една жена се обади:

— Кемдън Лодж. Ало?

Гласът ѝ достигна до всички в библиотеката.

— Търся госпожа Хилъри Лонгдън.

— На телефона.

— Добър вечер, госпожо Лонгдън. Казвам се Джак Фиг. Търсих ви по-рано през деня, но не ви открих. Ние не се познаваме, но може би познавате госпожа Пола О'Нийл, за която работя?

— Разбира се, майката на Теса. Не сме ли се срещали, господин Фиг? — полюбопитства тя. Гласът ѝ бе мил и любезен.

— Веднъж. На сватбата на Теса и Марк. Но да минем на въпроса. Тук имаме голям проблем, госпожо Лонгдън. Аз съм в Пенистоун Хаус с Теса и причината да ви безпокоя е, че Адел изчезна към единайсет часа тази сутрин. Все още е в неизвестност.

— Боже мой! Ужасна новина! Теса и Марк сигурно са обезумели от тревога. Ох, боже, но защо все още не са я открили? Сигурно е някъде из имението. Ох, скъпата ми Адел! Сигурно е толкова изплашена! Боже, това е... ужасно. Мога ли да говоря със сина си? И с Теса? — Гласът ѝ бе станал писклив. Личеше си, че наистина бе разстроена. — С какво мога да помогна, господин Фиг?

— Като ми кажете къде мога да намеря сина ви, госпожо — отвърна Джак и в гласа му се промъкна хладна решителност.

— Марк?! Искате да кажете, че той не е при Теса?

Тя наистина се стресна от този факт.

— Не е тук. Имам основание да мисля, че именно той е взел Адел, без да предупреди Теса. Това се нарича отвличане, госпожо, и аз трябва да...

— Марк никога не би отвлякъл Адел — възмутено го прекъсна тя. — Това е абсурдно! Какво намеквате, господин Фиг?

— Похищение. Което ще бъде окачествено от полицията като отвличане. Законът е строг към похитителите на деца и присъдата няма да е малка. След като приключи разговора с вас, ще трябва да отида в полицията. Не мога да отлагам повече. Претърсихме имението няколко пъти и не открихме Адел. Не откриваме и сина ви. Така че нямам друг избор, освен да уведомя полицията и „Харт Медия“. Те ще пуснат съобщението по телевизията и по радиото. Трябва да намерим Адел възможно най-бързо. Това е най-важното.

— Говорите сериозно, нали? — Госпожа Лонгдън явно бе разтърсена от новините.

— Много, много сериозно, госпожо.

— Не мога да разбера защо Марк ще взема Адел, без да казва на Теса. — Гласът ѝ звучеше все по-несигурно.

Джак разбра, че жената е искрена, и смекчи тона:

— Заради развода. Нещата се усложняват все повече. Явно е решил да използва Адел за оръжие срещу Теса.

— Развод?! Те ще се развеждат? Аз... не знам нищо. Това не може да бъде! Марк щеше да ми каже! Той споделя всичко с мен. Не, това не може да бъде!

— Това е самата истината, госпожо. Искате ли да говорите със снаха си?

— Да, ако обичате.

— Един момент. — Джак направи знак на Теса и след миг тя беше при него. Той покри слушалката с ръка и я предупреди: — Внимавай с нея. Тя ни е необходима.

Младата жена пое слушалката и се насили да остане спокойна:

— Здравейте, госпожо Лонгдън. Джак казва истината. Марк е взел Адел. Няма друго обяснение за изчезването ѝ. Горкичката, сигурно е уплашена и разстроена.

— Да, сигурно е така. Но това за развода истина ли е?

— Да. Опитвах се да запазя брака ни, но повече не издържам. Живеем разделени от юни.

— Марк не ми е казвал нищо — почти извика Хилари. — Как е могъл да постъпи така с мен?

— Не знам, но е така. Сега важното е да намерим Марк — каза бързо Теса. — И Адел.

— Не знам къде може да е и те уверявам, че това е самата истина.

— Би ли могло господин Лонгдън да знае нещо?

— Не, разбира се. Марк не е дете. Не се съветва с нас, знаеш го, Теса.

Теса погледна към Джак и остави слушалката, без да каже нищо повече.

— Отново е Джак Фиг, госпожо Лонгдън — пое отново нещата в свои ръце той. — Понеже не знаете къде е синът ви, ще се наложи да се обадя в полицията в Йоркшир. Знам, че е някъде из този район. Поне до снощи е бил тук и трябва да го намеря възможно най-бързо. Жалко е, че се налага да прибягна до услугите на полицията и на пресата. Представете си каква мръсотия ще падне върху главата му,

когато го открием. Знаете ги журналистите, нали? Е, благодаря за любезността ви, госпожо Лонгдън. Лека нощ.

— Моля ви, не затваряйте, господин Фиг! Давам ви думата си, че наистина не знам къде е Марк, нито знам за изчезването на Адел. Но имам номера на мобилния му телефон. Той си го смени миналата седмица.

— Моля ви да ми го дадете.

— Само минутка. Някъде из бюрото е.

След миг тя вече диктуваше номера и успя да изтръгне от него обещание, че ще пази в тайна участието ѝ.

Джак затвори и показа номера на Теса.

— Познат ли ти е?

Тя поклати глава.

— Майка му е права. Телефонният номер е нов.

Той вдигна телефона и набра цифрите. Отговориха му веднага:

— Ало?

— Марк?

— Да — отвърна след кратко колебание той.

— Ако прекъснеш връзката, ще се обадя веднага в полицията. И ще разкажа на медиите за отвличането на Адел.

— Какво? — избухна Марк.

— Не си прави труда, Марк. Знаем, че Адел е при теб. Видели са те.

— Кой, по дяволите, се обажда? — разгневи се Марк.

— Джак Фиг. Работя за Пола О'Нийл. Сега съм при Теса в Пенистоун. Настояваме да върнеш Адел. Незабавно.

— Тя не е при мен. За пръв път чувам, че е изчезнала.

— Не си много разстроен от внезапното ѝ изчезване. Което означава едно — че знаеш къде се намира тя. Адел е с теб, престани да отричаш. Или предпочиташ да ти лепнат обвинение в отвличане, Марк? Как ще се отрази това на кариерата и репутацията ти?

— Не знам за какво говориш — изрева Марк.

Теса стана отново, приближи се към Джак и го изгледа с укор. Грабна слушалката от него и я сложи до ухото си.

— Марк, Теса е. Марк, моля те, върни ми Адел!

— Защо обвинявате мен?

— Ти я взе оттук тази сутрин. Знаем, че си ти. Уигс те е видял. Моля те, Марк! Върни ми я!

— Казах ти, не е при мен.

— Не си играй с мен, Марк.

Настъпи мълчание и тя се запита дали не е решил да прекъсне връзката, когато го чу да казва:

— Няма да я върна, докато не приемеш условията ми.

— Ще се съглася с всичките ти претенции — отвърна бързо тя и изпита облекчение.

— Общи родителски права.

— Адвокатите ще започнат работа още днес. Можеш да вземеш къщата в Хампстед, колата и каквато сума поискаш.

— Общи права — повтори студено той.

В този момент телефонът на Джак извънтя и той се оттегли до прозореца, за да проведе разговора си.

Теса проследи с поглед детектива.

— Повтарям ти, адвокатите ще оформят документите — каза почти умоляващо. Пое дълбоко въздух и продължи: — Ако не общи права, то поне щедро обезщетение.

Внезапно Джак затвори телефона и забърза към нея. На устните му заигра жестока усмивка. Грабна безцеремонно слушалката от ръцете ѝ и изрече бързо:

— Отново е Джак Фиг. Току-що говорих с полицията в Северен Йоркшир. Те идват да те закопчат, Марк. Знаем, че с Адел сте в СПА хотел в Рипън. Регистрирал си се под името Уилям Стоун. — Джак замълча за момент, за да даде възможност на Марк да обмисли думите му. После продължи: — Ако тръгнеш веднага, ще си тук след час и половина и двамата с теб може и да се споразумеем. Но ако искаш, може да изчакаш полицаите да те арестуват. До петнайсет минути ще са при теб. Ти решаваш, приятелче.

— Тръгвам за Пенистоун Хаус — отговори бързо Марк и той усети паника в гласа му.

— С Адел, нали?

— Да. Ще я доведа — измънка той и затвори.

Джак затвори телефона и светлосините му очи изгледаха победоносно Теса.

— Звънна ми един от моите хора. Проверил всички регистрирани в близките хотели мъже с момиченца. Името Уилям Стоун не му говорело нищо, но решил да ме информира. Веднага се сетих, че това е Марк.

— Слава богу! — стисна ръката му Теса. — Благодаря ти, Джак! Нямах представа колко съм ти благодарна.

Той я прегърна.

— До час и половина Адел ще си бъде вкъщи. Но сега се стегни. Трябва да свършим някои неща, преди Марк да се появи.

Тя кимна и избухна в сълзи.

— Това е от облекчение — нежно каза той и я поведе към дивана. Седна до нея, огледа останалите жени в стаята и обясни: — Нормална реакция. Цял ден е била под напрежение. Индия, седни при нея, тя ще се съвземе скоро.

После кимна към Емси и Дезмънд и продължи:

— Имам нужда от вас двамата.

— Разбира се, Джак — скочи от мястото си Дезмънд и очите му светнаха от нетърпение.

— Намери Уигс и му кажи, че Адел ще е тук до час и половина. Но не казвай на друг и не споменавай името на Марк, ясно?

Дезмънд кимна, но и той имаше какво да каже:

— Ако се свържеш с мама, кажи ѝ, че трябва да направи нещо за сигурността на имението. Всеки може да проникне и да ни сервира подобна неприятност.

— Непременно, Дезмънд. Самият аз смятам да внедря специална система за сигурност и това ще стане много скоро — отвърна Джак, после се обърна към Емси: — Емси, моля те, намери Маргарет и Джо, кажи им, че Адел си идва, и помоли Маргарет да ни донесе нещо за пиене. И лед. Аз лично умирам за една водка. Сигурен съм, че и другите имат нужда от едно питие.

Двете хлапета забързаха да изпълнят задачите си. Линет се приближи до Джак и силно го прегърна.

— Аз също искам да ти благодаря, Джак. За всичко, което направи за нас.

— Няма нужда да ми благодариш, красавице — погледна я с обич той, после каза тихо: — Блъфирах, но чувствах, че съм на прав

път. Добре, че излезе така. Марк се изплаши, като чу, че полицията е по петите му. Това го накара да изтрезнее.

— Беше ли пиян? — вдигна вежди Линет.

— Не знам, красавице. Изразих се образно.

— А за полицията, Джак? — взря се в очите му тя. — Обади ли се наистина или и това бе блъф?

— Хрумна ми в последната минута. Когато Пит, моят човек, ми спомена името Уилям Стоун, се сетих, че Джонатан Ейнзли е използвал същия псевдоним, за да стане клиент на Марк.

— Радвам се, че съм споделила с теб.

Той ѝ се усмихна, отиде до бюрото и погледна в тефтера с бележките си. Миг по-късно пред него застана Еван. Той вдигна поглед и я изгледа въпросително.

— Благодаря ти, че свърши работата си, без да всяваш паника, Джак. Как мислиш, дали мога да кажа на Робин, че Джонатан е в Хонконг? Той се тревожеше за него днес. Фактът, че Джонатан не е в страната, ще го успокои.

— Разбира се, Еван.

След малко Линет, Еван и Индия се скупчиха около Теса и започнаха да я уверяват, че всичко ще бъде наред и че опасността е отминала. Тя кимаше в съгласие и се опитваше да се усмихне. Но напрежението все още не я напускаше. Дълбоко в себе си тя осъзна, че днешният ден ще промени живота ѝ завинаги. Нямаше да намери покой, докато не види Адел. Очевидно Марк бе способен на всичко.

Гидиън Харт седеше зад бюрото в кабинета си на „Йоркшир Нюзпейпър Къмпани“ в Югоизточен Лондон, недалеч от известната Флийт Стрийт. Въпреки че улицата все още заслужаваше да я наричат „Вестникарската“, много от ежедневниците бяха преместили редакциите си на други места. Но те все още отлагаха и изместиха само администрацията. Кабинетът на Гидиън беше просторен, светъл, гледаше към Темза. Високите прозорци с метални решетки напомняха великолепието на отминали векове. Стаята беше изящно мебелирана в бяло и различни нюанси на сивото. По стените имаше лакирани в черно лавици, натъпкани с книги и периодични издания. Черното му бюро беше почти празно и безукорно чисто, както го харесваше той.

Имаше само няколко бележки в сребърен поднос, речник — ценен източник на информация за работата му, и уникална сребърна мастилница на сребърна подложка.

Гидиън изтегли стола си назад и вдигна крака. Погледът му попадна на големия стенен часовник на отсрещната стена и остана там чак до шест и четирийсет и пет. Щом стрелките заковаха на този час, се наведе рязко към бюрото и вдигна телефона. Набра номера на хотел „Пенинсула“ в Бевърли Хилс и зачака.

Операторът вдигна и той каза:

— Тоби Харт, моля.

След секунда чу гласа на брат си.

— Ало, Тоби Харт е на телефона.

— Аз съм, Тоби, Гид. Имам добра новина за теб. Джак откри Марк. Кучият му син си призна, че е взел Адел, и сега пътува към Пенистоун Роял.

— Слава на бога! Какъв мръсник излезе този Марка, а? Да отвлече собствената си дъщеря само за да измъкне някой долар от Теса. Заслужава да... дори не мога да измисля нещо толкова гадно за наказание.

— Какво ще кажеш за едно хубаво налагане с камшик по стара английска традиция — засмя се Гидиън. — Или още по добре — да го закачим на кука и да го одерем жив? После можем да го обесим и да го разчленим.

Тоби също се засмя:

— Аз лично бих го заплюл в лицето. Но ще се успокоя едва когато разбере, че Адел си е вкъщи. Нямам никакво доверие на този тип.

— Аз също. Звъня ти, защото ти обещах да те уведомя, ако има някакви новини. Преди няколко минути ми се обади Еван и ми разказа за последните събития. После се обади и Джак, искаше да се консултира с мен за охраната на къщата. Иска да оборудва с охранителна система не само Пенистоун Роял, но и всички къщи на рода. Мисля, че е добра идея. Трябва да помислим за сигурността си.

— Съгласен. Джак е точният човек за тази работа. Между другото, Пола и Шейн знаят ли за последните събития?

— Божичко, не! И не бива да узнават. Не казвай и на нашите, защото мама веднага ще каже на Пола. Знаеш, че си споделят всичко.

Слушай, Джак ми каза, че един мъж с малко момиченце се е регистрирал в СПА хотела в Рипън — твоята някогашна бърлога. Под името Уилям Стоун. Името не говорело нищо на оперативния работник, но Джак веднага се досетил, че зад него се крие Марк. Уилям Стоун е псевдоним на Джонатан Ейнзли.

— Мислиш ли, че Джонатан е замесен? — разтревожи се отново Тоби.

— Нямам представа, но Теса предполага нещо подобно, Линет — също. Разбира се и Джак, както ми каза Еван.

— Разбирам. В края на краищата, май ще се наложи да кажем на Пола. Не бива да оставяме нещата неизяснени.

— Няма начин да не ѝ кажем, защото Теса обеща на Марк големи придобивки само за да ѝ върне Адел, така че ще се наложи да сподели с майка си и с Шейн. Според Линет това ще им коства милиони. Марк непрекъснато настоява за общи родителски права и Теса ще се опита да го накара да се откаже. Всичко си има цена. Едно от правилата на Ема.

— Правилата си ги бива. Доколкото познавам Теса, тя не би се съгласила на общи права. Слава богу, ние с Адриана нямаме деца. Това улеснява нещата.

— Решихте ли най-накрая да се разведете? — интересува се Гидиън.

— Да, но при нас всичко ще мине приятелски. И двамата го искаме. Тя ще живее и работи в Холивуд, а аз си оставам в Лондон. И няма как да е иначе, имам прекалено много задължения. Да ти призная, този брак беше голяма грешка. Но тя не беше чак толкова нетърпима, колкото и да не ти се вярва. Тя не се интересува от парите ми. Дори не иска издръжка от мен. Исква само да ѝ купя малък апартамент в Лондон, за да има къде да отсяда. Нали разбираш, иска да е от двете страни на Атлантика. Аз се съгласих. Всъщност мисля да ѝ оставя апартамента. Никога не съм го харесвал, а тя беше влюбена в него.

— Сега вече съм сигурен, че искаш развод, и се радвам за теб. Татко също ще е доволен. Той чака внуци, но не смяташе, че Адриана е подходяща за майка.

Тоби се засмя.

— Но никога не каза и една дума по въпроса. — Поколеба се за миг, после попита: — Мислиш ли, че моментът е подходящ да се

свържа с Теса? Толкова се тревожа за нея! Ще ми се да я уверя, че съм на нейно разположение, ако ѝ потрябвам.

— Защо не? Вие двамата винаги сте били много близки. Тя знае много добре, че си готов на всичко за нея. Разбира се, че е добре да ѝ звънеш.

— Страхувам се да не улуча момента, когато Адел се връща. Не бих искал да я безпокоя точно тогава.

— Мисля, че Марк няма да пристигне по-рано от седем и петнайсет. Така че обади ѝ се и ѝ предай поздрав и от мен.

— Така ще направя. А ти как си? Всичко наред ли е между вас с Еван?

— Разбира се. Хайде, братле, ще се чуем пак.

— Разбира се, Гид.

Гидиън затвори телефона, облегна се на бюрото си и се замисли за Еван Хюс.

Нещата между тях вървяха добре въпреки нейните притеснения. Тя се страхуваше, че Оуен Хюс може да не одобри Гидиън. Освен това се чудеше дали да му каже за Робин Ейнзли. Искаше му се Еван да не се безпокои толкова. Изведнъж си даде сметка, че има само един проблем и това е самата Еван. Тя държеше всички да харесват и да одобряват хората, които харесваше самата тя, а това невинаги се случваше.

От самото начало Гидиън осъзна, че иска да прекара живота си с нея, и усещаше, че и тя иска същото. Но постепенно проумя, че Еван се колебае. Не можеше да се реши на подобна стъпка заради баща си и неговото отношение към рода Харт.

Той въздъхна и затвори очи. Искаше му се баща ѝ вече да е тук. Тогава всичко щеше да излезе наяве и нещата да се изяснят. Но междуременно трябваше да подготви следващия брой на „Дейли Газет“. Докато баща му отсъстваше, отговорността за вестника падаше върху него. Отвори очи, взе мобилния телефон от бюрото си и се изправи. Трябваше да отиде в информационния отдел, едно от местата, които обичаше най-много.

Теса не можеше да си намери място.

— Повече не издържам — скочи от мястото си тя. — Ще отида да ги чакам на входа.

— Добре, Теса. Разбирам те. Марк ще пристигне всеки момент, но... знаеш ли, струва ми се, че е по-добре да дойда с теб — каза Джак. Отиде при нея, хвана я за ръка и я поведе към Каменната зала.

Щом прекрачи прага на залата, Теса се закова на място и пребледня като платно.

— Парцалената кукла! Реги е първото нещо, за което Адел ще попита. Почакай ме тук, Джак. Ще изтичам да я взема от библиотеката.

Той кимна и сърцето му се сви от жал за нея. През целия ден тя бе притискала куклата до гърдите си и бе обяснявала на всички, че Адел сигурно е съкрушена, задето е изпуснала любимата си Реги. Той въздъхна и поклати глава. Тази ужасна случка я бе съсипала.

Преди няколко седмици Пола го бе помолила да събере сведения за Марк. Безпокоеше се за дъщеря си. Пола не беше човек, който обича да се рови в живота на другите, уважаваше правото на личен живот на всеки. Затова той се учуди на интереса ѝ към Марк. Но щом започна да рови, разбра, че е имала основание за тревога. Наученото за Марк Лонгдън не му хареса никак и той побърза да я информира за резултата.

Лонгдън се оказа много близък с братовчед ѝ Джонатан Ейнзли, най-големия ѝ враг и враг на цялата фамилия Харт. Джонатан бе наел Марк за архитект на новата му къща в Търск и Лонгдън бързо бе попаднал под негово влияние. Ейнзли му бе предложил опасни удоволствия — алкохол, наркотици и жени. Глупакът бе захапал веднага въдицата и не след дълго бе станал зависим от наркотиците и алкохола. Когато разбра, Пола се разтревожи сериозно за Теса. Въпреки че вече бяха разделени, тя се опасяваше, че Марк може отново да ѝ посегне. И се оказа права. Днешният ден бе доказателство за това. Отвлечането на Адел беше едновременно жестока и безразсъдна постъпка. Марк бе извършил престъпление за пари, и то за много пари. И за родителски права над Адел. Джак знаеше, че ако се стигне до съд, той няма да получи нито едното, нито другото, особено с информацията, която бе събрал за него. Но Пола щеше да му запуши устата с пари, за да отърве веднъж завинаги Теса и Адел от него.

— Ето ме — прекъсна мислите му Теса. Парцалената кукла бе в ръцете ѝ. — Не можеш да си представиш колко я обича. За нея тя е

най-ценната играчка в целия свят. — Спря за миг, погледна го и каза: — А тя е най-ценното нещо за мен. Още веднъж ти благодаря, Джак!

— Няма нужда, Теса. Винаги можеш да разчиташ на мен. Защото те познавам още когато беше на годините на Адел. Знаеш ли, ти изглеждаше точно като нея.

— Мама непрекъснато повтаря, че ми е одрала кожата.

Те пресякоха малкото преддверие, Джак отвори входната врата и двамата излязоха на стъпалата. Беше горещ августовски следобед. Въпреки топлото време той забеляза, че тя потръпва и чертите на лицето ѝ отново се изопват. Облекчението беше само моментно. Сега отново притискаше здраво ръце до гърдите си се взираше в пътя.

Изведнъж се чу шум от кола и те се спогледаха. След секунда един мерцедес се подаде от завоя.

Теса трепна и понечи да изтича по стълбите, но Джак я възпря.

— Знаем, че нямаш търпение да я притиснеш в обятията си, но те моля да изчакаш още малко. Искам да наблюдавам поведението ѝ, когато излезе от колата. Важно е да знам дали е разстроена, дали се страхува от баща си. Това може да ни послужи в съда.

— Разбирам — промълви Теса, макар че едва се сдържаше да не хукне към дъщеря си.

Колата най-сетне зави към паркинга в края на градината и спря. Колко ѝ се искаше да паркира направо пред вратата!

Марк слезе, погледна ги, после мина от другата страна, отвори вратата и пое Адел в ръцете си. Изглежда, имаше намерение да я носи чак до входа, но тя изведнъж се задърпа. Той нямаше избор, трябваше да я пусне на земята. Детето веднага побягна и писна:

— Мамо! Мамо! — И затича към тях колкото ѝ позволяваха малките крачета. — Изгубих Реги! — изхлипа тя.

Теса се спусна към нея, разтревожена да не се спъне и да падне. Веднага ѝ направи впечатление колко рошава и мръсна е тя. Сребрилата ѝ коса беше като кошница, по лицето ѝ имаше черни следи от сълзи, а устата ѝ беше изцапана с нещо, което приличаше на малинов конфитюр. Бялата блузка и панталонките бяха на петна.

— Реги е тук, скъпа. Аз я намерих — извика Теса.

— Ох, мамо, това наистина е Реги! — изписка Адел и риданията ѝ затихнаха. Повдигна мокрото си личице към нея, усмихна ѝ се широко и притисна куклата до гърдите си.

Теса коленичи до дъщеря си, изтри сълзите ѝ и я взе в обятията си. Сърцето ѝ преливаше от любов и нежност. Най-сетне дойде и облекчението. Дъщеря ѝ си беше вкъщи. Беше в безопасност! С крайчеца на окото си видя Марк да се приближава. Моментално притисна Адел към себе си и отстъпи крачка назад.

Марк спря на няколко крачки от тях, изгледа Джак, после премести поглед върху Теса.

— Може ли да поговорим за малко?

— Нека отложим разговорите, Марк. Моля те! Адел сигурно е уморена. Вероятно е гладна. Изобщо яла ли е днес?

— Разбира се, тъпачке! Аз обичам детето си, защо да го държа гладно? — изрева той и лицето му се зачерви.

Теса го изгледа с презрение.

— По-спокойно, Марк — пристъпи напред Джак и направи знак на Теса да прибере Адел в къщата. — Гневът няма да помогне. Освен това не можем да водим преговори пред Адел, нито на вратата, нали?

Погледна през рамо към Теса, която стоеше точно зад него, и попита тихо:

— Може ли Марк да влезе за малко да поговорим?

Нетърпелива да измие и да нахрани дъщеря си, тя кимна, обърна се и прекоси Каменната зала към кухнята. Джак я настигна и каза тихо:

— Измий Адел и я заведи при другите в библиотеката. Уверявам те, че след десетина минути вече ще се чувства добре. И ела да поговорим. Аз ще се оправям с Марк. Остави всичко в моите ръце.

Тя влезе в библиотеката и веднага след нея влетя Елвира. По лицето ѝ не бе останала и капка кръв, в очите ѝ гореше стаен ужас.

— Елвира! — изненада се Теса. — Сега ли се прибираш от Лийдс?

— Да. Госпожо Лонгдън, Маргарет и Джо ми разказаха какво се е случило. Ох, госпожо Лонгдън, толкова съжалявам! Не трябваше да си вземам почивен ден! Трябваше да съм тук... — Гласът ѝ секна и тя изведнъж се огледа несигурно. Не знаеше какво да направи.

— Елви! — извика развълнувано Адел и изтича щастливо към нея. — Изгубих Реги, но мама я намери. Виж.

И ѝ показа куклата.

— Радвам се, че вече е на сигурно място — промълви Елвира, загледана в детето, после изведнъж погледна уплашено към майка му.

— Вземи я за малко, Елвира. Трябва да говоря с господин Лонгдън — каза Теса и връчи детето на бавачката.

После се обърна към Линет:

— Ще се върна след малко. Джак е с мен, а той знае какво да прави.

— Със сигурност — кимна сестра ѝ. — Щом е там, съм спокойна за теб.

Теса завари Джак и Марк седнали до камината. Съпругът ѝ се тресеше от нерви, докато детективът изглеждаше невъзмутим. „Той държи всички карти“ — изведнъж си помисли тя, спомняйки си нещата, които бе казал на майка ѝ след разследването си.

В желанието си да покаже, че не е готова за дълъг разговор, тя остана права до камината.

Джак вдигна поглед към нея и изрече с равен глас:

— Тъкмо обяснявах на Марк, че трябва да приеме без колебание условията, които му предложи по-рано по телефона. Но може би иска да ги чуе още веднъж.

— Можеш да задържиш къщата в Хампстед — започна Теса, — която всъщност е моя, защото мама я подари лично на мен. Давам ти и двете коли, те са долу, в гаража ѝ. Оставям ти и обзавеждането, с изключение на няколко картини и личните ми вещи — дрехи... такива неща. Ще получиш и парична компенсация.

— Искам си бижутата обратно. Онези, които съм ти подарявал.

— С удоволствие ще ти ги върна — погледна го с презрение тя. Всички бяха евтини имитации.

— И искам равни родителски права над Адел.

— Това вече не мога да ти обещаая — отвърна тя и гласът ѝ внезапно започна да трепери. — Но ще ти позволя да я виждаш, когато искаш.

— Общи права! — кресна той.

— Не, Марк. Няма да се съглася. Особено след днешния инцидент.

— Нека да видим как ще се произнесе съдът — извика заплашително той.

Джак се прокашля и заяви:

— Ако ми позволиш да дам мнението си, мисля, че съдът ще подкрепи Теса.

— Абсурд. Бащата има равни права с майката.

— Но ти си баща с доста проблеми.

— Какво искаш да кажеш? — сепна се Марк и изгледа Джак с пламнал поглед.

— Не бих искал да навлизам в подробности. Адвокатът ти и този на Теса скоро ще обсъдят всичко. Само ще спомена, че имаме достатъчно информация за твоя, така да се каже, декадентски начин на живот. Нужно ли е да продължавам?

Джак го погледна с бащински укор, стана и се приближи до Теса.

Марк скочи и извика възмутено:

— Това ми прилича на изнудване!

— Наречи го както искаш — отвърна спокойно детективът. — Но аз разполагам с доказателства, че всичко казано от мен е истина. И повярвай ми, съдът ще го вземе под внимание, защото става дума за безопасността на едно дете.

Марк изгледа с омраза първо Джак, после Теса и извика:

— Това не е последната ми дума!

— Нито моята, Марк — изрече Джак. — Сега предвид обстоятелствата ми се струва, че е време да си вървиш. Ще те изпратя.

Пола О'Нийл стоеше до прозореца на спалнята в апартамента си на Пето авеню и се наслаждаваше на великолепната гледка към Централ парк. Беше слънчево и топло. Денят бе чудесен. Зелените корони на дърветата достигаха чак до лазурносиньото небе, а зад тях се издигаха внушителните сгради на Манхатън. Слънчевите лъчи се отразяваха в хилядите им прозорци и техните отблясъци караха целия град да трепти в златиста светлина.

„Няма друг такъв град“ — помисли си тя. Обикна Ню Йорк още в първия миг, когато баба ѝ я доведе тук. Ема също се възхищаваше на бляскавия, вълнуващ град, където сякаш всичко беше възможно. Често ѝ повтаряше: „Тук единствената граница е хоризонтът, Пола. Никога не го забравяй“.

Тя се отдръпна от прозореца и тръгна към библиотеката, една от любимите ѝ стаи. Токчетата ѝ зачаткаха по черно-белия мраморен под. Баба ѝ също обичаше библиотеката с тъмната ламперия, покриваща стените до самия таван, с подвързаните в червена кожа томове, антиките от времето на крал Джордж и тъмнорозовия бродат по завесите и по дивана.

Пол Макгил бе купил апартамента за Ема през трийсет и първа година и бе поверил интериорните решения на известния архитект Розарио Кандела. След ненавременната смърт на Пол през трийсет и девета баба ѝ имала намерение да го продаде, но бързо се отказала. Войната осуетила плановете ѝ. Била прекалено ангажирана в Лондон, за да мисли за това. „Добре че не го продадох — ѝ бе казала след време. — Тук можем да се чувстваме уютно и приятно, вместо да отсядаме по разни хотели, когато ни се налага да идваме в Ню Йорк.“ Тя остави апартамента на Пола и брат ѝ Филип, но той се ползваше от всички членове на семейството, когато идваха в Съединените щати, и най-много от братовчедите на Ема, Емили и Уинстън Харт, както и от сестра ѝ Аманда Линд, която пътуваше непрекъснато. Всички до един го обичаха и се гордееха с необикновената му красота. Той беше луксозен, дори разкошен, без да е претенциозен. Ема бе оставила

отпечатък върху всяка вещь в него и критичното ѝ око за цвят и стил бе подбрало най-подходящите картини и произведения на изкуството за украсата му.

Пола седна зад бюрото, огледа се и отново изпита благоговение към баба си. Наистина ѝ се завиваше свят, когато си помислеше какво бе постигнала тя в живота си — от бедно момиче от малкото селце Феърли, сгущено между хълмовете на Йоркшир, започнало да работи на дванайсет години като прислужница във Феърли Хол, тя се бе превърнала в кралица на модния пазар, основателка на най-голямата верига магазини в целия свят.

Пола се чудеше как е успяла. Откъде е получила безпогрешния си изискан вкус и усета си към изкуството? И откъде идваше тази нейна огромна енергия, тази решителност и воля за успех? Кое бе поддържало несломимата ѝ воля да върви нагоре до самия връх на социалната стълбица? Как, за бога, това малко наплашено слугинче бе намерило сили в себе си да стане уважавана дама, истински магнат и движеща сила в света на икономиката? Почти с голи ръце бе успяла да създаде интернационална бизнес империя, която боравеше с милиарди, и завеща на наследниците си огромно богатство, власт и привилегии.

„Никой от нас не може да се конкурира с нея — замисли се Пола. — Ема е единствена и неповторима. Господ я е създал и след това е унищожил калъпа.“

Телефонът иззвъня и тя вдигна слушалката:

— Ало?

— Здравей, мамо. Аз съм, Линет.

— О, скъпа, каква приятна изненада! Как сте? Как върви ремонтът на магазините?

— Много добре. Доволна съм... — Линет спря за миг, пое дълбоко въздух и изплю камъчето: — Мамо, днес се случи нещо... Всичко вече е наред, справихме се... Наистина. Но мисля, че е по-добре да си в течение. И...

— Какво е станало? — прекъсна я Пола. — Здрави ли сте всички?

Изведнъж си спомни онзи кошмарен ден, когато братовчед ѝ Уинстън Харт се бе обадил у Шейн в Кънектикът, за да съобщи, че баща ѝ и съпругът ѝ са мъртви. Затрупани от лавина. Настръхна цялата и притаи дъх в очакване на най-лошото.

— Всички сме добре — увери я Линет и ѝ разказа набързо какво се бе случило.

— О, не! Не и Адел! Но я открихте, нали? Ти каза, че всички са добре?

— Да, мамо, всичко е наред. Адел е в Пенистоун Роял, в обятията на Теса. — Линет замълча за миг, после продължи: — Аз извиках на помощ Джак. Той е тук, до мен, и иска да говори с теб. Ще се чуем след това.

— Здравей, Пола — чу тя гласа на Джак.

— Здравей, Джак. Радвам се, че си там — каза тя и се напрегна, за да улови всяка тревожна нотка в гласа му.

— Тук всичко е под контрол. Всички са в безопасност. — Деловият му тон я поуспокои. Джак обожаваше Пола. Много членове на рода смятаха, че тайно е влюбен в нея още от младежките им години, и нямаше да я излъже, ако се е случило нещо непоправимо. — Както каза и Линет, Адел е цяла и невредима. Но аз настоявам да вземеш някакви мерки за сигурността на Пенистоун Роял. Тук си абсолютно незащитена. Само някаква си аларма срещу крадци... Никак не е безопасно.

— Шейн също го спомена, но никога не съм си представяла, че ще се случи нещо подобно... Отвличане! Прав си, Джак. Сега е от изключителна важност да се погрижим за сигурността... Ще се заемеш ли с това?

— Веднага. Още утре ще извикам най-добрите специалисти.

— Чудесно. Благодаря ти за всичко, което правиш за нас. Никога няма да забравя колко много ти дължа.

— Винаги съм на твоите услуги.

— Мога ли да говоря с Теса?

— Разбира се, тя чака до телефона. Ще се чуем по-късно Пола.

— Здравей, мамо — започна дъщеря ѝ и изведнъж усети, че се задушаваша.

— Теса, скъпа, толкова съжалявам за случилото се! Сигурно не си на себе си от притеснение.

— Да, мамо — преглътна тя. — Но съм щастлива, че всичко свърши благополучно. Адел е спокойна, беше разстроена единствено от факта, че може да е загубила Реги. Но сега всичко е наред. Вече заспа. Елвира ще остане тази нощ при нея. Мамо Марк беше

направо... страшен. Направил го е, за да ме притисне за развода. Как може да постъпва така с Адел? И можеш ли да си представиш? Иска равни родителски права.

— Никога няма да ги получи, Теса, уверявам те. Джак научи за него такива неща, че съм абсолютно сигурна — нито един съд няма да му разреши подобно нещо. Какво му обеща, за да върне Адел?

— Само нещата, които вече обсъждахме с теб. Къщата в Хампстед, колите и финансово споразумение. Но се притеснявам за правата. Адвокатите ще започнат преговори в най-скоро време.

— Добро момиче. Остави нещата в техни ръце.

— Нали разбираш, трябваше да му обещаеш нещо, за да върне Адел.

— Разбирам, скъпа. И мисля, че си се справила много добре. Но трябва да се подсигури. Не искам Марк да ти виси цял живот като камък на шията.

— Мога ли да остана тук? Джак казва, че скоро ще осигури такава охранителна система, че Марк няма да може да припари повече до нас.

— Разбира се, остани колкото искаш. Сигурна съм, че Джак ще се погрижи за безопасността. Заключение всички входи тази нощ. Но знаеш ли, мисля, че Марк вече съжалява за постъпката си. Как са Емси и Дезмънд. Предполагам, че са били там, когато това се е случило?

— Бяха на езда. Те са до мен и искат да те поздравят — предавам им слушалката.

След десетина минути Пола затвори и си повтори отново всичко, което бе чула от Джак и децата. Освен с тях бе говорила и с Индия, и с Еван. И всички й намекнаха, че може би Джонатан Ейнзли е замесен в случая.

Джонатан Ейнзли. Пръв братовчед и неин най-върл враг. Враг на цялата фамилия Харт, както и на О'Нийл и Калински, свързани тясно с Харт. Мразеше нея, Емили, Уинстън и Шейн още от детството, когато все още нямаше никаква причина да ги мрази. Беше просто зъл по характер, алчен за пари и власт. И им завиждаше.

Погрижи се да привлече Марк на своя страна, като го нае да обзаведе къщата му в Северен Йоркшир. Марк ухапа въдицата и се

подмами по бохемския живот, предложен му от Джонатан. И неизбежно се превърна в негова пионка. Сега вече нямаше нужда Джонатан да си цапа лично ръцете, докато ги залива с кал. Достатъчно беше да прошепне няколко думи в ухото на Марк за Теса.

Пола не знаеше какво да предприеме, за да спре действията на Джонатан. Но знаеше точно как да се справи с Марк, как да отговори на претенциите му към Теса и Адел. И щеше да задейства плана си още утре.

Погледна часовника на бюрото. Минаваше пет, а Емили все още не си беше вкъщи. Нямаше начин заседанието на борда на директорите на „Харт Ентърпрайзис“ да продължава до този час. Но Емили беше много усърдна в работата си и, кой знае, може пък...

— Съжалявам, че закъснях — влезе забързано Емили. Лицето ѝ бе поруменяло от бързането. — Ох, небеса! Колко приятно хладно е тук! Навън е горещо като в пещ.

Тя погледна братовчедка си и уплашено попита:

— Какво се е случило? Изглеждаш ужасно.

— Здравей, Емили.

Пола стана и отиде да целуне братовчедка си.

— Току-що научих нещо ужасно, но, слава богу, вече всичко е наред. Ще ти разкажа. Ще прием ли чай? Топъл или студен?

Емили седна на дивана, без да откъсва поглед от Пола.

— По-добре студен. Да кажа ли на Алис?

— Не, аз ще отида. Дали Уинстън ще се върне от Торонто тази вечер? Трябва да зная колко души ще сме за вечеря.

— Ще бъдем само двете. Уинстън няма да успее да се прибере днес. Може би утре. А Шейн ще дойде в петък, нали?

— Да. Ще вземе сутрешния полет от Насау. Значи довечера ще сме сламени вдовици.

Тя отиде до кухнята, уведоми Алис и се върна при братовчедка си.

— В Пенистоун Роял са имали сериозно премеждие.

Обясни подробно какво се е случило в Йоркшир.

— Горката Теса! Добре че всичко е приключило без сериозни инциденти! Можеше да бъде много по-страшно. И знаеш ли, Пола — наведе се към братовчедка си Емили и каза убедено, — склонна съм да се съглася с Линет и Теса. Няма начин проклетият Джонатан да не е

замесен в този пъклен план. Може да не е участвал пряко, но помни ми думата — той има пръст в това.

— Съгласна съм, но не знам какво да предприема срещу него в момента. Затова ще се заема с Марк. Докато те чаках, изготвих план и още утре ще се обадя на адвокатите си.

След чая Емили се оттегли в стаята си, а Пола седна зад бюрото, за да направи график за следващите няколко дни. Но тиктакането на часовника в хола не ѝ позволи да се съсредоточи и тя се отказа.

Мислите ѝ отново се върнаха към Теса, Адел и събитията от днешния ден. Слава богу, сега всички бяха в безопасност. Искаше ѝ се Шейн да е тук в този момент. Погледна фотографията му на кръглата масичка, после стана и отиде до нея. Вдигна снимката и се усмихна. Тя беше правена много отдавна, когато Шейн беше на двайсет и шест. Не можа да не се възхити на красивото му лице. Помнеше го сякаш беше вчера — весел, елегантен и истински джентълмен въпреки младостта си. Какво казваше за него Ема? Че притежава някаква притегателна сила. Точно така. Не познаваше друг мъж, а дори и жена с такъв завладяващ чар. Беше ирландец до мозъка на костите си — и физически, и духовно. Тя винаги се шегуваше с него по този повод. Казваше му, че е флиртаджия като всички О'Нийл.

— Наследил съм го от дядо — отвърщаше Шейн и тя обикновено добавяше:

— Ема казваше, че Блеки може да сложи в джоба си Дон Жуан.

„Странно, как си играе с нас животът“ — замисли се тя, докато изследваше всеки милиметър от снимката на Шейн с Теса и Лорн на ръце. Той ги бе отгледал като свои деца, беше до тях от момента, когато прохождаха. Лорн го обичаше като истински баща, но тя понякога се съмняваше в любовта на Теса към него.

„Разбира се, че го обича“ — сама започна да се убеждава.

— Всички обичат Шейн. Баба. Мама. Уинстън, най-добрият му приятел и спаринг-партньор от младежките години. Също и Сали, и Алтъни Стандиш. Всъщност истината беше, че Шейн бе най-популярният сред трите рода, както и сред лондонското общество.

Погледна съседната снимка и се засмя с глас. Беше правена през онова лято, когато всички братовчеди, още тийнейджъри, се бяха събрали в Херънс Нест на самия бряг на Скарбъро. Момчетата направиха своя рок група и я нарекоха „Херънс“. Шейн, естествено,

беше лидерът и инициатор на идеята. Той свиреше на пиано и пееше. Александър, нейният любим Санди, когото не можеше да забрави, въпреки че бе мъртъв от толкова време, свиреше на барабани и на цимбала. Майкъл Калински свиреше на хармониката, Джонатан — на цигулка, а Филип — на флейта. Уинстън претендираше, че е най-талантливият и следователно е най-важният член на групата. Изживяваше се като Бикс Бийдърбек, след като гледа филма „Момчето с валдхорната“. Всички се чудеха кога и къде се е учил да свири на валдхорна, а Ема ги погледна хитро и каза, че не е взимал уроци. Колко се забавляваха всички в онези дни!

Шейн беше до нея, откакто се помнеше. Тя се бе влюбила в него още когато беше на четири години и се влачеше непрекъснато след осемгодишния батко.

Един следобед, беше през лятото, той ѝ каза, че имал страхотна идея. Тя щяла да бъде кралица Ботичея, предводителка на британите, а той — нейн съпруг и господар.

— Но трябва да изглеждаме по подходящия начин — каза той.

— Кой е подходящият начин? — вдигна тя към него невероятните си теменужени очи, пълни с любов, горда, че има такъв умен приятел.

— Трябва да сме сини.

И той я съблече, и я боядиса в синьо. Тя настоя да остави гащичките ѝ, защото беше много срамежлива. И по-късно Ема благодари на бога за нейната срамежливост. Така бяха останали известно количество пори, които имаха възможност да дишат, и тя оцеля. Незнайно как, той я уговори тя да боядиса него. И стана тя, каквато стана.

— Малки негодници! — бе изругал Блеки, когато дойде да се разправя с Ема и разбра, че и нейната внучка е синя.

Пола се засмя на спомена за терпентиновата баня, която двамата трябваше да изтърпят. Беше по-лошо и от бой.

„Синьо“ — повтори си наум. Спомни си за сините мраморни топчета, обиците, които Шейн изгуби. По-късно ѝ купи нови, но те не бяха така красиви и тя дълго време му се сърдеше.

Години след това, когато вече бяха пораснали, той ѝ донесе червена кожена кутия. Вътре имаше сапфирени обици. Целуна я и каза:

— Надявам се с тях да изкупя вината си за мраморните топчета, които изгубих, когато ти беше на шест или някъде там.

Много след тази случка тя се омъжи за Шейн.

„Да, животът наистина е странен“ — си каза отново. Бяха неразделни като деца и като тийнейджъри, после той отиде в лицей, оттам в университета и тя не се надяваше да го види повече.

През това време се запозна с Джим Феърли и се влюби в него. Или поне така ѝ се струваше. Омъжи се и роди близнаците Теса и Лорн.

Шейн замина за Ню Йорк, за да поеме управлението на веригата хотели „О’Нийл“ от другата страна на Атлантика. Но не се ожени и един ден, когато нейният брак вече се разпадал, двамата се срещнаха и изведнъж осъзнаха, че се обичат и винаги са се обичали. Това стана в плевнята на прекрасното имение на Шейн в Ню Милфорс в Кънектикът. Там се заклеха, че ще останат винаги заедно. Бяха предопределени един за друг.

Колко вода бе изтекла от тогава! Джим Феърли и баща ѝ, Дейвид Еймъри, загинаха от лавина, докато караха ски. Уинстън и Емили бяха останали в хотела същия ден и така избегнаха смъртта. „Времето им още не е дошло“ — прошепна тя. Така казваше баба ѝ Ема: „Ще живееш, докато дойде и твоето време“.

Тя тъгува много за Джим и за баща си. Винеше себе си за нещастията. Именно чувството за вина я накара да откаже да се вижда повече с Шейн. Но постепенно разбра, че не може да престане да го обича. Имаше нужда от него. Той бе станал смисълът на живота ѝ. И все още беше.

Майката на Еван, Мариета Хюс, беше бясна.

Оуен отново се бе държал безобразно и тя бе готова да го удуши. Но майка ѝ винаги бе казвала: „Нито един мъж не заслужава да го убиеш, защото последствията остават за теб“, и тя се отказа от намеренията си.

Една разходка из магазините бе добър начин да се успокои. И тя грабна пазарската чанта, която току-що бе скрила в гардероба, и напусна хотелската стая. Дори не се отби в спалнята да го уведоми, че излиза. Нека се тревожи. Влезе в асансьора и се замоли да не срещне

собствениците на хотела Джордж и Арлет, особено Арлет, която непрекъснато я канеше на чай или кафе, за да поклюкарстват за Еван. Французойката обожаваше дъщеря ѝ и не го правеше от лошо сърце, но Мариета не обичаше да одумва членовете на семейството си, особено Еван.

Късметът беше на нейна страна. Денят беше чудесен, малко влажен, но поне не валеше. Тя мразеше дъжда. Оуен казваше, че не го понася, защото е отраснала в слънчева Калифорния, но не беше така.

Той не знаеше, че най-нещастният ден в живота ѝ бе именно тук, в Лондон, в един дъждовен ден... когато животът ѝ се бе сринал като пясъчна кула и дъждът отнесе пясъка някъде из каналите. Точно така, в онзи дъждовен ден тя сложи край на надеждите си. Сега просто съществуваше.

Едно такси спря пред нея, тя отвори вратата и се качи. Даде на шофьора адреса на банката и се облегна назад. Беше доволна, че се размина с Джордж и Арлет, и най-важното — никой не забеляза пазарската торба в гардероба.

Остави ръчната си чанта на седалката до себе си, но задържа торбата в скута си. Държеше я сякаш пакетът вътре съдържаше динамит и трябваше много да внимава да не би изведнъж да гръмне. Не беше сигурна, че ще го използва като предимство, но знаеше, че е ценна улика.

Колко умно бе постъпила, като не закри сметката си в Баркли! Не че имаше много пари, но в клона я познаваха и нямаше да е проблем да наеме бокс за съхранение. Веднъж да прибере чантата в банката, щеше да си отдъхне. После щеше да отиде до „Фортмън & Мейсън“ и да изпие едно кафе в ресторанта. След това щеше да обиколи магазините. Можеше да си купи шапка, въпреки че не можеше да се сети къде би могла да се появи с нея. Но тя обичаше шапки.

Обикновено си пиеше кафето в „Хартс“ на Найтбридж, но сега се боеше, че може да срещне Еван. Тук все още никой не ги очакваше. Всички мислеха, че са в Кънектикът и ще пристигнат следващата седмица. Оуен обаче реши да дойдат по-рано от заплануваното, „за да си дадем малко време за аклиматизация“, но тя знаеше, че това е само извинение. Просто искаше да изненада Еван.

Мариета не хареса идеята, дори се ядоса, но нищо не каза. Отдавна се бе научила да не спори с него. Пазеше мнението си за себе

си и този подход се оказа печеливш, особено когато ставаше дума за дъщеря им.

Оуен живееше с мисълта, че Еван е негова лична собственост. Поне така се държеше. Още когато дъщеря им беше съвсем малка, той я обяви за своя и направляваше всяка нейна стъпка. Заради тази негова слабост към нея, самата тя като че ли изгуби връзка с Еван. А може би причината се криеше в собствените ѝ грешки? Тя се замисли за миналото и притисна чантата към себе си. От усилието кокалчетата на пръстите ѝ побеляха. „Виж как понякога нещо съвсем незначително води до страшни последици“ — каза си почти на глас.

Таксито спря внезапно и тя се върна към действителността. Плати на шофьора и влезе в банката. Беше толкова лесно... след минути чантата беше в сейфа и тя сложи ключа от бокса в чантата си. Сега вече нищо лошо не можеше да се случи. Нито пък някой можеше да открадне съдържанието на торбата.

Много по-късно, докато отпиваше от кафето си във „Фортмън“, ѝ мина ужасяваща мисъл. Какво щеше да се случи, ако се разболее и умре, ако загине в катастрофа или си загуби ума? Какво щеше да стане тогава с пазарската чанта? Само тя знаеше, че е в банката. Трябваше да каже на някого. Но на кого да се довери?

Мариета се усмихна накриво. Нямаше с кого да сподели, защото не вярваше на никого. Адвокат! Имам нужда от адвокат — реши изведнъж тя. Точно така трябваше да постъпи. Имаше малко ценни неща и трябваше да ги завещае на някого. На Еван, разбира се. На съществото, което обичаше най-много на света.

Утре това щеше да е първата ѝ работа. Утре щеше да — намери адвокат.

Джак Фиг, Гидиън Харт, Еван Хюс и Дезмънт О'Нийл вървяха бавно по централната алея в градината на имението. Джак бе намерил публика за любимата си тема — сигурността с главно С на Пенистоун Роял.

— Досега алармата за крадци беше напълно достатъчна, защото в къщата винаги е имало много хора — Уигс и неговите работници, конярчетата, Джо и работниците му. Но сега нещата се промениха. Живеем в опасни времена. Англия се промени и то не към добро.

— Прав си за всичко — подкрепи го Гидиън. — Впрочем, същото е и в Елингтън Хаус. Татко не взема никакви мерки, разчита само на алармата. И сменя темата винаги, когато заговоря за това. А там има доста ценни неща. Конете например.

Дезмънд се обади:

— Чух чичо Уинстън да говори с татко по този въпрос. Беше преди няколко седмици. Но ми се струва, че и двамата все още си мислят, че живеят в шейсетте години на миналия век.

Гидиън се засмя:

— Така е, поне що се отнася до домовете им. Но знам, че баща ти е изключително внимателен към охраната на хотелите „О'Нийл“, а татко прави всичко за сигурността на редакциите на вестника, телевизията и радиото ни. Джак, наемам те да инсталираш охранителна система в Елингтън Хол — разпали се той. — А също и да подновиш системата в редакциите.

— Благодаря ти за доверието, Гидиън, но трябва да те предупредя, че за тази цел ще се наложи да наема професионалисти. Разбира се, ще наблюдавам работата, но не всичко ще зависи пряко от мен.

Гидиън кимна.

— Поне е сигурно, че магазините са оборудвани отлично — усмихна му се Еван. — И знам, че заслугата е изцяло твоя.

— Това беше основната ми грижа, когато отговарях за сигурността на „Хартс“.

Телефонът на Еван иззвъня и тя отговори.

— Здравей, скъпа — чу гласа на баща си.

— Татко! Здравей! Радвам се да те чуя! — възкликна тя и щастливо се усмихна на Гидиън. Седна на вградената в стената пейка и продължи развълнувано: — Нямам търпение да ви видя в Лондон с мама. Толкова ми е домъчняло за вас...

— Ние вече сме тук, скъпа — изсмя се доволно Оуен.

— Тук? Но защо не ме предупредихте, че ще пристигнете рано? — сепна се тя. — Кога кацнахте?

— В четвъртък през нощта. Тук сме от три дни. Реших да избързаме, за да имаме време да свикнем с часовата разлика. Да се възстановим от полета. С майка ти се вълнуваме много за новия ти апартамент. Нямаме търпение да го видим. Може да наминем днес покъсно.

— Ох, татко, това би било чудесно, но аз не съм в Лондон, а в Йоркшир — разстрои се Еван. — Много съжалявам! Планирах нещата си така, че да съм свободна за датата, която уточнихме с вас преди месец. Ще опитам да направя нещо, но...

Гласът ѝ заглъхна. Знаеше, че е невъзможно да промени графика си сега.

— Майка ти иска да ти се обади.

— Дай ми я. И аз искам да я чуя.

След миг из градината се разнесе нейното развълнувано: „Здравей, мамо! Радвам се да те чуя. Как си?“.

— Много добре, скъпа. — Гласът на майка ѝ преливаше от любов и издаваше доброто ѝ настроение. — Доколкото разбрах, не си в Лондон?

— Не, в Йоркшир съм. Не знаех, че ще промените плановете си.

— Знаем, знаем. Казах на баща ти, че ще стане така, но той никога не слуша. Но ти не се тревожи за нас. Ще се видим, когато се прибереш в Лондон. Надявам се, че тогава ще имаш време.

— Разбира се. Харесва ли ви стаята в хотела? Удобна е, нали? Сигурна съм, че Джордж и Арлет са се погрижили за вас.

— Да. Те много тъгуват за теб. Съжаляват, че си напуснала хотела им. Но аз мисля, че постъпи правилно. Всеки иска да си има свое местенце, нали, Еван?

— Така е, мамо — засмя се тя. — Ох, мамо, нямам търпение да се върна в града, като знам, че сте там.

Наистина искаше да ги види и наистина се радваше, че майка ѝ говори съвсем... нормално. Това беше точната дума — нормално. И дори щастливо. Майка ѝ, която винаги беше в депресия.

Поговориха още малко, после Еван обеща да им се обади на другата сутрин и затвори телефона. Забърза към Гидиън и другите, които тъкмо завиваха към главния вход на къщата.

Радваше се, че родителите ѝ са пристигнали. За последен път ги видя през януари, а сега беше август. Девет месеца, през които животът ѝ се бе променил коренно. Тя също се бе променила. И въпреки че мечтаеше да е с тях, тревогата ѝ растеше с всеки изминал час. Преди няколко дни с Робин се бяха разбрали да не споменава нищо за него пред баща си, но имаше много други въпроси за обсъждане и всички до един трудни.

Теса седеше до прозореца в спалнята си и се взираше през стъклото в Джек Фиг. Той обясняваше нещо на Гидиън и разпалено жестикулираше. Дезмънт също беше там и взимаше активно участие в разговора.

Тя предположи, че обсъждат системата за охрана. От онази сряда, когато Марк отвлече Адел, Джек мислеше единствено за тяхната безопасност и вече бе сключил договор с една изпълнителска фирма. През последните два дни работниците разкопаха почти цялата градина, сложиха камери и монитори, и каква ли не друга апаратура. В имението цареше хаос, но това не я притесняваше. Линет се оплакваше непрекъснато, твърдеше, че са като на война, но все пак това щеше да продължи само няколко дни. Уигс им бе обещал тържествено, че ще възстанови бързо градината, и ги убеждаваше, че няма за какво да се тревожат. И Теса го послуша. Сега най-важното беше да се убеди в сигурността на Пенистоун Хаус.

Тя се отдръпна от прозореца и отиде в малката всекидневна, свързана директно със спалнята ѝ. Обичаше тази уютна и изискано подредена стая още от дете. Стените бяха боядисани в бледорозов цвят, драпериите бяха в жълто и червено, а малката кушетка до камината беше тапицирана с фантастична дамаска на бели и жълти

цветя. Слънчевата стая беше любимото ѝ място в къщата още от детството ѝ, място, където можеше да се скрие от другите, за да остане насаме със себе си.

Теса се изправи пред голямото стенно огледало, огледа се от всички страни, дори се завъртя няколко пъти, и остана недоволна от видяното. Изглеждаше уморена, лицето ѝ беше бледо като на призрак, а под очите ѝ имаше огромни тъмни кръгове. Напоследък не се хранеше добре и лицето ѝ сякаш се бе смалило, в очите ѝ тлееше стаена тревога. Само платиненорусата ѝ коса изглеждаше добре.

Тя въздъхна, обърна гръб на огледалото и седна зад бюрото си. Старото френско бюро стоеше тук, откакто се помнеше. Неведнъж се бе наслаждавала на изящната му изработка и сега то отново грабна погледа ѝ. До големия жълт лампион имаше снимка на Адел, правена в началото на тази година. Протегна ръка и я докосна. За сетен път осъзна, че Адел е най-скъпото ѝ същество в целия свят, най-важната личност в живота ѝ.

Отвлечането ѝ промени завинаги нещо в Теса. През онези няколко часа докато търсеше дъщеря си, животът ѝ сякаш се завъртя на сто и осемдесет градуса. Сега имаше чувството, че трябва да започне наново, да промени всичко в него. На първо място трябваше да промени начина си на работа. Никога повече нямаше да пренебрегва Адел заради кариерата си. Изведнъж стремежът един ден да застане начело на „Хартс“ започна да губи привлекателната си сила. Поне за момента. Може би, когато Марк излезеше завинаги от живота ѝ, нещата щяха да се върнат по местата си, макар да се съмняваше, че...

Тихото почукване прекъсна мислите ѝ.

— Влез — каза тя.

Вратата се отвори и влезе Елвира.

— Може ли да поговоря с вас, госпожо Лонгдън?

— Разбира се, Елвира — усмихна ѝ се Теса, но изведнъж забеляза, че бавачката е сама, и настръхна. — Къде е Адел, Елвира?

— Тя е добре, госпожо, в пълна безопасност. Отиде в кухнята при Маргарет да вземе чай за куклите си.

— Извинявай! — измъчено се усмихна тя. — Кажи какво те тревожи? Ох, имам чувството, че развивам параноя.

— Не говорете така, госпожо. Това е естествена реакция след всичко, което преживяхте — каза вдървено Елвира, но си личеше, че е

притеснена за господарката си.

— Та за какво става дума, Елви? — попита приятелски Теса, опитвайки се да успокои изнервената жена.

— Трябва да ви призная нещо, госпожо. Онази сряда... когато сутринта напуснах имението, срещнах господин Лонгдън. Седеше в колата си с още един мъж. Беше спрял след завоя, преди главния път. Позна колата ми и ми махна с ръка.

Очите на Теса се превърнаха в две тесни цепки.

— Кой беше другият мъж, Елви? Познаваш ли го?

Бавачката поклати глава.

— Не, госпожо Лонгдън. Никога не съм го виждала. Господин Лонгдън ме поздрави и ми каза, че идва да види Адел. Попита дали вече сте тръгнали за работа. Казах му, че не сте, че сте в Пенистоун Роял и работите в библиотеката, а Адел си играе на терасата... — Тя не можа да довърши изречението си. Очите ѝ се напълниха със сълзи. — Оттогава не съм на себе си. Чувствам се отговорна за случилото се. Искаше ми се да не бях спирала...

— Успокой се, Елвира. Вината не е твоя — опита се да я утеши Теса. — Но защо ми го казваш чак сега? Ти се върна в сряда вечерта, малко след като господин Лонгдън доведе Адел. Имаше достатъчно време да споделиш.

— Да, но вие бяхте много разстроена. Аз също...

— Но днес е събота, Елвира! Минаха четири дни.

— Знам, но вчера и онзи ден бяхте много заета с господин Фиг. Опитах се да ви издебна, когато сте сама, но не намерих подходящ момент. А и всичко беше още много прясно, не исках да ви разстройвам отново. Освен това се страхувах... мислех си, че ще се ядосате и ще ми се карате.

— Сега това няма значение, успокой се. Но я ми кажи, възможно ли е господин Лонгдън да е паркирал именно там, за да те пресрещне? Не би ли могло да е очаквал, че ще минеш оттам по това време?

— Не знам, госпожо, но аз от години ползвам свободния си ден в сряда и винаги излизам по едно и също време оттук — към десет, десет и половина. Така е още откакто Адел беше бебе.

Теса наклони глава.

— Разбирам, Елвира. Нека забравим всичко. Но искам да ми обещаеш, че ако някога нещо ти се стори странно, колкото и

незначително да е то, веднага ще ми кажеш.

— Обещавам, госпожо Лонгдън. Ще ви кажа веднага — опита се да се усмихне бавачката, но не успя и добави смутено: — Ами... аз да се връщам при Адел.

Тя се обърна и излезе от стаята.

Останала сама, Теса почувства странни тръпки по цялото си тяло. Страхът отново я обзе. Очевидно Марк бе обмислил внимателно действията си през онзи ден. Причакал е Елвира, разпитал я е, после се е промъкнал в градината и е отвлякъл Адел. Партньорът му, който и да беше той, бе свършил работата с телефонните обаждания. Тя неволно потръпна и прехапа устни. Паниката отново я завладя.

След няколко минути успя да превъзмогне страха си и се успокои. Но си обеща тържествено, че ще прогони завинаги Марк от живота си. Каквото да ѝ коства това.

— Родителите ми са вече тук — спусна се Еван към Гидиън.

Той погледна въпросително любимата си:

— Не беше ли планирано за другата седмица?

— Да, но татко предпочел да пристигнат по-рано, за да свикнат с часовата разлика и с климата. Както и да е, нали вече са тук? Отседнали са в хотела на Джордж и Арлет. Говорих с татко, докато вие разговаряхте с Джак.

Двамата влюбени седяха на масата под стария дъб и се наслаждаваха на прекрасния ден. Гидиън остави чашата с бяло вино на масата и се наведе към нея.

— И кога ще ме запознаеш с тях? — Вдигна въпросително вежди. Еван не отговори и той попита малко рязко: — Изобщо смяташ ли да ме запознаеш с тях?

— Разбира се, но мисля, че ще е по-добре да се видя първо насаме с тях. В четвъртък се връщам в Лондон. Не съм ги виждала от осем месеца. Нека като начало да се видим само тримата — едва не се заплака тя. Не му каза, че се страхува от реакцията на баща си и майка си, когато разберат кой е и към коя фамилия принадлежи.

— Разбирам — отвърна тихо той. — Знаеш ли какво? Ще ви заведа на вечеря в петък. Или на обяд в събота. Ще изберем най-хубавия ресторант.

Тонът му показваше ясно, че няма да допусне отказ. В очите му се появи стоманен блясък.

— Чудесна идея — отвърна Еван, осъзнала, че засега е по-добре да приеме предложението.

Гидиън се разочарова от липсата на ентузиазъм, дори се почувства малко неловко. Пресегна се и взе ръката ѝ в своята. Зелените му очи я пронизаха.

— Знам, че съм го казвал и друг път, но ще го повторя. Обичам те, Еван.

— Знам, Гид.

— И какъв е отговорът ти? Какво наистина чувстваш към мен?

— И аз те обичам, скъпи — каза тя с внезапно отпаднал глас. — Знаеш го много добре.

Той разбра, че е искрена, усмихна се и стисна ръката ѝ.

— Но не знаеш, че искам да прекарам остатъка от живота си с теб. — Взря се в очите ѝ, направи малка пауза и произнесе тържествено: — Еван, искам да станеш моя съпруга. Знам, че съм го казвал и друг път, но искам отново да те попитам... Ще се омъжиш ли за мен?

След секунда колебание тя му се усмихна:

— Да, Гидиън.

— Тогава трябва да го съобщим на родителите ти, когато се видим. После ще кажа и на моите родители. Ще им се обадим в Ню Йорк да ги зарадваме. И ще се сгодим официално. — Щастлив, той се наведе към нея, без да дочака отговора ѝ. — Искам да ти призная нещо. Нося годежния пръстен от много време.

— Наистина ли? — блеснаха очите на Еван и тя се засмя от удоволствие. Но изведнъж стана сериозна и попита притеснено: — Гид, сигурен ли си, че го искаш?

— Разбира се, любов моя, и стисках палци през цялото време, за да ми отговориш с „да“. За съжаление не мога да ти дам пръстена веднага. Оставих го в Алинпгън Хол.

— Е, поне е в Йоркшир — засмя се тя.

— Ще го получиш довечера. Искаш ли да съобщим новината на вашите в петък?

Еван пое дълбоко въздух и бавно издиша.

— Ще ми се да им кажем, но знаеш, че се тревожа за татко и Робин. Все още не съм решила какво да правя. — Тя се намръщи и поклати глава в стремежа си да намери точните думи, за да опише

чувствата си. — Измъчват ме противоречиви чувства. Да съобщя на татко, че биологичният му баща е друг...

— Нека не го обсъждаме сега. Да не объркваме нещата — нетърпеливо я прекъсна Гидиън. — Нашият годеж няма нищо общо с Робин, баща ти и Ричард Хюс.

— Не е така, баща ми е Харт, аз съм Харт и ти...

— Еван, моля те, не намесвай отношенията ни в това. Баба Елизабет и твоят дядо Робин са брат и сестра, но какво от това? Генеалогичната карта наистина показва, че сме братовчеди, но далечни и при това наполовина. А и в тази страна не е незаконно братовчеди да сключват брак помежду си, дори и да са първи братовчеди, така че ние не правим нищо нередно. И да знаеш, че не вярвам на онези бабини деветини, дето децата на родители с близка родствена връзка се раждали с дефекти. Моите родители са братовчеди, но аз, Тоби и Натали сме просто съвършени. Ти не си се срещала с Натали, тя все още е в Австралия, но можеш да ми вярваш — сестра ми е физически здрава и без психични отклонения.

— Ох, Гид, не се ядосвай, моля те! Обичам те толкова много, че изобщо не съм се замисляла за кръвната ни връзка. Искам да се омъжа за теб, повярвай ми! Само дето се притеснявам за татко. Той не обича семейство Харт и ми се иска да знам защо. Разбери ме, моля те!

— Разбирам, скъпа. Знам, че за теб е важно родителите ми да те приемат, и те наистина те приемат. Ако трябва да съм точен, те направо те обожават. Но дори и да не те харесваха, аз пак щях да се оженя за теб. Животът си е мой и не бих позволил друг да ми избира съпруга. — Тя се намръщи и Гидиън я изгледа изненадано и леко разочаровано. — Не е ли така и с теб? Не вярваш ли на собствената си преценка?

— Разбира се, че вярвам, аз съм самостоятелна личност. Но искам да знам на какво се дължи отношението му към Харт и се надявам да ме разбереш. В края на краищата, мнението на майка ми и баща ми няма да ме разколебае. — Тя грабна ръката му. — Мисля, че се досещам за какво е всичко това, Гид.

— Наистина ли? Не ме дръж в неведение, за бога!

— Мисля, че е свързано с класовите различия. Пари, привилегии, възпитание, произход — такива неща. Твоят начин на живот е съвсем различен от моя. Виж, моите родители не са бедни, макар че никога не ни е липсвало нещо — нито на мен, нито на

сестрите ми. Имахме достатъчно дрехи, макар и по-обикновени, всяка година ходехме на почивка и завършихме престижни училища. Но според баща ми моят свят е на светлинни години от твоя. Той е убеден, че подобна връзка ще ми донесе само нещастие. Дори си мисля, че според него аз не съм достатъчно добра за теб, че нямам добър произход.

Гидиън се смая. Замълча за миг, после промълви:

— Ако наистина мисли така, значи е човек с предразсъдъци, Еван. И някак извън времето.

— Признавам, че татко е малко старомоден. И голям инат. Държи на своето и това е. И си прав, страда от предразсъдъци.

— Ами майка ти? Как мислиш, че ще реагира тя на годежани?

— Не съм сигурна... Мисля, че ще се радва на щастieto ми. Но за да съм абсолютно честна с теб, трябва да ти кажа, че сякаш не я познавам много добре. Тя е болна от години... има маниакална депресия... и мисля, че болестта се отрази на отношенията ни. Много ми липсваше, докато растях. Искане ми се да бъдем по-близки.

— Разбирам, скъпа. Говори ли с нея тази сутрин?

— Да, и знаеш ли? Този път тя говореше различно. Като нормален човек. Нямахме и следа от депресията, поне аз не усетих. Дори се учудих. Тя говореше като щастлива жена. Не мога да си спомня някога да съм я чувала и виждала такава. И се почувствах щастлива заради нейното щастие.

За Гидиън това последно изявление прозвуча толкова тъжно, че за миг остана безмълвен. Колко мъчително трябва да е било да живееш затворен в собствената си болка?

— Никак не ти е било лесно — промълви той, внезапно изпитал жал към нея.

За миг настъпи тишина. Еван се загледа в Пенистоун Роял, кацнал гордо на хълма. Мислите й се върнаха към детството й в Кънектикът. Не обичаше да си спомня за него, то беше тъжно и безрадостно. Но все пак там бяха баща й и баба й — верните й съюзници.

Лицето й се проясни и тя се усмихна:

— Но баба винаги беше до мен. Моята любима Глинис. Тя ме отгледа. Глини беше забележителна жена.

— Сигурно. Освен това е била голяма красавица, ако мога да вярвам на снимката, която ми показва сутринта.

Еван кимна.

— Изумително е, че Робин я е пазил през цялото време.

— Очевидно е бил луд по нея. Също както аз съм луд по теб, ненагледна моя. Искаш ли да се върнем в Елингтън Хол и да се любим?

Тя се засмя и поклати глава.

— Искам, но знаеш, че е невъзможно.

— За съжаление знам. Имам тягостното чувство, че ще се наложи да обядваме тук. С Теса.

— И Джак Фиг. Ще бъдем четирима.

— А къде са Линет и Индия?

— Линет ми каза, че ще ходи до магазина в Харогейт, а след това ще се отбие при сър Роналд. Джулиан го е довел от Лондон, но и тук не се чувства добре. Лини ще обядва с тях, а Индия има среща с приятелка.

— Добре поне, че Джак ще остане за обяд. Той е добра компания. Виж, Теса е труден събеседник. Между другото, как е тя? Чух, че понесла много тежко станалото в сряда.

— Наистина, горкичката направо се измъчи. На моменти ми се струваше, че няма да издържи и ще получи удар или нещо такова. Вчера ми се видя малко по-добре, но повече мълчеше. Изглеждаше ту разсеяна, ту разтревожена. Линет казва, че се е променила много през тези три дни, но аз не съм сигурна...

— Дано да е за добро — отбеляза Гидиън.

Те довършиха питиетата си в мълчание. Гидиън взе празните чаши и каза:

— Предполагам, че е време да се присъединим към останалите.

Двамата станаха и поеха нагоре по хълма. Все още беше ужасно горещо, но не и влажно, и денят обещавахе да бъде един от най-хубавите по това време на годината.

Гидиън погледна крадешком към Еван и за пореден път се възхити на младостта и свежестта ѝ. Роклята и слънчевите очила ѝ отиваха много. Не носеше грим, нямаше нужда от него. Беше толкова млада, че изведнъж му се стори съвсем крехка и уязвима. Прииска му се да я прегърне и да я защити от света. Знаеше колко много се

тревожи за родителите си и за себе си. Колко пъти само бе споделяла страха си, че може да наследи болестта на своята майка! Но след осемте месеца, откакто я познаваше и обичаше, той бе напълно убеден, че няма опасност да се разболее от тази ужасна болест. Гидиън не познаваше друга жена като нея. Тя беше прекрасна във всяко отношение — интелигентна, грижовна и най-важното, имаше чувство за хумор.

Еван също мислеше за майка си. Продължаваше да се пита на какво се дължи тази неочаквана промяна у нея, какво я бе накарало да... е изпълнена с оптимизъм. Не намери по-подходяща дума за състоянието ѝ. Мислите ѝ се насочиха към баща ѝ и тя потръпна от страх за реакцията му, когато разбере, че е част от рода Харт. И че тя самата смята да се омъжи за един от тях.

Еван погледна мимоходом любимия си и сърцето ѝ се изпълни с нежност. Гидиън беше най-добрият и благороден мъж, когото някога бе срещала. Разбира се, не можеше да пренебрегне естествения му чар, красивата червеникаворуса коса и зелените очи. Цветът на Ема Харт, помисли си тя, същия като на Линет и собствения ѝ баща. Гидиън беше чистокръвен Харт, тя също беше Харт, макар и наполовина, но какво от това? Важното беше, че го обичаше с цялото си сърце и щеше да се омъжи за него, независимо от мнението на баща си. „Най-после успях да взема някакво решение, поне що се отнася до Гидиън“ — усмихна се на себе си тя.

— Къде се мотаеш досега, Ема? Татко те търси навсякъде заради дрехите на лейди Хамилтън.

Сър Роналд Калински нагласи очилата си и се втренчи в двойката пред себе си. Слънцето блестеше в очите му и той не можеше да види добре лицата им. Примигна няколко пъти, втренчи се отново, първо в жената, после и в мъжа до нея, и се намръщи.

— Ти ли си, Майкъл? Какво ме баламосваш с Ема? Заради теб закъснява.

— Дядо, това съм аз, Джулиан. Татко не е тук. И това е годеницата ми Линет, а не Ема. Нали познаваш Линет, дядо? Тя е дъщеря на Пола. Правнучка на Ема. Ние сме сгодени, помниш ли?

— Да... — отговори несигурно възрастният мъж, потънал във възглавниците на дивана в хола.

— Сигурно си задрямал и си сънувал нещо от старото време — усмихна му се Джулиан.

Сър Роналд примигна отново и огледа внимателно младите хора пред себе си.

— Разбира се, че това си ти, Джулиан. Здравей, Линет. Бях потънал в спомени и наистина може да съм задрямал. Какво да прави човек на деветдесет? Започва да живее със спомените си, да си припомня своята младост. Аз съм един от последните от онова поколение, наред с Брайън О'Нийл, дядото на Линет, Едуина, Робин и Елизабет. Другите вече си отидоха. Да, аз съм най-възрастният.

— Така е, но ти си здрав като бик — увери го внукът му и покани с жест Линет да седне на дивана до сър Роналд. Самият той взе един стол и се настани срещу тях. Джулиан обичаше много дядо си и се тревожеше за здравето му.

Сър Роналд се вгледа в младата жена и прошепна с благоговение:

— Боже мой, Линет, все едно, че гледам нея! Всеки път, когато те погледна, имам чувството, че призракът на Ема се е вселил в теб.

— Знам, чичо Рони, всички ми го казват — усмихна му се мило тя. — Ние с Джулиан дойдохме да обядваме с теб и да споделим плановете си за сватбата.

— Макар че едва се държа на краката си, ще присъствам на тази сватба — заяви твърдо той. — И на церемонията, и на гощавката. Не се готвя да умирам още. Искам още малко да ви поядосвам с присъствието си. — Той се усмихна и продължи вече по-тихо: — За мен ще е голяма радост да ви видя съпруг и съпруга. Ема често мечтаеше за това — за сватба между Калински и Харт. Искаше по някакъв начин да вмъкне и О'Нийл. Да събере трите рода, основани от нея, Дейвид Калински и Блеки О'Нийл.

— Не забравяй, че аз съм и О'Нийл — напомни му Линет. — Нашата сватба ще свърже отново трите рода.

Той кимна.

— Това е невероятно, скъпа моя. И за кога насрочихте голямото събитие? Последния път, когато ви попитах, ми казахте, че още не сте решили. Какво е положението сега?

— Все още не сме се спрели на конкретна дата, дядо, но ще бъде през първата седмица на декември. Най-вероятно в първата събота. До два дни ще знаеш със сигурност.

— И къде ще бъде церемонията? — продължи да разпитва той. Присъствието им го разведри и той се чувстваше щастлив. Нищо друго не те подмладява толкова, колкото самата младост.

— Мама искаше да е в църквата на Пенистоун Роял, но ние не сме толкова сигурни, че мястото е подходящо. Гостите са твърде много. Затова татко предложи да е в катедралата на Рипън.

— О, това е превъзходно място и залата е достатъчно голяма. Преди много години в тази катедрала татко ти изпя „Малкият певец“. Но ти още не беше родена.

— Знам — отвърна тихо тя. — Било е на погребението на Ема. Татко ми е разказвал.

— Така беше — кимна Роналд. — Джулиан, къде е баща ти? Надявах се, че ще дойде за уикенда.

— Точно така. Каза да ти предам, че ще си бъде вкъщи за вечеря. Хайде да ти помогна да се качим горе за обяда. Мери съобщи, че е готова с храната и можем да сядаме на масата, когато решим.

— Ами, да хапнем тогава. Храната поддържа живота ми и ми дава сили да преживея вълненията около сватбата ти — усмихна му се с обич той. — Ще ми помогнеш ли да се изправя. Кокалите ме болят ужасно. Сякаш живея живот назаем. Времето ми приближава.

Роналд се засмя и погледна Линет:

— „Ще си отида, когато ми дойде времето“, така ми казваше прабаба ти. Предполагам, че с всички е така.

— Не мърдай — предупреди Дъсти, без да отмества поглед от платното пред себе си. — Само няколко минути и ще ти дам почивка. Дори само секунди.

— Спокойно, не съм мръднала дори и милиметър — отвърна Индия. — Всъщност се чувствам отлично.

— Добро момиче.

Той все още не поглеждаше към нея, съсредоточен в картината. След миг неочаквано плесна с ръце.

— Готово! Само тези последни щрихи ми трябваха. Хайде, скъпа. Можеш да станеш и да раздвижиш невероятните си крака. Сигурно цялата си схваната.

Остави четката и избърса ръцете си в парцала. Захвърли го на помощната масичка и огледа още веднъж работата си. После отиде до шезлонга, където лежеше Индия, и ѝ помогна да стане.

— Ти си чудесен модел — прошепна ѝ и я притисна към себе си. — Великолепен. Дори не мигна, докато те рисувах.

— Опитвах се да седя съвсем неподвижно — погледна го тя с прекрасните си сребристосини очи.

— Ох, боже, колко си сладка! — възкликна той, наведе се и я целуна.

Тя обви ръцете си около раменете му и притисна гърдите си до неговите. Усети как желанието отново я грабва, въпреки че бяха правили любов само преди два часа. Без да отделя устните си от нейните, Дъсти плъзна ръце по нежната като коприна кожа на гърба ѝ, обхвана хълбоците ѝ и я притисна към слабините си. Помилва гърдите ѝ и си поигра със зърната, които прозираха през черния шифон на ориенталската ѝ блуза.

— Да се върнем в леглото — изрече задъхано. — Защо да се бавим, когато те желая толкова силно?

— Добре — отвърна тя. Усмихна му се и зъбите ѝ блеснаха. — Но така никога няма да успеете да завършите картината си, господин Роудс.

Той я отдръпна от себе си и погледна в големите блестящи очи:

— За съжаление сте абсолютно права, лейди Индия. Но какво да правя, като това непослушно хлапе иска...

Тя заглуши последните му думи с целувка. Беше толкова дълга и страстна, че кръвта му закипя.

— Ще остана целия ден и през нощта. Ще остана толкова дълго, колкото вие пожелаете, господин Роудс — прошепна с натезжал от желание глас.

Той ѝ отвърна с хищна усмивка. Харесваше му, когато флиртуваше с него.

— През целия уикенд съм свободна като птичка. Можеш да правиш с мен, каквото си поискаш — да ме рисуваш, да ме храниш, да си говориш с мен и да ме любиш, любиш, любиш. Моля те, наблегни на последното!

— Това съвпада с моите намерения — погали гърдите ѝ той. — Ти си най-прекрасната жена на света, Индия. Съвършена си. Не мога да ти опиша какво блаженство е да те люби човек... Когато съм с теб в леглото, сякаш се доближавам до екстаза. — Тя не отговори и той добави тихо: — Повярвай ми, Индия, наистина те обожавам.

— Вярвам ти — бе всичко, което можа да каже. Краката ѝ се подкосиха, цялото ѝ тяло натезжа и омекна в ръцете му.

Думите му я направиха щастлива. Тя го обичаше с цялото си сърце и го желаше не по-малко, отколкото той нея.

Дъсти я пусна и се вгледа в изумителните ѝ сребристи очи.

— Добре тогава. Да поработим още малко и после ще си направим една чудесна почивка. След това ще порисувам още два-три часа и ще ти приготвя вечеря. Щастлив съм, че този път няма да ме изоставиш толкова бързо. Имаме цял уикенд пред себе си.

— Аз също се радвам — отвърна тя и се протегна като котка. Беше се схванала да седи в определената от Дъсти поза. И все пак двата часа бяха минали неусетно. Беше ѝ приятно да го гледа, докато работи. Толкова влюбена, че можеше да го съзерцава цял ден. За нея той беше най-великият, най-красивият, единственият мъж в целия свят и беше готова да прекара целия си живот в прегръдките му.

— Слава богу, че съществуват климатиците. Само си помисли да седиш тук в такъв горещ ден при всичките тези огромни прозорци!

Добре ли се чувстваш, мила? Искаш ли нещо... вода например? — попита я Дъсти.

— Благодаря ти, но няма нужда. Тази блуза е толкова лека, че не я усещам. Същото се отнася и за шалварите. Впрочем, не ти ли изглеждам като излязла от харем? — засмя се тя. — Липсват ми само звънчета на глезените и тамбурата. Ще бъда екзотична картинка, нали?

— С тези дрехи изглеждаш много секси. Впрочем, те не оставят много на въображението — извъртя театрално очи той.

— Ох, Дъсти, наистина си цяло съкровище. Толкова много те...

Изведнъж вратата на студиото се отвори с такъв трясък, че и двамата подскочиха. Обърнаха се и зяпнаха от почуда пред застаналата на прага млада жена. Лицето ѝ бе изкривено от ярост, в очите ѝ гореше безумен огън, косата ѝ беше разрошена, дори и дрехите ѝ стояха някак странно.

— Махни ръцете си от него, кучко! — изкрещя към Индия тя. — Не го докосвай. Той е мой!

Втурна се в студиото и трескаво зашари с поглед из него. Видя изцапаната с боя риза на Дъсти, фриволното облекло на Индия и разбърканите чаршафи на леглото в ъгъла. Най-накрая спря поглед на платното върху статива.

Това я разяри още повече. Тя се хвърли към работната маса, грабна първия попаднал ѝ нож (с него Дъсти режеше платната си), вдигна го над главата си и се втурна към портрета.

— Кучка! Кучка! — крещеше жената.

В първия момент Дъсти сякаш се вцепени, но като видя ножа, бързо избута Индия встрани, скочи пред картината и пое удара върху себе си. Ножът се вряза в горната лява част на гърдите му. Кръвта потече, после рукна като фонтан и блузата му почервения.

Индия изпищя.

Жената вдигна отново ножа, готова да нанесе втори удар, но изведнъж видя кръвта и зави като ранен звяр. Хвърли ножа, обърна се и изхвърча от студиото, като затръшна вратата след себе си.

Дъсти грабна парцала от масата и го притисна към раната. Олюля се и изруга тихо.

Бледа като платно, Индия се приближи до него.

— Божичко, Дъсти, раната е сериозна! — извика тя, изтича до банята и се върна с куп хавлиени кърпи.

— Наистина е зле — прошепна уплашено, когато махна парцала от окървавената му ръка. Притисна две чисти кърпи към раната. — Притискай ги така — каза му тя. — Трябва да направя някаква превръзка.

— Мисля, че е засегнала артерията над гръдния мускул — промълви той и се задави. Лицето му се сгърчи. — Исусе! Каква адска болка! — Задъха се и се свлече на най-близкия стол. — Обличай се, Индия. Бързо! Трябва да отидем час по-скоро в болницата. Кръвта ми ще изтече. Побързай, моля те, всеки момент ще изгубя съзнание.

Тя се взря в изпълнените с болка яносини очи, видя изкривената му уста и изтича към захвърлените до леглото дрехи.

— Само минутка — извика, навлече черните панталони направо върху шалварите, сложи тениската и грабна чантата.

Хвана го за дясната ръка и му помогна да се изправи.

— Хайде, Дъсти! Тръгваме. Ще взема още кърпи за из път. Къде са ключовете. Трябва да заключа къщата.

— На масата. До вратата — изхърка той.

Прозвуча толкова страшно, че тя се спря и се вгледа в очите му. Лицето му беше бяло като тебешир и покрито с едри капки пот.

— Дръж се, любов моя! — изрече решително тя. — Трябва да стигнем до колата.

— Надявам се... да успея... — изпъшка той.

Дъсти и Индия излязоха от студиото и яркото слънце ги заслепи. Добре, че бе паркирала зад студиото вместо долу на паркинга, както правеше обикновено. Успя да настани Дъсти на предната седалка и сложи колана му. Извади от чантата чистите кърпи и ги подпъхна под колана на гърдите му. Лицето му бе станало пепеляво. Потеше се обилно и тя разбра, че съвсем скоро ще изпадне в шок. Кърпите се напоиха толкова бързо, че се разтрепери от страх. Мина от другата страна на колата и седна на шофьорското място.

— Вратата на студиото — прошепна Дъсти. — Заклучи я.

— Не се тревожи. Превъртях два пъти ключа — успокои го тя. Включи на задна, после пое по алеята и скоро излезе на главния път.

— Коланът ще придържа кърпите към гърдите ти, скъпи — каза тя, но той не я чу. Очите му се затвориха, а главата му клюмна на една

страна, въпреки че ръката му все още притискаше кърпите към раната.

Тя намали скоростта и спря за момент пред главния вход на Уилоу Хаус. Извади мобилния си телефон и набра номера на Линет. След няколко извънмявания тя вдигна.

— Линет, аз съм, Индия. Моля те, не говори, само слушай. Имам сериозен проблем. Дъсти е ранен с нож. Артерията му е срязана. Страхувам се, че губи прекалено много кръв. В момента тръгвам от Уилоу Хаус. Ако няма голямо движение, след двайсет минути ще бъда в Общинската болница на Харогейт. Обади се в спешното отделение и ги предупреди, че идвам.

— Боже мой! Веднага ще се обадя и след минута тръгвам натам. Ще пристигна след около пет минути. В момента съм в къщата на чичо Рони.

— Благодаря, Линет! — каза Индия и погледна изплашено Дъсти. Очите му бяха затворени и се бе смъкнал от седалката. Кръвта бе напоила кърпите и се процеждаше през пръстите му.

Докато потегляше отново, забеляза, че ръцете ѝ треперят. Трябваше да поеме няколко пъти дълбоко въздух, за да се успокои. Не биваше да се паникьосва сега. Стисна кормилото и излезе на пътя за Харогейт. Видя, че платното е почти празно, и въздъхна с облекчение. Имаше само няколко камиона и велосипеди. Даде газ и се съсредоточи върху пътя.

Взе разстоянието точно за девет минути и щом наближи входа на болницата, видя отпред екип на спешното отделение. Линет беше сред тях, изглеждаше бледа и разстроена.

Индия излезе и махна с ръка към лекарите и санитарите. Те се спуснаха към нея и веднага отвориха вратата откъм страната на Дъсти. Още преди да излезе, видя, че носилката е до колата, а Линет — малко зад нея. Отдръпна се, за да направи място на специалистите, но хвана един лекар за ръката и обясни:

— Приятелят ми мисли, че е засегната артерия.

Лекарят я изгледа намръщено.

— Вашият приятел, да не би да е лекар?

Тя поклати глава.

— Не, художник е. Но е взел изпит по анатомия.

— Разбирам — кимна той. — Вероятно е прав. И с просто око се вижда, че е изгубил много кръв. В момента е в шок.

Опитайте се да запазите самообладание — посъветва я той и забърза след носилката.

Линет хвана ръката ѝ и предложи:

— Хайде да влезем и да седнем някъде. Разказах им всичко, което знаех, но въпреки това ще поискат информация и от теб.

— Знам — кимна Индия. — Предполагам, че вече са се обадили в полицията.

— Мисля, че е задължително при такива случаи — каза братовчедка ѝ.

— И аз — въздъхна тя. Изведнъж се разтрепери като лист и покри с ръце лицето си. — Беше ужасно, Лини!

Линет ѝ помогна да седне и попита тихо:

— Какво стана, за бога? Кой рани Дъсти?

— Някаква жена. Не знам коя е, така че не ме питай. Нямахме как да разпитам Дъсти в това състояние. Предполагам, че той я познава, но не съм сигурна. Просто нахлу в студиото и като ме видя, побесня.

И Индия ѝ разказа всичко. Дори не спря да си поеме дъх. Едва когато стигна до края, въздъхна дълбоко и възкликна:

— Ох, Линет, дано се оправя! Ами ако умре? Ако нещо му се случи, няма да го понеса!

Стисна ръката на братовчедка си, погледна я изплашено и изведнъж избухна в сълзи.

Линет я прегърна.

— Дъсти ще издържи, скъпа. Той е млад и силен, а и медицината днес върши чудеса.

— Изгуби толкова много кръв! Тя просто... изригваше от него. Беше толкова страшно да го гледаш... — Изведнъж замлъкна. Лицето ѝ внезапно се разведри. — Бих могла да му дам от моята кръв, ако се наложи да му преливат. Ти също можеш да му помогнеш, нали?

Линет се стресна, замълча за миг, но все пак намери сили да каже:

— Разбира се, ако се наложи.

Индия сякаш се поуспокои. Лицето ѝ вече не беше толкова напрегнато. Усмихна се на братовчедка си:

— Аз обичам Дъсти, Линет. Никога досега не съм изпитвала такива чувства към друг мъж. Искам да се омъжа за него.

Това изявление не изненада Линет. Тя знаеше за любовта им и се радваше заради Индия. Тревожеше я единствено репутацията му на гуляйджия и скандалджия. Но Индия успя да я убеди, че това е съзнателно провеждана реклама. Обаче тази истерична жена, която мятеше ножове по него, беше доказателство, че в миналото на Дъсти има нещо тъмно. Една зарязана и психически нестабилна жена би могла да бъде сериозен проблем.

Любезен глас прекъсна мислите ѝ:

— Лейди Индия, бихте ли дошли с нас, за да изясним някои неща около случилото се с господин Роудс.

Индия веднага стана.

— Разбира се.

Последва облечената с бяла престилка жена, която носеше бележник и химикалка. Миг по-късно двама полицаи тръгнаха след тях. Линет изпъшка. Нямахше съмнение, че щяха да разпънат на кръст братовчедка ѝ с въпросите си. И ако не дай си боже, Дъсти умре, тя щеше да се окаже замесена в убийство.

Жената с бялата престилка се казваше госпожа Анита Гилс. Усмихна ѝ се служебно и я поведе към кабинета си в спешното отделение. Покани я да седне и започна без предисловия:

— Лейди Индия, ще ви бъда много благодарна, ако ми помогнете да запълня празнотите в информацията относно случая. Братовчедка ви, госпожица О'Нийл, ми даде единствено името Ръсел Роудс и заяви, че е бил ранен с нож. Предполагам, че господин Роудс е добре познатият на всички ни художник. Права ли съм?

— Напълно, госпожо Гилс. Пълното му име е Ръсел Сесил Роудс. Живее в Уилоу Хаус във Фолифут. На четирийсет и две години е. Това ли искате да знаете?

Госпожа Гилс кимна и продължи да записва в болничния картон. След малко вдигна глава и попита отново:

— Известно ли ви е дали господин Роудс има някакви здравословни проблеми?

— Няма. Поне аз не знам за такива. Той е в отлична физическа форма. Тренира, съблюдава строга диета, пие малко.

Индия се засмя, когато госпожа Гилс вдигна невярващо вежди.

— Репутацията му не отговаря на истината — сподели с нея тя.
— Поддържа се изкуствено, ако разбирате какво искам да кажа, и допълнително се раздухва от медиите... Той ще се оправи, нали? Имам предвид... той каза, че може би му е срязана артерията.

Лицето на жената остана непроницаемо, когато отговори:

— В болницата правим всичко необходимо, госпожице Индия. Сигурна съм, че разбирате... при тези обстоятелства не искам да се ангажирам с конкретно мнение. А сега ще ми кажете ли какво точно...

На вратата се почука и госпожа Гилс каза високо:

— Влезте.

След миг в кабинета влязоха двама полицаи.

— Добър ден — поздрави ги госпожа Гилс и посочи към Индия.
— Това е лейди Индия Стандиш, приятелка на господин Ръсел Роудс, жертва на инцидента, за който ви информирахме по-рано. Лейди Индия го докара с колата си до болницата.

Индия моментално стана и подаде ръка на полицаите, които се представиха като Хобс и Чарлтън.

— Ще бъдете ли така любезна да ни оставите за малко насаме с лейди Индия? — обърна се Хобс към госпожа Гилс.

— Ох, да, разбира се. Сигурна съм, че искате да ѝ зададете няколко въпроса — скочи от мястото си тя, усмихна се и излезе от кабинета, като затвори внимателно вратата след себе си.

— Няма много за казване, господа — обърна се Индия към двамата мъже.

— Просто някои подробности, госпожице — обади се Чарлтън и ѝ посочи свободния стол.

— Благодаря, но предпочитам да остана права — отвърна тя и започна направо: — Господин Роудс е известен художник, не се съмнявам, че сте чували името му, и живее в Уилоу Хаус във Фолифут. Там има студио и в момента рисува мой портрет... за баща ми, графа на Дънвейл. Малко след като...

— Вие сте от рода на госпожа Ема Харт! — възкликна Хобс и я изгледа с нескрит интерес.

— Да, аз съм нейна правнучка. В коридора е госпожица Линет О'Нийл, друга нейна правнучка.

— Майка и баба работеха в „Хартс“ — Харогейт — обясни с усмивка Хобс, после продължи: — И така, господин Роудс ви е

рисувал, някой е връхлетял и го е ранил. Това ли се опитвате да ни кажете?

— Не, изобщо не беше така — отвърна живо Индия. — Спряхме за малко, защото имах нужда да се раздвижа след толкова часове седене в едно положение, Дъсти също, въ... господин Роудс също беше изморен. Както и да е, двамата разговаряхме, когато вратата на студиото се отвори и една млада жена връхлетя вътре. Не знам коя е и не съм сигурна, че и господин Роудс я познава.

— И тя се спусна към него, и го прободe с ножа, така ли?

— Не, изслушайте ме! Тя ме видя и започна да крещи, да ме обижда. Не беше на себе си. После видя портрета и се разяри. Грабна ножа от масата, вдигна го и тръгна към платното.

— Нарязала е първо картината, после е ранила господин Роудс? — сви вежди Хобс.

— Не, не беше така. Дъсти и аз... ами ние бяхме в шок, така да се каже. Бяхме стъписани. Но той изведнъж осъзна, че тя се готви да унищожи портрета, и се хвърли пред статива, за да го предпази. Ето така ножът попадна в гърдите му. Жената искаше да нареже портрета, не господин Роудс. Това беше нещастен случай.

— Разбирам — измърмори Хобс и потърси с поглед колегата си. Двамата се спогледаха, после Хобс се обърна към нея: — Надяваме се скоро да можем да говорим и с господин Роудс. Ще се опитаме да го направим веднага, щом излезе от операционната.

— Какво ви казаха лекарите, полицаи Хобс? Той... нали няма да умре?

— Не знам, лейди Индия — отвърна той. — Надявам се, че не. Доктор Палмъртън е отличен хирург и ако някой може да спаси господин Роудс, това е той. Мисля, че скоро ще разберем.

— Къде е моята по-красива половинка?

Настанила се в едно от големите кресла в библиотеката, Теса проверяваше документите от счетоводния баланс за тримесечието, но когато чу любимия глас, захвърли всичко на пода, скочи и се затича към брат си.

Лорн Феърли се беше облегал на касата на вратата в очакване на прегръдката на сестра си. Всичко в него издаваше актьора, какъвто всъщност беше.

— Здравей, красавице — каза и протегна ръце към нея.

— Ох, Лорн, най-после си вкъщи. Благодаря ти, господи!

Теса се притисна към брат си. Той я целуна по косата и въздъхна с облекчение. Въпреки скорошното изпитание тя беше спокойна и със завидно самообладание. Двамата останаха прегърнати дълго, както винаги дълбоко свързани емоционално и физически. Те имаха изящни черти и светла, почти бяла коса. Отдалече си личеше, че са близнаци и че носят гените на Джим Феърли, първия съпруг на майка им. Теса бе родена няколко минути преди брат си, затова се смяташе за по-голямата и не пропускаше случай да му го напомни. Добър по природа и с лек характер, Лорн отвърщаше с нехайна усмивка на претенциите ѝ. Още като дете започна да я нарича „Старата“, което бе повод за постоянни кавги между тях в детството.

— Съжалявам, че трябваше да прекъснеш екскурзията си в Турция заради мен, но...

— Не се безпокой, Тес, и без това започна да ми доскучава — отвърна ѝ той. Отдръпна я от себе си, вгледа се внимателно в нея и я целуна по бузата. — Видях всичко, което ме интересуваше в тази страна. Освен това не можех да остана далеч от теб в такъв момент. Винаги сме разчитали един на друг, нали?

Лорн я прегърна, поведе я към дивана и я настани до себе си.

— Мама е все още в Ню Йорк, нали?

— Да. Настоях да си свърши работата там и да остане с Шейн.

— Знам. Говорих с татко и той ми каза, че тук вече всичко е под контрол. Те ще се върнат, както бяха планирали. Впрочем, как е моята сладурана Адел?

— Много добре. За щастие изобщо не споменава за случката. — Теса се замисли за дъщеря си и на устните ѝ се появи нежна усмивка. — Тя е едно щастливо дете, Лорн.

— Къде е тя? Нямам търпение да я видя.

— Ще трябва да почакаш малко. В момента спи.

Лорн кимна и отново погледна сестра си.

— А какво става с онзи негодник, съпруга ти?

— Скоро ще стане бивш съпруг.

— Толкова бързо? — погледна я скептично той. — Не ми казвай, че всичко е минало мирно и тихо.

— Не, разбира се. Марк се държи арогантно, заяжда се за най-малкото нещо, но каквото и да прави, разводът вече е в ход. Адвокатите ни поддържат непрекъснатата връзка и между другото, неговите се ядосаха страшно, когато той открадна Адел. Това постави в неизгодна позиция и него, и тях. В момента са с вързани ръце.

— Голяма глупост, но какво да очаква човек от Марк. Знаеш много добре, че никога не съм го харесвал. Винаги съм казвал, че моята сестричка няма да мели брашно с този нехранимайко.

Теса се засмя.

— Напомняш ми за Джак с неговите вечни поговорки от едно време и със старомодния му стил на изказване.

— Откъде мислиш, че съм се научил? Направо от извора, скъпа. Видях го, докато идвах насам. Както винаги ме поздрави сърдечно и любезно, но иначе знам, че е твърд като скала. Добре, че е бил с теб, когато това се е случило. Каза ми, че има намерение да превърне Пенистоун Роял в крепост и напълно му вярвам, като гледам каква дейност кипи в имението.

Теса кимна.

— Джак ще остане до понеделник, после ще прескочи до Робин Худ Бей за няколко дни. Каза, че ще се върне в средата на другата седмица. Знаеш ли, предлагам тази вечер аз да приготвя вечерята. Искане ми се Маргарет да си почине малко. Двамата с Джо преживяха такива тревоги! Всичките тези притеснения... като че ли... им се отразиха зле.

— Не съм изненадан. Като говорим за Маргарет, преди да те намеря, се отбих в кухнята и ѝ поръчах да ми направи сандвичи. Слязох на „Хийтроу“ и веднага поех насам, без да се отбия някъде да хапна. Сега умирам от глад. Защо не дойдеш с мен да видим какво ми е приготвила? А що се отнася до вечерята, нямам търпение да опитам един от твоите специалитети.

Икономката ги пресрещна в Каменната зала.

— Ето къде си бил! — усмихна се широко тя. — Оставих сандвичите в трапезарията. Има и чай за двамата.

Усмихна му се още веднъж и забърза към кухнята. Лорн беше нейният любимец. Маргарет се радваше от сърце, че се е прибрал, макар и за малко, и ще се погрижи за сестра си. Искаше ѝ се да може да остане повечко, но знаеше, че работата му е важна и в киното не могат без него. Той беше най-милият, най-добрият от всички мъже в къщата и актьорската слава не го бе променила. Беше си същото момче, което бе държала в ръцете си преди много години.

До миналата зима трапезарията беше кабинет, запазен във вида, в който Ема Харт го бе използвала, когато се бе задържала по-дълго време в имението. Но миналия декември Пола най-накрая се съгласи, че това е загуба на пространство, и я превърна в трапезария за закуска и сутрешен чай.

С влизането им в помещението Лорн за пореден път отбеляза, че това е най-прохладната и спокойна стая, идеална за такъв горещ ден. С веселите си тонове тя сякаш го поздравяваше с добре дошъл. Стените ѝ бяха боядисани в свеж ябълковозелен цвят. Всички шкафове и лавици бяха в бяло, а сенникът над красивия арковиден прозорец беше на бели и зелени ивици. Покривката на голямата маса в средата пък беше на бели и зелени квадратчета.

— Мама превърна тази стая в истински рай — призна той, докато се настаняваха около кръглата маса, където Маргарет бе оставила сандвичите и чая. — Ще трябва да я помоля да се заеме с обзавеждането на моя апартамент.

Той погледна чинията със сандвичите и смаяно поклати глава:

— Тази жена е истинско чудо. Виж, направила е по един от най-любимите ми.

— Тя открай време те глези — отвърна Теса.

Лорн не възрази, само се ухили доволно, взе сандвич с твърдо сварено яйце и салата, и задъвка лакомо, вперил поглед в сестра си. Тя наля чай в чашите, като добави и по резенче лимон. Лицето ѝ бе озарено от доволна усмивка. Не можеше да се нарадва на завръщането на брат си. Беше му звъннала в Турция, където беше с приятели на кратка почивка, преди да започне снимки за новия си филм. Основно филмът щеше да се снима в студио „Шепъртън“, но преди това щяха да направят външните снимки в Париж. Лорн щеше да изпълнява главната мъжка роля, а за женската бе избрана една от любимите му актриси. И на всичкото отгоре сценарият беше чудесен.

Тя знаеше, че дори и да е започнал работа, той щеше да зареже всичко и да дотича, щом сестра му се нуждаеше от него. Но се случи така, че беше отегчен от екскурзията и обаждането ѝ се оказа удобен повод да се извини и да хукне обратно към Лондон. Тъй като през уикенда не успя да хване директен полет до дома, замина за Париж, преспа в хотел „О’Нийл“ на авеню „Монтен“ и тази сутрин хвана първия самолет за Лондон.

Лорн обожаваше сестра си и нямаше нещо, което не би направил за нея, независимо че познаваше трудния ѝ характер и не одобряваше войната, която водеше с Линет за надмощие и власт в „Хартс“. Злобата ѝ към доведената им сестра според него беше лишена от логика. Освен това се дразнеше силно от снобските ѝ маниери. Теса се хвалеше наляво и надясно, че е Феърли, а за него това перчене беше глупаво. Нали освен Феърли, те бяха и Харт, Макгил и Еймъри? Нали дължаха всичко на прабаба си Ема Харт и на дядо си Пол Макгил?

Искаше му се Теса да види нещата от този ъгъл, но тя не можеше или по-скоро, не искаше. Не отстъпваше от възгледите си за света, държеше на своето дори когато и за слепия бе ясно, че греша. Но той отдавна вече не спореше с нея. Не виждаше смисъл, сестра му никога нямаше да се промени. Но това не му пречеше да я обича най-много от всички на света, затова я приемаше, каквато е и не я съдеше. Както впрочем и никого друго. Неговото мото беше: „Живей и остави и другите да живеят“.

Затова зяпна, когато я чу да казва:

— Линет беше незаменима през онзи ден. Пое всичко върху себе си. Просто не знам какво щях да правя без нея.

— Брей, внезапно запя нова песен, а?

— Не се заяждай!

— Не се заяждам, просто отбелязвам, сладурано. Винаги си се оплаквала от Линет. Винаги си се съревновавала с нея. Знам, че искаш да застанеш начело на рода, а Линет ти пречи. Затова се учудвам.

— Добре, добре, стига вече. Наистина съм ѝ благодарна за всичко, което направи за мен. Тя повика Джак, а без него не знам как щяхме да се справим. Аз бях съвсем сама, когато Марк грабна Адел и... Наоколо бяха само Уигс и работниците в градината.

— Къде, по дяволите, са били другите? — ядоса се Лорн. — Тук винаги има толкова хора. Не е ли странно точно в този ден да се окаже, че всички си имат работа?

— Няма заговор, Лорн. Просто случайност. Маргарет беше на пазар, Джо замина за Ийст Уитън по работа, а Елвира има почивен ден в сряда — отвърна тя и изведнъж се замисли. Все още я тревожеше фактът, че бавачката ѝ бе казала за срещата си с Марк толкова късно.

— Какво има? Нещо те тревожи, усещам го — изгледа я загрижено той.

— Не, добре съм. Но Елвира ми каза днес, че тогава Марк я е чакал на завоя за главния път. Не мога да си обясня защо ми го каза чак сега.

— Как, за бога, е разбрал, че тя ще излезе от имението точно в този момент?

— Беше сряда, тя винаги почива в сряда. Както и да е, спрял я и я попитал къде съм аз и къде е Адел. Казал ѝ, че идва да я види.

— И тя му е докладвала всичко — кимна брат ѝ и се замисли. — Дали не са съучастници? Имаш ли ѝ доверие?

— Убедена съм, че не са съучастници, и ѝ вярвам безрезервно. Тя е човек с установени навици. Никога не е променяла почивния си ден. Прави всичко по един и същ начин. Зазубрила го е веднъж завинаги и по никакъв повод не променя графика си.

— А Еван? Къде беше тя? Не ѝ ли каза да остане с теб?

— Замина още рано сутринта към Лекланд, за да обядва с чичо Робин.

— А къде ли е бил онзи стар мошеник Джонатан? — усмихна се накриво той, но не дочака отговор, а издекламира с апломб: — „Търсят го тук, търсят го там/ надничат навсякъде те. Дали е във рая или в котела/ този мошеник, тоз стар Пимпернел.“

Теса се засмя с глас. Брат ѝ винаги успяваше да я разсмее. Тя обичаше да гледа превъплъщенията му в различни роли.

— Един от най-добрите помощници на Джак е по стъпките му. Обади се и ни съобщи, че в момента Джонатан се намира в Хонконг. Но според Джак това, че се намира на другия край на света, не означава, че не е замесен, като се има предвид, че живеем във века на комуникациите. Господин Ейнзли може да командва парада дори и от Северния полюс.

Лорн кимна и присви очи.

— Марк и Джонатан — каква двойка само! Боже, какъв тъпак е този Марк! Само си помисли, Теса! Така наивно да се остави Джонатан да го води за носа!

— Преди малко го каза много точно, братче. Той наистина е тъпак.

Той отпи от чая и заяви:

— Не бих искал да съм на мястото на Еван. Дори не ми се мисли какво може да ѝ причини Джонатан.

— Наистина. Знаеш ли, двамата с Гидиън са много, много близки. Струва ми се, че нещата между тях са сериозни — каза Теса и изгледа многозначително брат си.

— Не бяха ли заедно на шейсетгодишнината на татко?

Тя не отговори, наведе глава, внезапно почувствала остра тъга от спомена за рождения ден на Шейн. Онази вечер тя беше сама, защото с Марк вече два месеца бяха разделени. Усещаше остро празнината в сърцето си, беше ѝ неудобно и се чувстваше не на място. Тогава се появи братовчед ѝ Тоби Харт. Той я спаси от самотата и се погрижи за нея, както се грижеше, когато бяха деца. Двамата бяха близки приятели още преди да проодят. Тоби беше един от малкото, които наистина я разбираха.

Не беше ли странно как си играеше животът с тях? Тоби, който винаги ѝ бе помагал за всичко, сега имаше нужда от помощ. Разводът му с Адриана наистина го изкарваше от релси.

Развод. Тя затъркаля думата в съзнанието си като малко стъкло мънисто. Ненавиждаше тази дума. Тя беше доказателство за провала ѝ в брака, а Теса мразеше провалите. Но за нищо на света нямаше да се провали и като майка. В никакъв случай! Каквото и да ѝ костваше, каквито и жертви да се наложеше да направи, щеше да осигури на

Адел щастлив и спокоен живот. И нямаше да позволи на Марк Лонгдън да се намесва в отглеждането ѝ.

Вдигна чашата към устните си и с изненада установи, че ръцете ѝ треперят. Бързо я остави в чинийката и се загледа през прозореца. Неочаквано в главата ѝ нахлуха спомени от ранните дни и месеци на брака ѝ с Марк.

Тя бе възлагала толкова големи надежди на тази любов! Защо всичко се обърка? Имаше ли някаква вина за това? Можеше ли да предотврати края ѝ? И защо Марк се бе поддадал на влиянието на Джонатан, когато знаеше, че цялото семейство го презира? Дали не беше от алчност? Или за слава? Или просто напук, защото бракът му с нея не го удовлетворяваше? А може би просто беше слаб човек и се нуждаеше от алкохол, наркотици и други жени, за да се докаже пред себе си?

Красивите ѝ сребристи очи неочаквано се изпълниха със сълзи. Опита се да ги потисне, но не успя. Една гореща буца застана на гърлото ѝ и сълзите потекоха по красивото ѝ лице. Закри очите си с ръце, но не беше в състояние да излъже брат си.

Лорн веднага скочи от мястото си и обгърна раменете ѝ с ръце.

— Ох, Тес, недей, моля те, недей! Той не заслужава сълзите ти. Никой не ги заслужава. — Повдигна брадичката ѝ, погледна я право в очите и попита много тихо: — Обичаш ли го още?

Тя избърса сълзите и отвърна смело на погледа му.

— Аз съм добре, Лорн. Седни си обратно, скъпи, и си изяж сандвичите. — После въздъхна дълбоко и добави: — Не, не го обичам вече.

— Обаче беше влюбена в него, нали? — настоя той, но се върна на мястото си и седна.

— Да, предполагам, че бях. Мислех си, че го обичам, но може би е било просто увлечение.

— Предполагам, че е било точно така. Изпитвал съм го.

— Имаш предвид последната си приятелка, нали? Беше ли влюбен в Мириам Дилейни?

Лорн се усмихна, но стана сериозен, щом заговори:

— Да — отвърна тихо.

— И какво стана?

— Разби ми сърцето.

— Съжалявам. Знаех, че си влюбен в нея, но не бях наясно какво изпитва тя към теб.

— Аз също, поне в началото. — Той сви рамене, после вдигна театрално ръце и произнесе: — *C'est la vie, chérie.*

Двамата притихнаха, но мълчанието им не беше неловко, чувстваха се добре заедно.

Неочаквано Теса заяви:

— Никога няма да се омъжа отново. Не си струва главоболието.

— И ще останеш сама до края на живота си? Надявам се да не стане така.

— Защо не? Има много по-лоши неща от самотата.

Лорн се наведе към нея и изрече твърдо:

— Слушай ме добре, Теса Феърли! Няма да ти позволя да прекараш живота си без любов и с празно сърце! Нямах право да постъпваш така със себе си. Разбирам, че след нещастния ти опит с Марк не ти се мисли за втори брак, но какво ти пречи да си имаш любовник? Не съм съгласен да останеш сама. Трябва ти мъж, който да се отнася с теб така, както заслужаваш. Всъщност излишно е да се намесвам. Доколкото знам, пред вратата ти има опашка от кандидати да заемат мястото на Марк — подразни я той.

Теса се засмя и за миг забрави за тревогите си.

— Това важи и за теб. Зарежи тази госпожа Дилейни и си намери едно добро момиче. Защо да не я срещнеш в Париж, докато снимате новия филм? Какво ще кажеш за една красива и изискана францужойка?

Лорн се зарадва, че сестра му се развесели, хвана ръцете ѝ и ги поднесе до устните си.

— Сега изглеждаш далеч по-добре. Най-накрая заприлича на себе си.

— Студиото наистина е изключително, Индия — ахна Линет като огледа помещението. — Дъсти е проявил истински архитектурен талант. Не каза ли, че е по негов проект?

— Точно така — отвърна разсеяно братовчедка ѝ. Вниманието ѝ бе насочено към картината и свидетелствата от скорошното нападение. До статива имаше локва кръв. Тя отиде бързо до картината,

внимателно огледа платното и си отдъхна. По него нямаше нито едно петънце. В същия момент видя ножа. Лежеше на земята, където го бе захвърлила онази жена.

— Линет, ела. Ето го ножа! — извика тя. Посочи го с пръст и добави: — Не бива да го пипаме, нали? Те трябва да намерят нейните отпечатащи върху него.

— Точно така — кимна Линет. — Тъкмо исках да ти обърна внимание — онези полицаи бяха много любезни с нас, но като че ли не ти повярваха. Забеляза ли?

— Полицай Чарлтън наистина ме гледаше с подозрение, но не и Хобс. Знам, че обикновено най-близките хора на жертвата, особено тези от противоположния пол, са обичайните заподозрени. Затова предполагам, че ще ме държат под око.

Братовчедка ѝ погледна големия стенен часовник и каза:

— Те ще пристигнат всеки момент. Сигурна ли си, че не искаш да извикам Джек? Просто така, за всеки случай?

— Не, наистина, всичко е наред. Ще вземат отпечатащи и ще видят, че не съм се докосвала до ножа. Дъсти ще потвърди думите ми, когато дойде в съзнание. Защото това е истината. Пади Уитъкър също ще се върне към четири. Може би той ще хвърли някаква светлина по въпроса за младата дама. Пади е иконом в Уилоу Хаус, мисля, че ти споменах по-рано.

— Това име „Дъсти“ не ти ли звучи някак плебейско? По-подходящо за иконом от Уитъкър? — вдигна вежди Линет и я изгледа закачливо.

Индия се усмихна леко.

— Има място за размисъл. Както и да е, Пади замина сутринта за Манчестър, но чух, когато каза на Дъсти, че ще се върне за чая.

— И защо му се е наложило да ходи до Манчестър? — поинтересува се братовчедка ѝ, като продължаваше да оглежда всяко кътче от помещението.

— Вече ти обясних, че днес е свободният му ден — въздъхна нетърпеливо Индия. — Така го бяхме планирали — да останем сами през уикенда.

— Та казваш, този иконом можело да знае коя е била нападателката? Или по-добре, коя е?

— Така казвам — отвърна тихо Индия, внезапно загубила увереността си. — Ако е някоя от миналото... или настоящето на Дъсти. Но би могла и да е абсолютно непозната.

Линет я погледна изпитателно и поклати глава:

— Нещо не отговаря, скъпа моя. Защо някаква си непозната ще го напада? И още по-странно — защо ще иска да унищожи портрета?

— Може да е разочарована почитателка.

— Индия, чуй се само! Та той не е филмова или рок звезда. Почитателите на художниците не губят ума си по своите любимци. Не нахлуват в студиата им, за да ги намушкат, още по-малко да нарежат картините им — изгледа я настойчиво тя и поклати глава.

— Може да е тайна обожателка. Или бивша приятелка. Дори любовница. Но аз съм сигурна, че Дъсти щеше да ми каже, ако в живота му има друга жена или неприключена връзка. Убедена съм, разбираш ли? — извика тя почти истерично.

— Добре, добре. Не се разстройвай. Аз вярвам на твоята преценка, Индия, и щом казваш, че той е откровен с теб, значи е така. — Линет се приближи до големия прозорец, погледна навън и добави: — Налага се да се обадя на Джулиан, иначе ще се чуди къде съм и какво е станало.

Извади телефона и набра номера на годеника си.

Индия кимна, отиде до недовършения портрет и се загледа в образа си, но мислеше за Дъсти. Опита се да защити творбата си и сега беше в болницата. Беше готов да умре за нея, макар картината да беше още в начален етап. Не го разбираше. Та той работеше върху портрета едва от три дни и нямаше да е проблем да започне отначало. Вероятно бе действал инстинктивно.

За щастие Дъсти щеше да се оправи; преди да тръгнат с Линет към студиото, лекарите я бяха успокоили, че опасността е преминала.

Тя огледа още веднъж цялото студио. Полицаите го бяха нарекли „местопрестъпление“, но тук нямаше нищо интересно, освен захвърления на пода нож и кръвта на Дъсти. Преди да напусне болницата, ѝ бяха разрешили да го види в реанимацията. Застана до леглото му и впи очи в бялото му като платно, сякаш лишено от живот лице. И наистина, той беше на косъм от смъртта. Бе изгубил много кръв и спешно се нуждаеше от преливане. Но за щастие артерията бе защита и всичко като че ли беше под контрол. Дъсти все още беше под

влиянието на упойката, но тя се наведе над него, погали челото му и прошепна: „Обичам те“. Сестрата бе надникнала и ѝ бе дала знак, че е време да си тръгва.

Краткото посещение ѝ бе донесло огромно облекчение, тревогата ѝ намаля. Той щеше да живее. И тя тръгна с нови сили към Уилоу Хаус, за да отключи студиото за огледа на полицаите.

Коя беше тази жена, питаше се непрекъснато. Дали беше обожателка, която по някаква причина искаше да се разправи с Дъсти? Или бивша любовница? И дали нямаше да се върне, за да приключи започнатото?

Гидиън очакваше да намери вратата на кухнята заключена, но щом натисна дръжката, тя се отвори веднага и той влезе, готов да приветства Маргарет и Джо, които по това време на деня обикновено пиеха чай. За негова изненада стаята се оказа празна.

Спря за минутка и пое дълбоко аромата на смесени подправки, които му припомниха Северна Африка. Миришеше на задушено със зеленчуци и специален сос. Вечерята щеше да е превъзходна. Нямахше начин да не е, щом я приготвяше Теса. Той знаеше какъв невероятен готвач е тя, не познаваше по-добър от нея. „Сбъркала си е професията“ — помисли си и забърза към задния коридор.

Стълбата, която започваше оттам, водеше на първия етаж, окупиран почти изцяло от Пола. Изкачи стъпалата и продължи към втория, където бяха стаите на членовете на семейството. „Никаква сигурност“ — поклати глава той. Всеки можеше да проникне тук, също като него, а после да стигне безпрепятствено до централната част на къщата. Трябваше да свикнат да заключват всяка врата след себе си, иначе щяха да си имат работа с Джак Фиг. Той въздъхна и изкачи последните две стъпала. Тази стълба беше за помощния персонал. Използваха я, когато в къщата имаше гости. Стъпалата ѝ бяха високи и стръмни и той се замисли за слугите, които в миналото са ги изкачвали десетки пъти на ден, разнасяйки табли със закуски и изпълнявайки всякакви прищевки на господарите си. Сигурно са капвали от умора още преди обяд. За щастие светът се бе променил и бе станал по-милостив към тях.

Всяка стая на втория етаж имаше на вратата си малка табела с наименованието на съответния апартамент, като: „Зеления“, „Синия“, „Златния“ и така нататък. Идеята всеки апартамент да носи името на определен цвят беше на Ема и той я намираше за очарователна. Бързо стигна до „Жълтия“ апартамент, почука и влезе, преди да го поканят.

— Ох, Гидиън, за бога! Изплаши ме! — извика Еван и бързо наметна хавлията върху голото си тяло.

— Извинявай — каза той и бързо се оказа до нея.

Взе я в прегръдките си и я целуна дълго и нетърпеливо.

Тя продължи да стиска хавлията, смутена от неочакваното му нахлуване.

— Какво става? — попита ядосано и се опита да се освободи от настойчивите му ръце.

Вместо да отговори, той я придърпа към леглото.

— Седни и престани да се цупиш. Няма да те изнася.

— Сигурен ли си, че няма да го направиш? — попита предизвикателно тя, но се подчини и седна на леглото. Той се притисна в нея и Еван разбра, че ще се наложи прекарат още малко време в това легло, което означаваше, че ще закъснеят за вечерята. Но нямаше време за протести, защото преди да се усети, той вече беше върху нея, целуваше я нежно по шията, по устните и по очите, докато я накара да забрави, че бързат.

В съзнанието ѝ остана една-единствена мисъл — че го обича и че иска целувките му никога да не спират.

След минута той откъсна устни от нейните, вдигна едната си вежда и я погледна право в очите.

— Знам какво се готвиш да ми кажеш. Че ще закъснеем за вечерята и така нататък. Но цяла седмица не съм оставал насаме с теб и имам нужда да те усетя до себе си. Може би малко по-интимно.

— Знам, скъпи — промълви тя. Погали врата му и зарови пръсти в косата му. — Ти също ми липсваше много. Нямах представа колко те искам до мен, колко много ми се иска да се любим...

Гидиън се взря в сивите ѝ очи и на устните му пробяга нежна усмивка. Неочаквано, почти несъзнателно стана, свали дрехите си и ги захвърли на близкия стол. След миг беше отново в леглото и държеше ръката ѝ в своята.

— Толкова много те желая, любов моя! Мисля единствено за това как да те имам в леглото си. Но след годежа трябва да забавим темпото, нали? Все пак това се случва веднъж в живота на човека. — Той я погледна лукаво и се засмя. — Добре де, може би веднъж... но само веднъж.

Вдигна ръката ѝ и сложи на безименния ѝ пръст разкошен пръстен с голям сапфир.

— Сега наистина сме сгодени, Еван. И това е много важно за мен.

Тя се изправи и огледа смаяно пръстена. После премести поглед върху него, замаяна от щастие и изненада.

— Благодаря ти, скъпи мой! Прекрасен е! — Наведе се и го целуна по устните. — Сега наистина сме сгодени. — После добави през смях: — Не знам дали баща ми би одобрил, но аз със сигурност одобрявам този годеж. Ура!

— Радвам се, че ти харесва — прошепна той.

— Не мога да му се нагледам. Ох, Гидиън, ти наистина ме изненада. Толкова съм щастлива!

— И аз — промълви развълнувано той. — Предлагам да запечатаме сделката с целувка.

Тя му се усмихна, плъзна бавно ръце по врата му и го притегли към себе си така, че той легна до нея. Двамата впиха погледи един в друг, устните последваха погледите и страстта запали телата им. Еван усети надигащата се гореща вълна и се притисна плътно в него, обзета от желание и любов; краката ѝ се разтвориха и когато той проникна в нея, се събраха на гърба му. Извика, както правеше винаги, когато беше изненадана. Той също изстена от удоволствие и когато тя започна да се движи, страстта експлодира в слабините му. След секунди телата им затанцуваха, намерили съвършения ритъм. Тя прошепна името му в екстаз, започна да го повтаря все по-настойчиво, накрая го извика и той ѝ отвърна, нашепвайки замаяно: „Обичам те“.

Когато се наситиха на ласките си, те влязоха заедно в банята и останаха дълго в прегръдките си под водната струя. Не искаха да се отделят един от друг.

Но се налагаше и Еван първа изтича обратно в стаята, изсуши косата си и се зае с грима. През това време излезе и Гидиън, подсуши се набързо и се облече. Седна на стола в ъгъла и се загледа в нея, благославяйки мига, когато я срещна. Какъв късметлия беше само! Откри съвършеното момиче в този иначе толкова несъвършен свят и скоро то щеше да стане негова съпруга. Еван беше точно за него. Сякаш бяха родени един за друг.

Тя избра красива муселинена рокля и леки сандали и се обърна към него за одобрение.

— Какво има? Защо ме гледаш така? — притесни се, като видя втренчения му поглед.

— Просто ти се възхищавам, любов моя. Това е всичко.

Тя му се усмихна и протегна лявата си ръка, където сега блестеше неговият пръстен.

— Не е ли фантастичен? Най-красивият годежен пръстен на света.

— Наистина е така. Ще бъдеш с него тази вечер, нали? Имам предвид на вечерята.

— Да, ако ти искаш. Така всички ще разберат, че сме сгодени — каза тя и се взря в него, за да види реакцията му.

— Естествено. Защо да не узнаят, щом вече е факт? Те са нашето семейство — моето и твоето. И да знаеш, не искам да го сваляш от ръката си. Дори и следващата седмица, когато се видиш с родителите си. Обещавах ли? — прониза я с наситенозелените си очи той.

— Добре, добре. Обещавам — отвърна бързо тя, забелязала особения пламък в погледа му. Реши, че е по-разумно засега да не спори с него. Той беше абсолютно прав, разбира се. След като бяха сгодени и предстоеше да сключат брак, защо трябваше да го крият от родителите си? Баща ѝ нямаше да е доволен, беше убедена в това, но в края на краищата това си беше нейният живот, нали? Знаеше, че за разлика от Оуен родителите на Гидиън щяха да приемат новината с възторг. Емили и Уинстън вече бяха споделили с нея, че ще бъдат много щастливи, ако им стане снаха.

Изведнъж се сети за дядо си и попита развълнувано:

— Искаш ли утре да отидем при Робин и да му съобщим новината? Ще се радва да узнае, че годежът ни е вече официално обявен.

— Защо не? Той е такъв романтик! Сигурен съм, че ще е трогнат от жеста ни да му го съобщим лично. Представи си само, да пази снимката на баба ти през всичките тези години!

Еван се засмя.

— Хей, тя не е била баба тогава. Всъщност дори като стара не беше баба. А преди петдесет години е била зашеметяваща красавица.

— Нали видях снимката ѝ? Наистина е била много красива. Като теб, моята ненагледна годеница. Моята бъдеща жена.

Теса беше в кухнята и наглеждаше тенджерите и тиганите. Толкова беше съсредоточена в работата си, че нямаше време да се обърне, когато чу приближаващите стъпки, затова просто извика:

— Къде беше досега, Лорн? Откога чакам да ми правиш компания!

— Не е Лорн, Теса. Аз съм, Джак Фиг, Лорн ме изпрати да те попитам дали искаш нещо за пиене.

Тя се обърна и му кимна:

— Няма да откажа, Джак.

— Лорн е в Каменната зала. Отваря бутилка с шампанско. Това устройва ли те или предпочиташ нещо друго?

— Шампанско е добре. Благодаря ти за вниманието.

— Ей сега се връщам — отвърна той и излезе от кухнята.

Тя се зае отново с тиганите, разбърка леко месото, вдигна капациите, поклати одобрително глава и отново ги затвори. Минутка покъсно Джак се върна с шампанското.

— Още веднъж благодаря — усмихна му се тя и пое предложената ѝ чаша.

Той вдигна своята и каза:

— Наздраве.

— Наздраве — отпи жадно тя. — Ммм! Отлично е.

— Тук мирише на нещо много вкусно. Какво готвиш?

Теса погледна отново във всеки съд на печката, после седна на масата и отново отпи.

— Тайна ли е? — попита я той и кимна към печката. После седна срещу нея на масата.

— Не, разбира се. За начало задуших малко аспержи. Ще ги сервирам топли с холандски сос. Основното ястие е кускус. Знам, че звучи необичайно за това горещо време, но родината на кускуса е Мароко, а там, както знаем, е доста горещо. Кускусът е лека храна, нещо като грис, освен това го приготвих с телешко, то е много полесно смилаемо от агнешкото. Всъщност приготвих нещо като телешко фрикасе по марокански, но вместо с бял сос ще го поднеса с кафяв. Ще видиш, че ще ти хареса.

— Сигурно, щом е приготвено от теб — отвърна Джак и седна срещу нея. — Мирише страхотно. Откъде идва този аромат?

— Смеси́ла съ́м мно́го и разлй́чни подп́равки: курку́ма, джй́нджй́фй́л, кймй́он, шаф́ран и лук, освен това задушените зеленчуци и сосът от печеното също уха́ят. Надя́вам се да сте глadyни, защото съ́м сготвила за ця́л полк.

Джак се засмя.

— И сме мно́го, и сме глadyни. А що́ се отна́ся до мен, ако преди малко бях просто глadyн, сега червата ми направо къркорят от глady.

— След минутка ще е готово. Всички ли се събраха?

— Само Еван и Гидиън не са се появили още. Индия също я няма, но останалите са долу.

— Ох, трябва да се връщам при печката — сепна се тя и се приготви да стане, но Джак сложи ръка на рамото ѝ и я спря.

— Отдели ми няколко минути, Теса. Или нещо ще загори? Няма да го понеса, ако загорят ястията, приготвянето на които ти отне целия следобед.

— Не, за няколко минути нищо няма да загори. — Тя го изгледа с любопитство и седна отново. — Искаш да поговорим за Адел, нали?

Сега пък той я изгледа.

— Откъде разбра?

— Не си я споменавал от онзи четвъртък. Изобщо не си питал за нея и това ми се стори странно. И не само ти, никой не ме попита какво е ставало, докато е била с Марк, и това ме озадачава. Може би семейството проявява деликатност и изчаква да мине време, но твоето мълчание по въпроса ми се струва необичайно.

— Исках първо да се успокоиш. Освен това си мислех, че сама ще ме информираш, ако има нещо, за което трябва да знам. Да си призная, виждах колко се измъчваш и предпочитях да те оставя сама да ме потърсиш.

— Прав си. Доколкото разбрах от Адел, не се е случило нищо необичайно. Той карал известно време из селските пътища, после я завел в Харогейт, в кафене „Бети“. Там обядвали, после отпътували за Рипън. Струва ми се, че по-скоро е била отегчена и разстроена от загубата на любимата си кукла, затова се е разплакала. Естествено, в един момент се е уморила и се е наложило той да наеме стая в хотела, за да има къде да поспи следобеда. Бог знае какво си е мислел, че прави. Предполагам, че е искал да ме разстрои, да ме изплаши.

— Аз също мисля така. Адел спомена ли нещо за другия мъж в колата? Познава ли го?

— Не, не го е виждала преди, а тя е много наблюдателна за годините си. Само спомена, че с тях имало и един приятел на баща ѝ. Името му било Авер, но ако питаш мен, не е сигурно, че това е истинското му име.

— Какво искаш да кажеш?

— Когато разпитвах Адел, тя ми каза, че баща ѝ ѝ обяснил, че мъжът е негов авер, и се обърнал няколко пъти с това прозвище към непознатия. Нямам представа кой може да е този човек, освен някой негов колега.

— Съгласен съм с теб — кимна Джак. — Още в понеделник ще се разпоредя да проверят дали някой е отсъствал от работа миналия четвъртък.

Теса скочи от стола и каза загрижено:

— Трябва да се заема с тиганите, Джак. Да разсипя храната и така нататък, иначе има реална опасност да си останем гладни. Това ли беше? Имам предвид, това ли искаше да узнаеш от мен?

— Да, Теса, благодаря. Искаш ли да ти помогна?

— В момента не, но след малко ще трябва да ми помогнеш да пренесем чиниите до трапезарията.

— С удоволствие — отвърна той и отпи от шампанското.

Остана на стола си, загледан как тя пресипва храната от тиганите в огромни плата, отваря и затваря фурните и вади приборите. Спокойна, съсредоточена, Теса изглеждаше много добре. Обикновено бледа като призрак, тази вечер тя просто сияеше. Млечнобялата ѝ кожа бе леко порозовяла, явно от усилията ѝ над печката, но ѝ отиваше. Изглежда, се чувстваше по-добре, когато е натоварена с работа. Явно го бе наследила от майка си. Пола беше в най-добрата си форма, когато действаше под напрежение. Ако нямаше какво да прави, униваше и губеше много от женския си чар. В това отношение Теса и Линет приличаха на нея, но той знаеше, че страстта към работата идваше още от основателката на рода. Помнеше много добре как Ема Харт се сшиваше, когато нямаше какво да прави, и как се изпълваше с енергия и просто разцъфваше, когато беше претрупана с работа.

Но имаше и още нещо. Теса обичаше да готви. Доставяше ѝ огромно удоволствие да приготвя храна за семейството и за приятелите

си. И се радваше, когато харесваха кулинарните ѝ постижения. Тази вечер тя наистина разцъфна като цвете, въпреки тревогите си около Марк.

— Джак, имаш ли нещо против да запалиш свещите в трапезарията — прекъсна мислите му тя. — Изгасих ги скоро, така че сигурно още са топли. После, ако искаш, може да ми помогнеш със сервирането.

— Слушам, генерале! — скочи енергично от стола си той, отдаде театрално чест и тръгна с усмивка към трапезарията.

Теса го проследи с поглед. Джак беше истински приятел. Тя знаеше, че е влюбен в майка ѝ и обожава Линет, но беше сигурна, че обича и нея. Винаги се отнасяше много мило с всички. Но и досега за нея Джак си оставаше загадка. Той никога не говореше за личния си живот. Майка ѝ бе споделила, че е бил женен, но някаква трагедия сложила край на брака му. Понякога се изпускаше и споменаваше например колко обича да плава из Робин Худ Бей, въздишаше по живописната природа на Йоркшир и от оскъдната информация тя бе заключила, че обича театъра и че се опитва да рисува, но това беше всичко.

Знаеше, че е предан на семейство Харт, че е вътрешен човек в магазините им и винаги е насреща, когато имаха нужда от него, както бе станало сега, когато Марк отвлече Адел.

Беше човек, на когото можеш да се довериш, да разчиташ в труден момент. Джак внасяше спокойствие и сигурност в живота им и бе нещо като член на семейството. И въпреки това не можеше да каже, че го познава. Той беше тайнствена личност, помисли си тя и се зае да реже зеленчуците.

Джак се върна точно когато тя изсипваше кускуса в огромен поднос.

— Какво друго има вътре — попита я, докато наблюдаваше как се мъчи да събере цялото количество в чинията.

— Пилешко месо и стафиди — това е традиционният начин за приготвяне на кускус. Отстрани ще наредя зеленчуците.

И докато обясняваше, започна да подрежда морковите, ряпата, пащърнака и малките като перли лукчета по краищата на платото. Най-после го оформи и каза:

— Би ли го сложил в голямата фурна, за да остане топло. Трябва да разпределя телешкото и да затопля холандския сос за аспержите. И най-после ще съм готова.

— Щастлив съм, че мога да помогна. Поздравявам те, Теса. Вечерята изглежда превъзходно. — Той пхна платото във фурната и попита: — Кога смяташ да го поднесем.

— След аспержите. Надявам се с твоя помощ аз, Линет и Дезмънт да успеем да пренесем платата и затоплените чинии в трапезарията. Вечерята ще бъде на бюфет. Всеки ще се обслужва сам.

— Като имам предвид броя и количеството, ми се струва, че това е единственият начин. И най-лесният при това.

Обстановката му беше напълно непозната и той загуби чувство за ориентация. Примигна няколко пъти срещу мътната светлина на слабата крушка и се огледа. Предметите започнаха бавно да придобиват форма и цвят: шкафче, стол, стенен часовник и отляво — прозорец. Къде, по дяволите, беше.

Дъсти Роудс примигна още няколко пъти и най-сетне погледът му се проясни. Бавно завъртя глава и отделните фрагменти се сглобиха в цялостна картина. Това беше болнична стая. И той беше в болнично легло. Имаше превръзка. Или нещо подобно.

В първия момент не можа да си спомни нищо. После изведнъж се видя в студиото, видя как се хвърля пред статива, за да предпази платното си от онзи нож...

Изведнъж усети остра болка в гърдите. Удар. Кръв. Много кръв. Като фонтан. Покрива ризата му. В ръката. Свлича се на земята. На пода.

Тя го бе докарала тук. В Общинската болница в Харогейт. Ето къде се намираше. Сега вече си спомни. Индия! Лейди Индия Стандиш, дъщеря на граф Дънвейл. Дама от лондонския елит. Прекрасно момиче. Ангел небесен. Тя му бе спасила живота. Бе запазила спокойствие и го бе докарала дотук. Той не успя да си я представи, но знаеше, че е била спокойна и уверена. Запазила самообладание. Пълен контрол. Сложила бе кърпа на раната му. Докарала го бе дотук. Колата ѝ сякаш летеше по магистралата. Направо в спешното. Ето защо бе все още жив. Заради нея.

И по-късно го посети в тази стая. Той успя да отвори за малко очи и я видя да седи на стола до леглото. Държеше ръката му. Окуражаваше го с мили думи. Косата ѝ сияеше на слънцето като огнен ореол. Той се опита да ѝ каже нещо, но не му стигнаха сили. После отново потъна в нищото.

Сега си бе тръгнала. Дали завинаги? Не, надяваше се с цялата си душа да не е така. Искаше я до себе си. Щеше ли да остане?

Сега вече си спомни всичко. Мелинда. Детето. Пресата щеше да надуши всичко. Атланта. Едно момиченце. Прекрасната Атланта. Не искаше да стане така, но нямаше начин да не разберат. И полицията щеше да се намеси. Все още не бяха говорили с него. Но непременно щяха да се върнат. Утре. Беше сигурно като че ще съмне. Щяха да нахлуят тук със своите бележници. Да запишат всяка негова дума. Написаното винаги изглежда по-зле, отколкото е в действителност. Мелинда не искаше да го нарани. Това беше нещастен случай. Нейната цел беше картината. Бе изпаднала в истерия при вида на другата жена в студиото. Как е успяла да избяга от болницата и да се добере до студиото? Грешката беше негова. Не бе заключил вратата сутринта.

Какво трябваше да обясни на Индия? Всичко. Това беше единственият начин. Честно и откровено. Но въпросът беше как да ѝ го каже? Дали щеше да улучи точния момент? Да ѝ разкаже за Мелинда. За нейната болест. За пристрастяването ѝ към наркотиците. За детето. Той го обичаше. Атланта. Индия. Обичаше ги и двете.

Какво да прави с Мелинда? Как да ѝ помогне? Да я върне към нормалния живот? И да я отстрани от своя? Слава богу, поне не се бе оженил за нея. Въпреки това се чувстваше отговорен. Да помогне на Мелинда. Да вземе Атланта. Да задържи Индия...

След минути медицинската сестра надникна в стаята на големия художник Ръсел Роудс и го намери дълбоко заспал. „Много добре“ — отдъхна си тя. Имаше моменти, когато се страхуваше, че той няма да издържи и ще издъхне. Но съдбата беше на негова страна. Всеки на този свят се нуждаеше от малко късмет. Тя затвори внимателно вратата и се зае с другите си задължения.

Иззвъняването на интеркома стресна Еван и очите ѝ потърсиха часовника на полицата над камината. Беше седем без двацет, а родителите ѝ нямаше да дойдат преди седем. Навлече набързо черните панталони, обу черните чехли с висок ток, закопча бялата блузка без ръкави и изтича към вратата. Звъненето продължи, този път по-настойчиво. Бързо вдигна слушалката на домофона и извика:

— Ало?

— Ние сме — информира я niskият, леко пресипнал глас на баща ѝ.

— Здравсти, татко. Ще ви отключа. Бутни вратата, като чуеш звука. Аз съм на третия етаж.

— Чакам.

Тя върна обратно слушалката, изтича в спалнята да си сложи перлените обици, върна се, но се сети и изтича пак до тоалетката, сложи сапфирения пръстен на безименния си пръст и го огледа възхитено. Изтича отново към вратата, отвори я и излезе на площадката да изчака майка си и баща си пред асансьора. Вратата му беше почти срещу входа на апартамента ѝ и след секунди тя вече стоеше пред тях. Спусна се с отворени обятия и прегърна първо майка си, после и баща си.

След прегръдките и целувките Оуен Хюс я отдръпна от себе си и я огледа.

— Много се радвам да те видя, Еван — усмихна се той. — Много ми липсваше, скъпа.

— Мъчно ни беше за теб, детенце — добави майка ѝ с усмивка.

— И на мен ми беше мъчно за вас. Колко се радвам, че най-после ви виждам отново! — каза Еван и също огледа родителите си.

Загледа се в баща си и стомахът ѝ се сви на топка. „Боже мой, той е копие на Робин Ейнзли! Винаги съм мислела, че прилича на Ричард Хюс. Колко странно, той наистина прилича и на двамата. На биологичния си баща и на този, който го отгледа.“ Но като се замисли, осъзна, че Робин и Ричард бяха високи, слаби, почти мършави, със

светлосини очи и тъмна коса. Е, косата на Робин не можеше да се нарече тъмна, а тази на Ричард бе побеляла много отдавна, но все пак...

Изглежда, баба ѝ е харесвала мъже с подобна физика, както повечето жени. Осъзнала изведнъж настъпилата тишина, Еван побърза да каже:

— Защо стоим в коридора? Влизайте вътре.

Отвори широко вратата на апартамента си и влезе преди тях.

Оуен и Мариета я последваха и заоглеждаха с любопитство новия ѝ дом. Затвори вратата.

— Това е холът — покани ги с жест. — В дъното има малка кухничка. Стаята е във формата на буквата L и късата част е оформена като трапезария. Отделно има спалня и баня. Знам, че не е много, но си го харесвам.

— Мислех си, че е по-просторно — измърмори баща ѝ. — Като те слушах как го хвалиш по телефона...

Еван долови критичната нотка в гласа му и веднага реагира:

— За мен апартаментът е прекрасен, татко. Не ми трябва по-голям.

— Да, разбира се — измърмори той. Не направи друг коментар, сякаш не намираше подходящи за случая думи, и седна на дивана до камината.

Майка ѝ побърза да ѝ се притече на помощ:

— Мисля, че домът ти е много хубав, миличка — увери я тя и ѝ се усмихна окуражително. — Удобен, дори уютен. Идеален е за теб.

— Благодаря ти, мамо — отвърна Еван, изненадана от спокойствието и позитивната сила, които се излъчваха от нея. Вече не изглеждаше наплашена от мъжа си, както беше обикновено. Хвана я за ръката и я поведе към столовете срещу дивана, настани я на единия и седна до нея.

— По принцип не исках голям апартамент. И извадих истински късмет с този. Наех го мебелиран. Другото хубаво нещо е, че се поддържа лесно. Освен това е близо до „Хартс“ и сега ходя на работа пеша.

И отново майка ѝ не позволи на разговора да замре:

— Много ми харесва, скъпа. Виждам, че си се обградила с любимите си вещи. Цветята, без които знам, че не можеш, нашите

снимки, любимите ти книги, модните списания и различни познати от години дреболии. Обзалагам се, че тези възглавнички са твои. Купила си ги наскоро, нали? Успяла си да направиш от апартамента свое собствено гнезденце.

Еван не отговори и Мариета попита тихо:

— Права съм, нали, скъпа?

— Напълно. Благодаря ти за милите думи — усмихна ѝ се тя. — Наистина, купих тези възглавници съвсем скоро. Опитах се да сложа мой отпечатък тук. Собственикът бе изнесъл всички дребни неща и аксесоари и апартаментът изглеждаше някак безличен. И аз реших, че ми се открива поле за действие. Но както и да е. Това все пак е временно жилище.

— Мебелите са хубави. Солидни — обади се баща ѝ в желанието си да поправи впечатлението от първоначалната си критична оценка. — Там има прекрасно старо бюро в стил крал Джордж. — Погледна към голямото огледало на стената и кимна към него: — Това също е Джордж. При това доста скъпа изработка. Кой е собственикът на апартамента?

— Не го познавам лично — отвърна бързо тя, решила, че една дребна лъжа би била напълно оправдана, щом ще запази мира и спокойствието за момента.

— Разбирам. Наистина е изискано — каза баща ѝ, очевидно впечатлен от антиките.

— Какво да ви предложи за пиене — побърза да смени темата Еван. — Нещо безалкохолно? Скоч, водка? Вино? Имам и шампанско.

— За мен чаша бяло вино — отвърна баща ѝ. — Благодаря.

— За мен същото — произнесе майка ѝ ясно и ведро.

Еван отново се изненада от отговора на майка си. Тя никога не пиеше алкохол. Какво ѝ ставаше? Но не показа учудването си. Стана и заяви спокойно:

— Сега се връщам.

И отиде в кухнята.

Щом се скри от погледите им, извади пръстена от ръката си и го пъкна в джоба на панталона с надеждата, че родителите ѝ не са имали възможност да го забележат. Сигурно беше така, защото баща ѝ веднага щеше да я попита за него.

Докато отваряше бутилката с виното, ѝ се наложи да си признае, че се страхува от коментара на родителите си за годеща ѝ с Гидиън. Ами Гидиън? Тя изтръпна. Колко щеше да се ядоса, ако разбере, че е свалила пръстена? Но засега ѝ беше по-лесно без него.

Извади от шкафа три елегантни кристални чаши с високо столче и разля виното. Мислите ѝ се насочиха към майка ѝ. В поведението ѝ бяха настъпили големи промени. И те я плашеха.

Първо, външността ѝ беше много различна. Изглеждаше много добре. Беше елегантна, с модерна прическа, гримът ѝ бе поставен умело и дискретно. Морскосиният ленен костюм беше стилизиран и семпъл и струваше много повече, отколкото обикновено харчеше за дрехи. Определено не беше обичайният ѝ начин на обличане. Мариета обичаше широки тениски и удобни панталони и обикновено изглеждаше размъкната и neglije.

Второ, тя определено не се съобразяваше с Оуен. Еван никога не бе ставала свидетел на подобно поведение от нейна страна — да изразява мнение различно от неговото. Беше просто невероятно да я види как му се противопоставя и остава уверена и спокойна. Направо разби на пух и прах критичните му забележки за апартамента.

Изведнъж осъзна, че майка ѝ не само изглежда добре физически, но беше много по-независима, дори въодушевена от този факт. Чудеше се коя е причината за този неочакван обрат. Тя хареса много новия ѝ образ, зарадва се заради нея. „Изумително“ — помисли си с радост, но продължи да се чуди дали причината се крие в някакво ново чудодейно лекарство, или има и нещо друго.

Еван отвори камерата на хладилника, извади леда и започна да вади кубчетата от пластмасовата опаковка. Сега мислите ѝ се съсредоточиха върху баща ѝ. Знаеше, че той веднага ще забележи скъпите антики в апартамента. Неслучайно беше един от големите търговци на антики в Манхатън и Кънектикът, експерт в областта на мебелите от епохата на крал Джордж, дори изнасяше лекции за този период. А в апартамента всичко беше в този стил и всичко беше много скъпо. Защото той принадлежеше на Емили Баркстън Харт, майката на Гидиън. Тя беше и собственик на апартамента, обикновено обитаван от сестрата на Гидиън, Натали. Но тя отваряше нов офис на вестника в Сидни и Гидиън бе уредил Еван да живее тук, докато сестра му е в Австралия.

Еван нямаше голямо желание да напусне очарователния малък хотел, където живееше допреди две седмици, но той настоя тя да си има свое местенце. Хотелът принадлежеше на Джордж Томас, приятел на баща ѝ. Арлет, неговата съпруга, беше много мила и майчински настроена към Еван. Интересуваше се от всичко, свързано с нея, особено от интимните ѝ връзки. Еван подозираше, че тя не е пропуснала честите посещения на Гидиън, и се разтревожи, че това може да стигне до ушите на баща ѝ, макар че Арлет бе много добронамерена към нея.

Това беше главната причина, поради която се съгласи да се премести в този апартамент, но не виждаше защо трябва да осведомява родителите си за нея. Или пък да споделя кой е собственикът на прекрасното жилище и мебелите, които, трябваше да си признае, бяха истински произведения на изкуството. Това си беше само нейна работа. Тя беше свободна жена, навършила двайсет и една години — прага на пълнолетието. Впрочем, беше на двайсет и седем и държеше да взима решенията си сама. Почувствала се много по-добре сега, когато свали пръстена, тя вдигна подноса с напитките и го пренесе на масичката за кафе до дивана. Подаде чашите на майка си и баща си и се върна в кухнята, като извика:

— Направила съм сандвичи. Идвам след минутка.

Донесе и чинията със сандвичите, остави я до подноса с напитките и вдигна чашата си:

— Наздраве и добре дошли в Лондон!

— Наздраве! — отвърнаха едновременно те и отпиха.

— Вземете си от пушената съомга и от ролцата — подкани ги Еван. — Сама съм приготвила сандвичите.

— Постарала си се, скъпа — усмихна ѝ се майка ѝ. — Благодаря ти за вниманието.

— Разправяй сега, Еван — намеси се баща ѝ. — Изгаряме от любопитство да разберем за бъдещите ти планове.

Тя го погледна изненадано и възкликна:

— Нали всяка седмица ви информирам за бъдещите си планове? Знаете чудесно какво смятам да правя. Аз харесвам работата си в „Хартс“ и смятам да остана там до края на годината. — Прииска ѝ се да добави, че би останала там до края на живота си, но се въздържа. Облегна се назад, но остана загледана в баща си.

— Разбирам, но преди малко каза, че този апартамент е само временно жилище... — започна той, но изведнъж спря. Стори ѝ се някак объркан. Несигурен.

— Знам какво съм казала, но имах предвид, че ще остана тук само докато си намеря нещо, което да ми хареса. Тогава ще го купя.

— Това е чудесна идея — обади се Мариета. — Недвижимата собственост е една добра инвестиция.

Баща ѝ я изгледа недоволно и рязко попита:

— Да не би да си намислила да се преместиш тук, скъпа?

— Да, татко.

— Но когато дойде през януари, разбрах, че ще останеш около година. Нещо като съботна разходка, каквато и аз предприех на младини.

— Тогава и аз си мислех така. Но се влюбих в работата си. Благодарение на Ема Харт и наследниците ѝ този магазин е най-големият в света и аз се радвам, че съм част от всичко това.

— Дано не те претоварват с работа. Изглеждаш ми отслабнала. Трябва да качиш някое килце.

Еван кипна, остриите думи бяха на устата ѝ, но тя успя да се спре навреме. Не биваше да спори с родителите си. Обаче имаше и още една причина да запази сарказма за себе си. Беше видяла тъмния облак в очите на майка си, затова преглътна и каза:

— Не, татко, не ме товарят толкова. Те работят много повече от мен. На практика работят повече от всеки друг в магазина. Членовете на семейство Харт са прекрасни хора, татко, просто не мога да си обясня защо ги мразиш толкова.

Ето, изрече го. Нямаше намерение да подхваща тази тема, но думите сами се изплъзнаха от устата ѝ.

— Не ги мразя — изсумтя Оуен. — Дори не ги познавам. Защо говориш така? Въобразяваш си разни неща.

— Не, не си въобразявам. Винаги, когато стане дума за тях правиш остри забележки. Щом започнах работа в магазина, взе да подмяташ разни неща за Гидиън, въпреки че дори не си го виждал.

— За това ли е цялата тази олелия? За гаджето ти? — попита баща ѝ и тонът му вледени сърцето ѝ.

— Не, не е за това. Ти започна всичко, като подметна, че сигурно ме товарят с много работа, че съм отслабнала. Може би съм

отслабнала, защото искам да съм елегантна, да нося модерни дрехи и да изглеждам добре, не си ли се замислял за подобна възможност? Всъщност никога не съм била дебела. А колкото до Гидиън, той е много приятен мъж. Винаги се е държал мило с мен. От първия ден на познанството ни.

Усетила назряващата свада, Мариета влезе в ролята на умиротворител:

— Много се радвам, че си имаш приятел, Еван. Добре е до теб да има човек, който те разбира и ти посвещава времето и чувствата си. Надявам се да ни запознаеш с него, докато сме тук.

Еван погледна с благодарност майка си и ѝ се усмихна. Думите ѝ бяха като кофа вода върху тлеещи въглени.

— Разбира се, с най-голямо удоволствие. Много искам да се запознаете с него. Всъщност той ни покани на обяд в неделя...

— О, не мисля, че ще ни е възможно — прекъсна я баща ѝ. — Обещах на Джордж и Арлет да обядваме заедно в хотела. Знаеш колко много държат на теб, скъпа, нали?

— Предполагам, че няма да има проблеми — измърмори разочаровано тя, но в същото време усети облекчение, че трудната тема все пак бе поставена. — Ще му кажа за промяната в плановете. Не мисля, че ще има нещо против да се види с Джордж и Арлет.

— Не съм убеден, че Джордж има предвид и приятеля ти — отвърна Оуен. — Ставаше дума само за нас тримата.

Еван замълча, за да не изкрещи от яд. Искаше да му напомни, че са в Лондон заради нея, а не за да се видят с приятели от младостта си, искаше ѝ се да му каже много неща, но майка ѝ сложи ръка на рамото ѝ и каза мило:

— Не се разстройвай, скъпа.

После се наведе напред и насочи цялото си внимание към Оуен:

— Не, скъпи. Боя се, че не можем да приемем поканата на Джордж и Арлет за неделя. Може би някой друг ден, но не и в неделя. Тогава ще отидем на обяд с дъщеря ни и с нейния приятел. Не са ни нужни чужди хора, ако искаме да опознаем Гидиън Харт.

— Не искам да обиждам Джордж — упорстваше Оуен, загледан изненадано в нея, но преди да продължи, тя заговори отново:

— Той няма да се обиди. Ще разбере, сигурна съм. Но ако предпочиташ, аз мога да отида сама на обяд с Еван и Гидиън, а ти да

останеш с Джордж и Арлет.

Еван зяпна от изненада и радост. Баща ѝ понечи да каже нещо, но размисли и се отказа. Изглеждаше покрусен, но не я интересуваше. Възхити се на смелостта на майка си. Бог знае какво бе станало с нея, но тя наистина беше друг човек сега. И то прекрасен.

Неочаквано майка ѝ продължи с този нов уверен тон, който тя чуваше за пръв път в живота си:

— Вчера ни каза, че за днес си запазила маса в някакъв специален ресторант, така че къде отиваме?

— В „Рулс“, мамо. Беше любимият ресторант на Глини. С дядо ме водеха там, когато идвахме в Лондон. Помня, че веднъж и вие бяхте с нас. Реших, че ще е забавно да си припомним старите времена.

— Двамата буревестника през последната седмица доказаха, че неслучайно съм ги кръстил така — каза Гидиън и погледна закачливо Линет и Индия, любимите си братовчедки.

— Буревестници? Това пък откъде го измисли? — намръщи се Линет и вдигна въпросително вежди към Индия.

— Не гледай мен — дръпна се тя. — Нямам представа какво означава това. Случайно знам, че буревестникът е красива морска птица и често придружава корабите по техния път. Мисля, че излиза на брега само за да снесе яйцата си. Любимото ѝ място са малките острови на запад оттук.

Джулиан Калински се засмя високо и поклати глава:

— Каква къса памет имате и двете! Лини, забрави ли какво ни разказа веднъж майка ти? Легендата за буревестника... че името идвало от Свети Петър. Помниш ли? Когато птицата се храни, тя кръжи над морето и изглежда така, сякаш краката ѝ стъпват по вълните. Така се създава впечатление, че ходи по тях, както е правил Свети Петър от библейския разказ.

— Чакай, Джул, мисля, че си спомням — потърка чело Линет. — Наистина съм чувала тази история от нея. Тогава бяхме много малки, оставиха ни за лятото в Скарбъро, в Херънс Нест, и там имаше много буревестници. Спомням си смътно... Гидиън казваше, че момичетата на Харт били като буревестниците. Но това беше много отдавна.

— Така е, сега вече сте много стари — засмя се Джулиан.

— Не сме стари. Нали знаете коя е старицата? Теса, разбира се. Лорн я наричаше така, помните ли? — обади се Индия.

Гидиън отбеляза с усмивка:

— Теса също е буревестник. Но аз ви правя комплимент, като ви наричам така. Още от малък си мисля, че сте най-красивите момичета и можете да ходите по вълните. И все още го вярвам.

— Благодаря ти, Гид — отвърна на усмивката му Индия. Той беше любимият ѝ братовчед. Беше готов да ѝ се притече на помощ винаги, когато имаше нужда. — Много мил начин да ни

охарактеризираш. Отсега нататък ще се наричаме буревестници помежду си и ще напомняме на света, че наистина можем да ходим по вълните.

— Ами то си е така. Вижте само колко добре се справи Теса с притесненията си около Адел. А ти, Линет, беше направо чудесна. Особено с идеята си да извикаш Джак Фиг на помощ. Индия пък се справи направо блестящо със спасяването на Дъсти.

Гидиън им се усмихна, седна на стола си и отпи от виното.

Четиримата добри приятели от най-ранно детство седяха в библиотеката и се наслаждаваха на залеза преди вечерята. Тази вечеря в края на седмицата се бе превърнала в своеобразен ритуал, макар че не всички имаха възможност да присъстват редовно заради неотложна работа или отсъствие от града. Обичаха да са заедно, защото държаха на приятелството си.

Линет започна да си вее с ръка и се оплака:

— Тук е адски горещо. Джулс, сигурен ли си, че климатикът работи?

— Знам, че работи, но пак ще го проверя — измърмори Джулиан и отиде към прозореца.

— Работи, скъпа — обърна тъмносиния си, изпълнен с любов поглед към нея. — Като стана дума за Херънс Нест, си помислих, че ще е върхът, ако сега се намирахме на плажа в Скарбъро. Давам всичко да прекарам един уикенд там, да се оставя на морския вятър и на шума на вълните.

Индия, която се бе загледала през прозореца и изглеждаше малко умислена, изведнъж се оживи:

— Херънс Нест? О, това е прекрасна идея за Дъсти. Идеално място за възстановяване. Как мислите, дали някой ще има нещо против да го заведе там за няколко дни?

— Би било чудесно, но как ще се справиш сама, скъпа? Там сега няма никого, само госпожа Ходжис прескача от време на време да наглежда къщата. Няма кой да ти помага.

— Аз съм буревестник, забрави ли? — отвърна предизвикателно тя. — Мога да ходя по вълните. Бъди сигурна, че ще се справя и с къщата, и с един вече почти здрав мъж. Или не вярваш?

Линет се засмя. Духовитите коментари на Индия винаги я забавляваха.

— Между другото, как е Дъсти? — запита Гидиън.

Индия въздъхна, прехапа устни и лицето ѝ помръкна.

— Нещата са по-зле, отколкото очаквах, но постепенно се подобрява. Да си призная, раната е много по-сериозна от първоначалните предположения на лекарите. Оказа се, че брахиалната артерия е почти прекъсната. Тя се намира до пекторалния мускул... до рамото, де. По време на операцията нещата бяха на косъм. Дъсти загуби много кръв. За малко да си отиде...

— Но благодарение на теб ще живее — намеси се бързо Линет, за да предотврати сълзите на братовчедка си. — Ако не беше реагирала веднага, щеше да си отиде.

Джулиан се наведе към Индия и попита тихо:

— Има ли някакво развитие по случая? Някакви нови идеи?

Тя поклати глава.

— Никакви. Но си мисля, че той трябва да е познавал тази жена отпреди. Едва ли непознатата ще се ориентира толкова лесно в студиото, ще нахлуе като хала, ще се разяри до такава степен от присъствието ми и ще иска да съсипе портрета ми. Глупаво е да си мисля, че всичко е било случайност и Дъсти не я познава, не мислите ли?

— Така е — съгласи се Гидиън.

Той вече знаеше много неща за Ръсел Роудс. Бе натоварил двама от най-добрите си разследващи репортери да поровят около него. Нямахше намерение да сподели с Индия наученото, не искаше той да е вестоносецът. Но за да предпази и нея, и семейството, трябваше да събере всяка възможна информация.

— Права си — продължи той. — Дъсти със сигурност я е познавал. Не искам да те лъжа, Индия. Възложих на моите репортери да разучат нещата, но не за да публикувам разкритията си. Да се надяваме, че и другите всекидневници ще постъпят по същия начин.

Индия се изправи и го изгледа отчаяно:

— Коя е тя, Гид? Не крий от мен! Каж ми какво откри?

— Не толкова, колкото ни се иска да знаем. Била му е любовница. Бивш модел, после станала актриса. Според моите сведения има проблем с наркотиците и в момента е на лечение в някаква скъпа клиника.

— Разбирам — прошепна Индия, пребледняла като платно.

Гидиън побърза да добави:

— Доколкото разбрах, връзката им не е била продължителна. Но тя... като че ли е била обсебена от него.

— Как се казва? — попита тя.

— Не ти трябва да знаеш... Ох, добре! Не мога да те гледам така. Името ѝ е Мелинда Колдуел.

— Сега разбирам защо Дъсти не ми е споменавал за нея.

— Разбираемо е, като се имат предвид скорошните събития — намеси се Джулиан. — Ако го е притеснявала, той не е искал да те тревожи. Освен това мъжете не обичат да говорят за бившите си гаджета пред настоящите.

— Джулиан е прав. Няма причина Дъсти да ти разказва за миналите си завоевания — потвърди Гидиън.

— Предполагам, че е така — отвърна Индия и прибра един немирн кичур зад ухото си.

— Обсъждахте ли случилото се с Дъсти? — попита Джулиан. — Предполагам, че вече може да разговаря?

— Всъщност състоянието му все още не му позволява продължителни контакти. Лекарите се безпокоят за него — обясни тя. — Не исках да го притеснявам в болницата. Реших да изчакам, докато се върне у дома.

— Кога според теб ще го изпишат?

— Следващата седмица. В понеделник или във вторник. Затова се замислих за Херънс Нест. Ако жегата тук продължи, за него ще е по-добре да го заведе на морския бряг. Но, от друга страна, може би е по-разумно да остане в Уилоу Хол, където има кой да се грижи за него и е само на десет минути от болницата. Ако, не дай си боже, се наложи пак да го караме.

— Аз също мисля, че Уилоу Хол е по-подходящото място — обади се Линет. — Херънс Нест се нуждае от сериозно почистване. Никой от нас не е стъпвал там от години.

— Може би е време да отидем — откликна веднага Гидиън и очите му светнаха при мисълта за прекрасната възможност. — Бих искал да заведе Еван там за уикенда. Всъщност защо да не отидем всички? Като едно време.

— Добра идея. Съжالياвам, че Еван не е с нас тази вечер — каза Линет и стана от мястото си. — Но предполагам, че е завела

родителите си на вечеря. Не са се виждали от осем месеца, нормално е да искат да бъдат насаме.

— А ние къде ще отидем? — попита Индия.

— Запазих маса в „Айви“ — отвърна Гидиън. — Знам колко много обичаш да ходиш там.

— Благодаря ти, Гид. Много си мил — усмихна му се тя и също стана от стола си. — Прекрасно е, че тази вечер сме заедно. Последните дни бяха ужасни за мен. Всичките тези тревоги за Дъсти... Като си спомня онази събота и ме побиват тръпки.

— Напълно те разбирам — това е най-странната история, която съм чувала напоследък — поклати глава Линет. — Трудно е човек да повярва.

— Беше като на филм — замисли се Индия. — Просто е невероятно, че се случват такива неща.

— Така е, но ви призовавам да забравим тази случка поне през следващите няколко часа. — Гидиън хвана ръката на братовчедка си и тръгна към вратата. — Добре поне, че полицията вече си изясни нещата и те остави на мира.

И тримата се поуспокоиха, когато влязоха в таксито, прекосиха парка и продължиха надолу към „Рулс“. Преди да тръгнат към ресторанта, Еван бе загубила желание да вечеря с родителите си. Очакваше баща ѝ да се сърди цяла вечер и да се заяжда с майка ѝ. И той наистина напусна апартамента като буреносен облак, но в таксито се разведри и дори побъбри с тях.

Настроението им значително се повиши, когато влязоха в ресторанта и обекелнерът ги посрещна като стари познати. За Еван „Рулс“ си оставаше едно от най-любимите места в Лондон. Тук всички я познаваха и тя се чувстваше като у дома си. И днес я поздравиха сърдечно и ги настаниха на една от най-хубавите маси.

Тя поръча бутилка „Поли Фише“ и всички изпиха по чаша бяло вино, докато изучаваха менюто. След дълго въздишане по някогашната кухня, на която и тримата се бяха наслаждавали тук, те единодушно избраха за предястие салата от раци, риба солена скара с гарнитура от зеленчуци.

Докато чакаха вечерята, заговориха за миналото, за ресторанта, за Глинис и Ричард. Оуен и Мариета я помолиха да им разкаже за работата си и тя ги разсмя с подробности и случки от ежедневието си. Личеше си колко много обича работата си.

Тъкмо привършваха с раците, когато Еван неочаквано попита:

— Татко, спомняш ли си дали Глини е познавала Ема Харт, докато е била в Лондон? По време на войната?

— Да. Познавали са се.

— Не знаеш ли подробности? Например, че двете са били приятелки?

— Да, чувал съм. Защо? — погледна я озадачено Оуен.

— Защото се оказа, че красивата Глинис Дженкинс, както я наричат тук, момичето от долината Ронда в Уелс, е работила за „Хартс“. Баба е била лична секретарка на Ема и близка нейна приятелка.

— Наистина ли? — учуди се баща ѝ. — Не съм го знаел.

— Истина е — увери го Еван. — Майка ти е била много близка с цялото семейство.

Баща ѝ нищо не каза. Тя потърси подкрепа от майка си и се сепна от странното изражение на лицето ѝ. В насочените ѝ към Оуен очи прочете дълбоко презрение. Инстинктът ѝ подсказа истината — баща ѝ бе излъгал за миналото на Глини и майка ѝ бе разбрала това.

Тя се прокашля и неочаквано промени темата:

— Искам един ден да дойдете до магазина и тримата да обядваме там. Ще ви разведа навсякъде.

— Чудесна идея, скъпа. Нямам търпение за подобно приключение.

— Нека да го планираме за вторник, защото в сряда трябва да отида до Лийдс. В момента обновяваме интериора на магазините и с Индия отговаряме за този в Лийдс.

— Коя е Индия? — попита Мариета.

— Другата помощничка на Линет и нейна братовчедка. Пълното ѝ име е лейди Индия Стандиш и е чудесно момиче.

— Много се радвам, че вече имаш приятелки тук — каза тихо Мариета и се усмихна мило на дъщеря си. Поколеба се за миг, после отбеляза: — Името ѝ е доста необичайно. Индия. Никога не съм чувала някой да се нарича така.

— Името е било популярно по времето на кралица Виктория — намеси се Оуен и отне възможността на Еван да обясни. — Било е доста разпространено заради влизането на англичаните в Индия и влиянието на колонията върху английското общество. По това време англичаните са се влюбвали във всичко индийско. В колонията е имало много военни части. Явно някой от потомците на служил в Индия офицер е решил да нарече детето си на тази страна. Навремето, когато кралица Виктория е била императрица и на Индия, името е било на мода и ето че се среща и до днес.

— Олеле, татко! Нямах представа, че познаваш толкова добре английската история! — засмя се Еван, доволна, че са избягали от темата за Ема Харт и баба й. Щом баща й не иска да си признае, че знае за работата на майка си в магазините „Хартс“, то със сигурност не би искал да чуе, че любимият син на Ема, Робин Ейнзли, е негов баща.

Разговорът продължи с по-безопасни теми. Поговориха за сестрите й Илейн и Анггард. Мариета разказа с гордост за успехите на осиновените си дъщери. Те се справяли отлично в работата си и с личния си живот. И двете имали нови приятели и тя се надяваше, че Анггард ще се омъжи скоро.

Еван само кимаше и се усмихваше, тъй като се страхуваше да не насочи разговора към собствения си любовен живот. Стори й се, че и майка й беше на същото мнение, защото неусетно прехвърли темата към планираните от тях посещения по време на престоя им в Лондон. Баща й взе думата и разказа надълго и нашироко за намерението си да посети Париж, за да търси някакви антики, и свърши с покана Еван да замине с тях.

— Не мога да отсъствам сега от работа, татко — отвърна тя и му обясни, че ремонтът на магазина в Лийдс зависи от нея, няма как да зареже нещата там. Той се съгласи, прие извиненията й и докато избираха десерта, настроението му се повиши.

„Май се успокой“ — помисли си тя, докато го наблюдаваше с крайчеца на окото си. Изведнъж забеляза колко красив е той със сивия си ленен костюм, светлосиня риза и тъмносиня вратовръзка. Все едно че гледаше Робин. Робин на годините на баща й... петдесет и седем. Той определено носеше в себе си финеса и елегантната фигура на дядо й. Колко много й се искаше да му каже... но не смееше. Поне не сега. А може би никога нямаше да се пристраши да го направи.

— Индия този път май загази — измърмори Джулиан.

Линет повдигна глава от рамото на годеника си, после отново се сгуши в прегръдките му.

— Не мисля, че е в опасност — отсече след кратък размисъл. — Но при всички случаи няма как да ѝ помогнем. Тя може да се грижи за себе си.

— Така е и въпреки това се тревожа за нея, скъпа. Ръсел Роудс има скандална репутация.

Линет се надигна отново и потърси погледа му.

— Не искам да се тревожиш, чуваш ли? — смърри го. Още от дете Джулиан непрекъснато се тревожеше за някого. — Индия наскоро ми каза, че историите за него са само вестникарска шумотевица, поддържана от него за реклама. Знаеш, че хората се интересуват от скандалните подробности от живота на знаменитостите. Но в случая било много шум за нищо. Поне според нея. Той почти не пие. Може да изкара цяла вечер на една малка „Столичная“.

— Гидиън подозира, че е забъркан сериозно в някакви женски истерии. А той има усет за тези работи.

— Но Индия твърди, че около него няма други жени. За тези няколко месеца, откакто са заедно, не се е появявала нито една. Той ѝ е споделил, че преди да я срещне, е бил сам. — Джулиан не реагира и тя продължи: — Слушай, за да рисуваш с такава прецизност, ръцете ти трябва да са здрави и стабилни. Ако пиеше, щяха да му треперят, нали? А не можеш да отречеш, че картините му са страхотни.

— Наистина са великолепни. Но аз говорех за жени, не за пиене.

— Знам, но Гидиън няма подобна информация. Научил е единствено за тази Мелинда Колдуел — напомни му тя.

— Вероятно не иска да споменава други жени пред Индия.

— Пред теб споменава ли е нещо?

— Не — поклати глава той. — Единственото, което каза, докато вие с Индия бяхте до тоалетната, беше, че вероятно полицията в Харогейт ще прикрие случая.

— А! — изненадано го погледна тя. — И защо ще го правят?

— Синдромът „да помогнем на нашето момче“, предполагам. Така поне го нарича Гидиън. От казаното разбрах, че полицията ще

забрави за случая. Все едно, че никога не се е случвало. Освен това Гид е сигурен, че Дъсти няма да повдигне обвинение срещу извършителката.

— Индия твърди, че е било инцидент. Предполагам, че е права. Обаче не ти ли се струва, че Индия е в опасност заради тази Мелинда Колдуел? Очевидно е, че тя е обсебена от Дъсти. Откъде да сме сигурни, че няма да продължи да го тормози и няма да превърне живота му в ад, съответно и живота на Индия? А има и още нещо — колко сериозна е връзката им?

— Според Индия нещата между тях са много сериозни. Тя е готова да се обвърже с него, но доколкото знам, той не е много ентузиазизиран от мисълта за брак.

— Що за мъж може да откаже на такава прекрасна жена като Индия? — смая се Джулиан.

— Мъж като Дъсти Роудс, бедното момче от покрайнините на Лийдс.

— Но защо? — погледна я объркано той.

— Защо ли? — повтори Линет и неволно се усмихна на глупавия въпрос. — Заради произхода ѝ. Той не обича семейството ни. Нито нас, нито родителите ѝ, с които все още не се познава. Мрази ни, защото сме богати и твърде... „излъскани“ за него, да не говорим за баща ѝ, Антъни, с неговата благородническа титла. Това е завистта на сноба предполагам. Ето ти един пример, ако щеш вярвай, но той не нарича икономата си „иконом“, а „управител на дома“.

— Вярвам ти напълно. Срещал съм подобни типове. Но предполагам, че нещата ще се променят, когато се опознаем. Ние не сме чак такива чудовища.

— За мен ти, Джулиан Калински, си най-добрият човек на света и мой бъдещ съпруг, светлината на живота ми. Значи, спираме се на датата първи декември, нали? Тази седмица трябва да поръчам поканите.

— Чудесно — кимна той и се усмихна. Докосна нежно с пръст лицето ѝ и каза: — Дядо ще бъде доволен.

Той самият също беше доволен. Мечтаеше за тази сватба от дванайсетгодишен.

— И аз съм доволна — наклони глава към рамото му тя. — Последните десетина дни бяха истински кошмар за семейството. Като

се замисля какви работи ни се случват, започвам да се страхувам, че над нас тегне някакво проклятие.

— Пълни глупости — завъртя глава Джулиан. — Харт са голяма фамилия и е естествено да ѝ се случват повече неща, отколкото в някое малко семейство... просто понякога е тежко... но Харт не са прокълнати. Нито О'Нийл и Калински. Просто понякога в живота на човек се случват неприятни неща, трагедии...

— Но в някои фамилии повече, отколкото в други, нали? — прекъсна го тя. — В момента например тече развод, и то от най-неприятните. Освен това имаше отвличане, добре поне, че с Адел не се случи нещо лошо. Но при всички случаи то преобърна живота на Теса. Изплаши я до смърт. После Индия бе въввлечена в смъртоносен инцидент и да си го кажем честно, можеше самата тя да е жертва...

— Ето това имах предвид, като казах, че е загазила — прекъсна я сега пък той.

— Разбрах те, Джулс. И тази Мелинда Колдуел наистина е проблем. Дъсти ще трябва някак да се справи с нея. Индия няма да се примири с подобно положение. Което означава, че бъдещето ѝ с него е под въпрос не само заради комплексите му.

— Съгласен съм с теб. Но да се върнем на Теса. Вярваш ли ѝ, когато казва, че иска да прекарва повече време с Адел? Че кариерата ѝ минава на втори план?

— Мисля, че да. Вярвам ѝ, че наистина го мисли... за момента. С Теса човек никога не може да бъде напълно сигурен. Тя така бързо променя мнението си... Но знам, че се страхува от Марк Лонгдън или по-точно, от това, което може да ѝ причини само за да измъкне още нещо от нея. През седмицата нейните адвокати се срещнаха с неговите и сега текаат преговори за определени суми. Но тя не се успокоява, поне според това, което дочух онзи ден от телефонния разговор между нея и мама.

— Майка ти знае ли, че сме определили датата?

Линет се усмихна:

— Да, Джулс, и се зарадва много, че най-накрая сме я уточнили. Но да ти кажа честно, чудя се дали не трябваше да насрочим церемонията за по-рано. За ноември например.

Той кимна. Веднага разбра съображенията ѝ.

— Заради дядо, нали? Защото не е добре и може да не дочака декември — прегърна я и погали червеникавите ѝ коси.

— Да — промълви тя и се притисна до гърдите му. — Моят дядо също не е добре. Брайън крие годините си, но се вижда, че и той едва крета.

— Спокойно, Линет. Всичко ще стане, както сме го планирали. Дядовците ни ще стиснат зъби и ще дочакат сватбата, казвам ти — засмя се той. — Зная, че мечтата им е да сродят трите рода, защото това е била мечтата и на Ема. Така че все ще намерят начин да убедят старата дама с косата да изчака до сватбата.

Линет също се засмя:

— Така казва и мама.

— Тя кога се връща от Ню Йорк?

— През първата седмица на септември. Татко има работа на Бахамите и ще се върне по-късно в Лондон. Емили и Уинстън ще пътуват с мама.

— Какво мисли Пола за празненството?

— Настоява да го направим в Пенистоун Роял. Не иска и да чуе за ресторант.

— Радвам се. Аз също предпочитам така.

Джулиан я придърпа към себе си и двамата останаха известно време прегърнати. Първа наруши тишината Линет:

— Миналата седмица се случиха две хубави неща, така че везните се изравняват. Ние определихме датата, а Гидиън и Еван се сгодиха.

— Права си. Гидиън покани родителите ѝ на официален обяд в неделя. После ще телефонира на Уинстън и Емили, за да ги зарадва.

— Те наистина ще се зарадват. И двамата обичат Еван.

След кратка пауза Линет попита:

— Джулиан. Защо да не си направим бебе още сега? Не ми се чака повече. Какво ще кажеш?

— Напълно съм съгласен с теб, скъпа. Деца се гледат най-лесно на млади години.

— Особено ако жената работи. Една двайсетгодишна майка се оправя много по-лесно с пелените и със служебните си задължения, отколкото по-възрастната.

— Ако говорим за теб, ти можеш да се справиш с всичко, скъпа
— отвърна уверено Джулиан. — Забрави ли думите на Гидиън? Ти си
буревестник и можеш да ходиш по вълните.

Тя отвърна с усмивка.

— Е, какво решаваш? Да започваме ли с опитите?

— С кои, да ходим по водата ли?

— Не, глупчо. Знаеш много добре какво имам предвид. Бебета.

— Уверявам те, че ще се включа с ентузиазъм — прошепна в
ухото ѝ той.

Събота сутрин. Еван седеше зад бюрото си в „Хартс“ и оглеждаше скиците, които бе направила за Линет. Беше ги приготвила още през седмицата, защото държеше тя да погледне предложенията за промените в Лийдс, преди да започнат разрушителните работи. Беше доволна от себе си и се надяваше да я впечатли. Подобренията бяха значителни и не изискваха големи разходи.

Беше поласкана от предложението на Линет да поеме обновяването на три отдела в магазина на два отделни етажа. Това бе не само жест на доверие във възможностите ѝ, но и истинско предизвикателство към професионалните ѝ умения. Скиците ѝ бяха в доста суров вид, но щяха да помогнат на специалиста да се ориентира и да придаде по-завършен вид на чертежа си. По-важното беше, че бяха точни в детайлите и в размерите.

Тя остави скиците на бюрото и се обърна към компютъра. Провери пощата си, направи няколко бележки за Лийдс, после се облегна назад и отпи от кафето си. Замисли се за вечерята с родителите си.

Започнала доста вяло, дори тъжно, тя бе завършила наистина успешно. В началото баща ѝ беше резервиран и мрачен. Майка ѝ се постара да разведри обстановката, но той сякаш търсеше повод да развали всичко.

Беше нервен и вероятно си въобразяваше, дори се плашеше от мисълта, че за тези осем месеца в Лондон Еван се е променила и се е отдалечила от семейството си. В определени отношения тя наистина се беше променила, съзнаваше го много добре, но промяната не беше драстична. И не бе свързана с отношението ѝ към тях. Струваше ѝ се, че ако успее да го убеди в това, той щеше да се успокои.

Еван беше много близка с баща си още от дете. Обичаше го силно, направо го обожаваше. Той беше винаги до нея, нейният верен съюзник. Баба ѝ все се шегуваше по този повод. „Всичко правите заедно, като приятели сте“ — казваше тя.

Но предишната вечер тя осъзна, че нещата са се променили. Въртя се в леглото цяла нощ, измъчвана от един въпрос: кой е Оуен Хюс? За пръв път в живота си я излъга, тя беше сигурна в това, и неочаквано вече не беше нейният баща, на когото вярваше безрезервно.

Сутринта тя най-после реши, че това не е от толкова голямо значение и че все още го обича. Човек обича, независимо от грешките на другия. Никой не е съвършен. Да, наистина я бе излъгал, но не с цел да я нарани. И сигурно имаше основателна причина за това.

Всъщност Еван нямаше да разбере, че я лъже, ако не беше погледнала към майка си точно в този момент. Погледът на Мариета изразяваше едно — презрение. Или отвращение? Каквото и да означаваше, никой не каза, че баща ѝ е лъжец.

На вратата се почука и Линет подаде глава. Изглеждаше разтревожена. Еван скочи от стола и инстинктивно настръхна от притеснение.

— Имаш ли минутка, Еван? — попита Линет.

— Разбира се. Какво става? Изглеждаш разстроена.

— Объркана е точната дума.

Тя седна на стола до Еван и въздъхна тежко:

— Току-що разговарях с Теса и все още не мога да дойда на себе си.

— За какво?

— Помоли ме да се грижа за Адел. Искала да отиде в Париж с Лорн — сподели Линет.

Еван се изненада, но бързо размисли и възкликна:

— Защо да не те помоли, Линет? Ти си нейна сестра. Тя ти вярва и знае, че ще се справиш. Все още е много притеснена за Адел. Тревожи се за състоянието ѝ след отвличането.

— Знам, но не е ли странно, че не помоли баба Дейзи? Двете са много близки и Дейзи би се справила много по-добре със задачата от мен.

— Явно смята, че детето ще се чувства по-добре с теб.

Линет изду устни и изпусна бавно въздуха.

— Божичко, това е огромна отговорност, Ев! Да се грижиш за чуждо дете, особено ако това е Адел, и то след случилото се. Добре

поне, че Елвира ще бъде с нас и Теса ще отсъства само за уикенда. Ще бъдем в Пенистоун Роял. Тя настоява да останем там.

Линет замълча за секунда, усмихна ѝ се подкупващо и попита мило:

— Питам се дали имаш нещо против, ако те поканя да прекараш уикенда с нас в Йоркшир? Ще е по-забавно, ако ти и момчетата останете с нас. Защото мисля да поканя също Джулс и Гидиън. Моля те, кажи „да“!

— Да — засмя се Еван. — Ще се радвам да съм с теб и Адел в Пенистоун Роял. Това е едно от любимите ми места за почивка. Предполагам, че Джулиан и Гидиън ще бъдат на седмото небе.

— Много, много ти благодаря! Нямах представа какво облекчение за мен ще бъде присъствието ти там. Знаеш ли, преди да приема, предложих на Теса да вземе със себе си Елви и Адел, но тя категорично отказа. Не я виня за това. Съгласна съм, че за Адел е по-добре да си остане при семейството, докато този ужасен развод приключи. Напълно оправдавам страха на Теса от Марк Лонгдън. И аз бих се страхувала от такъв човек.

— Аз също изпитвам ужас от него и от прословутия му клиент Джонатан Ейнзли. Той е доста неприятен тип. И лош син.

— Джак Фиг има грижата за него — увери я Линет. — Не го изпуска от поглед. Има си цяла мрежа от агенти в Хонконг. До часове ще разберем точното му местонахождение. Между другото, Теса стана пръв поклонник на Джак. И тя взе да говори само за охранителни системи и сигурност.

— Казваш го, сякаш е някаква забавна игра — засмя се Еван, — но аз също мисля, че сигурността е важна, а Джак е страхотен приятел.

— Така е. Истина е също, че превърна Пенистоун Роял в най-охраняваната къща на Британските острови. Не вярваш ли? Да се обзаложим?

— Да не съм луда? Аз също мисля така.

— И все пак съм силно озадачена — сви устни Линет и отиде до прозореца. Продължи да говори, както си беше с гръб към нея: — Още не мога да повярвам, че от всички Теса избра точно мен да гледам Адел. Искам да кажа... тя винаги е била толкова... ревнива, наричаше се дофината, настояваше мама да остави на нея контрола над бизнеса. А мама дори не е споменавала, че иска да се оттегли. И защо, за бога,

да се оттегля, когато си е още млада и силна? Аз не искам да се оттегля. Добре де, ясно е, че някога нещата ще се променят, но...

— Може би Теса се е променила — плахо изрече Еван.

Линет се обърна рязко към нея. Зеленото в очите ѝ проблесна.

— И аз мисля така, Ев. Отвлечането на Адел промени нещо в нея. И съм сигурна, че в момента за нея единственото важно нещо е дъщеря ѝ.

— Не бих се учудила, ако реши да се оттегли от бизнеса.

— Не съм много сигурна в това. Виждаш ли, Теса е прекалено амбициозна. Тя мечтае да управлява еднолично магазините и смята, че това е нейно рождено право. И иска да го прави по свой начин, не по начина на мама, нищо, че той доказва своята ефективност вече трийсет години. — Тя се засмя леко и се загледа през прозореца. — Ако поеме управлението, си мисля, че ще ме накара да се пенсионирам без време.

— Разбирам те, скъпа, но ми се струва глупаво да обсъждаме този въпрос, когато майка ти все още стои начело, а докато тя командва парада, нищо няма да се промени.

— Така е.

— Защо Теса ще заминава с Лорн — попита Еван, неспособна да съдържа любопитството си.

— Той ще снима филм там. Започва следващата седмица. Целият екип заминава, дори и статистите. Ще бъдат в Париж шест седмици, после ще се върнат и ще довършат филма в студио „Шепъртън“. Лорн я кани за първия уикенд. Смята, че промяната ще ѝ се отрази добре.

— Наистина е много мил — отбеляза Еван. Погледът ѝ попадна на останените на бюрото скици и тя реши, че моментът е подходящ да ѝ ги представи. — Преди да влезеш, оглеждах за пореден път скиците за Лийдс и мислех да ти ги донеса в кабинета. Това са моите идеи, Линет. Заповядай.

Линет ги взе и ги прегледа набързо, после се върна в началото и изучи задълбочено всяка една от шестте скици. Когато свърши, вдигна погледа си към Еван и я изгледа с интерес.

— Колко си ми умна само! Да събереш всички отдели за облекло на един етаж и да ги разположиш така, че да преминават един в друг.

— А в ъглите и нишите ще направим малки бутици за аксесоари — посочи Еван. — Така ще затворим кръга. Вече няма да е нужно

клиентът да обикаля из етажите, за да си купи шапката и чантата към съответната дреха. Всичко ще бъде на едно място.

— Чудесно е, Еван. Свършила си наистина отлична работа.

— Благодаря — изчерви се от удоволствие тя. — Но истината е, че съм заела идеята от проекта на майка ти за петия етаж. Тя разположи бутици за бельо, спални комплекти, дрехи за дома и официални дрехи един до друг и това ми се стори много удобно.

— Да, сега виждам, че има нещо общо. Но тя е заложила на отделните бутици. Според мен отвореният план ще функционира по-добре. Искаш ли да отидем до петия етаж и да хвърлим едно око?

Едно от любимите неща в работата на Еван беше самият магазин. Обичаше да идва тук рано сутрин и да обхожда етажите, преди магазинът да отвори вратите си за клиенти. За нея беше истинско удоволствие да застане в средата на етажа съвсем сама и да усети енергията на самото място. Да се зареди с нея.

Линет споделяше тази любов към магазина. Докато се изкачваха към етажа за бельо, Еван ѝ призна:

— Обичам целия магазин и всичките етажи, но любимият ми отдел е козметиката. А при теб как е?

— И аз обичам козметиката, но съм луда по кулинарния. Знаеш ли, когато прабаба, нашата прабаба де, започнала бизнеса си в едно малко магазинче в Армли, в покрайнините на Лийдс, включила като стока и своите рецепти. Мама ми е казвала, че Ема обожавала кулинарния етаж и предполагам, че съм наследила тази страст от нея. Искаш ли да хвърлим едно око? Обожавам гледката на сочното месо и рибата, морските дарове, пилетата и пуйките, да не говорим за шунката и различните филета. Ами плодовете? Ами сладкарския щанд? Мисля, че това е най-добре зареденият кулинарен магазин в целия свят.

— Кой не обича този етаж, Лини? Тук е фантастично. Направо ми иде да си открадна едно кексче. Толкова са съблазнителни! Виждам често Теса да пазарува оттук. Тя разбира от храна и е чудесна готвачка. Гидиън казва, че си е сбъркала професията. Че в нейно лице светът е загубил един велик готвач.

— Бас държа, че е добавил: точно като Пола. Мама смята, че е нейно задължение да храни всички гладуващи в света.

— Знам това. Тя наистина вярва в мисията си.

— А Гидиън обожава мама.

— Всички я обожават. Но да се върнем на скиците ми. Наистина, ползвах нейната идея за моя модел, но вместо бутиците отворих пространството. — Тя се огледа и посочи с ръка. — Горедолу по същия начин, но без стени, входове и изходи. Клиентът може да обхване всичко с един поглед. Е, хайде с два. Я, мама!

— Къде е? — огледа се Линет. — Не виждам жена, която би могла да е твоя майка, Еван.

— Ей там, онази, русата.

— Русата? И това е майка ти? Боже, не мога да повярвам! Прилича ми по-скоро на твоя сестра.

— Но доста по-възрастна — засмя се Еван. Хвана ръката ѝ и забърза сред клиентите. — Здравсти, мамо! Радвам се да те видя в „Хартс“.

Мариета съзря дъщеря си и лицето ѝ светна.

— Здравей, скъпа! Мислех да ти звънна, когато приключа с пазаруването, но колко хубаво стана, че те срещнах сега!

— Мамо, запознай се с Линет О'Нийл. Линет, това е майка ми.

Двете жени се усмихнаха една на друга и се ръкуваха. Мариета каза любезно:

— Скъпа, много сте млада за шеф.

Линет се засмя:

— Наистина съм много млада за шеф, затова не съм. Майка ми, Пола Нийл, е управител на магазина.

— Знам това. Имах предвид шеф на Еван. Тя винаги ми го повтаря: Линет е моята шефка.

— Искаш ли да позная защо ровиш из тези нощници, мамо? Търсиш нещо за Ангард. Нали скоро ще бъде булка?

Мариета се усмихна мило, но поклати глава:

— Не позна. Търся нещо за себе си.

Отговорът шокира Еван, но тя успя да скрие изненадата.

— Има какво да си избереш тук, уверявам те. Линет се е погрижила да задоволи всеки вкус. — Кимна към братовчедка си. — Лيني, мислиш ли, че ще открием нещо подходящо за мама?

— Елате да отидем в другия край на етаж, госпожо Хюс. Имам предвид нещо точно за вас — усмихна се Линет, хвана Мариета под

ръка и я поведе из магазина. Поласкана от вниманието, Мариета настоя:

— Моля ви, наричайте ме Мариета.

Еван ги последва. Днес майка ѝ беше облечена в бледосиня пола, блуза в същия цвят и сини сандали с висок ток. Не можа да не се възхити на стройните ѝ крака. Странно, преди никога не се бе заглеждала във фигурата ѝ. И как да се загледа? Тя ходеше вечно с пеньоари или широки панталони.

И отново възникнаха безброй въпроси. Какво бе променило толкова рязко поведението на майка ѝ? Трябваше да разбере на всяка цена. И то възможно най-скоро.

Теса седна зад бюрото и се замисли за предстоящото си пътуване до Париж. Изведнъж започна да се колебае. Дали не направи грешка, като се съгласи да придружи своя брат-близък дотам? Той си имаше работа, но тя? Какво щеше да прави в Париж?

Мисълта да остави Адел сама с Елвира я плашеше, въпреки че сега благодарение на Джак Пенистоун Роял се бе превърнало в най-безопасното място на света. Вчера тя сподели притесненията си с Лорн. Той ѝ предложи да се обади на Линет и да я помоли да остане тук с дъщеря ѝ.

— Никога няма да ти откаже, Тес — увери я и ѝ напомни колко много обича сестра ѝ момиченцето.

И така, днес тя говори с нея и се изненада, когато доведената ѝ сестра се съгласи без колебание. Доведена сестра. Винаги бе възприемала Линет именно така, като доведена сестра. Шейн също си остана за нея втори баща, въпреки че винаги се бе отнасял с нея като със собствена дъщеря и тя знаеше колко много я обича. Но те бяха О'Нийл, а тя — Феърли. Теса никога не го забравяше и не позволяваше и на другите да го забравят. Но когато Марк открадна Адел, Линет бе постъпила като истинска сестра. Бе поела отговорността и благодарение на нея всичко бе приключило благополучно с минимум поражения за тях...

Телефонът прекъсна мислите ѝ и тя веднага вдигна слушалката:

— Ало?

— Ти ли си, Теса? — попита женски глас.

— Да, аз съм. С кого разговарям?

— С леля ти Едуина, графиня Дънвейл — произнесе тържествено и бавно старата дама, като британски генерал, готов да поведе армията си в атака. — Да не си ме забравила, Теса Феърли? Подозирам, че е точно така. Не съм те чувала от цяла вечност.

— Не съм те забравила, лельо Едуина. Всъщност онзи ден говорихме за теб с Индия и...

— Как е любимата ми внучка Индия? Напоследък не ми се обажда. Не идва. Така е, прекалено сте млади, за да намерите време за старата си леля.

— Не говори така, Едуина — възрази Теса, но трябваше да признае, че напоследък бе пренебрегнала своята пралеля. Зачуди се каква е причината за това телефонно обаждане. Едуина никога не се обаждаше просто да си побъбри. Изведнъж се сети за случката с Дъсти Роудс. Дали не бе подочула нещо? Но как? Лесно, разбира се. Тя живееше близо до Харогейт, зад Нейзбъро. Новините там се разнасяха бързо, особено пък лошите. Освен това чичо Робин също живееше наблизко, а той поддържаше постоянна връзка с Еван. Тя несъмнено бе споделила за нещастieto с него.

Теса прочисти гърлото си и каза:

— С Индия планираме да организираме вечеря в твоя чест, лельо, и не съм ти се обадила досега само защото...

— Адел беше отвлечена — прекъсна я Едуина. — Радвам се, че Линет успя да надхитри онзи твой ужасен съпруг. И, разбира се, най-много се радвам, че Адел вече е в безопасност. Та какво казваш за вечерята? Как ви хрумна да дадете вечеря в чест на една старица? И кой ще присъства на нея? Отговори ми, Теса Феърли!

— Синът ти и снаха ти ще присъстват задължително...

— Ха, глупости! Мислиш, че ще изминат целия път от Ирландия заради една глупава вечеря? Забрави! Антъни не се отделя на повече от километър от своите кучета.

— Ще дойдат, лельо. Ще дойдат също и внуците ти. Мама и Шейн, и аз, разбира се. А какво ще кажеш за брат си и сестра си? За Робин и Елизабет? Да не забравяме и Емили, и Уинстън. Цялата фамилия ще дойде, сигурна съм.

— А дали Индия ще доведе новия си приятел? Ти как мислиш? Онзи известен художник?

— Трябва да попиташ нея — измърмори Теса, изплашена, че леля й ще започне да я разпитва за Ръсел Роудс.

— Теса, слушай ме сега! Искам да ви видя двете с Индия. Възможно най-скоро.

— Да не би да се е случило нещо лошо, лельо Едуина?

— Не, засега не, но аз съм на деветдесет и пет. Все още съм в отлична форма, готова съм да нахокам всеки и да се справя с всичко, но все пак... И така, кога да ви очаквам? Кога ще имате възможност да дойдете в Йоркшир?

— Следващата седмица и двете трябва да сме тук. Работим по обновяването на магазините в Лийдс и Харогейт — обясни младата жена с нарастваща тревога.

— Тогава ще се видим скоро. Ще се срещнем на вечеря в Нидързли Хаус. Моля те, бъди така добра да информираш Индия, че съм я търсила. Искам да говоря с нея. Аз също ще й се обадя. И ми телефонирай утре, за да ме предупредиш в кой ден ще дойдете.

— Добре, лельо. Ами нашата вечеря...

— Ще го обсъдим, като дойдете — отсече Едуина.

— Ще се опитам да намеря Индия. Сигурно е някъде из магазина.

— Когато я откриеш, моля те, дай й телефонния ми номер. Да ми се обади. Благодаря, Теса! Дочуване.

— Дочуване, лельо Едуина. Непременно ще предам на Индия да ти се обади.

Теса затвори, седна и се зачуди за какво беше всичко това. Нямаше начин да е друго, сигурно е научила за случката с Дъсти. Но откъде? Сигурно й бе казал Робин. Те бяха близки.

„Боже, Едуина наистина е най-старата в рода“ — неочаквано осъзна младата жена. Тя беше първото дете на Ема Харт. Ема я бе родила на шестнайсет. Без съпруг. Единствената дъщеря на Едуин Феърли. И беше Феърли до мозъка на костите си, въпреки че беше незаконородена. Леля на баща й Джим Феърли, внук на Едуин. „Боже, колко сложни са връзките в това семейство“ — помисли си тя.

Отвори бележника си, за да потърси свободна вечер за вечерята в Нидързли и погледът й се спря на четвъртък, трийсети август 2001 година. Денят, когато трябваше да отлети за Париж с Лорн. Майка й се връщаше в Лондон на пети септември.

Значи, може да вечеря с Едуина в понеделник или вторник, реши тя. В сряда трябваше да се върне в Лондон, за да приготви багажа си.

Затвори бележника, грабна мобилния телефон, пъкна го в джоба на самото си и тръгна из магазина да търси братовчедка си Индия.

— Колко се радвам, че се засякохме — сияеше от радост Мариета.

Майката и дъщерята седяха една срещу друга в „Бърдкейдж“ един от ресторантите в магазина. Докато чакаха поръчката си, двете си бърбеха, отпиваха от минералната вода и се чувстваха съвсем уютно.

— Аз също, мамо — отвърна Еван. — Обичам съботите. Тогава намирам време да се справя с документацията. През седмицата тук е доста натоварено.

— Смятах да ти се обадя, когато разгледам наоколо, но се прехласнах по нощниците и ако не те бях видяла, можеше да остана там цял ден — засмя се звънко като момиче майка й. — Представяш ли си, на моите години?

Еван кимна, загледана в нея. Казаното от Линет преди час беше абсолютна истина. Мариета изглеждаше много млада, за да й е майка. Беше на четирийсет и девет, съвсем скоро щеше да навърши петдесет, но можеше да мине за два пъти по-млада. Дали свежият й вид се дължеше на оздравяването й? Или имаше нещо друго? Козметична намеса? Не, баща й не изкарваше толкова пари, че да плаща за козметични операции. Всъщност след смъртта на майка му нещата се бяха променили. Глинис Хюс бе оставила на сина си и на внучката си солидно наследство.

— Втренчила си се в мен, сякаш не ме познаваш. Да не би да съм се изцапала? Или не харесваш тоалета ми? — заглежда се майка й.

Еван примигна и отговори бързо:

— Не ставай глупава, всичко ти е наред. Изглеждаш направо фантастично. Както изглеждаше и на вечерята онази вечер. И честно казано, затова те гледам така. Толкова си се променила! Много си елегантна. Сякаш си друга жена, просто не мога да повярвам.

— Можеш, скъпа. Виждаш го с очите си, а ти вярваш на очите си, нали, Еван Хюс? Помниш ли, обичах да ти го повтарям, когато беше малка... — видя недоумението на дъщеря си и я остави да помисли.

След малко очите на Еван светнаха и тя извика:

— Разбира се, че си го спомням. Когато започнах да се съмнявам в Дядо Коледа, ти ми каза: „Вярвай на очите си“. И с баба ме заведохте до близкия магазин, за да го видя.

Мариета се усмихна. Отпи от водата и каза:

— Ти беше прекрасно дете.

Еван се наведе през масата и прошепна заговорнически:

— Хайде, мамо. Изплюй камъчето. Кажу какво се е случило с теб? — Мариета не отговори и тя продължи: — Взимаш нови лекарства, нали? И това е променило живота ти?

Майка ѝ отново замълча. Еван се облегна назад и зачака. Мълчанието продължи и тя се запита дали не бе засегнала майка си с нетактичния си въпрос. Пресегна се през масата и хвана ръката ѝ.

— Съжалявам. Не биваше да си пъхам носа, където не ми е работата. Просто се радвам за теб. Виждаш ми се здрава и щастлива.

— Наистина съм много по-добре и не ти се сърдя, скъпа. Искам да говоря с теб, но не знам откъде да започна.

— Предлагам от началото. И не се притеснявай, разкажи ми всичко. Свършила съм си работата за деня. Слушам те.

— Началото, да... Започна миналия февруари, малко след като ти замина. Не знам дали си спомняш леля Доти. Беше сестра на майка ми и живееше в Лос Анжелис, недалеч от мама. Двете бяха много близки с мама.

— Спомням си я смътно. Ти понякога я споменавах. Когато си била малка, тя се е снимала във филми.

— Точно така — погледна я изненадано Мариета. — Не мога да повярвам, че я помниш. Тя е идвала у нас само два пъти, когато пътуваше с мъжа си. Ти беше съвсем малка тогава. Аз бях единствената ѝ племенница и тя държеше да ме вижда от време на време. Леля Доти бе омъжена за Хауърд Кемпсън. Той беше шеф на рекламата в „Ардънт Пикчърс“. Чак до смъртта си, преди десет години.

— Знаеш ли, май помня, когато умря. Ти беше много разстроена и всичко това явно ме е впечатлило силно. Може пък ти да си ми разказвала за нейния живот в киното, как са се срещнали, как са се оженили...

Мариета се засмя.

— Филмовата ѝ кариера беше твърде кратка, но семейството обичаше да се хвали с нея.

Сервитьорката поднесе салатата им и студения чай и се отдалечи.

— През февруари леля Доти дойде в Ню Йорк за петдесетгодишнината от сватбата на нейна приятелка от Холивуд. Срегнахме се. Тя реши, че съм по-добре, но според нея можело напълно да се излекувам. Разказа ми за своята приятелка, доктор Ана Марчело, и настоя да си запиша час при нея. — Тя остави вилницата си и се наведе към Еван. — Никога няма да забравя думите на леля Доти, преди да се разделим. Каза ми: „Стегни се и вземи живота си в ръце, преди да е станало твърде късно, Мари“. Предполагам, че нейните думи ми дадоха сили.

— Понякога всички имаме нужда от малко помощ.

— Отидох при доктор Марчело и тя се зае с мен.

— Знаех си, че промяната е свързана със здравето ти.

— Доктор Марчело смени лекарствата ми и се отнесе с голямо внимание към моя случай. Но причината за промяната не беше само в медицинската помощ. Случи се и още нещо.

— Казвай.

— Малко след това леля Доти почина. Беше на осемдесет, но ми изглеждаше в добра форма и си беше с ума. Но само седмица след като се върна на Западния бряг, получи сърдечен удар и изходът беше фатален. Накратко, тя ми остави всичко, което притежаваше. Апартаментата си в Брестууд, мебелите и бижутата, както и малко акции. Сред тях има някои наистина ценни книжа. Както и да е, в завещанието ѝ пишеше, че получавам „всичко, което има някаква стойност“.

— Виж ти! Значи си станала богата наследница, и то съвсем неочаквано.

— Не съм наследила несметни богатства — засмя се Мариета. — Нищо подобно.

— Какво каза татко за това?

— Не много.

— Не се ли зарадва? — попита Еван леко объркана.

— Не.

— Как така? Защо?

— Защото със завещанието си леля Доти промени коренно живота ми. Тя ме направи независима.

Дъщеря ѝ я погледна изненадано:

— И на татко това не му хареса? Защото вече нямаш нужда от него? Имам предвид, финансово. Това се опитваш да ми кажеш, нали?

— Правилно си ме разбрала.

— Но вие сте били заедно цял живот. Не може да реши, че сега ще го напуснеш просто така, само защото леля Доти ти е оставила някакви пари. Поне така разсъждавам аз.

— Нямам представа какво си е помислил тогава и какво си мисли сега, Еван. Баща ти не говори с мен по този въпрос — отвърна Мариета и отпи от чая си. — Аз послушах съвета на леля и отидох при доктор Марчело. И съм благодарна, че я послушах. След смъртта ѝ реших, че трябва да поема пълен контрол над живота си. И над наследството си.

— Защото си знаела, че това е било желанието ѝ.

— Точно така. Свързах се с агент по недвижими имоти в Лос Анжелис и дадох апартамента ѝ под наем. Заедно с мебелите, разбира се. Агентът ми се обади след около седмица, подписахме договор с неговите клиенти и сега имам редовен месечен приход. Не съм продала акциите ѝ. Пазя ги. Прехвърлих парите от влога ѝ в банката в Манхатън.

— Мамо, толкова се гордея с теб! Оказа се, че си истинска бизнес дама. Постъпила си много практично. Поздравления!

— Благодаря ти. Радвам се, щом оценката идва от теб.

— Наистина го мисля.

— Ето това исках да ти кажа. Парите не ме изкараха от релси. Само си купих някои неща. Не е лошо да се облечеш добре, нали? Ей така, за разнообразие.

Еван се стресна от последните ѝ думи. Наистина, притежавала ли бе майка ѝ красиви неща някога? Поне тя не си спомняше. В баща ѝ ли беше причината? Може би не ѝ е давал достатъчно пари за лични разходи? „Не бива да го обвинявам — помисли си, — мама беше много болна. Маниакална депресия! Татко правеше всичко по силите си, но с времето направо се отчая.“

Еван изведнъж загуби апетит. Остави вилицата и се облегна назад.

Настъпи мълчание, но тишина беше приятна, защото бе наситена с любов. Еван се замисли дали не е била несправедлива към майка си през всичките тези години. Винаги я бе обвинявала, винаги бе съчувствала на баща си. Вероятно Мариета също се е нуждаела от внимание и от малко възхищение. И от любов. Внезапно изпита вина.

Сервитьорката се появи, взе чиниите им и ги увери, че раците им пристигат след минутка.

Еван погледна майка си и каза тихо:

— Искам да ти кажа, че онази вечер наистина беше прекрасна. Днес също изглеждаш възхитително. Татко трябва да е щастлив от промяната. Много си красива.

— Не знам... надявам се да го отчита. Но ми се струва, че не обръща голямо внимание.

Дъщеря ѝ поклати глава.

— Не мога да си го обясня — измърмори, изведнъж ядосана на баща си за нехайното му отношение.

— О, аз го разбирам — каза тихо Мариета. — Както ти казах, парите не са толкова важни за мен. Нямам намерение да харча за глупости. Но се наслаждавам на чувството за независимост, което ми дават те. Мисълта, че ако се наложи, ще мога да се справя и сама, ме успокоява.

Еван занемя. Тя разбра точно какво иска да ѝ каже майка ѝ. Не разбираше обаче отношението на баща си към новото положение. Дали не ревнуваше? Или се чувстваше заплашен? Наистина ли се страхуваше, че Мариета може да го напусне? Но защо? Леко шокирана, тя осъзна, че не знае почти нищо за брака на родителите си. Бе напуснала дома си преди девет години и живееше с Глини и Ричард Хюс в Манхатън. Дали наистина майка ѝ е била болна през цялото това време? И дали наистина баща ѝ съжаляваше за изгубените години? Или по някакъв начин това положение го е устройвало? През това време той бе постигнал големи успехи в търговията с антики. И обичаше дома си — старата ферма в Кънектикът.

— Моля те, не го съди толкова строго — чу майка ѝ да казва.

Отърси се от мислите си и отговори:

— Не го съдя изобщо. Но искам да те попитам нещо. Ти го изгледа странно, когато каза, че не е знаел, че майка му е работила в магазина на Ема Харт. — Еван пое дълбоко въздух и бързо попита: —

Тогава го погледна с презрение, нали, мамо? Това в погледа ти беше презрение?

— Не чак презрение, скъпа. Просто изненада.

— Той ме излъга, нали?

Мариета кимна.

— Но защо, мамо? Какво значение има, че баба е работила в „Хартс“? И защо мрази толкова много това семейство?

— Задаваш ми едновременно два въпроса и аз ще ти отговоря и на двата по един и същи начин: не знам.

— Нека те попитам друго. Ако татко е знаел, че Глини е работила за Ема Харт и не е обичал Харт, защо ме насърчи да замина за Лондон през януари?

— Защото тогава още не знаеше за Глини и Ема. Да, спомняше си, че двете са се познавали през войната и че са поддържали връзка след това. Но нямаше представа, че майка му е била секретарка на Ема.

— Разбрал го е след смъртта на Глини. През ноември миналата година, нали?

Майка ѝ кимна отново.

— Сигурно е открил някакви документи.

— Препоръките на Ема. В тях тя изброява качествата ѝ като секретарка.

— И само толкова?

— Мисля, че да.

— Все още не мога да проумея защо този факт промени отношението му към Харт.

— И аз, освен...

— Освен какво? — погледна я в очите Еван.

— Просто всичко това го разстрои много. В мига, когато влезе в този магазин, ти просто се влюби в него. В магазина, в Линет О'Нийл, в Пола О'Нийл и в Индия Стандиш. И най-важното — в Гидиън Харт. И може би той се почувства... изоставен. Вероятно си мисли, че повече няма да се върнеш у дома.

— Ох, мамо! — прошепна дъщеря ѝ.

— Аз знам, че няма да се върнеш. Няма да живееш там. Ще останеш в Лондон. Жените имат много по-силна интуиция и са по-практични от мъжете. Ние виждаме нещата, каквито наистина са, а не каквито искаме да бъдат, както правят мъжете — въздъхна Мариета. —

Усещам, че си влюбена силно в Гидиън, и се радвам за теб. Можеш да разчиташ на благословията ми.

— Но не и на татковата, ако разбирам правилно думите ти.

— Да. Както вече ти казах, той не иска да те изгуби. Ти винаги си била неговата любимка, да си го кажем направо.

Еван смени темата и попита:

— Защо осиновихте Илейн и Ангард?

— Защото не можех да имам повече деца.

— Но ти имаше диагноза маниакална депресия. За теб беше трудно да се справиш дори и с едно, да не говорим за три.

— Баща ти искаше голямо семейство.

Еван хвана ръката на майка си и я стисна здраво. Взря се в любимото лице, спокойните черти, изящните скули, широкото чело. Лицето на майка ѝ винаги излъчваше покой. Имаше изключителни очи — нито сини, нито зелени, а нещо като нежен тюркоаз. Косата ѝ приличаше на слънчев ореол и тя едва сега осъзна, че лицето ѝ винаги бе изглеждало по този начин — съвършено в своята красота, спокойно и одухотворено.

— Не беше татко, а ти, мамо. Ти искаше друго дете... защото той ме отне от теб... Изтласка те от живота ми и ме запази само за себе си. Нали?

Мариета примигна и отвърна глава.

— Обичам те, мамо! — прошепна Еван.

— Аз също те обичам, детето ми! — изхлипа майка ѝ и в невероятните ѝ очи се появиха сълзи.

Внезапната поява на сервитьорката прекъсна разговора им, но щом си тръгна, двете отново доближиха глави.

— Не исках да те разстройвам — каза Еван.

— Остави това, ще се оправя. След обяда искам да се качим в кабинета ти за малко. Трябва да ти обясня нещо.

Еван не попита за какво става въпрос. Просто кимна.

— Искам да ти кажа нещо за баба ти — започна Мариета около час по-късно, след като се настаниха в кабинета на Еван.

— Каж ми, може би това ще ми помогне да разбера нещата.

— И аз се надявам, скъпа. Миналото лято, преди да се разболея, Глини ме помоли да отида в Ню Йорк, за да обядваме заедно. Отидох с радост, защото знаех, че тя се тревожи за мен и ме обича. Мислех, че иска да обсъдим моето или нейното здраве. Не бях сигурна кое от двете. — Тя спря за момент, сякаш не бе уверена, че трябва да продължи. Дали с разкриването на ужасните тайни на семейството нямаше да отвори кутията на Пандора?

Еван видя колебанието на майка си и реши да ѝ помогне.

— И за какво е искала да разговаря с теб? — Мариета мълчеше и тя добави: — Бас държа, че е било за теб. Глини те обичаше и много се тревожеше за теб.

— Така беше. Но този ден не говорихме за мен. Нито за нея. Този път темата на разговора ни беше ти.

— Тя се е тревожила за мен? — Очите на дъщерята се разшириха от изненада.

— И то много. Мислеше, че си поела пътя за никъде.

— Права е била. Тя знаеше как се чувствам. Знаеше, че работата ми не ме удовлетворява. Че ми беше писнало и от нея, и от Ню Йорк.

— Каза ми, че трябва да заминеш за Лондон. Щеше да ти даде пари за път. Когато възразих и я попитах какво ще правиш в Лондон, тя ми отвърна, че можеш да почнеш работа в „Хартс“. Разказа ми за приятелството си с Ема Харт. Обясни ми, че познава магазина, защото по време на Втората световна война е работила там. Смяташе, че „Хартс“ в Найдсбридж е идеалното място за теб.

— Боже мой, тя е планирала всичко предварително! Не е ли знаела, че Ема вече не е сред живите?

— Сигурна съм, че знаеше, но онзи ден не спомена нищо за това. Каза ми само, че иска да те вкара в семейство Харт, защото принадлежиш към него. Когато я попитах какво има предвид, тя не отговори. Затвори се в себе си. След малко обаче продължи да ме убеждава, довери ми, че с Харт я свързват много неща и просто трябва да приема думите ѝ, без да питам повече. Когато продължих да възразявам на идеята да напуснеш Ню Йорк, ми заяви, че децата са наши само временно. После трябва да напуснат семейното огнище и да поемат по свой собствен път. „Пусни я да отиде в Лондон. Тя не може да устои на това.“ Това бяха точните ѝ думи.

— Имала е предвид, че не мога да устоя на Харт?

Мариета вдигна рамене.

— Как реагира татко?

— Не съм му казвала за този разговор. Баба ти ме накара да ѝ обещавам, че няма да му казвам.

Еван се облегна на стола си и се загледа в Мариета, питайки се колко точно знае тя. Искаше ѝ се да я попита дали знае за любовта между Глинис и Робин, но се отказа. По-добре беше първо да опипа почвата. Все още се колебаеше дали да каже истината на баща си.

— Значи, баба продължи да ръководи нещата до смъртта си, а?
— усмихна се тя.

— Дори и на смъртното си ложе — каза тихо Мариет. — Когато ти каза да откриеш Ема Харт, защото тя държи ключа към бъдещето ти, Глини е знаела точно какво прави.

— Права си. Тя знаеше, че ще направя, каквото иска от мен. Няма да устоя на изкушението да дойда до Лондон.

— И както виждам, не съжеляваш за това? — вдигна вежди майка ѝ, без да я изпуска от поглед.

— Така е, не съжелявам. Каза ли ти баба нещо друго за връзката си със семейство Харт? За другите му членове?

— Не, не спомена нищо повече — отвърна майка ѝ и се замисли дали постъпва правилно, като премълчава част от истината. Най-важната. Но нямаше избор, поне за момента. Може би по-късно щеше да сподели всичко с дъщеря си. Но по-късно. Някога.

Еван изглежда внимателно майка си и възкликна:

— Мамо, виждам, че нещо те тревожи. Има ли още нещо, което не си ми казала?

— Не, скъпа. Това беше всичко — излъга спокойно тя.

— Защото, ако има нещо, можеш спокойно да ми кажеш. Няма да издам нищо на татко.

— За бога, Еван! В никакъв случай не бива да споменавам пред него и думичка от това, което ти казах! Аз самата никога не съм споменавала за това. Дори след като Глини почина и ти дойде в Лондон. Обещах на майка му и сега искам и ти да ми обещаеш същото.

— Добре, мамо. Няма да кажа нищо на татко за нашия разговор. Заклевам се.

Мариета си отдъхна. Усмихна се на дъщеря си и каза тихо:

— Благодаря ти за днешния ден, мила! Толкова се радвам, че успях да те видя на спокойствие... да споделя с теб всичко това. И... искам да ти се извиня.

— Да ми се извиниш? За какво?

— Че не бях до теб, докато растеше. Толкова много загубихме и двете...

— Ти беше болна. Но имаше моменти, когато беше до мен. Помня ги до един, мамо.

— Много се радвам, Еван. Колкото до обяда с Гидиън утре, все пак ще дойдем и двамата с баща ти. Дори си мисля, че той изгаря от нетърпение да се запознае със съперника си — засмя се тя.

— Джордж и Арлет не се ли обидиха, че се отказвате от уговорката си с тях?

— Разбира се, че не. Тревогата беше само в главата на баща ти. Кажете къде ще се срещнем и в колко часа?

— В „Дорчестър“ в един часа. Ще ви чакам във фойето — отвърна Еван, щастлива, че най-после родителите ѝ ще се запознаят с мъжа, когото обичаше и на когото бе дала дума да бъде негова завинаги.

Към два и половина Индия връхлетя в кабинета на Теса и почти извика:

— Съжалявам, че не се срещнахме по-рано. Получих съобщението ти за баба. Как е тя? Добре ли е?

— Много добре дори. Както обикновено говореше като британски генерал, повел армията си в атака. Леля Едуина сякаш е направена от стомана.

Индия се засмя:

— Напълно съм съгласна с теб. Каза ли ти какво иска?

— Да. Трябва да ѝ се обадиш. Но също иска да отидем на вечеря следващата седмица. Обещах ѝ. Но трябва да стане или в понеделник, или във вторник, защото в сряда ще пътувам за Лондон. В четвъртък заминавам за Париж с Лорн.

— Това трябва да те поразсее малко — каза Индия. — Но ми е чудно защо баба иска да ни види. Спомена ли нещо конкретно?

— Не, но беше категорична. Явно поканата е задължителна, въпреки че бе поднесена любезно.

— Познавам този тон — поклати глава Индия. — Интересно, Теса, тя е на деветдесет и пет години, а изобщо не изглежда толкова стара, нито се държи като такава. Все бърза, все снове насам-натам, сякаш е на нашите години.

Братовчедка ѝ се усмихна:

— Трябва да ѝ съобщя утре коя вечер сме избрали.

— Предпочитам да е понеделник, щом нямаш нищо против. Надявам се, че във вторник ще изпишат Дъсти. Искам да го откарам до Уилоу Хол и да прекарам вечерта с него. За щастие той вече е много по-добре и лекарите смятат, че до вторник всичко вече ще е наред.

— Радвам се да го чуя. Понеделник ме устройва идеално.

— Кога мислиш да дойдеш в Йоркшир? Утре следобед?

— Да. А ти?

— И аз ще се прибера по същото време. Ще взема Адел и Елвира с мен. Искам да ги настаня, преди да замина. Линет ще пристигне в сряда вечерта и ще се погрижи за всичко.

— Ясно — отвърна Индия и приседна на стола. Беше убедена, че повече няма за какво да се тревожат, след като Джак Фиг бе превърнал имението в нещо подобно на Форт Нокс. — Там ще са в пълна безопасност. Можеш да си спокойна. Някакви новини за Марк?

— Уф, не! — потръпна неволно Теса. — Преговорите между адвокатите продължават, но всичко става много бавно. Мама казва, че няма да е за дълго. Щом се върне от Ню Йорк, ще му духне под опашката. И на него, и на адвокатите му.

— Като познавам леля Пола, мисля, че ще стане точно така.

Индия стана, приближи се до бюрото на братовчедка си и попита:

— Имаш ли нещо против да звънна на баба оттук? Тъкмо ще ѝ съобщиш за понеделник.

— Заповядай.

Тя набра номера, изчака да вдигнат и каза официално:

— Бих искала да говоря с графиня Дънвейл, моля.

— Говориш точно с нея, Индия. Аз съм.

— Здравей, бабо. Аз съм при Теса. Искала си да ме чуеш.

— Точно така. Исках да поговорим за твоя приятел. Как е той? Излезе ли от болницата?

Индия се изненада.

— Вече е много по-добре. Ще го изпишат във вторник.

— Радвам се да го чуя. Защо не го доведеш в Нидързли Хаус, когато се пооправи?

— С удоволствие.

— Той е изключително талантлив художник, момичето ми. Нещо повече. Бих казала, че е гений.

— Наистина е такъв, бабо — зарадва се Индия на оценката на Едуина. — Теса е до мен и каза, че може да се разберете за вечерята още днес.

— Уточнихте ли датата?

— Да, бабо.

— Кога — почти изляя старицата.

— Спряхме се на понеделник, ако и за теб е удобно.

— Естествено, че ми е удобно. Едва ли очакваш от мен да водя живот на дебютантка в обществото, която тича по балове и приеми. А, между другото, какви са тези глупости за някаква вечеря, организирана от теб и Теса в моя чест?

— Тя каза ли ти вече? Просто си мислехме, че е добре да... те почетем като най-възрастния член на фамилия Харт.

— Хич не ми го напомняй — извика Едуина, но след малко се засмя добродушно: — Понеже идеята идва от две Феърли, обещавам да я обмисля. Мислиш ли, че ще успееш да изкараш баща си от ирландските блага? Дали ще дойде?

— Сигурна съм, бабо.

— Ще го обсъдим в понеделник. Седем часа, Индия. Нито минута по-късно. Дочуване.

— Дочуване — отвърна Индия, но баба ѝ вече бе затворила. Тя изгледа озадачено Теса. — Едуина знае за Дъсти. Кой би могъл да ѝ каже?

— Ти не си ли ѝ казала досега? — отвърна ѝ братовчедка ѝ. Както винаги лицето ѝ беше абсолютно непроницаемо.

— Не, разбира се. Не съм казвала на никого, освен на Линет. Нещата се разбраха едва след инцидента.

— Ето ти го отговора. Сега цялото семейство научи — отбеляза Теса.

— Сигурно го е чула от чичо Робин. Еван му се обажда всеки ден. Е, образно казано.

— Какво толкова те интересува дали знае или не? Всъщност каква беше реакцията ѝ?

— Казва, че е гений, и иска да се запознае с него. — Тя се върна на стола си, облегна се назад и измърмори: — Проблемът е, че той няма да иска да се запознае с нея.

— Защо мислиш така?

— Той ненавижда семейството ми. И то само защото татко има благородническа титла.

— Сигурна съм, че ще се съгласи да се види с нея, стига ти да поставиш нещата правилно. Опиши я като ексцентричка, каквато си е.

Теса изключи компютъра, пресегна се за чантата си и каза:

— Ще се видим в понеделник при Едуина. А сега си отивам къщи при детето.

Индия скочи от мястото си.

— Аз също приключих за днес. Имаш ли кола или да те закарам до дома на майка ти?

— Мислех да повървя пеша, но щом питаш... благодаря. Лондон е толкова опасен напоследък! Дори и през деня.

По пътя до Белгрейвия Скуеър Индия заговори за Дъсти и за своя портрет. После изведнъж попита:

— Докога мислиш да живееш с майка си и баща си?

Теса я погледна и отвърна:

— Докато разводът приключи и всичко между мен и Марк се уточни. После ще си потърся апартамент. Не искам да остана в Хампстед Хаус, въпреки че на практика апартаментът е мой. Не мога да понасям това място. Марк го превърна в нещо грозно, студено и мрачно. Щом го иска, нека да го задържи.

— Наистина го иска.

— Знам. Мама има някакъв план относно апартамента и Марк, но ще разбере повече едва когато се върне в началото на септември. Дотогава ще остана в Белгрейвия. Къщата е достатъчно просторна и на първия етаж има чудесен малък апартамент. Онзи на Пол Макгил. Така че мога да си осигуря относителна самостоятелност.

Те завиха и спряха на площада пред елегантната сграда. Индия попита:

— Може ли да се отбия за малко? Искам да прегърна Адел. Отдавна не съм я виждала.

— Разбира се. Боже мой, Индия! Това е Марк. На стълбите. Натиска звънеца. Какво иска пък сега?

Братовчедка й погледна към входа и каза твърдо:

— Без паника. Ще се оправим с него.

Зави, паркира колата зад къщата и откопча колана.

— Само спокойно — повтори на Теса, която вече слизаше от колата.

— Ще се опитам — измънка тя, забърза по тротоара и извика: — Марк, за какво си дошъл?

Той я чу и се извъртя рязко към нея.

— Искам да видя дъщеря си. Това е. Криеш я от мен, а знаеш много добре, че нямаш право — войнствено пристъпи към нея и страните му се обагриха в червено.

— Знаеш много добре, че първо трябва да се обадиш и да предупредиш за посещението си — почти изкрещя Теса. Застана в подножието на стълбите и се опита да сдържи емоциите си.

— Аз пък реших да дойда направо, госпожо Лонгдън. Мое право е да видя детето си. Аз обичам Адел и тя също ме обича.

— Ти загуби правото си да я виждаш в деня, когато я отвлече — изгледа го ледено тя.

— Не съм я отвличал. Просто я изведох на разходка с колата и на обяд. Върнах я цяла и невредима. Никога не бих й причинил нещо лошо, каквото и да си мислиш за мен. Заявих го ясно на адвокатите ти. Непрекъснато ме очерняш пред хората! Това е... безсъвестно.

— Няма да ти позволя да я видиш, докато не подпишем договор и не уточним железни правила — отвърна студено Теса и го изгледа твърдо. — Трябва да се примириш с положението.

— Ах, ти, кучко...

В същия момент вратата се отвори и Хариет, икономката, се показа на прага.

— Ох, това сте вие, госпожице Теса! — възкликна тя и замълча в очакване на по-нататъшни инструкции. Също като останалите от персонала, тя беше наясно със ситуацията около развода ѝ.

Индия забърза към братовчедка си и сложи ръка на рамото ѝ.

— Мисля, че е по-добре да го поканим да пие чай с нас. Не можете да крещите така на улицата.

Теса размисли и накрая се заизкачва по стълбата заедно с Индия. Обърна се към Марк и каза:

— Влез. Ще прием чай с Адел.

Хариет се поколеба за миг, но накрая отвори широко вратата и ги пропусна да влязат.

— Всичко е наред, Хариет — увери я Теса. — Бен тук ли е?

— Да, за щастие — кимна тя. Мъжът ѝ си беше вкъщи и гледаше телевизия.

Щом влязоха, Теса се обърна към Марк и произнесе ледено:

— Само този път, чуваш ли ме, Марк, за пръв и последен път нарушавам правилата, определени между нас миналата седмица. И така ще бъде, докато не подпишем споразумението. Разбираш ли ме?

Той кимна и я последва към стаята за игра. Тя беше детска стая още когато Теса и другите бяха малки. Сега тук беше царството на Адел.

Щом видя баща си, Адел се усмихна и му помахаша, но изтича към Теса:

— Мамо, мамо, ти се върна!

Теса се наведе, прегърна детето си и го целуна. После се изправи и изрече спокойно:

— Татко ти и леля Индия са тук. Ще пият чай с нас. Ще поканим и Елвира. И куклите, разбира се.

— Чудесно, мамо. Реги тъкмо сложи чайника на печката — отвърна зарадвано Адел и посочи към любимата си кукла.

— Тогава да се настаним и да изчакаме Хариет да ни го поднесе — предложи Теса.

Час и половина по-късно тя изпрати Марк до мраморното фоайе.

— Благодаря — каза тихо той и преди да успее да го спре, я взе в прегръдките си и започна да я целува, пръстите му се заровиха в косата ѝ.

Тя се задържа с всички сили, успя да се отскубне и извика:

— Никога повече не го прави. Никога, чу ли ме?

— Съжалявам, Тес. Не исках да те разстройвам.

— Да не си ме докоснал повече! Чуваш ли? — изкрещя тя разтреперана.

— Извинявай, Теса. Знам, че беше неочаквано. За мен също беше неочаквано. Но, Тес, аз те обичам. Нека опитаме още веднъж, а? Да забравим този глупав развод. Отново да бъдем семейство. Аз, ти и Адел.

Теса занемя от възмущение. Какво нахалство! Изведнъж нещо в нея се отпусти и тя изкрещя извън себе си:

— Да започнем отново? След всичко, което ми причини? След цялото това унижение, обидите, побоищата. След като открадна Адел! Ако мислиш, че мога някога да се върна, значи си луд.

— Както винаги преувеличаваш.

— Напусни веднага къщата ми — изрече със заплашително спокойствие тя, отиде до вратата и я отвори широко. — Веднага!

Той я изгледа злобно, изкриви устни в безсилен гняв и изскочи навън.

Тя затръшна вратата след него, сложи веригата и изтича нагоре по стълбите. Още трепереше от гняв, но все пак успя да надене маската на спокойствието, преди да влезе в стаята.

Индия я видя, стана веднага и я попита тихо:

— Какво стана?

— Предложи ми да се съберем. Представяш ли си, какъв идиот! Опита се да каже, че не се е случило нищо фатално за брака ни.

Гидиън чакаше Еван във фойето на хотел „Дорчестър“. Хвърли поглед към часовника над въртящата се врата и видя, че вече е един без десет. Тя щеше да се появи всеки момент. Еван беше много точна. И двамата притежаваха тази черта и това го радваше.

Изведнъж му се прииска да бъдат само двамата. Идеята за срещата с родителите ѝ някак си бе загубила своята привлекателност. Може би защото през последните няколко дни всичко между него и Еван се промени. Всъщност предпочиташе господин и госпожа Хюс изобщо да не бяха идвали в Лондон. Откакто пристигнаха, Еван не беше на себе си. И непрекъснато се питаше дали да каже на баща си за Робин Ейнзли.

Отначало Гидиън заяви, че ще приеме всяко нейно решение. Но постепенно осъзна, че истината е много важна за всички тях. Баща ѝ трябваше да знае, че във вените му тече кръвта на Харт, както тя знаеше за себе си.

Тревожните му мисли веднага се разпръснаха, щом я зърна да влиза през летящата врата. Тя го видя и на лицето ѝ грейна усмивка. „Колко добре изглежда в тази светлосиня рокля“ — му мина през ума. Беше със сини сандали с високи токчета и изглеждаше стройна като топола. Сложила си беше гердан от опушено сини камъни и обици в същия цвят, които подхождаха идеално на очите ѝ.

— Нали не съм закъсняла? — усмихна му се мило тя.

Той поклати глава:

— Дори си подранила. Но къде са родителите ти?

— Имаме среща тук в един и петнайсет. Искан да си осигуря няколко минути насаме с теб. Липсваше ми, Гид.

— И ти на мен — промълви той и хвана ръката ѝ. — Хайде да седнем на онази масичка, искаш ли?

— Казах на мама, че ще бъдем в грилрума, така че можем да седнем.

Те влязоха в ресторанта и се настаниха на любимата маса на Гидиън в ъгъла. Той поръча шампанско, облегна се назад и я огледа с

усмивка.

— Изглеждаш страхотно, Еван — започна, но изведнъж спря и я изгледа стреснато. — Не виждам пръстена.

Тя го погледна изплашено и се изчерви от неудобство.

— Не си им казала?

— Гидиън, не се ядосвай, моля те. Просто не посмях да им кажа онзи ден. Не ги бях виждала от толкова отдавна, татко беше в лошо настроение. Не исках да ги посрещам с тази новина. Реших, че е по-добре първо да се запознаят с теб.

— Толкова голямо значение ли има за теб тяхното мнение? И какво ще направиш, ако не ме одобрят? Ще ми върнеш пръстена?

— Не ставай глупав! Разбира се, че не. Знаеш, че те обичам и искам да прекарам живота си с теб. Но татко винаги ме е имал... малко или много за своя собственост. Трябва да преглътне факта, че няма да се прибера у дома, а ще остана да живея в Лондон. Има нужда от време, за да свикне с това.

— Наистина ще трябва да свикне — присви очи той.

— Моля те, Гид, погледни го от моя ъгъл. Моля те!

Той въздъхна и каза тихо:

— Опитвам се да те разбера, но... Добре, ами Робин? Каза ли на баща си, че всъщност е Харт? Член на фамилията, която той толкова много мрази?

Тя прехапа устни.

— Не. Мислех си, че е по-добре да не му стоварвам всичко това на главата още първия ден, след като не сме се виждали осем месеца. Виж, мама беше чудесна. Обядвах с нея вчера. Тя знае колко много те обичам и съм сигурна, че очаква двамата да се оженим. Дори ни даде благословията си.

— Едно хубаво нещо — измърмори той и раменете му най-после се отпуснаха. — Не искам да ти създавам главоболия, Еван, но държа те да узнаят за годежа ни, за да мога да съобщя на нашите, преди някой друг да го стори. Все пак всички братовчеди знаят за тайната ни, а не мога да ги моля да си мълчат.

Искаше й се тонът му да бъде малко по-спокоен.

— Обещавам, скъпи. Обещавам скоро да им кажа и да говоря с татко за Робин...

Появата на сервитьора с шампанското прекъсна разговора им. След малко чашите им бяха пълни. Тя отпи от своята и каза:

— Много ми се иска той да разбере правилно нещата между Глинис и Робин... Дано не се разстрои много.

— Предполагам, че за него ще е истински шок — призна с неохота Гидиън и смени темата. Заговори за вестника и за плановете си през следващите две години.

Гидиън беше приятно изненадан от семейство Хюс. Оуен и Мариета се оказаха много симпатични и баща ѝ изобщо не изглеждаше такъв, за какъвто го представяше Еван.

Но докато двамата доближаваха масата им, той едва не ахна на глас. Приликата между Робин и баща ѝ беше толкова голяма, че му подейства като шок. Общите черти бяха много повече, отколкото при Еван и дядо ѝ. Не можеше да има никакво съмнение, че Оуен Хюс е от семейството. Висок, строен, симпатичен, с орловия нос на Робин и с тъмна прошарена коса, Оуен не можеше да бъде сбъркан. Отне му няколко секунди, за да осъзнае приликата му със собствения му дядо Уинстън Харт — брата на Ема.

Майката на Еван също го изненада. Красива и женствена, тя изглеждаше много млада за годините си. Нищо във вида ѝ не подсказваше за маниакалната депресия. Напротив, тя беше в отлично настроение и усмивката не слизаше от лицето ѝ. „Колко напредна медицината в наши дни“ — помисли си той.

Сервитьорът поднесе шампанско и за тях. Вдигнаха наздравици, пиха и подеха незначителен разговор, който изведнъж му се стори безкрайно дълъг. Той не издържа и реши да вземе нещата в свои ръце.

— Искаше ми се днес да ви изведа от града, да обядваме в Брей например, но за съжаление съм на работа. Налага ми се следобед да се върна в редакцията и времето ни щеше да мине само в пътуване дотам и обратно. Но може би другия път... знам, че обичате да плавате, господин Харт.

— Наистина обичам — отвърна Оуен. — Особено в такъв прекрасен топъл ден. От друга страна, пазя чудесни спомени от грилрума в „Дорчестър“. Майка ми ме водеше тук като малък.

— Наистина ли? — възкликна Гидиън и погледна учудено Еван. Тя също се изуми от думите на баща си. Нямахше представа, че като дете е идвал в Лондон. Запита се какво ли още не знаеше за него.

— През петдесетте години двамата с нея идвахме няколко пъти до Лондон — обясни баща ѝ и Еван едва не хлъцна от изненада. Майка ѝ я погледна разбиращо и ѝ кимна леко.

Еван реши да смени темата:

— Казвах на Гидиън, че сте решили да си направите екскурзия до Франция. На юг ли смятате да отидете?

— Вероятно. Ще ми е приятно да заведе майка ти в Монте Карло. Тя не е ходила там.

— Напоследък го превърнаха в строителна площадка — обади се Гидиън. — Все повече заприличва на купчина бетон. Но ако сте решили, може с Еван да се присъединим към вас за два-три дни.

— Ще бъде хубаво — отвърна Оуен толкова тихо, че едва се чу. Очевидно не бе очарован от предложението.

— Ще бъде направо фантастично — зарадва се Мариета, — отдавна не сме почивали заедно, нали, Еван?

— Да, мамо.

— Нали казваше, че си много заета? Как ще отделиш цели два дни — обърна се към нея баща ѝ и тя прочете в очите му молба за помощ.

— Наистина, точно в момента не мога, но след седмица-две ще успея да уредя един дълъг уикенд.

— Много добре — отвърна вяло той.

— Да поръчваме ли вече? — предложи Гидиън. — В неделя обичам да обядвам дълго и обилно. Съгласна ли сте с мен госпожо Харт?

— Напълно, Гидиън. И моля те, наричай ме Мариета.

— Благодаря ви.

— Знам, че това е един от любимите ти ресторанти. Еван ми каза. И затова очаквам ти да ни предложиш нещо от менюто — погледна го мило тя.

Мариета наистина хареса елегантния младеж. Видя ѝ се открит, умен и с изискани маниери. Молеше се Оуен да не развали всичко с лошото си настроение и язвителните си забележки, защото за нея беше ясно: между дъщеря ѝ и този младеж нещата бяха сериозни. Дали съпругът ѝ можеше да го усети? Съмняваше се.

Гидиън прелисти менюто, после вдигна поглед към Мариета и ѝ се усмихна.

— Аз си имам нещо като традиция тук. Обикновено започвам с пушена съомга или скариди в гърне, после взимам нещо от специалитетите — печено агнешко бутче или говежда пържола.

— И йоркширски пудинг — добави Еван. — Гидиън твърди, че има само едно място, където правят истински йоркширски пудинг, и то е Йоркшир.

Гидиън се засмя:

— Признавам си, че съм предубеден като всеки роден и израснал в Йоркшир. Тук явно пазят старата рецепта и пудингът наистина е чудесен.

— Аз се спирам на говежда пържола. Вие какво си избрахте — вдигна поглед към майка си и баща си тя.

— И аз ще взема същото — реши майка й.

Оуен кимна.

— И аз си избрах пържолата. Ще започна със задушени скариди. Защо не ги опиташ, скъпа?

— Благодаря ти, но предпочитам аспержи. Студени със сос.

Всички дадоха поръчките си и Гидиън се обърна към тях:

— Като стана дума за Йоркшир, искам да ви поканя за няколко дни в Апингтън Хол, да се запознаете с родителите ми. Или пък в Пенистоун Роял, при леля Пола О'Нийл и съпруга й Шейн. Сигурен съм, че ще се зарадват на визитата ви. — И понеже не получи никакъв отговор, настоя: — Там природата е просто фантастична. Особено в Дейл, където живеем. Били ли сте някога в Йоркшир, господин Харт?

— Да — отвърна той, без да се замисли. Но веднага осъзна, че е направил грешка, и за да прикрие недоразумението, и да предотврати бъдещи въпроси по темата, добави бързо: — Като дете с мама обикаляхме много из Англия. Тя държеше да опозная родината й. Заведе ме дори в Шотландия и Уелс. Тя е от Уелс.

— И аз така съм чувал — отвърна Гидиън и хвърли красноречив поглед към Еван.

Тя бързо отмести очи. Не смееше да го погледне. И се обърна към баща си:

— Виж ти! Татко, ти си имал много тайни. Никога не си ми казвал, че си кръстосвал из Британия. Ти знаеше ли, мамо?

— Не, скъпа, никога не е споменавал — отвърна Мариета и това си беше самата истина.

— Сигурен съм, че ще бъдете очаровани от Пенистоун Роял — продължи Гидиън с надежда да го накара да каже нещо за Харт. — Това е истинско английско имение от миналия век. Но мебелите направо ще ви вземат ума. Моята прабаба, Ема Харт, беше истински майстор в обзавеждането и колекционираше мебели от времето на крал Джордж. Разбрах от Еван, че вие също сте специалист в тази област.

— Така поне си мисля — отвърна лаконично Оуен от страх да не изтърси още някоя тайна.

Предястията бяха сервирани и докато нарязваше на тънки парчета съомгата, Еван погледна първо към майка си, после към баща си и каза:

— Ще е чудесно, ако решите да посетите Йоркшир. Ще прекараме един прекрасен уикенд.

— Не съм сигурен — изсумтя Оуен, както правеше, когато не беше съгласен с нещо.

— Аз пък си мисля, че ще бъде великолепно — обади се майка ѝ и се усмихна на Еван и Гидиън. — Знаеш ли, Оуен, може да поработиш малко там. Да посетиш антикварните магазини в района. Чувала съм, че са много добри. Току-виж си открил нещо в стил Джордж.

— Ами да. Особено в Харогейт — обади се Еван. — Хубаво си помисли, татко.

— Ще видим — промърмори той и се съсредоточи върху скаридите си.

След малко Гидиън попита:

— Искат ли някой вино? Понеже всички сме на говеждо, мисля, че една бутилка червено ще бъде отличен избор.

— Благодаря — усмихна се отново Мариета в желанието си да предразположи този симпатичен млад човек и да го накара да се отпусне.

Гидиън повика с жест сервитьора и след обстойно проучване на листа с вината, поръча „Шато Дуарт-Милон“, любимото вино на баща му. После се обърна към Оуен:

— Татко много обича това вино. Сигурен съм, че и вие ще го харесате, господин Оуен. То е от Домейн Барон в Ротшилд и е наистина превъзходно.

Оуен кимна мълчаливо. Мисълта, че този млад мъж с красивата си външност, магнетизъм, самоувереност и чар е откраднал сърцето на дъщеря му, го натъжи. Щеше да му я отнеме, усещаше го. И колкото и нелепо да беше, той го презираше за това, което беше — Харт, и то истински Харт. Това го накара да се затвори в себе си, потънал в невесели мисли.

Обядът беше към края си, когато Гидиън вдигна чашата си, погледна към Оуен и Мариета и тържествено изрече:

— Бих искал да вдигнем тост за Еван.

Всички се стреснаха, особено Еван, тя се сви от страх, но те вдигнаха чашите си и зачакаха.

— Пия за Еван, най-прелестната жена, която някога съм срещал, и... моя бъдеща съпруга.

Настъпи тишина.

Уверен, че бомбата вече е хвърлена, той продължи уверено:

— Една от причините за този обяд днес е да ви съобщим, че ние с Еван се сгодихме. Надявам се да одобрите избора ни.

Оуен изглежда сърдито дъщеря си, прокашля се няколко пъти и най-последно проговори:

— Ами защо не, щом Еван е решила така.

И я изглежда студено. Гидиън също я погледна и забеляза колко е пребледняла.

Доловила напрежението между съпруга си и дъщеря им, Мариета отново се намеси:

— Поздравяваме ви най-сърдечно! Имате благословията ни. Много се радваме за вас, мили мои. — Без да обръща внимание на явното неодобрение на Оуен, тя попита: — Кога смятате да го обявите официално?

— Защо не още сега? — отвърна с блеснал поглед Гидиън. После се обърна към Еван и каза не принудено: — Колко жалко, че не носиш пръстена си, скъпа.

Тя осъзна, че не може повече да се крие, и тихо отговори:

— Ами, той всъщност е тук, Гидиън.

И започна да рови в чантата си.

Миг по-късно пръстенът вече блестеше на ръката ѝ и майка ѝ му се възхищаваше, впечатлена от размера на сапфира и чистотата на малките диаманти около него.

— Много е красив, Еван! — повтаряше тя. — Ти си истинска късметлийка.

„Вече е сторено — помисли си доволно Гидиън. — И то в най-добрия Харт стил.“

Тъкмо излизаше от кабинета си за редакционния съвет в късния следобед, когато телефонът му иззвъня. Едва тогава осъзна, че е забравил да го пхне в джоба си. Грабна го от бюрото си и извика:

— Ало?

— Аз съм — чу гласа на Еван.

— Здравей, слънчице. Извинявай, но в момента не мога да разговарям. Закъснявам за редколегията. Трафикът от „Дорчестър“ беше ужасен. Нещо важно ли е?

— За мен да. Гидиън, как можа?

— Как можах какво? — попита спокойно той, макар да знаеше за какво става въпрос и защо Еван е ядосана.

— Как можа да изтърсиш ей така, направо, за годеща ни. Толкова съм ти ядосана.

— Недей да се ядосваш, любов моя. Майка ти беше развълнувана, а и той не изглеждаше покрусен. Но може ли...

— Как не разбираш? Той наистина беше разстроен, че съм била, както той го нарече, толкова потайна. Че не съм му казала нищо предварително. Всъщност обядът беше пълен провал, а татко се разстрои.

— Наистина ли? Каква рязка промяна в настроението! Когато си тръгнах, беше съвсем спокоен. Както и да е, с това е приключено, да продължаваме нататък.

— Не, за мен не е приключено. Ти дори не ми намекна, че ще им съобщиш. Постави ме в толкова неловко положение.

— Не съм те поставял в никакво положение. Просто казах истината — ядоса се той, но бързо смекчи тона: — Престани да се измъчваш за това, скъпа. И забрави за недоволството на баща си. Помисли си как да му кажеш за Робин Ейнзли. Остават ти само

няколко дни, за да го уведомиш за биологичния му баща. Изясни този въпрос, за да няма повече никакви тайни. Мисля, че за всички ни ще е по-добре.

— Не мога да му кажа сега — извика тя. — Ще му дойде прекалено, не разбираш ли?

— Мисля, че ще издържи — отвърна студено Гидиън. — Съжалявам, но трябва да тръгвам. Наистина закъснявам. Не могат да започнат без мен. Говори с баща си, скъпа. — И прекъсна разговора. Пъхна телефона в джоба си и излезе от кабинета си, чудейки се как такава умна и интелигентна жена като Еван може да бъде толкова нерешителна, когато стане въпрос за баща ѝ.

Искаше му се да може да действа като истинска Харт. Да бъде силна и смела, като братовчедките му. Но това беше разбираемо, все пак не беше възпитана от семейство Харт.

Тази неприятна мисъл по-късно го накара да обмисли сериозно връзката си с Еван Харт.

Теса стоеше във фойето на Нидързли Хаус и наблюдаваше как леля ѝ Едуина слиза царствено по централното стълбище на имението. Роклята ѝ беше разкошна, от лилава коприна — любимия ѝ цвят. Цветът на кралете. И тя наистина изглеждаше като кралица. Бялата ѝ коса бе прибрана в елегантен кок и гримът ѝ, както винаги дискретен и положен изключително умело, скриваше поне двацет години от възрастта ѝ.

— Ето те и теб, Теса! — възкликна тя и се понесе величествено към племенницата си. — Изглеждаш много по-добре от очакваното, като се има предвид какво преживя напоследък. Какъв ужас, само!

— Благодаря ти, лельо Едуина. Ти също изглеждаш много добре. — Тя целуна леля си, огледа я още веднъж и не можа да се въздържи да не попита: — Тези перли истински ли са?

— Скъпо дете, цял свят знае, че никога не нося имитации. Естествено, че са истински. Купих ги преди няколко седмици. Перли от Южните морета, много са подходящи за този тоалет. Но защо стоим тук. Трябва да поседна.

Двете отидоха във всекидневната — сравнително малка стая, но въпреки това много елегантна, с красива камина и няколко високи

прозореца, които гледаха към градината.

— Искаш ли да седнем там? — посочи Теса столовете и ниската масичка до отворения прозорец. Денят беше ужасно горещ и въпреки че слънцето вече бе залязло, летният зной все още се усещаше. Теса не обичаше топлото време и се надяваше да намери малко прохлада до прозореца.

— Разбира се — отвърна Едуина и се запъти към четирите стола и ниската масичка за кафе. — Поръчах на Фром да ни донесе шампанско. Или предпочиташ нещо друго за пиене?

— Шампанското е добре, благодаря. — Тя се разположи удобно на стола срещу леля си и каза: — Индия ще бъде тук всеки момент. Аз тръгнах от магазина в Харогейт, а тя пътува от Лийдс.

— Да, знам. Тя ми се обади и ме предупреди, че може да позакъсне, но нищо, скъпа, тъкмо ще си побъбрим двете, докато я чакаме. А, ето го и Фром — кимна към иконома, който носеше поднос с бутилка шампанско в кофичка с лед. — Фром, би ли ни донесъл и две чаши, моля?

— Разбира се, милейди — поклони се леко той и след миг вече носеше две изящни кристални чаши. Те ги поеха от ръцете му и благодариха.

Разляха пенливата течност, Едуина вдигна своята чаша и произнесе с усмивка:

— За теб, Теса, и за бляскавото ти бъдеще.

Теса докосна чашата на леля си със своята.

— И за твоето, лельо Едуина.

Възрастната жена се засмя:

— Добре казано, Теса, много добре дори. Благодаря ти, въпреки че нямам кой знае какви планове за бъдещето си.

— Лъжеш ме, лельо — усмихна Теса. — Очевидно е — щом си купуваш перли, явно имаш нещо наум. Чудесно е, че се грижиш за себе си. Това е доказателство за високия ти дух.

— Предполагам, че е така. — Едуина отпи от шампанското, облегна се на ръчно избродираните възглавнички на френския стол и продължи: — Кажи ми сега какво става с онзи идиот, мъжа ти. По мое мнение той се издъни тотално.

— Невъзможен е, лельо. Напълно съм съгласна с теб. Страшно се изложи и...

— Как си позволява да се отнася така с такова хубаво дете като теб? Възмутена съм от поведението му и се радвам, че предприемеш нужните стъпки, за да го прогониш от живота си — развълнува се Едуина.

— Разводът ще бъде факт съвсем скоро — увери я Теса.

— Не се колебай, момичето ми! Каквото и да ти коства, отърви се от него. Причини ти достатъчно страдания! Аз лично одобрявам разводите. Не е възможно двама души да останат заедно, ако това ги прави нещастни. Разбрах, че мръсникът имал големи претенции?

Теса кимна:

— Така е. Но мама се връща идната седмица и ще задейства нещата с адвокатите.

— Според мен плати му и забрави за него. — Тя отново отпи от шампанското и продължи: — Знаеш много добре, че всеки си има цена и понякога тя не се изразява в пари...

— Както е казвала майка ти — прекъсна я Теса. — Аз също знам правилата на Ема Харт.

— Радвам се да го чуя. Тя беше забележителна жена, легенда за своето време. Ако следваш съветите ѝ, не можеш да сбъркаш. Както и да е, исках да кажа, че трябва да обмислиш и други възможности. Има много начини да хванеш мишката в капана.

— Но не и когато става въпрос за Марк, лелю. Него го интересуват единствено парите.

— И още някои неща, като имам предвид информацията за него. Например „вино, песни и жени“, ако мога да си послужа с литературните образци.

— Така е, но това вече не ме засяга. Не искам дори да се сещам за него.

— Много глупаво и жестоко от негова страна да отвлече Адел.

— Даде допълнителни козове на адвокатите ми и върза ръцете на неговите, ето това направи.

— Правилно.

Последва кратка пауза. Едуина погледна настойчиво племенницата си, приведе се към нея и каза загрижено:

— Дано не те е изплашил дотолкова, че да се откажеш от една следваща връзка, скъпа. Ти си млада и красива. Трябва да забравиш за този брак възможно най-бързо. Да престанеш да се страхуваш, че

отново ще открадне Адел, и да отвориш сърцето си за любовта и щастието.

— Откъде знаеш, че се страхувам? — изглежда я подозрително Теса. Трябваше отново да си признае, че Едуина изглежда учудващо добре за годините си.

— Всяка майка би се страхувала за детето си, ако си има работа с такъв тип като Марк Лонгдън. Но аз се съмнявам, че ще опита отново. Особено когато Пола се върне и се заеме с него.

— Надявам се да излезеш права.

В този момент в стаята нахлу Индия, зачервена и задъхана.

— Съжалявам, бабо, но трафикът от Лийдс беше направо невъзможен.

— Не бързаме за никъде — успокои я баба й и поднесе бузата си за целувка. — Седни и си поеми дъх, скъпа. Налей си чаша шампанско. Ако си вземеш сама чаша, ще стане по-бързо, отколкото да чакаме Фром. Знаеш ли, той също започна да остарява.

Индия се засмя.

— Та той е само на петдесет, бабо. Много по-млад е от теб.

— Може би, но той няма моята енергия. Не може да ме стигне по стълбите. Шампанско или нещо не толкова газирано?

— Шампанско, благодаря — отвърна през смях младата жена и отиде до бюфета, където стояха чашите.

Баба й наистина беше невероятна. Пряма до грубост и свободомислеца до ексцентризъм. Но Индия я обожаваше. Баща й винаги повтаряше, че са загубили калъпа, след като са направили майка му.

Тя се върна при тях, наля си шампанско, каза „наздраве“, и отпи. После се наведе към баба си и попита:

— Кой ти разказа за Дъсти Роудс? За връзката ми с него и за нападението?

— Човек, който работи в болницата в Харогейт, но обещах да запазя името му в тайна и мисля да си изпълня обещанието, скъпа.

Индия я изглежда изненадано:

— Значи не е някой от семейството?

— В никакъв случай. Не съм говорила с Робин и Елизабет от седмици, а вие, по-младите, изобщо не се сещате да се обадите.

— Ох, бабо, не говори така. Караш ме да се чувствам ужасно.

— Не е необходимо. Думите ми не се отнасят за теб и Теса. Вие сте моите любимки, наполовина Феърли като мен. Липсват ми, знаете ли? Напоследък не споделяте нищо със старата си баба.

Индия погледна към Теса, сигурна, че и тя се чувства виновна като нея. Преди да каже нещо, Едуина продължи:

— Знам, че вече е добре и че утре се прибира в Уилоу Хол. Надявам се по-късно тази седмица, ако всичко върви добре, да се запозная с него. Може да е на чай, на обяд или на вечеря, както предпочиташ.

— Ще се опитам да го уредя за вечеря, но да знаеш, че не е лесен човек.

— Постарай се, скъпа. Знаеш, че се държа и непрекъснато повтарям, че още не съм се запътила никъде, но на моите години човек не знае какво може да му се случи утре. Животът може да ти поднесе изненада, когато най-малко очакваш.

— Не искам да слушам подобни приказки! — извика Индия. — Ти още дълго ще си с нас.

— Да се надяваме. Сега ми кажи, обичаш ли го достатъчно, за да прекараш живота си с него? — попита директно Едуина.

Младата жена кимна и понечи да каже нещо, но промени решението си и остана загледана в баба си.

Едуина кимна разбиращо:

— Не си сигурна в неговите намерения, нали?

— Както винаги си права.

— Ако ти го искаш, няма какво да те спре. Всичко зависи от теб, момичето ми. Винаги е било така. Мъжете обикновено са по-нерешителни, особено когато става дума за сериозно обвързване. Но аз ти вярвам, скъпа. Щом си се спряла на него, съм сигурна, че е достоен човек.

— Наистина е такъв. Поне аз вярвам, че е такъв.

— Сега... една от причините да ви покана на вечеря е, че съм приготвила за вас специални подаръци. — Тя стана пъргаво от мястото си и им кимна. — След мен, момичета!

И тръгна към хола. Понесе се по същия царствен начин, както беше слязла от стълбите. Прекоси го и влезе в библиотеката. Индия и Теса я последваха, разменяйки си недоумяващи погледи.

Едуина извади от джоба си ключ, седна зад огромното си орехово бюро и отключи едно от чекмеджетата.

— Защо стърчите там и надничате като гладни гъсета? Седнете и двете на дивана.

Те изпълниха заповедта. Знаеха, че е по-добре да се подчиняват на графиня Дънвейл, особено когато е в едно от нейните странни настроения, които напоследък зачестяха.

Едуина порови из чекмеджето, извади известна част от съдържанието му, за да си освободи място за действие, и след малко кимна към тях.

— Елате да ми помогнете да пренеса тези неща до всекидневната.

Тя стана и взе една от многото малки кутии, другите остави за тях.

Двете млади жени взеха останалата част и скоро домакинята и гостенките се настаняха отново на масата за кафе до отворения прозорец. Едуина усети любопитството на внучката си и любимата си племенница и се усмихна при мисълта за изненадата, която им бе подготвила.

„Това е приятна изненада“ — каза си, сигурна, че следващите няколко минути ще донесат радост и на нея, и на тях. Напоследък нямаше много поводи за радост, особено след отвличането на Адел и нещастieto с Ръсел Роудс, нейния любим художник.

Едуина погледна Теса и бавно изрече:

— Ти си с две години по-голяма от Индия и затова ще започна от теб. Твоята баба Ема Харт беше изключителна жена и всичко, което си, всичко, което притежаваш, го дължиш на нея. На брилянтния ѝ ум, на усета ѝ към бизнеса, на нейната неизтощима енергия, трудолюбие и решителност. И на интуицията ѝ, разбира се. Никога не го забравяй, Теса! Нека ти разкажа... Преди много години мама ми подари нещо. Тя знаеше колко е важно за мен то, защото аз винаги съм се чувствала Феърли, въпреки че не съм законна дъщеря. Разбира се, че бях и Харт, но тогава бях малко снобка и предпочитам да мисля за себе си като за аристократка, сякаш това има някакво значение в наши дни. — Едуина погледна към вещите, струпани върху масата, въздъхна дълбоко, сякаш си спомни нещо отдавна забравено, и тихо продължи: — Мама ми го

подари за Коледа. Знаеше, че ще го пазя винаги, защото е било собственост на моята баба Адел Феърли.

Тя взе една стара кутия, облицована в черна износена кожа, отвори я и отново я остави на масата.

Индия и Теса погледнаха в кутията.

На черно кадифе, поставено в кръглата кутия, лежеше най-прекрасната диамантена огърлица, която някога бяха виждали. Приличаше по-скоро на избродирана на ръка дантела във формата на детски лигавник със стотици малки искрящи диаманти. Те блестяха като млечнобели пламъчета на електрическата светлина и представляваха зашеметяваща гледка. Двете жени с усилие откъснаха погледи от огърлицата и вдигнаха очи към Едуина, която ги наблюдаваше със задоволство. Първа се съвзе Индия.

— Прелестна е бабо, но как е попаднала в Ема, щом е принадлежала на Адел Феърли?

— Много преди да ми я подари, Ема я е купила на аукцион, където са разпродавали бижутата на Адел. Всъщност е купила цялата колекция.

— Защо е била продавана на аукцион? — учуди се Индия.

— Джералд Феърли е имал нужда от пари, за да закрепим бизнеса си, и е продал наследените от майка си бижута.

— Обявил ги е на търг и Ема ги е купила? — прошепна Теса.

— Да. Мисля, че е схванала иронията, както само тя умееше. Прабаба ви имаше чудесно чувство за хумор. Тази огърлица — посочи Едуина с пръст — е била любимата на Адел и когато Ема е била малко слугинче във Феърли Хол, е трябвало да я слага на врата на господарката и да я закопчава. Години по-късно тя стана господарка. Каква ирония, момичета, а?

— Наистина — поклати глава Индия. — Ема обичаше ли да я носи?

— О, изобщо не пожела да я сложи. Странно, но никой не я е слагал на врата си, преди мама да ми я подари. Аз съм я слагала няколко пъти. Сега е твоя, Теса.

— Ох, лельо Едуина! Не мога да я приема. Индия е твоя внучка и мисля, че е редно да остане за нея. Благодаря ти, но...

— Няма за какво. Това ли искаш да кажеш?

— Да.

— Не, Теса! — възкликна Индия. — Баба има правото да реши и тя иска да я даде на теб. — Обърна се към Едуина и я насърчи: — Трябва да постъпиш, както си го решила.

— Има основателна причина да я дам на Теса — каза баба й и премести поглед от Индия към племенницата си. — Джим Феърли, твоят баща, беше законен внук на Едуин. Затова прецених, че огърлицата трябва да бъде твоя. Има и още една причина... Ема обожаваше майка ти. И понеже Ема е първоначалният й собственик, съм сигурна, че един ден би предпочела огърлицата да е в ръцете на Пола вместо в моите.

— Но аз...

Възрастната жена вдигна ръка.

— Моля те, недей да спориш с мен, скъпа — каза властно тя. — Това е моят подарък за теб заради това, че си истинска Феърли по баща. Но не бива никога да забравяш, че си и Харт, Теса! Никога! Аз допуснах тази грешка и цял живот съжалявам за това. Обичам те, скъпа, и ти я подарявам от сърце.

— Благодаря — отговори разтреперана Теса. Опита се да преглътне, но сълзите изведнъж рукнаха от очите й.

— Сега е твой ред, мила — обърна се към внучката си Едуина. — Останалите бижута в тези кутии също са били на Адел Феърли. Ема е купила цялата колекция. И ми я завеща. Можеш да си избереш, каквото си поискаш, но аз си помислих, че това ще ти подхожда най-много.

Тя се наведе над масата, взе една червена кожена кутия и я отвори.

Двете жени се спогледаха, занемели от възхита, и впериха като по сигнал погледи в старата графиня.

— Това за мен ли е, бабо?

— Ако ти харесва, скъпа.

Индия притихна. Наведе се към масата и взе в ръце кутията. Огърлицата беше направена от големи и красиви перли в стил Едуард. В средата имаше огромен сапфир, заобиколен от по-малки розови перли на овал на подложка, и също като диамантената огърлица беше истинско произведение на изкуството.

— Помислих си, че ще ти отива, защото имаш дълга шия. В малката кутия има сапфирени обици. Ще си отиват с огърлицата. Ох,

забравих, Теса. За теб също има диамантени обици. Защо не разровите из кутиите и не ги откриете сами? — предложи с усмивка Едуина и се облегна назад.

— Ама това наистина ли е за мен, бабо? — попита развълнувано Индия.

— Наистина, скъпа, защото те обичам много. И двете сте Феърли, част от моята кръв, и трябва да имате нещо от своята прабаба.

— Благодаря ти много! — възкликна Индия, остави огърлицата в кутията, стана и я прегърна едва сдържайки сълзите си.

Теса я последва и целуна звучно леля си по бузата. Едуина се засмя, доволна от изненадата, от радостта им и от благодарността, която блестеше в очите им.

— Там има огледало. Защо не си ги сложите, момичета?

Облечена в черна семпла рокля, Индия веднага сложи огърлицата, завъртя се пред огледалото и попита:

— Как ви се струва? Прекрасна е, нали? И стои чудесно на тази рокля.

— Много ти отива, скъпа. Правилно съм преценила, че е точно за теб. Ела при мен. Искам да те огледам добре.

Индия се приближи до баба си и тя я огледа внимателно.

— Точно за теб, скъпа.

— Благодаря ти още веднъж, бабо. Това е изключителен подарък!

— Но аз имам проблем — обади се Теса. — Огърлицата не може да легне по врата ми.

Индия изтича при нея и свали ципа на гърба на бялата ѝ рокля.

— Сега смъкни роклята надолу по раменете и ще видиш, че ще легне.

Теса изпълни съвета на братовчедка си и се представи на Едуина:

— Какво ще кажеш, лельо? Отива ли ми?

Едуина кимна и в очите ѝ неочаквано блеснаха сълзи.

— Защо изведнъж и двете ми заприличахте на същества от вече отминала епоха? И знаете ли какво? Сега приликата ви с Адел Феърли изпъква повече от всякога. Може би заради светлите коси и тези сиви очи...

Тя бръкна в джоба си, извади кърпичка и издуха носа си. Бързо възвърна самообладанието си и продължи делово:

— Бижутата са ви наследство от мен. Останалата част от колекцията ще дам на Сали. Майка ти ще получи по-голямата част, Индия, но ще заделя нещо и за Пола. — Тя се изправи и отново възприе генералския тон: — Момичета, да сядаме на масата! Умирам от глад.

— Разбира се, бабо — обади се Индия. — Но не е ли по-добре първо да приберем останалите кутии.

— И аз мисля, че ще е по-добре — каза Теса, свали огърлицата си и вдигна ципа на роклята си. Изведнъж се замисли и попита: — Имаш ли сейф тук, лелю Едуина?

— Нали не мислите, че държа тези кутии под леглото си, глупачета? Нали Джак Фиг ще ми откъсне главата?

Те избухнаха в смях.

— Кой го изпрати при теб?

— Гидиън, кой друг? Той непрекъснато се тревожи за мен. Джак се зарадва, като видя, че имам цели три сейфа. Един за документите, един за бижутата и един за сребърните прибори. Беше впечатлен.

— Сигурна съм — усмихна се Теса.

— Ох, бабо, ти можеш да впечатлиш всеки — обади се Индия и взе част от кутиите, за да ги прибере обратно в бюрото. Теса грабна останалите.

Едуина ги гледаше и лицето ѝ сияеше от щастие.

Повечето от картините в хола на Уилоу Хол бяха ранни пейзажи на Дъсти. Индия застана пред първата до вратата, изучи я до най-малка подробност, после мина на другата, докато обиколи всяка една. Бяха четири — по една на късите страни и две на дългата стена, от двете страни на остъклената врата към терасата и градината.

Тя обичаше тези картини със сочни тъмнозелени ливади и бледосиньо небе над тях, изпълнени със слънце и живот. Напомняха ѝ за картините на Търнър в Пенистоун Роял. Знаеше колко е трудно да уловиш светлината на платното и се възхити на начина, по който Дъсти се бе справил със задачата. Той беше майстор на селския пейзаж. Тя харесваше всичките му картини, обичаше и стила му, класически реализъм. Веднъж ѝ призна, че е трудно да уловиш всички нюанси в природата. „Да рисуваш природата и хората точно каквито са в действителност не е лесна работа“ — ѝ каза той. Тя кимна разбиращо. Понечи да му каже, че неговите пейзажи много ѝ напомнят на великия Констабъл. Но си замълча. Страхуваше се той да не си помисли, че всъщност го обвинява, че копира великия художник. Той не копираше никого, естествено. Имаше собствен стил, но беше много чувствителен на тази тема.

Над красиво извитата мраморна лавица над камината висеше петата картина. Беше портрет на красива млада жена, облечена в дрехи от епохата на крал Джордж. Картината изглеждаше така, сякаш бе рисувана през осемнайсети век, но в ъгъла се виждаше ясно подписът на Дъсти. Платното ѝ напомни на прекрасния портрет на лейди Хамилтън на Джордж Ромни в галерия „Фрик“ в Ню Йорк. Моминското име на лейди Хамилтън беше Ема Харт, без „е“ накрая.

Индия седна на дивана с лице към камината и се загледа в портрета на младата дама, но съзнанието ѝ беше по-скоро при неговия художник, отколкото при творбата му.

Тази сутрин тя отиде до болницата, помогна на Дъсти да се качи в колата и го докара в Уилоу Хол. След лекия обяд, приготвен от

Анжелина, той веднага отиде в студиото „да оповестя за завръщането си и да прогоня таласъмните“, както се бе пошегувал.

Нямаше нужда да ѝ казва, че предпочита да отиде сам. Тя го разбра. Това беше нейна характерна черта — да отгатва безпогрешно настроението на другите, да разбира вълненията им, дори да ги предугажда.

Чу стъпки по мраморния под и вдигна поглед към красивата врата от орехово дърво. Вратата се отвори и тя се усмихна, очаквайки пред нея да се появи любимото лице, но усмивката ѝ се стопи, когато видя Пади Уитъкър.

— Дано не ви нарушавам усамотението, лейди Индия — каза притеснено както винаги той.

— Нищо подобно, Пади — увери го тя. — Просто седях и се възхищавах на портрета на тази дама.

— Да, наистина е прекрасен — съгласи се той, без да смее да пристъпи прага. — Господин Роудс ви моли да отидете при него в студиото. Току-що ми се обади оттам по интеркома. За съжаление тук няма апарат.

— Разбирам — кимна Индия.

— Сега имам възможност да ви благодаря, че ме свързахте с господин Джак Фиг — продължи той. — Той дойде, огледа къщата и изпрати група работници. Добри специалисти. Знаете ли, отдавна се опитвах да убедя господин Роудс, че имаме нужда от охранителна система. Всеки можеше да се вмъкне вътре, стига да пожелае. Но сега всичко е наред. Системата е сигурна. — Икономът вдигна глава и я погледна право в очите: — Лейди Индия, вие спасихте живота на господин Роудс и аз съм ви вечно задължен за това. Благодаря ви!

Дъсти Роудс стоеше до стативите си. Щом я видя да влиза, тръгна към нея с протегнати ръце и широка усмивка.

— Тук всичко е наред, скъпа. Както го оставих. Няма таласъми, няма зли духове.

Хвана ръцете ѝ и тя се остави да я притегли към себе си. Наведе се над нея и прошепна:

— Благодаря ти. — После се отдръпна и я погледна в очите. — Знам, че не ти беше лесно през последните дни. Съжалявам за това.

— Няма за какво, скъпи. То просто се случи. Слава богу, че си добре! Добре ли си, наистина?

— Да. А ти?

— Чувствам се чудесно. Щом ти си добре, и аз съм добре.

— Страхувах се, че след случилото се може да се чувствам зле в студиото. Но страховете ми се оказаха напразни. Спокойно мога да започна работа, например от утре.

— Сигурен ли си?

— Напълно. Както знаеш, рисувам с дясната си ръка, а тя е невредима.

Индия кимна, прекоси студиото и седна в едно от креслата.

След минутка Дъсти също дойде, настани се в другото кресло и протегна крака. Настъпи неловко мълчание, преди да каже:

— Досега все избягвах темата с инцидента, въпреки че знам колко много искаш да си изясниш нещата.

— Така е, Дъсти, Искам да поговорим за това.

— Онзи ден беше просто невъзможно. Бях много зле. После все не намирах начин да ти обясня, но сега вече съм добре. Трябва да изясним нещо още в самото начало, Индия, Аз познавам... жената, която ме прободете...

Индия кимна мълчаливо.

— Имах връзка с нея... но за кратко. Разделихме се преди около година и половина. Тя е наркоманка, просто се унищожаваша сама. Опитах се да ѝ помогна, но хероинът е по-силен от нея. Не я бях виждал една година, но преди шест месеца ми се обади майка ѝ. Мелинда, така се казва, била много зле и имала нужда от помощ, за да я настани в клиника. Помогнах с каквото мога, намерих добра клиника и за щастие тя се съгласи да се лекува. Мислех си, че вече е по-добре, но онзи ден се появи изневиделица, видях те и побесня.

— Изглежда, все още има чувства към теб — предположи Индия.

— Не знам. Може би. Не знам и как е успяла да избяга от клиниката. — Дъсти наистина изглеждаше объркан.

— Дали са я прибрали отново?

— Да. Майка ѝ е разумна жена, успя да я издири още същия ден и да я убеди да се върне там. Доктор Джетърс отново се е заел с нея.

— Мислиш ли, че може да се излекува?

— Ако наистина поиска и ако положи усилия за това. Надявам се да успее.

— И аз. — Тя се взря в него, прочисти гърлото си и попита: — Не си повдигнал обвинения, нали?

— Разбира се, че не. Тя не беше на себе си онзи ден. Сигурен съм, че е успяла да си набави отнякъде наркотици и затова беше в такова състояние. А и целта ѝ беше твоят портрет, не аз.

— Видях — отвърна тихо Индия. — Мисля, че си постъпил правилно, Дъсти.

Той я изгледа внимателно, но замълча. Молеше се да не го напусне. Искаше я до себе си, искаше да остане част от живота му. В болницата бе имал достатъчно време да осъзнае колко важна част от живота му е станала тя. Наведе се и взе ръката ѝ в своята.

— Не мисля, че е добра идея да раздухвам нещата и да я обвинявам, скъпа.

— Знам, Дъсти. Знам също, че нападението беше инцидент. — Тя преглътна с усилие, после продължи: — Но не мислиш ли, че Мелинда може да те въвлече отново в проблемите си? Да превърне живота ти в ад?

— И твоя също. Това всъщност си мислиш, нали?

— Да, така е. Тревожа се и за двамата ни.

— Тя ще остане дълго време в клиниката. Освен това благодарение на твоя приятел Джак Фиг тук вече и пиле не може да прехвъркне. Охраната е строга.

Индия се засмя:

— Горкият Джак. Предложи си услугите за Пенистоун Роял и изведнъж го обявихме за експерт по сигурността за цялата фамилия, дори и за твоя дом. Кой знае как ни псува наум?

Смехът ѝ и внезапното ѝ отпускане моментално повдигнаха духа на Дъсти. Всичко щеше да бъде наред между тях, започна да се убеждава той. И изведнъж се сети как да ѝ достави удоволствие.

— Какво ме питаше по-рано, скъпа? За вечерята с баба ти?

— Съгласен ли си? — попита го тя и в погледа ѝ проблесна надежда.

— Изглежда ми доста бойка дама. Мой тип, не мислиш ли?

— Такава е. И ще бъде поласкана от посещенията ти. Щом решиш, че си добре, ще я посетим, нали? Живее наблизко, между

Харогейт и Нисбъро. Мога ли да ѝ предам, че приемаме поканата ѝ? Например в края на уикенда?

— Разбира се — отвърна той с усмивка и стана. — Ела. Нека се върнем вкъщи.

Те напуснаха студиото и тръгнаха ръка за ръка към терасата. Индия си помисли колко ще се зарадва баба ѝ на новината. А Дъсти си мислеше какъв страхливец се бе оказал. Не посмя да признае за детето си. Надяваше се пресата да не се добере до тази информация. За миг си представи заглавията на вестниците и косите му настръхнаха.

„Стискай палци, малкият“ — си каза и наистина стисна палците си.

— Този апартамент ми харесва — каза Лорн. Той прекоси голямата всекидневна и отвори вратата в другия ѝ край. — Ох, Теса! Виж, тук има още една спалня! Е, скъпа, това се казва лукс. — Потърси с поглед близначката си и добави: — Онзи ден, като говорих с татко, той ме посъветва да наемем голям апартамент, за да сме заедно. Този е точно такъв.

— Наистина е хубав — съгласи се Теса, оглеждайки красиво обзаведената стая на хотел „О’Нийл“ в Париж, в края на авеню „Монтен“. — И има чудесен изглед към Айфеловата кула.

Тя изтича към брат си и го прегърна.

— Радвам се, че тръгнах с теб, Лорн. Благодаря ти, че ме убеди. Наистина, бях много отчаяна. Надявам се това пътуване да ме разведри.

— Само ако си почиваш и престанеш да се тревожиш за Адел. Тя сега е на сигурно място в Пенистоун Хаус с Елвира и Линет. Доколкото разбрах, Еван също ще бъде там, нали?

— Да. Двете с Линет сега работят в магазина в Лийдс. И Индия е с тях, но предполагам, че тя ще остане за уикенда с Дъсти Роудс. Гидиън и Джулиан ще правят компания на Линет и Еван. Пристигат утре вечер. Така че се чувствам спокойна. Наистина. Коя спалня си избираш?

Лорн погледна към току-що откритата стая и каза:

— Тази ми се вижда по-дамска и по-голяма. Предлагам ти да се нанесеш в нея, а аз ще взема другата.

На вратата се позвъни и той отиде да отвори. Пиколото внесе багажа и Лорн му даде бакшиш.

Когато останаха отново сами, той се провикна:

— Сега, скъпа, искам да се облечеш като кралица. Отиваме на специална вечеря.

— Как така? Не си ми споменавал за това.

— Реших да те изненадам. Първо отиваме на представяне на една книга, съответно ще присъстваме на коктейла, и после сме на официална вечеря като гости на автора.

— Кой е авторът? Предполагам, че е красива жена, влюбена в брат ми — измърмори Теса и му отправи красноречив поглед.

— Не позна — усмихна се Лорн и ѝ хвърли закачлив поглед. — Мъж е и се казва Жан-Клод Делон.

Тя го погледна недоумяващо:

— Казваш го така, сякаш трябва да го познавам. Трябва ли?

— Срещала си го веднъж. За кратко. На една моя премиера. Но не знам дали сте имали възможност да се запознаете лично. Въпреки това трябва да си чувала за него. Той е най-известният интелектуалец във Франция след Бернар-Анри Леви.

— И за него не съм чувала. Кой е Бернар-Анри Леви?

— Ох, Тес, толкова си задръстена! Леви е най-известният френски културолог и философ. И двамата са знаменитости и имат безброй награди.

— Не мисля, че е уместно да идвам с теб. Такива сбирки никак не са ми по вкуса.

— Не ставай глупава, коктейлите и вечерите са твоята страст. Коктейлът е от седем до девет. Ще отидем в осем и петнайсет, ще стоим четирийсет и пет минути, после отиваме на вечеря с приятели.

— Дори четирийсет и пет минути са ми много. Не може ли да дойда за последните десет минути?

— Не, не може. Ние сме в Париж и преди да заминем, ти ми обеща да правиш, каквото ти кажа. Така че отиваме на представянето и точка. Осем и петнайсет.

— Добре, добре, не се пали — усмихна се тя и погледна часовника си. — Сега е шест и половина. В Англия е един час по-рано. Ще се обадя на Елвира и Адел и после ще се приготвя.

— Искам да бъдеш ослепителна, ясно? — инструктира я той и забърза към стаята си да се приготви за вечерта.

Един час по-късно Теса застана в банята и се завъртя пред покритите с огледала стени. Запита се дали е избрала най-подходящия за случая тоалет. Може би трябваше да се постарее още малко. Лорн ѝ бе обяснил, че Жан-Клод Делон е най-известният сред дейците в областта на литературата, театъра и изобщо в културните среди. На коктейла щеше да има известни писатели, културоведи, хора от висшето общество и актьори. И облеклото не биваше да се подценява.

Но образът в огледалото я увери, че изглежда чудесно, и тя се усмихна доволно. Отдавна не се бе чувствала красива. Покрай тревогите около развода нямаше време да помисли за себе си. А после и отвличането на Адел. Преживяният страх бе взел своите жертви.

Една от причините да избере този тоалет беше времето. Тук беше дори по-горещо от Лондон и затова се спря на пола и блуза от тънък тюл. Материята беше прозрачна и лека като въздух. Полата стигаше над глезените ѝ и беше силно набрана, гарнирана с бродирана дантела. Блузата беше без ръкави, по врата имаше същата дантела, която подхождаше много на тена на лицето ѝ, финият колан от бяла кожа и сандалите с висок ток подчертаваха тънката ѝ талия. Единствените ѝ бижута бяха часовникът и перлените обици.

Огледа се още веднъж, реши, че се е справила със задачата, и влезе отново в спалнята. Взе малка бяла дамска чанта и напълно готова отиде в хола при брат си.

Лорн говореше по телефона. Щом чу отварянето на вратата, се извърна към нея и каза:

— Трябва да затварям, Фил. Моята дама пристигна. Ще се видим утре.

Затвори, огледа я внимателно и подсвирна от изненада:

— Гордея се с теб, Старице. Изглеждаш просто фантастично.

Теса се засмя:

— И ти не си за изхвърляне, Лорн Феърли. Добре, че си в черно! Черно-белият ефект е чудесен, нали?

— Така е. Добре, че не си сложих белия панталон и бялата риза. Щяхме да изглеждаме ужасно.

— Това не може да се случи — поклати глава тя. — Аз може да изглеждам ужасно, но ти — никога, малко братче.

— Просто си предубедена, защото съм ти брат. Малкото ти братче, големият актьор — пошегува се със себе си, както правеше винаги, когато някой го ласкаеше. — Време е да тръгваме. Не искам да пристигнем след осем и петнайсет.

— Но още е рано. Осем без двайсет е...

— Тук задръстването е по-ужасно от Лондон. А трябва да се доберем чак до Сен Жермен.

— Тогава да тръгваме — кимна Теса и забърза към външната врата. — Предполагам, че си наел кола?

Щом се качиха в колата и потеглиха от паркинга на хотела, тя въздъхна замечтано:

— Харесвам Париж. Често съм си мислела да купя малък апартамент някъде тук. В лявата част на града ще бъде чудесно. Сен Жермен например. Там се чувствам като у дома си.

Лорн я изгледа изненадано:

— В Сен Жермен къщите струват цяло състояние, но иначе си права. Мястото е много красиво.

— Не говорех за къща, а за малък апартамент, удобен за мен и детето. Ще бъде чудесно да има къде да избягаме за няколко дни от лудницата в Лондон.

— Защо не? — измърмори той, чудейки се дали да приеме насериозно думите ѝ. — Аз също харесвам това предградие. Там живее странна смесица от аристократи и бохеми. Има много студенти, писатели и актьори. И исторически сгради, като гробницата на Наполеон, Академията и музеят на Роден. Но освен това има няколко колоритни свърталища на писатели и артисти.

— Знам. А какво ще кажеш за антикварните магазинчета, бистрата и художествените галерии? Наистина, прекрасно място за разходки.

— Ако го мислиш сериозно, през следващите дни можеш да се консултираш с местните агенции за недвижими имоти. Аз лично ще се радвам — каза Лорн, все още настроен скептично към намеренията ѝ.

— Защо не? Ще бъде забавно. Истинско приключение — каза като че ли на себе си тя. — Всъщност кога започваш работа.

— Снимките започват в понеделник, но мен ме викат чак в сряда сутринта. Защо?

— Просто питах. А сега ми разкажи за Жан-Клод Делон.

— Вече ти разказах.

— Не, не си. Каза ми само, че е известен в културните среди и е твой приятел. Искам да знам нещо повече, за да не изглеждам пълна глупачка, когато ни запознаеш.

— Добре, да видим... той е известен журналист, автор на редица книги, изнася лекции по журналистика. Смята се за един от големите съвременни умове на Франция. Освен това е изтъкнат философ, нарежда се веднага след Бернар-Анри Леви. Гениален, чаровен и много добър приятел. Ще го харесаш и съм убеден, че ще прекараш добре.

— Откъде го познаваш?

— Запознахме се преди няколко години, когато с Гидиън, Тоби, чичо Уинстън и татко бяхме на почивка във вила Фавиола. Спомняш ли си онзи уикенд, когато решихме да се позабавляваме по мъжки? Жан-Клод ни посети с един приятел на Тоби и двамата веднага си допаднахме. Говорихме надълго и нашироко за театър и кино. Оттогава винаги ми се обажда, когато идва в Лондон, и ако имаме възможност, обядваме заедно.

— А има ли мадам Делон?

— Не, няма и не мисля, че някога е имало. Имай предвид, Жан-Клод има репутация на... жените бързо падат в мрежите му.

— Значи е млад? — заинтересува се Теса.

— Някъде около четирийсет и девет — петдесет години. Не съм сигурен.

— И къде ще е вечерята?

— Откъде да знам, скъпа? Той каза само: „Доведи сестра си на представянето. После организирам вечеря за приятели“. Това е.

Той я забеляза още в мига, когато влезе. Едно призрачно видение в бяло, идващо сякаш от друг свят. Извърна се към вратата, за да може да я види по-добре. Веднага разбра коя е. Теса Феърли, близначката на Лорн. Брат ѝ я придържаше за лакътя и я водеше през тълпата към масата му.

Той седеше в края на голямата зала за гости в една от най-красивите частни къщи в Сен Жермен и даваше автографи за последната си книга. Но ръката му замръзна във въздуха и той остана за дълго така, загледан в жената в бяло пред себе си. Най-красивото лице, което бе виждал някога.

Тя се приближи и очите ѝ срещнаха втренчения му поглед. Примигна, за да възвърне спокойствието си, но не отмести поглед от него и продължи към бюрото му.

Изведнъж разговорите наоколо преминаха в шум като фон на сцена от театрална постановка. Жан-Клод загуби интерес към всички останали и насочи цялото си внимание към това прелестно момиче, поне той така я виждаше. Толкова млада, толкова свежа и невинна, сякаш не принадлежеше на този свят.

Изведнъж скочи на крака и заобиколи масата, за да я посрещне.

— Добър вечер, Жан-Клод — поздрави го Лорн, когато тримата застанаха един срещу друг.

— О, Лорн, колко се радвам да те видя!

Двамата мъже си стиснаха ръцете и Лорн му представи Теса.

— Това е сестра ми — каза и се обърна към нея.

— Enchante — промълви той и продължи на английски. — Щастлив съм да се запозная с вас.

— Аз също се радвам да се срещна с вас — звънна ясният глас на Теса, докато му подаваше ръка.

Той я пое и я стисна здраво в своята. Тя му се усмихна. И тази усмивка, тези сребристи очи, светлата копринена коса... сърцето му сякаш спря да бие. Не можеше да откъсне поглед от нея. Те останаха дълго така, загледани един в друг.

— Време е да се раздвижите, хората ви гледат — каза тихо Лорн и се засмя смутено.

Жан-Клод примигна и измърмори:

— Извинете ме, трябва да отида при читателите си.

Пусна неохотно ръката ѝ, усмихна се засрамено и се върна зад бюрото си. Но веднага потърси с поглед Лорн и извика:

— Сега ще подпиша две книги за вас, *top ami*.

Грабна една книга от бюрото, надраска нещо вътре и я връчи на Теса.

— Благодаря — отвърна тя и отвори книгата.

Прочете посвещението и вдигна въпросително поглед към него.

Жан-Клод впи очи в нея. Видя объркването ѝ и леко се усмихна. После подписа още една и я подаде на Лорн:

— Запознай Теса с нашата домакиня Мари-Елен. Виждал си я с мен и преди. Тя е в салона. Сега трябва да се заема в книгите, но не забравяй за вечерята.

— Благодаря за книгата, Жан-Клод. Очаквам да си поговорим на вечерята — каза Лорн.

Жан-Клод кимна и се огледа наоколо. Отчаяна от отсъствието на автора, тълпата пред бюрото се бе разпръснала и той сви рамене. Тъкмо щеше да свърши по-бързо. Но радостта му беше кратка. Щом видяха, че се е освободил, хората заприиха. Той отново се захвана да подписва, да се усмихва и да кима, въпреки че единственото му желание беше да остане насаме с младата жена, изчезнала внезапно от погледа му. „Ще я видя по-късно“ — утеши се той и се залови за работа.

Лорн и Теса си пробиха път през мраморното фоайе с красиви копринени тапети и кристални полилеи. Щом се отдалечиха на известно разстояние от Жан-Клод, брат ѝ се обърна към нея и прошепна:

— Боже, Тес! Какво стана между вас?

— Не знам — промълви замислено тя. — Мисля, че срещнах съдбата си. Този мъж ще бъде моята съдба, Лорн.

Сама се учуди на думите си, но не се усъмни и за миг в истинността на твърдението си. Обзе я странно спокойствие, сякаш над нея се спусна мек призрачен воал и я отдели от останалия свят. Сърцето ѝ заби уверено и ритмично. Замисли се за това, което ѝ бе

написал в книгата, и внезапно осъзна значението му. Той чувстваше същото към нея. Разбира се! Не го ли бе разбрала още преди да прочете посвещението? Не го ли видя в погледа му? Той изразяваше това, което изпитваше самата тя.

— Какво се умълча така? — потърси очите ѝ Лорн. — Добре ли си?

— Много съм добре — отвърна тя и го погледна с обич.

— Искам да те запозная с домакинята на този дворец, Мари-Елен.

— Коя е тя?

— Светска дама, съпруга на Ален Карпентие, френски индустриалец. Двамата са стари приятели на Жан-Клод. Ще присъстват на вечерята с още една двойка. Освен нас шестимата Жан-Клод е поканил и издателя си. Ще бъдем общо осем души.

— Чух, че си се срещал с Мари-Елен и преди, но познаваш ли останалите?

— Познавам съпруга ѝ Ален и издателя на Жан-Клод, Мишел Лонгвейл, но не знам нищо за другата двойка. Скоро ще разберем. А, ето я Мари-Елен. Там, до камината. Да отидем да я поздравим!

Миг по-късно Теса пое ръката на най-елегантната жена, която някога бе срещала, включително и майка си. Само францужойка можеше да постигне такова изящество и елегантност. Мари-Елен, ослепителна блондинка, немного висока и на неопределена възраст, бе облечена по последна европейска мода в сепла рокля без ръкави. На ушите ѝ блестяха обици с инкрустирани перли и диаманти, а на шията ѝ имаше един ред големи перли от Южните морета. Бяха наистина изключителни, напомниха ѝ за перлите на леля Едуина и тя се усмихна. Не можеше да не се запита какво би казала Едуина за Жан-Клод.

Домакинята беше много любезна и разговорът с нея беше истинско удоволствие за Лорн и Теса. Те отпиха от шампанското и поведоха лек разговор. Лорн беше по-разговорливият от двамата и Теса дори си отбеляза, че той флиртува леко с дамата. Като я огледа отблизо, реши, че Мари-Елен е около петдесетте, което не я правеше по-малко привлекателна. Но не се включи в разговора им. Кимаше отнесено и допринесе за разговора само с две-три думи, защото умът ѝ бе зает с друго.

Мислите ѝ бяха насочени към мъжа в дъното на салона, зает с представянето на последната си книга.

Жан-Клод седна отпред до шофьора, а Лорн, редакторът и Теса се настаниха на задната седалка.

Ален и Мари-Елен щяха да дойдат в ресторанта с другата двойка. Те се казваха Натали и Арно. Теса не запомни фамилията им, но и двамата ѝ се сториха много симпатични, когато се запозна с тях в салона.

Тя остави брат си да говори и се загледа в тила на Жан-Клод. Според нея главата му имаше просто съвършена форма, а косата му беше разкошна. Дали случайно или погледът ѝ бе успял да проникне чак до сърцето му, но той се обърна и впи очите си в нея. Тя не отмести своите. Все така неочаквано той отново се обърна напред и остана мълчалив през целия път до ресторанта.

Теса също се умълча. Не взе участие в разговора, обзета изцяло от мисълта за него и изумена от ставащото вътре в нея. С половин ухо слушаше разговора между Лорн и Мишел за някакъв стар френски филм, превъзнасян и от двамата, и в същото време преповтаряше наум всяка минута от запознанството им преди един час. Толкова ли бе минало? Само час? Имаше чувството, че го познава от цяла вечност... колко странно усещане...

Тя нямаше никакви очаквания за вечерта, когато тръгна с Лорн към онази къща в Сен Жермен, скрита зад високи каменни стени. Влязоха във вътрешния двор през черна врата, разположена на тясната стена, прекосиха огромен, павиран с едри камъни двор, преминаха пред дебелия дъбов врата и се изкачиха по голямото импозантно стълбище към красиво подредено фоайе.

Тя го видя седнал в ъгъла на голямата работна маса и цялата настръхна.

Лорн не ѝ беше казал много за него като личност и тя не знаеше какво да очаква, освен това се опитваше да не го зяпа много, защото всеки път, щом го погледнеше, сърцето ѝ започваше да пърха като крило на птичка.

Вероятно магнетичната му сила идваше от очите с цвят на тъмен кехлибар, разположени под гъсти тъмни като косата му вежди. Лицето

му беше фино, с изразена долна челюст, широко чело, остър нос и широка уста с плътна долна устна.

Не можеше да прецени на колко години е, вероятно беше доста по-възрастен от нея, но това не я притесняваше. Беше истински мъж. От него се излъчваше мъжественост.

По-късно, докато слизаха по стълбата към изхода, очите им отново се срещнаха и тя изведнъж усети странна слабост. Разтрепери се и въпреки че едва се държеше, не намери сили да отмести погледа си от неговия. Той ѝ подаде ръка и остана загледан в очите ѝ, а на нея ѝ беше все едно какво ще си помислят хората около тях. Стояха там впили погледи един в друг, забравили напълно за останалите. И изведнъж в нея се породило непреодолимо желание да го има. Но не беше само обикновено физическо привличане. Беше много повече. Погледът му проникна дълбоко в нея, докосна душата ѝ, надникна в най-интимните ѝ кътчета и тя усети, че двамата си казаха всичко без думи. Обрекоха се един на друг още тук, безгласно, въпреки че се бяха запознали само преди час.

Припомнила си всичко това, тя потръпна неволно и се сви на седалката до брат си. Но веднага се изправи и се опита да възвърне вътрешното си равновесие. В Жан-Клод имаше нещо, което я привличаше неудържимо. Кой друг, ако не съдбата ги бе събрала тази вечер?

Вечерята беше в ресторант „Тайван“ на улица „Ламене“. Теса беше идвала и друг път в него. В началото на лятото ресторантът беше затворен за основен ремонт и в средата на юли го бяха отворили отново за посетители. Жан-Клод бе приветстван бурно от почти всяка маса. Оберкелнерът се спусна към него, сякаш беше кралска особа. Той се отнасяше мило с персонала. Тя дори долови известна фамилиарност и осъзна, че въпреки славата си той е скромнен и отзивчив човек. Това ѝ хареса.

Двете двойки пристигнаха малко след тях и той се зае да ги настани в определен ред. За нейна изненада не я сложи до себе си, а в дъното на масата между Ален и Мишел. Той самият седна на срещуположния край между Мари-Елен и Натали.

При това разположение тя беше непрекъснато пред очите му и въпреки че беше безукорен домакин, забавляваше ги през цялото време, разговаряше с всеки и се разправяше със сервитьорите, очите му често се спираха на нея.

За Теса вечерта мина като насън. Тя отпиваше от чашата си, разменяше по някоя дума със съседите си, поръчваше различни блюда и едва ги опитваше. Автоматично се усмихваше на останалите гости. От време на време се обръщаше към Лорн, включваше се в неговия разговор, но предимно мълчеше и слушаше. И почти не откъсваше очи от Жан-Клод. Той я заговори на няколко пъти, попита я дали храната ѝ харесва, но предимно говореше на теми, интересни за останалите около масата — театър, кино, литература и политика.

Разговорите ѝ дадоха възможност да научи нещо повече за него. Разбра, че е отразявал войните в Босна, Косово и Афганистан. Знаеше, че е изтъкнат журналист, но нямаше представа, че е близък на президента Митеран, че френският елит говори за него като за новия Андре Мороа и че е написал пиеса, играна в „Комеди Франсез“, един от най-големите театри в Париж.

Единственото, което не успя да научи, бяха годините му. Лорн бе споменал четирийсет и девет, но на нея ѝ изглеждаше над петдесетте, въпреки че не умееше добре да преценява възрастта на хората.

Времето мина неусетно и дойде време да си тръгват. Отново се качиха в колата и минаха първо през хотела, за да оставят брата и сестрата. Спряха пред входа, той излезе и дойде до стъпалата да им пожелае лека нощ. Взе ръката ѝ, поднесе я до устните си и я целуна. Отдръпна се и се загледа в лицето ѝ, сякаш искаше да го запомни до най-малката подробност.

— А bientôt — каза тихо и се обърна към Лорн, стисна ръката му и им пожела лека нощ. След миг вече беше в колата.

Близнаците прекосиха фоайето и докато чакаха асансьор, Лорн каза:

— Разделихме се някак много набързо. Тъкмо си мислех да го поканя на едно питие преди лягане. Знаем, че обича калвадос.

— Сигурно е искал да се прибере.

— Мисля, че си падна по теб, Тес.

— Наистина ли?

Лорн я изгледа красноречиво и се усмихна.

— Хайде стига, сигурен съм, че го забеляза. — Тя не отговори и той продължи: — Ами ти?

— Какво аз?

— Знаеш какво. Хареса ли ти? — Всъщност глупав въпрос, като се има предвид, че едва не падна в краката му.

— Наистина ли изглеждаше така — вдигна към брат си сребристите си очи тя.

— Наистина. Не съм те виждал такава досега. Но и него не съм виждал в подобно състояние.

— Ти си го виждал с други жени, нали?

— Случвало се е.

— И как изглежда тогава?

— Спокоен. Дори безразличен.

— А как изглеждаше, докато разговаряше с мен? Имам предвид, когато ни даде книгите?

— Обсебен. Разтърсен. Силно впечатлен. Всъщност точните думи са — обсебен, поразен от красотата ти и разтърсен.

Теса не схвана шегата му, само въздъхна. Асансьорът дойде и тя прекрати разпита. Щом влязоха в апартамента, веднага се обърна към него и заяви:

— Мисля да ти пожелаая лека нощ, скъпи. Чувствам се уморена. Нали нямаш нищо против?

— Разбира се, че не, Тес.

Целуна я по бузата и я проследи с поглед. „Тя наистина е добре“ — си каза с облекчение.

Теса влезе в стаята си, седна на стола до леглото и се загледа в книгата, която бе стискала в ръцете си цяла вечер. На корицата бе изрисувана разпаднала се на части броня на воин от средните векове. Отгоре беше неговото име, а долу бе изписано заглавието на книгата. Беше само от една дума: „Воини“. Обърна я отзад, взря се в снимката му и зачете кратката биографична справка за него.

Неочаквано телефонът на нощното й шкафче иззвъня и тя веднага вдигна слушалката.

— C'est moi.^[1]

— Знам.

— Кога мога да те видя?

— Утре?

— Отлично. На обяд?

— Да — отвърна тя и почувства, че сърцето ѝ ще изхвъркне от гърдите.

— Надявам се Лорн да не се почувства... как да кажа... изоставен?

— Той има други планове за утре — каза тя.

— Bien. Je vous enverrai une voiture.^[2] До утре.

— Благодаря.

— A demain^[3] — отвърна той и затвори.

Теса се взря в телефонната слушалка, после затвори, остави книгата на леглото и отиде в хола. Лорн си бе налял калвадос в малка чашка и гледаше политическия обзор на Си Ен Ен, но щом чу отварянето на вратата, веднага обърна глава към нея.

— Искаш ли малко от това? — вдигна чашата си към нея.

— Не знам... — Тя се приближи до дивана и погледна объркано брат си. — Жан-Клод ми се обади.

— Предположих, че е той.

— Утре ще обядваме заедно.

Лорн кимна.

— Каза ми, че мисли да те покани на обяд.

Тя седна на дивана и го изгледа изненадано.

— Така ли? Значи е искал разрешение от теб? Дано да не е така. Аз съм на трийсет и две, за бога! Майка на тригодишно дете и в процес на развод.

Той отметна глава и се засмя.

— Спокойно, сестричке. Не е искал разрешение. Когато напускахме ресторанта, сподели, че има намерение да те изведе на обяд. Предполагам, че е искал да знам като твой брат, с когото си дошла в Париж. Освен това двамата сме добри приятели, вече ти казах. — Теса нищо не каза, но изглеждаше разтревожена. Той добави: — Жан-Клод е зрял човек, Теса. Никога не би ми поискал разрешение. Просто се опитва да е любезен. Той е истински джентълмен. Винаги е бил.

— Разбирам — кимна тя, отиде до бара и си наля малко ябълково бренди.

Лорн намали звука на телевизора и вдигна чашата си.

— Наздраве!

— Наздраве — усмихна се тя. — Какво посвещение ти е написал?

— Че се възхищава на актьорския ми талант, нарича ме *cher ami* и ми пожелава успех с новия филм. А на теб?

— Нещо много странно.

— Какво?

— Написал е името ми и след това „Je suis la“.

— Означаваш „Аз съм тук“. Наистина звучи странно. Аз съм тук. Какво означава според теб?

Теса поклати глава.

— Аз съм тук... и те чакам. Ето така си го превеждам аз.

— Мисля, че си права. Но и аз бях прав, като ти казах, че е разтърсен от срещата си с теб.

— И аз го харесвам, Лорн. Много.

— Разбирам те. Той наистина има харизма.

— Значи нямаш нищо против да обядвам с него? Не се тревожиш за мен?

— Не. Не бих се тревожил за теб, когато става дума за мъж като Жан-Клод. Той е... почтен човек, както би се изразила мама. Познавам го като много сериозен, много отговорен мъж. Той е това, което чичо Рони нарича истински мъжага.

— Защо тогава ми каза, че жените бързо попадат в мрежите му?
— припомни му тя.

— Казах ти го, защото Жан-Клод е имал много жени в живота си. Но това не означава, че е свалач. Просто харесва жените и умее да ги очарова. Но няма нищо общо с мъжете, които записват всяко завоевание в бележника си и се хвалят наляво и надясно с дългия си списък.

— Ясно — кимна Теса и се облегна назад. Отпи и каза: — Ще изпрати кола за мен.

— Казах ти, че е истински джентълмен. Тази среща наистина трябва да те ласкае. Преди обяда си с теб Жан-Клод е поканен на среща с френския президент в Елисейския дворец.

Джонатан Ейнзли седеше в малък бар на „Шанз-Елизе“, недалеч от хотел „О’Нийл“.

Той чакаше Марк Лонгдън, пиеше бренди „Наполеон“ и се чудеше къде е той и защо закъснява. Непрекъснато погледаше часовника си и ругаеше наум своя приятел. Държеше на точността и ненавиждаше, когато другите закъсняваха. Напоследък все повече започваше да се пита дали постъпи разумно, като заложи на Марк. Дали можеше да разчита на него? Очакваше толкова много от него. Надяваше се да съсипе Пола и децата ѝ.

Марк беше успял да накара Теса да застане пред него на колене и това беше добре, но освен нея трябваше да се погрижат и за Линет, а после и за Емси. Джонатан искаше да ги види в калта заедно с майка им. Мразеше силно всички от рода Харт. Държеше само на братовчедка си Сара. Тя беше изключение от правилото. Останалите — Пола и трите ѝ дъщери — му напомняха силно на старата вещица Ема Харт. Той я бе мразил цял живот. Дори и сега, след смъртта ѝ, продължаваше да я мрази. Тя го бе излъгала. Бе оставила всичко на Пола, а на него бе подхвърлила жалки огризки. А той завиждаше на Пола още от дете. И ревнуваше.

Вратата се отвори и Марк се втурна в бара. Джонатан веднага се разтревожи от вида му. Двамата се поздравиха, Марк седна и потърси с поглед сервитьора. Махна му с ръка и поръча един „Наполеон“, черно кафе и пакет „Голоаз“.

— Пак си пропушил — отбеляза язвително Джонатан. — Аз пък си мислех, че си станал член на движението „Живот без дим“.

— Наистина реших да ги откажа, но тази вечер имам нужда от няколко цигари. Както би казал самият ти, имам нужда да се погледея малко след тази ужасна седмица.

— Скъпи Марк. Имам с какво да те погледея, само трябва да кажеш вълшебната думичка. И то все с нещица, далеч по-приятни от една обикновена цигара.

Той го погледна изпод вежди и поклати глава.

— Без жени тази вечер, приятелю. Нито пък другото. Много съм уморен. Пътуването беше дълго и изтощително. Представяш ли си: от Търск до Лондон и оттам веднага на самолета за Париж!

— Казах ти да вземеш самолета от Манчестър. Можеше да тръгнеш дори от Йедън. Както и да е. Как върви обзавеждането на дома ми? — попита, въпреки че това изобщо не го интересуваше.

— Може да ти прозвучи нескромно, но наистина става като в приказките. Сигурен съм, че ще го харесаш. Нещо повече, направо ще се влюбиш и няма да искаш да излизаш от него. Никога.

Джонатан се усмихна и наклони глава, сигурен, че ще иска да излиза и дори да не се връща в нея.

Имаше си луксозен апартамент тук, в Париж, и подобна на дворец къща в Хонконг, с гледка към пристанището, да не говорим за вилата му в Прованс — най-новата му придобивка. Винаги щеше да предпочита тези къщи пред провинциалния си имот в Йоркшир. Къщата в Търск беше просто примамка, с нея подлъга Марк, че има нужда от архитект. А всъщност му трябваше човек за мръсната работа... човек, който под негово ръководство щеше да разбие живота на жените от семейство Харт. С комплекса си за малоценност, жаждата за слава и пари и пристрастията си Марк беше лесна мишена. Беше похотлив и обичаше оргиите, нямаше спирка, щом ставаше дума за екстази, дори от време на време смъркаше кокаин, въпреки че се пазеше от хероина.

„Той е изцяло мое творение — каза си Джонатан, загледан в по-младия мъж срещу себе си. — Въртя го на малкия си пръст. Той просто не може без нещата, които му предлагам аз.“ Облегна се назад и на устните му заигра самодоволна усмивка. Марк изпи кафето, пийна от коняка, запали цигара и пое дълбоко дима. Наслади се на усещането, после каза:

— Докато бях в Йоркшир, чух, че другият син на баща ти, Оуен Хюс, е в Лондон. Отседнал е в хотел „Белгрейвия“. Жена му също е там. Дошли са да видят дъщеря си, внучката на Робин. Гидиън завел и тримата на обяд. Изглежда, че семейството се събира. И обвързването ще продължи, като се имат предвид отношенията между Еван и Гидиън. Какво мислиш за това?

Споменаването на Еван ядоса Джонатан. Внучката, за която баща му бе мечтал толкова много. Какво пък, можеше да се опита да се сближи с нея, ухили се похотливо той. Но тя също беше Харт, потомка на омразната му Ема. Да, определено трябваше да се справи и с нея.

И неусетно от устата му се изплъзна:

— Аз също имам дете. Син.

Марк се изненада:

— Имаш син? Исусе Христе! Защо не си го запознал с дядо му? Това сигурно ще охлади чувствата му към Еван Хюс.

— Той живее в чужбина — отвърна Джонатан и не лъжеше. После, осъзнал, че така или иначе ще трябва да даде някакви обяснения, продължи: — Известно време не беше добре. Трябваше да живее в топла страна при специални условия.

Това вече не беше истина. Истината беше, че когато неговата съпруга му го представи преди няколко години, той веднага разбра, че не е от него, а от китайския му партньор Тони Чиу. Издадоха го азиатските му очи и той побърза да изхвърли и майката, и детето от живота си.

— Кой ти каза всичко това за Оуен Хюс?

— Подочух нещо оттук-оттам. Имам си мои източници. Но да оставим това. Колко време мислиш да останеш в Париж?

— Не знам точно. Именно затова те извиках. Трябва да замина за Южна Франция. Тъкмо купих една красива стара ферма там. Ще имам нужда от теб, за да я постегна. Уверявам те, че ще останеш доволен от заплащането. Но затова ще говорим по-късно. Сега искам да разбера как върви разводът ти. Знаеш колко се притеснявам за теб след раздялата ти с онази вещица. Не можем да позволим кариерата на един толкова талантлив архитект като теб да бъде провалена от някаква си Харт, нали? Каква кучка е тази твоя жена!

— Кучка е слабо казано за Теса Феърли. Тя е просто невъзможна. Да знаеш колко ми се иска да отведе Адел някъде далеч от нея! — извика Марк.

— Добре, момчето ми. Защо да не опитаме? За пари не се притеснявай. Ще имаш всичко необходимо да се бориш... ако трябва и до смърт.

Марк го изгледа и твърдо заяви:

— Нямам нищо против да й хвърля един як бой, но не бих посегнал на живота ѝ, Джонатан. Аз не съм убиец. И няма да си окача въжето на шията за една жена.

— Първо ме изслушай, приятелю. Имам някакви идеи.

Марк се наведе към него и докато слушаше, усмивката му ставаше все по-широка.

Около час двамата си шушукаха, кимаха и спориха, после Джонатан плати сметката и те излязоха от бара. Улисани в подробностите по заговора срещу семейство Харт, изобщо не забелязаха невзрачната двойка в ъгъла на бара, която ги наблюдаваше внимателно през цялото време. Мъжът и жената излязоха от заведението след тях и ги проследиха незабелязано до колата на Джонатан. Тяхната беше паркирана точно зад неговата. Те влязоха в нея и потеглиха след двамата мъже, готови за една дълга и безсънна нощ.

Беше петък, малко преди обяд. Лорн беше сам в апартамента си, учеше си репликите. Следващата седмица започваше снимки и искаше да е готов за ролята си. Четеше вече пети път първите две страници от текста си, когато телефонът на бюрото иззвъня и прекъсна заниманията му.

Вдигна с нежелание слушалката, но щом чу гласа на Линет, се оживи.

— Здравей, Лорн, аз съм — извика тя.

— Колко се радвам да чуя чуруликането ти, врабченце! Къде...

— Мисля, че мама е преценила правилно, като ме е кръстила Линет, а не врабче. Иначе аз съм в Пенистоун Роял.

— Как е времето там?

— Разхлади се. Сега е много приятно. Аз съм на терасата и мързелувам. Отдавна не съм се чувствала толкова добре.

— Ти да мързелуваш? Невъзможно! Не вярвам, докато не го видя със собствените си очи — засмя се той, изпълнен с обич към Линет. Тя беше любимата му от доведените му сестри. — Предполагам, че там всичко е наред, нали?

— Да. Нищо обезпокоително. Адел си играе с куклите. Елвира е при нея, а Еван ще дойде по обяд. Тя също си взе половин ден отпуск. Тази седмица беше много напрегната и за нея. Как е Теса? Надявам се да не се притеснява за нас?

— Не, добре е. За съжаление няма да можеш да я чуеш. Отиде на обяд с един приятел.

— Не, не, не исках да говоря с нея. Търсех теб, братко.

— За какво става въпрос? Гласът ти изведнъж се промени.

— Не се безпокой, всичко е горе-долу добре. Просто исках да те уведомя, че Джонатан Ейнзли е напуснал Хонконг и сега е в Париж...

— Откъде знаеш? — прекъсна я той.

— Преди малко ми се обади Джак Фиг. Неговите хора са го проследили. Прекарал е миналата вечер с Марк. Срещнали са се в един бар и са разговаряли дълго. Изглежда, че са доста близки.

— По дяволите!

— Не се тревожи и моля ти се, не казвай на Теса. Не трябва да знае, че двамата са близо до нея. Просто ѝ кажи, че съм се обаждала и че всичко при нас е наред.

— Дано тези две гълъбчета да не замислят нещо — измърмори Лорн. — От тях всичко може да се очаква.

— И аз се тревожа от това — съгласи се Линет. — Но може просто да са уточнявали подробности за къщата на Ейнзли в Търск. Нали Марк му е дизайнер? Джак ме уведоми, че е бил няколко дни в Йоркшир. Опитай се да не показваш тревогата си и както казва татко, отваряй си очите на четири.

— Разбира се. Благодаря, че ме предупреди, сестричке. Мама кога се връща? Теса ми каза, че следващата седмица ще си е вкъщи. Татко щял да закъснее няколко дни.

— Да. Мама, Емили и Уинстън си идват на шести септември, а татко има някаква делова среща на Бахамите или Барбадос, не си спомням, после отново щял да се върне за един ден до Ню Йорк. Мама бърза да се прибере, за да помогне на Теса за развода. Смята, че сега мястото ѝ е тук.

— И аз мисля така. Слушай, червеношийке...

— Хей, стига с твоите птичи истории, батко. Слушам ги още от бебе.

Той се засмя и каза весело:

— Извинявай, но човек трудно се разделя с навиците си. Целувам те, сестричке.

— И аз те целувам, Лорн. И се обаждай.

[1] C'est moi — Аз съм (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Bien. Je vous enverrai une voiture — Добре, ще ви изпратя кола (фр.). — Б.пр. ↑

[3] A demain — До утре (фр.). — Б.пр. ↑

Шофьорът ѝ помогна да се качи в колата и ѝ подаде запечатан плик. Тя се настани удобно на задната седалка и прочете написаното на плика. На него Жан-Клод бе написал с големи букви: „Мадам Теса Феърли“.

Тя се загледа за момент в почерка му. Беше красив мъжки почерк, буквите бяха написани със замах, въпреки че бяха равни и подредени. Отвори го и прочете бележката:

„Скъпа Теса, шофьорът ми ще те откара до дома ми. Ако закъснея малко, икономът Хаким, ще те посрещне и ще те обслужи.“

Ж.К.Д.

Прочете я още веднъж, после я сгъна, сложи я в чантата си и се загледа през прозореца; чудеше се в коя част на Париж живее той. Шофьорът не изглеждаше много разговорлив и тя реши да не го разпитва. Още от сутринта в ума ѝ се въртяха десетки въпроси, но се въздържа да ги зададе на брат си. Искаше сама да открие всичко за този мъж. Мнението на другите, дори и на Лорн, не я интересуваше. При всички случаи брат ѝ не би казал нещо лошо за приятеля си.

Тя изпъна черната ленена туника върху тесните черни панталони и се премести до прозореца. Понеже не знаеше къде ще обядват, избра този непретенциозен тоалет, който беше подходящ за всякаква обстановка — за бистро и за скъп ресторант. Перлените обици и брошката във форма на златно цвете с перлени тичинки освежаваха тоалета ѝ, без да го правят строго официален.

Беше горещ ден и сега беше доволна, че избра горнище без ръкави и сандали. Явно последният ден от август искаше да остави спомен за себе си и слънцето беше направо непоносимо, но тя се чувстваше добре.

Колата се включи в движението и пое към любимата ѝ част от Париж. Не след дълго шофьорът зави по улица „Вавилон“. След още няколко минути колата спря пред една постройка от началото на века с масивен porte cochere, един от онези портали, през които някога са минавали каляски.

Шофьорът ѝ помогна да слезе от колата, посочи ѝ вратичка в голямата порта и ѝ пожела приятен ден. Тя му благодари с усмивка и влезе в покрития с каменна настилка вътрешен двор на сградата, която очевидно някога е била главната постройка от hotel particulier, преди да бъде разделена на отделни апартаменти.

Портиерът излезе веднага, поздрави я любезно и я попита с какво може да ѝ бъде полезен. Тя му обясни, че мосю Делон я очаква, и човекът ѝ посочи две масивни махагонови врати вдясно от асансьора.

Теса благодари, приближи се до вратите и натисна звънеца. Миг по-късно едната от тях се отвори и на вратата застана усмихнат мъж на средна възраст с бяла ливрея на управител. Имаше маслиненочерна кожа и тъмна къдрава коса. Тя заключи, че вероятно е от Северна Африка.

— Madame, bonjour — поздрави той, отвори широко вратата и я покани в апартамента. После обясни на английски: — Аз съм Хаким.

— Bonjour, Хаким — отвърна Теса. Високите ѝ токчета затракаха по мраморния под на коридора.

Той я упъти към една голяма стая, очевидно библиотеката, и заговори:

— Madame... an aperitif? Monsieur sera de retour dans dix minutes.

[1]

— Un verre d'eau, s'il vous plait^[2] — измърмори Теса.

Останала сама, тя застана в средата на стаята и огледа всяко ъгълче от нея, опитвайки се да разбере повече за собственика ѝ.

Стаята не приличаше на никоя друга. Елегантна по един небрежен, мъжки начин, тя беше доказателство за добрия вкус на домакина, особено очевиден при подредените като за изложба антики. Цветовото решение беше основано на играта между по-светъл и по-тъмен нюанс на бежовото. Бледите тонове бяха чудесен фон за меките дървесни цветове на старинните произведения на изкуството. Едната стена бе изцяло остъклена, със завеси в кремаво, мебелите бяха в кремаво и по-наситено бежово, а подът блестеше като стъкло.

До прозореца бе разположено голямо бюро от махагон с висок стол. Тя определи, че е от времето на френската империя. Върху бюрото стояха две позлатени лампи и някакви четвъртити черни поставки, които не можа да определи за какво служат, освен може би за подложка на часовник.

Вляво от нея имаше бяла мраморна камина, над която бе окачено голямо старинно огледало. Пред камината имаше четири елегантни стола с подлакътници в стил Луи XV и две канапета в същия стил. Бяха наредени около стъклена масичка за кафе, която за нейна изненада беше много подходяща за класическите мебели.

Отсрещната страна бе заета от рафтове за книги от тъмно дърво. Пред тях бе разположена прекрасна маса за четене от осемнайсети век, а до нея имаше висока старинна писалищна маса на един крак, стол с висок гръб и красив лампион.

Хаким се появи и ѝ поднесе чаша вода. Тя му благодари взе чашата и отиде до прозореца.

Откри, че от него се излиза на широка тераса, откъдето се виждаше добре поддържана тревна площ и лехи с бели цветя, които достигаха до различни видове дървета и декоративни храсти, прикриващи високата каменна стена. Под дърветата имаше няколко градински стола и тя не можа да не се възхити на това прекрасно местенце в самото сърце на Париж. Какъв лукс — градина в центъра на града!

Хаким изникна пред нея на терасата и започна да подрежда масата за обяд. Тя изведнъж осъзна, че двамата с Жан-Клод ще обядват тук, и това ѝ хареса.

Обърна се отново към стаята и огледа по-внимателно бюрото. Часовникът беше уникат, до него имаше красива бронзова кутия, ръчна изработка, два кристални ножа с бронзови дръжки и недокоснато от мастило преспапие с черна кожена дръжка. И нищо друго. Липсата на претрупаност говореше за усет към елегантното с чисто мъжки привкус.

Тя премести поглед към рафтовете с книги. Колко много философска литература... Декарт, Аристотел, Платон, Софокъл; романи на френските класици: Виктор Юго, Селин, Андре Мороа, Жан-Пол Сартър, Емил Зола и Колет; френска, английска и американска история; някои от любимите ѝ романи на Дикенс,

сестрите Бронте и Джейн Остин. Политиците също не бяха забравени: Шарл дьо Гол, Уинстън Чърчил и много други. Имаше и много биографии на политици — на Чърчил, Джон Мейджър, Дьо Гол, Джон Кенеди, Роналд Рейгън и Франклин Рузвелд, Наполеон, Талейран, Нелсън, граф Малборо и Кромуел, както и на Елизабет Тюдор и Чарлз II. Забеляза също сборник от речите на Чърчил през Втората световна война и томовете на неговата история на англоговорещите хора.

Библиотеката съдържаше свещените книги на всички религии: християнството, юдаизма, будизма и исляма. Всъщност колекцията му от ислямска литература беше наистина впечатляваща и беше наредена вляво от по-новите книги за тероризма. От другата им страна имаше поредица от томове за всички войни, водили се през вековете. На друг рафт бяха подредени най-новите заглавия и тя разпозна цветните подвързии на известни английски автори.

По-нататък имаше книги за изкуството — Реноар, Пикасо, Мане, Моне, Дега, Гоген, Търнър, Констабъл, Гейнсбъро, Бернар Бюфе и Роден. Друг рафт бе посветен на велики композитори: Масне, Бизе, Равел, Бах, Бетовен, Моцарт, Пучини и оперите на Вагнер.

Не можа да не се запита дали Жан-Клод е прочел всички тези томове, но реши, че сигурно е така. Не можа да не отбележи широките му интереси и специалния интерес към живописата и музиката.

Тя отпи от водата, остави чашата на масичката за кафе и обиколи помещението, за да разгледа картините по стените.

Отдясно на огледалото над камината имаше портрет на Наполеон и друг на Наполеон с Джозефина. От другата му страна беше закачена прекрасна картина на жена, облечена в синьо, която ѝ се видя много стара. Заприлича ѝ на работа на Енгър. От двете страни на вратата към коридора висяха два портрета на мъж и жена, облечени в дрехи от седемнайсети век, олицетворение на зимата и есента, както ѝ се стори, типично за стила на Фрагонар.

Тя се върна при камината и като огледа още веднъж всичко, си призна, че стаята издава не само изтънчения вкус на собственика си, но и богатия му духовен живот. Един ерудиран човек, високообразован, културен и интелигентен, философ и наистина изключително интересен.

В този момент чу забързани стъпки по коридора. Секунда по-късно той вече беше на вратата и ѝ се усмихваше. Беше с черен

костюм и бяла риза. Без да откъсва поглед от Теса, той разхлаби вратовръзката си и тръгна към нея. Изведнъж усети, че крайниците ѝ се парализират. Без никаква причина сърцето ѝ се сви от страх. Той спря пред нея и протегна ръката си. Пое нейната и я поднесе към устните си. Докосна я съвсем леко и я пусна.

— Хиляди извинения. Накарах те да чакаш.

— Няма нищо — отвърна тя и се зачуди защо устата ѝ е пресъхнала.

Жан-Клод се отдалечи от нея и каза:

— Ще ме извиниш ли за момент. Искам да сменя този досаден костюм с нещо по-удобно. Връщам се след минутка.

Излезе от стаята и тя веднага приседна на един от столовете, усетила странна слабост.

Жан-Клод пресече бързо фойайето, взе стълбите по две наведнъж и влезе в спалнята. Съблече се бързо, сложи бяла памучна риза, нави ръкавите, влезе в дрешника, грабна бежови памучни панталони и ги обу. Сложи си кафяви чехли и се почувства по-добре. Официалното облекло, задължително за срещата му с президента, го сковаваше и той бе щастлив да се освободи от него. После вдигна телефона и набра номера на мобилния телефон на Лорн.

Лорн отговори почти на мига с едно бодро „Ало“.

— *C'est moi* — каза Жан-Клод. — Вече съм вкъщи. Теса е тук и ще обядваме в градината.

— Умно решение. Не мисля, че е добре да бъде видяна в Париж с друг мъж. Не вярвам да се засечете с двамата англичани, но човек никога не знае.

— Имам въпрос към теб, но забравих да те попитам, когато ми се обади по-рано.

— Питай сега.

— Дали присъствието на съпруга ѝ тук е съвпадение? Или я следи? Трябва ли да се погрижа за охраната ѝ?

— Не мисля, че се налага, но ти благодаря за загрижеността. Сигурен съм, че Марк е в Париж, за да даде отчет на приятелчето си. Вероятно дори е повикан от Ейнзли.

— Vien. Разбрах. И съм облекчен. При мен тя е на сигурно място, Лорн. Ще те държа в течение... ти също, нали?

— Разбира се. Благодаря ти, Жан-Клод. И не забравяй. Не споменавай нищо на Теса. Ако разбере, че Лонгдън е в Париж, ще откачи.

— Няма да пророня и думица. Au revoir, mon ami.

Той вдигна самото на костюма си от стола, извади мобилния телефон и го премести в джоба на панталоните си. После влезе в банята, изми си ръцете и наплиска лицето си със студена вода. Избърса се и си сложи одеколон, после мина няколко пъти с гребена през косата. Обърна се към вратата, но веднага се извъртя отново и се взря в огледалото. Днес изглеждаше малко уморен.

„Дали не съм много стар за нея“ — се запита и образът на Теса се появи пред очите му. Въздъхна дълбоко и отново тръгна към вратата. Отдавна бе разбрал, че годините нямат никакво отношение към сърдечните въпроси.

Когато предишната вечер се запозна с нея, целият му живот сякаш се преобърна. Въпреки че днес трябваше да се съсредоточи върху срещата в Елисейския дворец, непрекъснато мислеше за нея. Как щеше да се справи с внезапната промяна? Той, който винаги успяваше да подреди нещата, както му беше удобно на него, изведнъж се обърка като малко дете.

„Ще се справя — каза си твърдо. — Ще го преодолея и нещата ще си дойдат на мястото.“ Но когато след минута влезе отново в библиотеката, разбра, че няма контрол нито над ситуацията, нито над себе си. Между тях се случваше нещо изключително, нещо силно и дълбоко, на което не можеше да противостои. Трябваше да остави нещата да следват естествения си ход.

[1] Madame... an aperitif? Monsieur sera de retour dans dix minutes — Мадам... аперетив? Господинът ще се върне до десет минути (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Un verre d'eau, s'il vous plait — Чаша вода, моля (фр.). — Б.пр. ↑

Теса стоеше до прозореца и гледаше към градината. Чу стъпките му и веднага се обърна. Той спря до масичката за кафе и вдигна поглед към нея. Очите им се срещнаха. Неговите изучиха нейните в дълбочина и на устните му заигра лека усмивка. Тя отвърна на усмивката му и изведнъж някаква непреодолима сила я накара да тръгне към него.

— Шампанско, нали? — попита той и извади бутилката от пълната с ледени кубчета сребърна кофичка, оставена на бюрото от Хаким само преди няколко минути.

— Това е розе от Салмон. Любимото ми шампанско — обясни той. — Много е леко... надявам се да го харесаш.

— Обичам розово шампанско — отвърна тя. Това беше любимото ѝ питие, въпреки че не беше голям познавач.

Докато Жан-Клод отваряше бутилката, тя продължи да го гледа втренчено, неспособна да откъсне очи от него. Наложил ѝ се да преглътне няколко пъти, внезапно осъзнала, че устата ѝ отново е пресъхнала. Но имаше ли жена, чиято уста не би пресъхнала при вида на мъж като него? Толкова известна личност, истинска знаменитост, любимец на френския елит и както се разбра, фаворит и на президента.

Обзеха я смесени чувства. От една страна, беше силно смутена, дори нервна, от близостта си до него. От друга страна, чувстваше непреодолимо желание да го докосне и да бъде докосната от него. Искеше да усети ръцете му върху кожата си. Тя бързо се отдалечи в другия край на масата, преди да е заприличала на пълна глупачка.

Но след секунди той отново беше до нея и ѝ подаваше чашата с шампанско. Пръстите му докоснаха случайно нейните и през тялото ѝ сякаш премина електрически ток. Побърза да седне на първия попаднал ѝ пред очите стол, без да може да каже дума. Но не пропусна да отбележи усмивката му, докато той пълнеше чашата си.

Вдигна я над масата и произнесе:

— Sante.

— Sante — отвърна тя и отпи жадно.

Настъпи кратка тишина, после той попита:

— Как се чувстваш, Теса?

Хипнотичният му поглед я остави без дъх. Въпросът му я стресна, но тя намери сили да си признае:

— Изплашена.

— От мен? — смая се той.

Окуражена от собствената си смелост, тя отвърна:

— Ами да. От твоята начетеност. От славата и постиженията ти.

Не се срещам всеки ден с такива хора.

— Но аз съм просто... мъж, Теса. Като всички останали.

— Не, не си. Ти си много известен мъж.

— Славата не означава нищо за мен.

Той седна и отново я изгледа замислено, преди да продължи:

— Виждам, че си нервна. Сигурно си притеснена. Убеден съм, защото и аз се чувствам така.

— Ох! — неволно въздъхна тя и го погледна изненадано.

— Мисля, че е естествено да се чувстваме по този начин. Още не знаем как да се държим един с друг.

— Може би...

Жан-Клод се наведе към нея и заговори тихо, почти шепнешком:

— Вчера... нещо се случи между нас. Видях те да влизаш във фойето на Мари-Елен. Ти ме погледна и... между нас протече ток. Някаква връзка, като при влюбена двойка. И двамата го разбрахме. И ако бяхме сами, щях да направя нещо повече.

— Какво точно? — попита тя. Очите ѝ не го изпуснаха нито за миг.

— Щях да кажа... Ела с мен у дома.

— Трябваше да го кажеш — прошепна тя. — Щях да дойда.

— *C'est dommage!*^[1] — вдигна ръце по галски маниер той и ѝ се усмихна.

— Защо не ме помоли? — настоя тя.

Жан-Клод не отговори.

— Заради приятелите си?

— Не, не, разбира се — отвърна той. — Не робувам на чуждото мнение. Не те помолих заради Лорн.

— Но той не би се противопоставил — възкликна тя. — Той те обожаваше.

— Употреби странна дума, за да опишеш отношението му към мен — погледна я някак особено той.

— Приел те е за свой идол — поклати глава тя. — Убеден е, че никой на този свят не може да ти съперничи. Според него ти не си способен да причиниш зло на някого.

— Поласкан съм. Аз също ценя много приятелството му. Никога не бих направил нещо, което би го засегнало.

— Той твърди, че си истински джентълмен — добави Теса и отпи няколко глътки от шампанското. Изведнъж усети леко замайване.

— Точно в момента не съм сигурен.

Тя го изгледа, но нищо не каза.

Настъпи тишина, но в нея нямаше напрежение. Откровеността му бе прогонила смущението между тях. Теса си помисли, че никога отношенията ѝ с Марк не са били така откровени. Споменът за него я накара да потръпне. Не биваше да мисли за Марк в този апартамент, с този мъж. Истински мъж, не просто поредния неудачник. Великан сред мъжете...

Жан-Клод Делон.

Жан-Клод се поздрави, че успя да скъси бързо разстоянието между тях и двамата можеха спокойно да разговарят за чувствата си. Той мразеше дългата, изпълнена с намеци игра на думи между мъжа и жената. Намираще я за смешна и детинска. Държеше на честността в отношенията.

Стана, взе бутилката с шампанското и напълни отново двете празни чаши.

Върна се на креслото и попита:

— Още ли се страхуваш?

— Може би малко — отвърна бързо тя.

— Надявам се не от мен?

— Не... по-точно от това... което би могло да се случи между нас.

— Разбирам те много добре. Една нова любов винаги крие рискове.

Тя замълча и се замисли.

Той видя това и каза с лека усмивка:

— Давам цяло състояние, за да разбере какво си мислиш в момента.

— На колко години си?

Думите ѝ натезаха във въздуха като олово.

Жан-Клод я изгледа втренчено. Явно не бе очаквал подобен въпрос.

Теса прехапа езика си.

— Съжалявам... Постъпих толкова... невъзпитано. — Страните ѝ пламнаха. — Не ми отговаряй, моля те...

— Доста по-стар съм от теб — отвърна ѝ той и въпреки усмивката в погледа му имаше съжаление.

— Не, не си!

Той не обърна внимание на думите ѝ и продължи:

— Снощи, след като се прибрах, се замислих за случилото се. Запитах се защо появата на една жена ме изкара извън релси. Трябваше да намеря разумно обяснение.

Но той бе открил отговора: пред него стоеше онази единствена жена, която би могла да реши загадката на живота му...

— Сега ти се отнесе нанякъде — прекъсна мислите му тя.

— Да. Мислех за теб. Какви са плановете ти?

— За уикенда или за бъдещето ми?

— И за двете.

— За уикенда нямам никакви планове.

— Искаш ли да го прекараме заедно?

— Да.

— Ами Лорн? Не мога да те откъсна така нахално от него. Вие дойдохте заедно в Париж. Струва ми се доста нелюбезно да го зарежем така.

— Брат ми се отнася сериозно към работата си, Жан-Клод. Но ти знаеш това. Ще е доволен, че ще може да учи ролята си на спокойствие.

— Mais oui. Знам, разбира се. И все пак трябва да помислим и за него.

— Можем да го попитаме. Защо не?

— Сега ми се виждаш по-спокойна. Теса.

— Наистина се чувствам по-добре.

— А какво ще кажеш за бъдещето?

— Трябва да приключа с развода. Надявам се нещата да се ускорят, когато мама се прибере от Ню Йорк. Тя умее да се справя с

проблемите, особено я бива с адвокатите. Лорн запознавал ли те е с нея?

— Да. Тя наистина е изключителна жена.

„Но няма да ме одобри“ — си каза наум, обаче реши, че е по-разумно да премълчи опасенията си.

Хахим се появи на вратата и каза тържествено:

— Monsieur, s'il vous plait.

— Merci, Хахим — отвърна Жан-Клод и стана. — Ела, Теса. Обядът е сервиран. Ще слезем в градината през трапезарията.

Трапезарията беше точно до библиотеката. Жан-Клод успя да я преведе през нея, без да я докосне, и тя разбра, че той чувства същото, което чувстваше и тя — че всеки физически контакт между тях можеше да предизвика експлозия.

Щом излязоха от хладния апартамент, топлината ги удари и Жан-Клод се спря.

— Мисля, че това беше грешка. Навън е много горещо.

— Знам, но погледни, слънцето скоро ще се скрие — посочи Теса към далечния край на градината. — Мисля, че ще е приятно да останем навън.

— Добре тогава — кимна той и я поведе към масата. Задържа стола ѝ, докато седнаше, и премести чадъра така, че да останат под сянката му. После се настани срещу нея и напълни чашите им с минерална вода. Отпи и попита.

— Ще довършим ли шампанското с обяда или предпочиташ бяло вино?

— Ще остана на шампанско, ако е възможно — отвърна тя.

— Извини ме за момент.

Той стана и влезе вътре да донесе оставената в библиотеката бутилка.

Тя го проследи с поглед и си призна, че той изглежда много добре. Висок, мускулест и добре сложен, с широки рамене. Със спортните дрехи изглеждаше много по-млад, отколкото с костюма. Сигурно няма петдесет, точно както и бе казал Лорн. Но Жан-Клод бе споменал, че е много стар за нея. Какво точно имаше предвид? И можеше ли някой да прецени възрастта на друг така бързо? Някои хора изглеждаха младолики, други се състаряваха преждевременно. Тя беше на трийсет и две, но смяташе, че е много по-зряла от жените на

нейната възраст. Жан-Клод беше истинска загадка за нея. Никога не бе срещала мъж като него.

Той се появи почти веднага със сребърната кофичка с бутилката. Зад него се показа и Хаким. Носеше поднос с две чисти чаши.

— Voila! — Жан-Клод остави кофичката на стъпалата до тях.

Хаким сложи чашите на масата и се скри във вътрешността на къщата. След няколко минути се появи с малка помощна масичка на колелца, постави шампанското и водата върху нея, кимна любезно и отново изчезна.

Докато ѝ наливаше шампанското, Жан-Клод я осведоми за менюто:

— Лурдес, готвачът ми, е приготвил съвсем лек обяд. Прекалено горещо е за тежки ястия.

— Наистина — съгласи се тя и се запита дали изобщо ще може да хапне нещо.

Нервите ѝ отново се изопнаха. Откровеният разговор ѝ бе помогнал да се отпусне, но сега отново усети неудобство. А обикновено беше толкова спокойна и самоуверена. Чувстваше се като ученичка пред изтъкнат професор. Беше странно, че се намира в тази прекрасна градина в центъра на Париж и разговаря с него не за учебния материал, а за...

Сякаш прочел мислите ѝ, Жан-Клод каза неочаквано:

— Трудно е... да опознаеш дадена личност. Да го почувстваш близо до себе си. Разбирам го много добре, аз също се чувствам неловко, но всичко ще си дойде на мястото, повярвай ми.

— Как разбра? — попита го изненадано тя. — Сякаш четеш мислите ми.

— Не притежавам магическа сила, уверявам те — поклати глава той.

„Не, определено притежаваш — помисли си тя, — щом успяваш да ме докараш до такова състояние. Никога не съм се чувствала така.“ Тя вдигна чашата си и отпи жадно от розовото шампанско. Не искаше да говорят повече за чувствата си, затова побърза да смени темата:

— Библиотеката ти е една от най-красивите и елегантни стаи, които съм виждала. Но ти не работиш там, нали?

— Не, но често сядам там, за да мисля.

— Къде работиш? Наел си някъде кабинет?

— Не. Работя тук, в апартамента. Горе имам малък кабинет. Ако искаш, по-късно ще ти го покажа. Той е нещо специално.

— С удоволствие. Там ли написа „Воини“?

— Да. — Той отпи и продължи: — Дадох ти книгата си, защото беше на представянето. Не е необходимо да я четеш, ако темата не те интересува.

— Но аз вече я започнах — отвърна тя. — Снощи не можах да заспя и се зачетох. — Изведнъж се засрами от признанието си, изчерви се и спря. Но веднага заговори отново, много бързо, сякаш се страхуваше, че някой ще я прекъсне: — Както и да е, разтворих книгата ти и се оказа, че не мога да се откъсна от нея. Ти знаеш много за войните, за политиците и за тероризма, нали?

Той кимна, но мислите му бяха другаде.

— Защо не можа да спиш?

Тя преглътна няколко пъти, поколеба се и неочаквано заяви:

— Мислих за теб.

Той пое дълбоко въздух.

— Знам. Аз също не можах да заспя.

Взря се в очите ѝ, докато тя не отмести своя поглед.

— Радвам се, че говориш френски. За мен това е важно.

Тя искаше да разбере защо, но не го попита. Вместо това каза:

— А ти говориш перфектно английски. Къде си го учил.

— Взимах уроци от малък. Положих много усилия. Бях на дванайсет или тринайсет, когато реших, че ще стана писател, и мечтаех да пътувам много, най-вече из Америка и Англия. Затова исках да овладея езика.

— Наистина си го овладял — потвърди тя и се зачуди какво ѝ става. Защо непрекъснато насочваше разговора към подобни банални теми?

Появата на Хаким със студената супа прекъсна временно разговора. Той поднесе супата и тя я опита, но едва успя да я преглътне, въпреки че наистина беше много вкусна.

Хаким се оттегли и те възобновиха разговора си.

— Като журналист и писател си бил в много горещи точки по света, познаваш войната, така да се каже, отблизо. Не беше ли опасно?

— Животът е опасен, Теса.

Тя не отговори.

— Мисля, че знаеш това.

— Лорн ти е казал всичко, нали? — присви очи тя.

— Не всичко. Видяхме се преди няколко седмици, когато се връщаше от Истанбул. Полетът му беше през Париж и имахме възможност да обядваме заедно. Сподели за отвличането на дъщеря ти. Но това беше всичко. Просто се тревожеше за теб.

— Знам — въздъхна тя. — Но да се окажеш в центъра на бойните действия не е ли това, за което казваме „Търсиш си белята“?

— Не бих казал. Опитвам се да не рискувам. Поне не и на бойното поле.

Последва дълго мълчание. Очите му не се откъсваха от лицето ѝ. Топлата му усмивка стопи съпротивата ѝ.

Магнетизмът на погледа му я разтърси и за да възстанови вътрешното си равновесие, тя хвана чашата. За нейна изненада ръката ѝ трепереше силно. Пое дълбоко въздух и върна чашата на масата. Няколко капки паднаха върху покривката.

Тя разбра, че той е забелязал.

Хаким дойде, почисти масата и поднесе омлетите. После безшумно излезе. Теса се насили да хапне малко. Вдигна поглед и осъзна, че той също не се храни. Усетил погледа ѝ, побърза да обясни:

— Не съм гладен.

— Нито пък аз.

— Мисля, че е време да се справим с тази ситуация.

— Какво?

— С физическите аспекти... Ела, Теса! Ела с мен.

Жан-Клод стана от масата и тя покорно тръгна след него.

Във фойето той се обърна към нея и обясни набързо:

— Казах ти, че ще ти покажа кабинета си. Той е на втория етаж.
— Посочи стълбището и я поведе нагоре.

Жан-Клод отвори вратата и ѝ направи път да мине пред него. Но когато протегна ръце да я вземе в прегръдките си, телефонът иззвъня.

— Merde — измърмори, затвори вратата с крак и бързо отиде към бюрото си.

Вдигна слушалката и чу гласа на сестра си Мари-Лаура. Докато говореше, не изпускаше Теса от поглед. Тя застана пред една от

стените и се загледа в подредените върху нея фотографии. На повечето от тях беше Жан-Клод в компанията на други писатели, политици, актьори, философи, художници и приятели — цвета на Париж. Дори на света. За да съкрати разговора, той каза на сестра си, че в момента има важна среща. Но се наложи да остане още няколко секунди на телефона и те му се сториха като цяла вечност. Най-накрая затвори и Теса веднага се обърна към него. Той видя копнежа в очите ѝ, усети жаждата ѝ за него и разбра, че го желае толкова силно, колкото и той нея.

Разтвори ръцете си и тя се спусна, почти падна в прегръдките му. Леко изстена. Притисна се в него и зарови лице на гърдите му. Разтрепери се толкова силно, че Жан-Клод се изплаши и се опита да я успокои. Погали косата ѝ, залюля я в прегръдките си и прошепна нежно:

— Всичко е наред, *cherie*. Успокой се, скъпа.

Най-после тя намери сили да вдигне глава и да го погледне в очите. Той срещна погледа ѝ и се изгуби в сребърната му безбрежност. Беше толкова близо до нея, че дъхът му спря, зашеметен от изключителната ѝ красота. Тя разтвори съвсем леко устни и ги облиза с върха на езика си.

Това разгоря страстта му. Неспособен да сдържа повече страстта си, той се наведе и впи устни в нейните. Езикът му проникна в устата ѝ, срещна нейния и двамата сякаш потънаха един в друг. Притиснаха се един до друг, забравили за всичко друго, освен за себе си и желанието, което ги изгаряше отвътре.

След миг вече бяха на дивана. Той продължи да я изучава с устни, целуваше я така пламенно, както му се искаше още в първия миг, когато я зърна. Сега тя беше там, където жадуваше да бъде — в прегръдките му — готова да стане част от него, както бе готов и той. Да я притежава и да бъде притежаван от нея — ето за какво жадуваше цялото му същество.

Жан-Клод бързо разкопча ризата си, стана и заключи вратата. Когато се върна, тя вече се бе съблякла. Всяка част от красивото ѝ, сякаш изваяно от ръката на скулптор тяло крещеше за неговото. „Колко е красива!“ — възхити се той.

След секунда той също беше гол, а дрехите му разпилени по пода. Треперещ от възбуда, легна до нея и я взе в прегръдките си.

Притисна я до себе си и се заслуша в ударите на сърцето ѝ. То биеше в унисон с неговото.

Повдигна се на лакът и се загледа в прекрасните ѝ очи. Тя отвърна на настойчивия му поглед и изгаряща от желание, погали лицето му.

— Жан-Клод — произнесе тихо името му.

— Да, скъпа?

— Искам те... много...

— Не повече от мен.

Целуна я по челото, после по очите, по малките, но добре оформени гърди, и продължи надолу. Бавно прокара ръката си по корема ѝ, после по вътрешната страна на бедрата. Пръстите му се разходиха из всяка извивка на тялото ѝ, докато тя не започна да стене. Теса отговори на горещите му пръсти и на свой ред го погали.

Когато ръцете и устните му се съсредоточиха върху нежната коприна между краката ѝ, тя не можа да се сдържи и извика. Нежно и умело Жан-Клод я доведе до екстаз. Насладата я заля като буйна река и продължи да разтърсва тялото ѝ вълна след вълна. Той легна между краката ѝ и докато проникваше в нея, устните му нежно мълвяха:

— Cherie! О, Теса! О, моя любов!

— Жан-Клод! Жан-Клод! — като в сън повтаряше тя. Ръцете ѝ обгърнаха раменете му и оставиха червени следи по тях.

Телата им заплуваха нагоре-надолу в пълна хармония. Стори му се, че ритъмът е толкова съвършен, сякаш са едно цяло. Страстта им нарасна и те започнаха да се движат по-бързо и по-бързо, задъхваха се, стенеха и извикаха, когато достигнаха едновременно до върха. Той полетя нагоре към някакво изпълнено със светлина място, където нямаше никой друг, освен тях двамата и разбра, че никога няма да я остави да си отиде.

Те останаха да лежат още дълго в сладката нега на удоволствието. Страстта бе заситена, напрежението си бе отишло, останали бяха единствено радостта и удовлетворението. Жан-Клод притисна устни до косата ѝ и попита:

— Добре ли си?

— Отлично. Но съм жадна.

Той я целуна по нослето, стана и прекоси стаята.

Теса го проследи с широко отворени очи, наслаждавайки се на всяко негово движение. Снощи Лорн го бе нарекъл човек на действието. Сега тя имаше възможност да го види в действие.

Жан-Клод изчезна от стаята за минута и се върна с бутилка минерална вода и две чаши.

— Имаш ли тук кухня? — попита го тя.

— Не, само баня — засмя се той. — Но оттатък има малка маса за приготвяне на кафе и хладилник. Бях сложил бутилката предварително да се изстудява.

Теса стъпи на пода. Тя взе чашата от него и я изпи на един дъх.

— Благодаря. Бях много жадна. Изглежда, причината е в шампанското.

Той седна до нея и я изгледа шеговито.

— Сега предполагам, че ще ме обвиниш, че съм те напил и съм се възползвал. Съблазнил съм невинното момиче.

— Не, няма. Ти го направи още снощи във фойето на Мари-Елен, пред очите на половин Париж.

Той се засмя с глас.

— Имаш ли халат или риза? Трябва да облека нещо. А, ето. Мога да наметна това — възкликна тя и вдигна от пода бялата му риза.

— Ще ти намеря нещо друго. Тази вече не е чиста. Потил съм се в нея.

— Точно затова искам да я облека — промълви тя и зарови лице в ризата. — Мирише на твоя одеколон. — Стана, облече ризата, закопча няколко копчета и добави. — И на теб.

Той се засмя щастливо, влезе в банята и след миг излезе, облечен в син копринен халат.

— Гладна ли си?

— Малко. Но не ми се вярва омлетите да са още топли.

Това го разсмя отново и той я прегърна.

— Ще измисля някакви сандвичи. Но първо искам да поговорим.

— За какво — изплъзна се от прегръдките му тя, сепната от сериозния му тон. Погледна го право в очите, поколеба се за миг, но все пак попита: — Има ли нещо, което трябва да знам?

— Седни — каза някак официално той и ѝ посочи дивана.

Тя се подчини.

Притегли един стол и седна срещу нея. Помълча, загледан в очите ѝ.

Това ѝ даде възможност да изучи още веднъж отблизо неговото силно и красиво лице. Не беше чудно, че жените се влюбваха в него. Не беше ли постъпила и тя като тях. И то веднага. Но как да устои човек? Жан-Клод беше мъжествен, силен със стегнато и мускулесто тяло. Нежният поглед на кехлибарените му очи достигаше чак до сърцето ѝ. Но понякога я пронизваше така, че я оставаше без дъх. Да, силата му беше в погледа. Той издаваше сила, но и вътрешна доброта. Но сега, докато го оглеждаше, забеляза в тях някаква тревога и отново попита неспокойно:

— Нещо не е наред ли?

— Не — отвърна рязко той. Отпи и върна чашата на масичката.
— Аз съм на петдесет и три години. Вече съм улегнал мъж. За мен това — посочи към дивана — не е спорт. Отдавна вече не играя тази игра.

— Знам това, Жан-Клод.

— Видял съм много, направил съм много и съм преживял какво ли не. Болката, сърдечните терзания... са ми стари познайници. Изпадал съм в моменти на отчаяние, поел съм много тъга в себе си и наистина съм минал през ужасни неща. В Париж започна да се говори, че съм уморен, дори отегчен от всичко, и предполагам, че до известна степен хората имат право. — Той посегна отново към чашата. — На тези години вече не мога да си позволя да си прахосвам времето. Искам да пиша за още много неща, да науча много неща и да постигна още. Разбираш ли за какво ти говоря, Теса?

— Мисля, че те разбирам.

— Снощи, когато се прибрах у дома, не бях на себе си. Като ударен от гръм. Да, това е точното сравнение. Ти просто ме завладя изведнъж. И си мисля, че и ти беше завладяна от мен. Прав ли съм?

— Напълно. Аз се чувствах по същия начин. Не го ли доказахме един на друг преди малко? Но... — започна тя, но изведнъж млъкна.

— Какво, но?

— Малко съм изплашена.

— Аз пък направо съм ужасен — усмихна ѝ се той.

— Всъщност преди малко искаше да ми кажеш, че не искаш да ти губя времето, нали? — погледна го в очите тя.

— Точно така. И без това пропилях много време през изминалите години и много често заради жени, които се оказваха различни от това, което съм си представял за тях.

— И какво си мислиш за мен? Каква си представяш, че съм?

— Ти си жената, която съм търсил през целия си живот.

— Вчера ти ми написа в книгата си: „Je suis la“. Тук съм. Какво имаше предвид?

— Ти как го изтълкува?

— Че си тук заради мен. Че ме чакаш.

— Много прозорливо.

— Лорн каза, че никога не ме е виждал да се държа по този начин. Било очевидно за всички, че съм щяла да припадна в краката ти, и наистина беше така. Поне така го чувствах.

Той кимна.

Тя продължи:

— Но ми заяви, че и теб не е виждал в подобно състояние.

— Прав е. Никога не съм се държал така. — Неочаквано се засмя. — Изгарях от желание да те грабна, да те донеса тук и да те заключа в прегръдките си. Да не те пускам никога. Беше толкова силно, че направо ме разтърси.

— Каза, че не искам да ти губя времето. Какво очакваш?

— Да си стиснем честно ръцете, както биха казали моите американски приятели. Искам още сега да ми кажеш открито — готова ли си да бъдеш моя. Но държа на едно. Винаги и при всички обстоятелства да бъдеш честна с мен. Да ми казваш истината.

— Никога не бих те излъгала — извика тя. После продължи поспокойно: — Колкото до връзката ни, разбира се, че я искам. Не я ли започнахме вече?

— Би могло да бъде... просто за една нощ.

— По-скоро един следобед — поправи го тя със смях. Той я последва и поклати глава в знак на съгласие.

— Ние живеем в различни страни, Жан-Клод. Аз имам тригодишно дете, кариера, отговорности...

— Знам, Теса. Но все пак нека опитаме. Искаш ли?

Тя не отговори веднага, но той настоя.

— Готова ли си?

— Да — кимна най-накрая.

[1] C'est dommage! — Жалко! (фр.). — Б.пр. ↑

Теса отметна кичур от лицето си и се загледа във вратата. Жан-Клод бе слязъл до кухнята да приготви сандвичи и тя се зачуди защо изведнъж настроението ѝ се промени. Но ѝ бяха нужни само няколко секунди, за да разбере — Жан-Клод вече ѝ липсваше. Отсъствието му сякаш ѝ бе отнело жизненоважна част от собствената ѝ личност, а го нямаше само от няколко минути.

Това откритие я изуми. Припомни си как не можа да мигне миналата нощ, как мислите за него завладяха цялото ѝ съзнание, как накрая не издържа, стана, запали лампата и се зачете в книгата му. Така се почувства по-близо до него, но не беше само това. Книгата ѝ помогна да види по-ясно какъв човек е той. Словото му я очарова. Той беше забележителен разказвач и забравила за времето, тя се увлече в книгата.

Беше благодарна на майка си, че настояваше тя да учи френски. Без езика не би могла да прочете книгата му, а това ѝ се струваше от огромно значение за тяхната връзка.

„Той е велик като живота“ — помисли си тя. Изведнъж осъзна, че физическото и духовното му присъствие е толкова силно, че сега, когато бе излязъл, стаята изглеждаше някак пуста. Сигурно затова ѝ липсваше толкова много.

Теса никога не бе правила любов така, както с него. Преди да се омъжи, бе имала само една интимна връзка и тя беше истински провал. Колкото до Марк, той винаги бързаше, никога не се съобразяваше с нея, никога не я изчакваше да стигне до края. С времето започна да става груб. Причиняваше ѝ болка, нараняваше я, накрая я изнасили жестоко и тя избяга от него. Отказа повече да търпи това унижение.

„Не мисли за Марк — заповяда си тя и моментално затръшна вратата на спомените. — Мисли за Жан-Клод!“ Легна отново на дивана, затвори очи и се съсредоточи върху последния час от живота си. Един благословен час...

Тя разбираше, че намеренията му към нея са сериозни. Той се бе постарал да ѝ го покаже. Постави открито условията си. Искаше

продължителна и стабилна връзка. Тя искаше същото. Означаваше ли това един нов брак? Теса поклати несигурно глава. Как щяха да го осъществят? Неговият дом беше в Париж, тук той беше неоспорим авторитет. Тичаше из целия свят, за да отразява хода на войните в различни части на земното кълбо, да взема интервюта от политици и държавни глави... излагаше се на опасност. Можеше ли тя да живее така?

Нейният живот беше в Лондон. И с Адел. Дъщеря ѝ беше неизменна част от нея. Но не вярваше това да е проблем. Жан-Клод щеше да се влюби в нея още щом я види. Всички се влюбоваха в нея. Но как да зарече кариерата си? Задълженията си към „Хартс“? Как да работи в Лондон и да живее в Париж? Защото тя трябваше да е тук, ако тяхната любов продължи естествения си ход, въпреки че не беше напълно сигурна в това.

Когато Марк отвлече Адел, тя страда много и осъзна, че дъщеря ѝ е най-важната част от живота ѝ. И все още мислеше така. Кариерата ѝ мина на втори план. Не се ли готвеше да я измести на трети заради Жан-Клод? Тази мисъл едновременно я разтърси и я изплаши.

Тя се бе влюбила в него.

Неочаквано.

Снощи.

Бе погледнала в красивите му очи, които преливаха от нежност към нея, но в същия момент издаваха един твърд като гранит характер, и си бе изгубила ума по него. Като Индия по Дъсти Роудс. Никой не ѝ бе казал за тяхната връзка, но в момент на просветление тя сама се бе досетила за това.

Жан-Клод ѝ бе казал, че бил завладян изцяло от нея. Тя си бе загубила ума. И това състояние се задълбочаваше. Беше повече от ясно, че никога не бе изпитвала подобно чувство.

Любопитна да научи още нещо за Жан-Клод, тя стана и се разходи из малкия кабинет. Разгледа подробно снимките на срещуположната стена. Над тях имаше дълъг рафт с книги и всички носеха неговото име (като автор). Теса преброи двамадесет и пет. Забеляза, че някои от тях са преведени на английски и други езици и това я зарадва. Засмя се на самата себе си. Защо изведнъж почувства гордост? Беше го срещнала едва снощи. Просто ѝ се струваше

невъзможно — едва вчера, за една нощ и половин ден животът ѝ коренно се бе изменил.

Всичко стана толкова неочаквано, че чак я хвана страх. Как щеше да се справи с вихъра в сърцето си? За момент се почувства съвсем обърквана, но после пое дълбоко въздух и си наложи спокойствие. Единственото, което можеше да направи, бе да приеме промяната. И любовта. Постепенно нещата щяха да се подредят от само себе си.

Отново насочи вниманието си към обстановката в кабинета. Сега разбра защо Жан-Клод го бе нарекъл специален. Всички стени на стаята бяха обкръжени с колони. Те поддържаха една вита стълба, която минаваше покрай библиотечните шкафове и човек можеше спокойно да се протегне от площадката и да стигне дори и до най-горния рафт.

Помещението беше голямо, въпреки че той го бе нарекъл малък кабинет. Високите тавани и огромният прозорец създаваха усещането за простор и свобода. Цветовете бяха топли, керемиденочервено и бордо. Стените бяха в керемиденочервено, кадифената тапицерия на дивана беше в същия цвят, а килимът беше в керемидено и зелено. Бюрото му веднага грабна погледа ѝ. Плотът беше от стъкло с полирани до блясък крака от месинг. На него имаше две лампи от никелова стомана с безупречна огледална повърхност, покрити със зелени лампиони.

Бюрото му беше безупречно чисто. На него имаше само мастилница, преспапие и няколко метални контейнера за документи. Веднага разбра, че е подреден мъж с подреден ум. И това ѝ хареса. Тя също не понасяше хаоса.

Близо до бюрото имаше работна маса с пишеща машина, компютър, принтер и две нощни лампи, подобни на тези на бюрото. Явно работеше тук и като се имаше предвид колко много книги и статии беше написал, беше ясно, че работи бързо.

Тя погледна часовника си. С изненада установи, че е станало три часът.

Вратата се отвори и Жан-Клод се появи.

— Извинявай, че се наложи да те оставя сама толкова време — измърмори той и се наведе да вземе подноса от пода. Остави го на бюрото и я повика:

— Ела тук, Теса. Седни на този стол. Така ще ни е по-приятно да се храним.

„Брей, какъв началник“ — й мина през ума, но се усмихна и изпълни заповедта без възражение. Той я притисна към себе си.

— Cherie — промълви и погали косата й, придърпа още един стол и седна до нея.

Подносът беше нареден красиво, най-вероятно от Хаким, беше покрит с бяла като сняг салфетка от органза, имаше и две бели салфетки, а чиниите бяха от китайски порцелан. Теса взе чиния и салфетката, но не хапна нищо, докато Жан-Клод не настоя. Наля й чай и двамата се заеха мълчаливо със сандвичите.

Жан-Клод изпи чая и каза с усмивка:

— Бях толкова зает с теб, че не разбрах колко съм гладен.

— Аз също умирах от глад — отвърна тя. Наклони глава и се загледа в него.

— Какво има?

— Току-що се сетих нещо. Как мислиш, дали брат ми ще благослови нашата връзка?

За миг Жан-Клод като че ли се сепна. Очите му се присвиха. После се засмя.

— Mon Dieu! Какви мисли ти минават само! Но ако го направи, ще съм му благодарен цял живот. — После я изгледа и поклати глава. — Какво те накара да го кажеш?

— Ами, наскоро си говорихме с него и аз заявих, че вероятно никога няма да се омъжа повторно след този опустошителен...

— Развод. И какво ти отговори той? — прекъсна я Жан-Клод.

— Каза ми, че нямало да ми позволи да остана сама, че искал да ме види щастлива, с любовници...

— С любовник, та cherie — реагира веднага той и сложи ръка върху нейната. — Само един.

— Да. Само ти.

Лицето му светна.

— Ти се сети за брат си. Аз също си помислих за него, докато приготвих сандвичите. Хрумна ми, че ще е чудесно утре да го вземем с нас в провинцията.

— Ще ходим в провинцията? — изненада се тя.

— Забрави ли, че се съгласи да прекараш уикенда с мен.

— Разбира се.

— Имам вила близо до Париж. Малка е, но е удобна. Знам, че ще ти хареса. Ще дойдеш, нали, любов моя?

Бих отишла навсякъде с теб, си помисли Теса и отговори:

— С удоволствие. Но си мисля, че трябва да говорим с Лорн още сега. Не знам какви са му плановете.

— Предполагам, че има намерение да учи думите си цяла събота и неделя — отбеляза Жан-Клод вдигна телефона от бюрото и бързо набра номера в хотела. След минута вече говореше с Лорн:

— C'est moi, mon ami. Comment vas-tu.^[1]

— Здравей, Жан-Клод — зарадва се Лорн. — Аз съм много добре, а ти? Всичко наред ли е между вас с Теса?

— Bien sur. Имаш ли някакви планове за утре.

— Не. Ще си уча репликите. Защо питаш?

— Мисля си, че ще е добре да изведа малко Теса от Париж за уикенда. За мен ще е огромно удоволствие, ако дойдеш с нас. Помниш ли малката вила до Париж. Бил си там, нали?

— Малката вила ли? — избухна в смях Лорн. — Значи не си й казал, че става дума за замък?

— Ох, приятелю, винаги преувеличаваш. Не може да се нарече замък. Ще дойдеш с нас, нали?

— Благодаря за поканата, Жан-Клод. Мисля, че идеята да избягаме от града, докато онези двамата душат наоколо, е прекрасна.

— Точно това беше целта ми — заяви той. — Е, какво реши? Ще дойдеш ли с нас?

— Ако тя ме иска?

— Сега ще ти я дам да поговориш с нея. — Жан-Клод подаде слушалката на Теса.

— Здравей, Лорн — заговори тя. — Ще дойдеш с нас, нали? Иначе и аз няма да отида.

— Разбира се, че ще дойда. Аз съм влюбен в тази вила. Добре ли се чувстваш, захарче?

— Нецо повече. Направо... страхотно.

— Той е чудесен мъж. Наистина. Чувствам се спокоен и сигурен, като знам, че си с него. С Жан-Клод винаги ще бъдеш в безопасност, скъпа.

— Осъзнавам го. Предполагам, че той ще ти се обади по-късно, за да се уточните за утре. Някакви новини?

— Не. Чу ли се с Линет?

— Сега не, но нямахме такава уговорка. Разговаряхме сутринта и всичко беше наред. Мобилният телефон е до мен, но никой не е звънял.

Жан-Клод излезе да отнесе подноса в кухнята и Теса използва отсъствието му, за да се облече. Когато се върна, тя стоеше напълно облечена до стената и гледаше една снимка. Обърна се бързо към него и го попита някак рязко:

— Кое е това дете с теб? Това си ти, нали?

Той отиде до нея, сложи ръка на раменете ѝ и я погледна открито в очите.

— Да. Това съм аз със сина ми. Тук е на десет.

— Ох! — възкликна тя.

— Сега вече е голям. Горедолу на твоята възраст. Казах ти, че съм твърде стар за теб. Мога да ти бъда баща.

— Не, не си. Просто не знаех, че си бил женен. — Тя помълча и неуверено попита: — Бил ли си женен за майка му?

— Съвсем за кратко. Преди много, много години. Тогава бях още зелен, на двайсет и една. Филип се роди, когато бях на двайсет и две.

— Разбирам. Тя в Париж ли живее?

— Не. В Южна Франция. Тя е художник — обясни Жан-Клод.

Теса се поколеба за миг, после попита направо:

— Още ли си женен за нея?

Смехът му изпълни стаята.

— Разбира се, че не. Разведени сме от много години.

— И не си се женил втори път?

— Не. Имаше много жени...

— И аз така чух.

Той я хвана за раменете и я обърна към себе си.

— Не мога да залича миналото, Теса — изрече бавно, пронизвайки я с поглед, — нито ти можеш да избягаш от своето, ma chérie. И двамата носим на гърба си товара му. И ще трябва някак си да живеем с него. Но искам да ти кажа... че ти си тази, която съм чакал цял живот. Само ти можеш да запълниш празнотата в сърцето ми. Така

че престани да се ровиш в миналото ми. И в твоето. С него е свършено, скъпа. Мисли за бъдещето. То е пред нас.

Теса отпусна глава на рамото му и се замисли за думите на Лорн: „С Жан-Клод винаги ще бъдеш в безопасност“. Знаеше, че брат ѝ казва истината.

Джонатан Ейнзли седеше зад пищното си бюро в стил Луи XVI в разкошния си апартамент на авеню „Фош“, една от най-елегантните улици на Париж. Телефонната слушалка беше на ухото му и той слушаше напрегнато думите на жената от другата страна на линията. Щом тя замлъкна, попита бързо:

— Сигурна ли си, че Теса Феърли е в Париж?

— Да. Тя е с брат си, Лорн Феърли. Отседнали са в хотела на баща си. Впрочем, къде другаде, ако не в „О’Нийл“?

— Абсолютно си права, скъпа моя — отвърна той, загледан в красивия нефрит между пръстите си. Обичаше да си играе с него, да го усеща в ръцете си. — Кога са пристигнали?

— В четвъртък вечерта. В Лондон я очакват най-рано следващата седмица към сряда. Брат ѝ ще остане, защото има снимки в Париж. Тя ще се прибере по-рано, без съмнение заради майка си, която се връща от Ню Йорк на шести септември.

— Браво на теб. Готви се за голям подарък, скъпа, веднага щом се върна в Лондон. Един красив подарък и, разбира се, най-важното — една среща, която ще отвори нова страница в отношенията ни. Искаш ли го, котенце?

— Знаеш, че го искам, Джонатан.

— Добре, пухче. Ще те уведомя за точната дата на завръщането ми. Засега ти благодаря за информацията. Ще ми бъде от голяма полза.

Те си казаха „дочуване“, затвориха и Джонатан моментално позвъни в хотел „Риц“, където бе отседнал Марк Лонгдън. Но той не си беше в стаята. Джонатан затвори ядосано и набра телефона на хотел „О’Нийл“, за да попита за Теса Лонгдън.

След секунда човекът на рецепцията отговори на френски с английски акцент.

— В хотела няма стая на името на госпожа Лонгдън, господине.

— Може би брат й, господин Лорн Феърли, е отседнал при вас, а тя е негова гостенка. Бихте ли проверили това име, моля?

— Господин Феърли не е тук. Никой от семейството не е отседнал в хотела в този момент.

Джонатан измърмори извиненията си и затвори. Лицето му се изкриви в грозна гримаса. Потъна обратно в креслото, подпря брадичката си с ръце и се замисли. Очевидно не бяха в хотела на баща си. От друга страна, беше малко вероятно да отседнат в друг хотел. При положение, че Феърли ще снима в Париж няколко седмици, може би е наел апартамент, примерно за месец. Зачуди се как би могъл да открие този апартамент. Марк Лонгдън би могъл да свърши тази работа. Не искаше да изпусне удобния момент да си го върне на Теса. Щеше да бъде много лесно да организира някакъв инцидент, докато е в Париж.

Но за момента Лонгдън бе изчезнал и той реши да се обади на братовчедка си Сара Паскал. Вероятно нямаше да научи нищо от нея, тъй като тя беше в лоши отношения със семейство Харт. Но поне щеше да си достави известна доза садистично удоволствие, като я подразни. Неговите подигравки винаги я разстройваха.

Но отново удари на камък. От кабинета й му съобщиха, че Сара ще бъде извън града за уикенда. Разбира се, усети се той. Беше петък следобед, четири часът. Тя бе заминала за извънградската си къща при съпруга си.

„Колко неприятно“ — замисли се той и набра номера на любовницата си Ивет Дювал. Но икономът й му съобщи, че мадам е заминала за Рим. „Рим!“ — едва не извика той и тресна слушалката върху апарата.

Какво, по дяволите, ставаше? Играеше ли си с него? Дали и тя нямаше да излезе невярна кучка като жена му? Изведнъж образът на Арабел Сътън изникна в съзнанието му — жената, която бе обичал до саморазрушение. Която го бе предала и унизила, като бе спала с китайския му партньор Тони Чиу. О, как само я ненавиждаше! Често му бе минавало през ума да я сложи начело на списъка наред с жените Харт и Еван Хюс. Но нещо го спираше. Може би фактът, че някога я бе обичал. Но вече не. Тя заслужаваше да страда след всичко, което му бе причинила.

Колкото до Ивет Дювал, с нея беше свършено. Довечера щеше да посети скъпо платените проститутки на мадам Симон. А от утре щеше да започне флирт с дъщерята на Ивет, Шантал. Имаше ли по-добро отмъщение за нея? Щеше да зареже майката и да съблазни възхитителната ѝ дъщеря. Беше само на деветнайсет — най-горещата възраст.

Мисълта за бъдещата интрига го накара да се усмихне. Вдигна телефонната слушалка, набра номера на „Риц“ и отново потърси Марк Лонгдън. Изчака, за да се увери, че не е в стаята си, и остави съобщение. Не се съмняваше, че онзи ще доприпка веднага, щом се прибере. Слаб, без опора зад гърба си, алчен за пари, Марк би направил всичко, което поиска от него. Щеше да го държи, докато има нужда от него. После щеше да го хвърли на вълците.

Джонатан не се изненада, когато след няколко часа Марк му се обади и го покани на вечеря. Понеже нямаше нищо по-добро за вечерта, той прие поканата и двамата мъже се срещнаха в бара на „Риц“ на площад „Вандом“.

Седнаха на бара и си поръчаха мартини. Джонатан разказа на Марк какво е разбрал:

— Та значи, твоята красива съпруга, прекрасната Теса, е в Париж и ти не знаеш това?

Марк видимо се разстрои от информацията. Той го изгледа с подозрение и попита:

— Откъде разбра?

— Едно птиче ми го подшушна — присви хитро очи Джонатан. — Пристигнала е с другата си половинка, красавецът Лорн Феърли. Той ще снима някакъв филм тук.

Марк кимна и отпи от мартинито си.

Раздразнен от липсата на отговор, Ейнзли подметна:

— Жалко, че сега не си в Англия. Би могъл да посетиш твоята прекрасна дъщеричка.

За Марк забележката прозвуча като подигравка и той отвърна натъртено:

— Адел наистина е прекрасна. Най-красивото дете на света.

Другият мъж осъзна, че е прекалил, и смекчи тона:

— Тя наистина е възхитително създание, Марк, никой не го отрича. И съм сигурен, че ти липсва много.

— Страшно много — призна той. Тя е такава малка бърборана, обича да ми разказва за всичко, което прави през деня. Ще бъде шаферка на сватбата на Линет О'Нийл. На седмото небе е, че я включват в групата на по-големите деца.

Джонатан се приведе към него. В очите му заигра сатанински огън.

— И кога ще бъде тази прословута сватба? Припомни ми, моля те, че забравих.

Лъжеше, разбира се. Никой не го бе уведомил за датата. Елинор го бе забравила. Трябваше да си поговори сериозно с нея, реши и стисна зъби.

— В първата събота на декември. Мисля, че е първи.

— Наистина ли? И целият род ще бъде там? Разбира се, не се съмнявам в това. И трите семейства — Харт, О'Нийл и Калински — ще са на линия. И къде ще бъде голямото събитие?

— В малката църква на селото. Празненството ще бъде в Пенистоун Роял, поне така знам аз.

— Ще ми е забавно да присъствам... като външен наблюдател имам предвид. Теб не ти ли е интересно?

Марк направи гримаса.

— Никак даже. Не и когато става дума за тези надуты пуяци.

— Само си представи, всички семейства накуп... Колко жалко, че не можем да пуснем една бомба в църквата! Да ги вдигнем във въздуха. Или да им спретнем един пожар. Ох, господи, само си го представи! — и изпадна в истеричен смях.

— Шегуваш се, разбира се — изгледа го изплашено по-младият мъж.

— Разбира се, момчето ми. Мислиш ли, че ще се изложи на такъв голям риск заради тези разбойници? В никакъв случай. Но знаеш ли, понякога ми се ще да разтърся малко това гнездо на оси. Ей така, да се позабавлявам.

— Няма да го направиш, Джонатан — засмя се притеснено Марк. — Ти просто обичаш да стряскаш хората с приказките си.

— Обичам наистина — съгласи се той. — Наскоро четох една статия в „Дейли Мейл“ за банда йобита, знаеш — скинхедс...

хулигани. Та отишли те с един микробус в близко до Съмърсет село и разпънали палатките на пасбището в края му заявили, че това е общинска земя и като жители на общината имали право над нея. Подали молба за земеделски права и се настанили за дълго. Полицията не успяла да ги изгони от там месеци наред. През това време те превърнали живота на селяните в ад. Само си представи какво ще стане, ако нахлуят в Пенистоун Роял точно в деня на сватбата!

Марк потърси сервитьора, поръча още две мартинита и се наведе към него:

— Не бива да се шегуваш с тези неща, Джонатан, поне не пред други хора. Някой може да си помисли, че говориш сериозно.

Джонатан се усмихна накриво и отпи от неочаквано появилата се пред него пълна чаша. „Но аз не се шегувам — каза си той. — Един малък пожар в църквата би свършил чудесна работа. И трите рода — Харт, О’Нийл и Калински — с един удар. По-скоро с един кибрит. Всичко, от което имам нужда, е една такава банда хулигани, микробус и бензин до Пенистоун Роял. В началото на декември. Блестяща идея. Наистина, много хитра.“

[1] C’est moi, mon ami. Comment vas-tu? — Аз съм, приятелю. Как си? (фр.) — Б.пр. ↑

Лорн опаковаше багажа си за уикенда, когато мобилният му телефон иззвъня:

— Господин Феърли, Винсент се обажда.

— Здравей, Винсент. Сигурно са ме търсили по телефона. Или ми се обаждаш за нещо друго?

— Търсиха ви, господин Феърли. Преди няколко минути се обади мъжки глас и попита за госпожа Лонгдън, после за вас. Както ни инструктирахте тази сутрин, операторът каза, че никой от семейството не е отседнал при нас.

— Много добре. Случайно се оказва, че е казал истината. Сестра ми вече напусна Париж, а аз излизам след половин час. Ще се върна в края на уикенда. Но въпреки това не вписвайте имената ни в регистъра и не допускайте телефонни обаждания в стаята. И независимо кой се интересува — ние не сме тук.

— Разбирам, господин Феърли. Пожелавам ви приятно изкарване на уикенда.

— Благодаря, Винсент. Предполагам, че мъжът, който ни е търсил, не си е оставил името, нали?

— Не, наистина, но операторът е разпознал по акцента му, че е англичанин.

— Ясно. Добре, ще се обадя през уикенда да проверя какво става. При всички случаи записвайте телефонните обаждания за нас и запазете записите. Ще ги прегледам, като се върна.

— Ще бъде направено, сър.

Управителят затвори телефона. Лорн довърши подреждането на багажа си и се премести в спалнята на Теса. Извади малкия куфар и зачете списъка, който му бе продиктувала по телефона: нощница, халат, бельо, обувки с нисък ток и сандали без ток.

За няколко минути струпа всичко на леглото и отново погледна в листчето. Оказа се, че сестра му иска и тоалета си от четвъртък вечерта. Белия ансамбъл на Маноло Балми и перлените обици.

Прибави и него, както и други нейни дрехи, с които я харесваше, и затвори куфара.

В банята намери четката и пастата за зъби и ги пъкна в чантичката ѝ с гримовеите заедно с четката за коса.

След половин час беше напълно готов с целия багаж. Върна се в хола и позвъни от мобилния си телефон в Пенистоун Роял.

— Пенистоун Хаус? — отговори Маргарет.

— Здравей, Маргарет — каза Лорн със специалния си тон, пазен само за нея. — Как си, Маги? Надявам се, че не те товарят с много работа? Знаеш, че трябва да се пазиш, нали?

— Ох, Лорн! Колко се радвам да чуя гласа ти! — възкликна тя. — Как е Теса?

— И двамата сме много добре. Наслаждаваме се на Париж. Всичко наред ли е в къщата?

— Всичко е под контрол — увери го тя. — Предполагам, че търсиш сестра си?

— Да, така е. Благодаря ти, Маргарет!

— Сега ще я извикам. Предай моите поздравии на госпожица Теса. Сега да не си посмял да затвориш. Ще те оставя на изчакване. И да се пазиш, момчето ми.

„Странно как нарича Теса с малкото ѝ име и добавя отпред «госпожица» — усмихна се Лорн. — Но към мен никога не се е обръщала по този глупав начин, слава богу! За нея съм си просто Лорн.“

Маргарет беше с тях още от времето, когато двамата бяха бебета. Сякаш беше част от семейството. Въпреки че имаше моменти, когато се отнасяше с тях стриктно по етикета, сякаш изведнъж слизаше на земята и осъзнаваше, че е само прислужница в дома.

— Ало? Линет е на телефона — чу гласа на сестра си.

— Здравей, сестричке. Просто проверявам как са нещата.

— Всичко е наред. „На Западния фронт нищо ново.“ И да знаеш, че предпочитам твоето „сестричке“ пред онези пернати прякори.

Лорн се изсмя, но веднага стана сериозен:

— Слушай. Искам да ти кажа какво стана тук.

— Всичко е наред, нали, Лорн?

— Всичко е наред. Но двамата с Теса ще отсъстваме за уикенда. Ще прекараме известно време във вилата на един мой приятел. Жан-

Клод. Мисля, че миналата година те запознах с него. Не знам дали си спомняш. Бяхме с мама и татко и спряхме в Париж на път за Южния бряг.

— Че коя жена би го забравила? Той е невероятен мъж. Значи, ще прекарате уикенда в провинцията с него. Прекрасна идея.

— Той ни покани и аз не бях сигурен, но когато ти ми каза, че Марк и Джонатан са в Париж, реших, че е по-добре да приема поканата му. Може и да не се сблъскаме с двамата, но знае ли човек? По-добре да не разчитаме само на късмета.

— Нали не мислиш, че се готвят да направят нещо на Теса или на теб? — разтревожи се Линет.

— Кой може да каже със сигурност, Лини? Джак ги подозира във всичко, така че предпочитам да не рискувам. Не мога да ти опиша колко се радвам на тази покана, особено след като управителят ме уведоми, че някакъв англичанин е търсил Теса по телефона. После попитал за мен. Сигурен съм, че не е никой от фамилията, защото всички имате мобилните ни телефони. Освен това щяха да си оставят имената.

— Прав си. Добре, че Теса се е съгласила да дойде с теб.

— Прие без проблеми. Знам, че не иска да ме лишава от спокойствието и тишината на природата. Тя разбира, че ми трябва тишина, за да уча репликите си.

— Освен това ще ви поддържа освежаващо. И там ли е горещо?

— Като в пещ. Така че няма да сме в града, но мобилните ни телефони са на ваше разположение. Ще държим връзка. Знаеш, че се тревожи за Адел.

— Знам. Радвам се, че ще я изведеш малко сред природата.

— И аз. Голяма целувка за моята малка сестричка. Скоро ще се чуем пак.

— Обичам те, Лорн.

Той затвори и за момент се замисли за Жан-Клод. Идеята да прекарат уикенда в провинцията беше негова. Беше му телефонираше отново преди два часа и бе предложил да заминат още тази вечер, за да разполагат с повече време за почивка. Настоя да събере багажа и да отиде до апартамента му за едно питие. Когато Лорн се бе поколебал заради Теса, която може би щеше да има нещо против, той го бе уверил, че с нея всичко е наред. След няколко минути му се обади и

самата Теса. Гласът ѝ звучеше бодро, личеше си, че е в отлично настроение, и бързо му продиктува нещата, които искаше да вземе със себе си. Така че като че ли наистина всичко беше наред.

Той скочи от мястото си, сложи сценария, бележките си и някои други дреболии в ръчната си чанта и се обади на рецепцията. Поиска да пратят момче за багажа и забърза към спалнята, за да вземе сакото си. След десет минути таксито му вече прекосяваше Париж на път за улица „Вавилон“.

„Кло Фльори“ се намираше в частен парк в края на гората на Фонтебло. Жан-Клод вкара колата през желязната порта и Теса възкликна от изненада. Къщата беше в края на късата алея. Издигаше се на фона на синьото небе, изумително красива в приглушената светлина на отиващия си ден. Прозорците ѝ не светеха, но стъклата им блестяха, озарени от последните слънчеви лъчи. Какво прекрасно посрещане.

Изведнъж осъзна, че това наистина не беше замък, както го определи брат ѝ само за да подразни Жан-Клод. Неслучайно той веднага възрази. С пълно право я нарече просто вила. В четирите ѝ ъгъла имаше по една кръгла кула и всяка една от тях беше със син плосък покрив с конична форма. Имаше четири комина и прекрасни тесни прозорци, толкова много, че тя не можа да ги преброи. Вляво от къщата се виждаха няколко по-ниски постройки. Теса реши, че са стари конюшни. Вдясно тъмнееше горичка с високи дървета. Беше наистина стара постройка, виждаше се ясно по заоблените от времето каменни стъпала и бледорозовите тухли. Вероятно беше някъде от осемнайсети век, доколкото можеше да прецени.

Колкото повече я приближаваха, толкова повече Теса се убеждаваше, че досега не е виждала такава красива сграда. Цял живот щеше да помни първото си впечатление от нея. Тя се изненада от силата, с която я привлече вилата. По принцип не се интересуваше много от архитектурата и вълнението, което изпита, щом я видя, беше нещо ново и необичайно за нея. Но може би всичко се дължеше на факта, че „Кло Фльори“ беше негова собственост, следователно част от него.

Две минути по-късно Жан-Клод паркира пред главния вход, който се отвори веднага. Млад мъж с бяла ливрея на иконом, като тази на Хахим, се спусна бързо по стъпалата и ги поздрави ентусиазирано.

Жан-Клод ги запозна с Жерар и ги поведе в къщата. Жерар остана да внесе багажа.

— Елате да ви покажа стаите — каза и се заизкачва по широките стъпала на централно стълбище, оградени с полирани до блясък махагонови перила. — Трябва да разопаковам кошницата с храната, за да решим какво да вечеряме.

— Теса е страхотна готвачка — уведоми го с гордост Лорн. — Тя ще ни приготви нещо.

Жан-Клод прие с изненада този факт.

— Няма много за готвене. Лурдес е напълнил кошницата с готови ястия. Трябва само да ги затоплим. Но, разбира се, ще ѝ позволим да ни сготви утре.

— Ще ми е приятно да приготвя нещо за вечеря — зарадва се Теса. — Ако нямаш нищо против, разбира се.

— Mais oui... чудесна идея.

Тя го изгледа, осъзнавайки, че думите му не звучат много ентузиазирано, но не каза нищо. Последва го мълчаливо по коридора. Някъде по средата на редицата от стаи той спря, отвори вратата и се обърна към Лорн:

— Заповядай, mon vieux. Сигурен съм, че ще ти хареса.

И го покани с жест.

Теса надникна вътре и призна, че стаята изглежда великолепно с изрисуваните на ръка в синьо и бяло тапети с флорални мотиви. Същият мотив присъстваше и върху завесите и на покривката на леглото, а килимът беше син.

— Благодаря, Жан-Клод. Това е любимата ми стая. Ще се видим долу след няколко минути — усмихна се Лорн и на двамата и затвори вратата след себе си.

Те продължиха до края на коридора. Жан-Клод спря пред последната врата.

— Ти си тук, Теса. Надявам се да ти хареса.

Натисна дръжката и я пусна да влезе.

Стаята беше в необичаен цвят, наподобяващ стар пергамент с щамповани розови пъпки и зелени листа. Цветовете бяха толкова убити, че човек добиваше усещането, че тапетите са от незапомнени времена, и неусетно сам се пренасяше в отминала епоха. Както в стаята на Лорн мотивът се повтаряше върху всяко парче плат. Тя огледа

огромната спалня, красивата тоалетна масичка и старинната ракла и въпреки че им се възхити, не се зарадва.

— Е, какво ще кажеш? — попита я нетърпеливо той.

— Много е красива — измърмори тя и се усмихна, но усмивката ѝ бързо угасна.

Той забеляза промяната в настроението ѝ и веднага разбра причината. Отвори една врата и каза:

— Аз съм там, ако ти потрябвам. Това е моята стая. Искаш ли да я разгледаш?

Настроението ѝ се оправи веднага и тя го последва в другата стая. Той я чакаше в средата на стаята. На чувствителните му и едновременно с това чувствени устни заигра лека усмивка. Прегърна я и докосна косите ѝ с устни.

— Сега по-добре ли се чувстваш?

— Реших, че исках да се отървеш от мен — прошепна тя.

— Това никога не би могло да се случи, *cherie*. Je suis la. Toujours.

— Къде ще спя аз? В моята стая или при теб? — попита тя все още шепнешком.

— Изобщо не си прави сметката, че ще спиш някъде другаде, освен в моето легло. Но мисля, че е добре да сме дискретни заради теб и положението, в което се намираш. Затова се постарях да имаш собствена стая. Разбира се, ще я ползваш само за гардеробна. — Той я отдръпна от себе си, наведе се и я целуна по носа. — Баща ми казваше, че дискретността върши повече работа от смелостта.

По-късно Теса слезе в кухнята и очите ѝ светнаха, когато видя с какво разполага. Помещението беше просторно, в провинциален стил, строено изцяло от светъл камък, само около мивката и печката бяха наредени плочи от Прованс. Таванът беше висок и светъл, с много прозорци. В същото време тук имаше всички удобства на съвременната кухня и тя зарадвано възкликна:

— С удоволствие ще готвя тук, Жан-Клод.

Той се засмя от сърце.

— Нямам търпение да опитам от твоите кулинарни фантазии. Но се страхувам, че тази вечер наистина ще трябва да се задоволим с приготвеното от Лурдес.

— Разбира се — отвърна тя.

Последва го до голямата дъбова маса и разгледа извадената от кошницата храна: селска патица в гърне, корнишони, нарязана домашна шунка и картофена салата със сметана, кутия хайвер от белуга и голяма бутилка с тъмночервено шери.

— Цял пир — измърмори Теса.

— Освен това Жерар току-що ми каза, че има пита и прясно сирене, така че няма да умрем от глад.

— Ох, през цялото време се страхувах от това — засмя се тя. Лорн се появи на вратата и двамата го посрещнаха с одобрителен поглед. В белите си спортни панталони и черната ленена риза той изглеждаше съвсем млад и много красив.

— Ох, и двамата сте се преоблекли, а аз дори не помислих — поклати глава Теса. — Трябва да си сменя дрехите...

— Не е необходимо, *cherie* — сложи ръка на рамото и Жан-Клод. — Изглеждаш прекрасно и така.

Тя го погледна с любов и попита:

— Може ли да получа чаша студена вода? Много съм жадна.

— Аз ще поема ролята на сервитьора — вдигна ръка Лорн. Отиде до хладилника, наля една чаша от бутилката и се обърна към приятеля си: — Ти какво ще желаеш, Жан-Клод.

— Розово шампанско — отвърна той. — Ще го намериш някъде навътре. Жерар винаги държи една бутилка в хладилника.

Лорн отново се обърна към хладилника и извади бутилка розе.

— Ето я — вдигна я над главата си той. — Мисля, че и аз ще избира същото. А сега бързо навън! Ще донеса напитките на терасата.

— Чудесна идея — кимна Жан-Клод, хвана ръката на Теса и я поведе към остъклената врата за терасата, като й прошепна: — Не се безпокой за храната. Жерар ще нареди масата след минутка.

Вратата ги отведе на дълга тераса, която опасваше цялата задна част на къщата. В единия край имаше красива бяла масичка от ковано желязо и столове.

— Каква прекрасна вечер! — възкликна Жан-Клод, когато се настаниха около масата. — Толкова се радвам, че избягахме от Париж поне за малко! Няма нищо по-хубаво от лятна вечер на село. Бях забравил колко красиво е в „Кло Фльори“. Отдавна не съм идвал.

— Наистина е очарователно. Съгласна съм с теб, че идеята да излезем от големия град е добра. „Кло Фльори“. Хубаво име. Означава

поляна с цветя, нали?

— Точно така. Когато открих къщата, тя вече беше наречена с това име. Но беше ужасно занемарена, направо руини. Сестра ми Мари-Лаура ми помогна да я възродя за нов живот. Утре ще имаш възможност да се запознаеш с нея. Тя и съпругът ѝ ще дойдат на обяд.

— Нямам търпение — усмихна се Теса. Искаше да научи повече за него и сестра му беше добър източник за тази цел.

Тя се облегна на стола и се загледа в ясното небе над тях. Сега то бе станало наситеносиньо и първите звезди вече им намигаха отгоре. Изглеждаха толкова близо до земята, че ѝ се прииска да протегне ръка и да си откъсне една. Градините наоколо бяха съвсем тихи. Само листата шумоляха от лекия ветрец. Чуваше се и един странен звук, който не можа да определи.

— Откъде идва този шум — погледна тя към Жан-Клод.

— Les grenouilles... Жабите... в езерото на края на поляната.

— Ох, разбира се. Знаех си, че съм го чувала и преди. В имението на майка ми в Йоркшир също има езеро.

Жерар се появи на терасата и каза:

— Monsieur, s'il vous plait, c'est un appel téléphonique pour vous.^[1]

— Извини ме, Теса — измърмори Жан-Клод и стана от масата.

Тя затвори очи и се замисли. Дали някога се бе чувствала така спокойна? Така завършена и удовлетворена? Дълбоко се съмняваше. Марк не знаеше какво е спокойствие. Непрекъснато тичаше нанякъде като дервиш. Винаги намираше от какво да е недоволен. Никога не се спираше, за да се огледа около себе си. Нямахше представа какво става извън него. Беше толкова себичен, толкова съсредоточен в собственото си его. Тя нямаше търпение всичко да свърши и най-после да бъде наистина свободна, разведена жена.

Чу Лорн и Жан-Клод да идват към нея, отвори очи и се изправи на стола си. Жан-Клод ѝ подаде чашата с вода. Лорн седна от другата ѝ страна и се обърна към приятеля си.

— Жан-Клод, исках да те питам защо нарече книгата си „Воини“ с английската дума, а не с френската?

— Помислих си, че английската е по-звънлива. И носи по-богат смисъл. Издателите се съгласиха с мен. Освен това мисля, че всеки познава английската дума. Не мислиш ли, че е по-популярна от френската?

— Да, абсолютно си прав. Всеки народ познава английската дума за воин.

— По-рано днес те попитах защо се интересуваш от войната, защо излагаш живота си на опасност. Но ти не ми отговори — обади се Теса. — И така... защо го правиш, Жан-Клод.

— Вероятно, защото обичам да бъда в центъра на събитията. Винаги съм работил така. Още от млад журналист съм там, където се водят военни действия. Понякога мисля за себе си като за военен репортер.

— Но тези войни са страшни. Все едно, че попадаш в ада — потръпна тя.

— Войната наистина е адът тук, на земята, и все пак ние продължаваме да водим войни — въздъхна леко Жан-Клод. За част от секундата лицето му посивя, но той тръсна глава и продължи: — Ще се научим ли някога? Не вярвам, освен ако човекът не промени природата си, което не изглежда много вероятно, нали? Изглежда, войната е... важна част от живота ни на тази планета. Никога няма да престана да се чудя защо това е така. Имам нужда да го проумея, да разбера себе си и човешката раса. Мисля, че затова непрекъснато се подлагам на изпитания.

За няколко минути на масата настъпи гробна тишина. Накрая Жан-Клод се прокашля и се засмя.

— Достатъчно за войната. Нека да се отпуснем и да се насладим на щастието си. — Погледна към Теса и добави. — На нашето неочаквано щастие.

Тя му се усмихна с любов.

Лорн проследи размяната на погледи и вътрешно се поздрави. „Изглежда, между тях всичко върви добре — си каза. — Знаех си, че са един за друг.“ И се усмихна вътрешно, убеден, че е постъпил правилно, като ги е събрал.

Но Теса все още мислеше за разговора им и от устата ѝ неволно се отрони:

— Ще се тревожа за теб, ако отидеш да отразяваш друга война.

Жан-Клод не отговори. Взе ръката ѝ в своята, вдигна я към устните си и я целуна. После заговори за филма на Лорн. Все още държеше ръката ѝ, когато Жерар дойде да им съобщи, че вечерята е сервирана.

Много по-късно, докато държеше спящата Теса в прегръдките си, той се загледа в тавана и се замисли за нея.

Спомни си, че преди много време му бяха задали въпроса, дали вярва в любовта от пръв поглед.

Любовта беше опасно нещо. И въпреки това той бе убеден, че в момента е влюбен. Сърцето му подсказваше, че и тя изпитва същото към него. И все пак се страхуваше. Той нямаше време за губене. Беше на петдесет и три.

Тя беше прекалено млада за него. Само една година по-голяма от сина му. От друга страна, беше доста зряла за възрастта си, интелигентна, образована и добре възпитана. Притежаваше всичко, което той търсеше в една жена.

Бяха се открили в един-единствен миг... и за един ден бяха слели душите си. Какво значение имаше възрастта?

Тя беше неговата съдба, той беше сигурен в това. И нямаше да се откаже.

[1] Monsieur, s'il vous plait, c'est un appel telephonique pour vous — Господине, ако обичате, търсят ви по телефона (фр.). — Б.пр. ↑

Гидиън взе куфарчето си, сложи мобилния телефон в джоба на самото си и тръгна към вратата. В този момент обаче телефонът на бюрото му иззвъня.

Бързо се върна, пресегна се и вдигна слушалката.

— Гидиън Харт?

— Аз съм, Анди. Може ли да те видя за момент?

— Тъкмо излизах. Някакъв проблем ли има?

— Може би.

— Добре. Чакам те в кабинета си.

— След минутка съм при теб.

Гидиън остави куфарчето си на пода до бюрото, отиде до прозореца и се загледа в покривите на сградите. Хоризонтът трептеше в странно сияние, сякаш някъде имаше пожар, но той знаеше, че сиянието не идва от живи пламъци, а от последните целувки на залязващите слънчеви лъчи. Въздъхна тежко и затвори очи. Беше адски уморен. Понеделникът винаги беше тежък за него. Сега беше почти десет вечерта, а той още беше в редакцията. Добре поне, че в края на седмицата баща му най-сетне щеше да се прибере в Лондон. В негово отсъствие Гидиън трябваше да поеме отговорността за цялата верига вестници, а това беше много работа. Освен това „Лондон Ивнинг Поуст“ си беше изцяло негова грижа.

Замисли се за Анди Макхай, най-добрия му разследващ репортер. Искрено се надяваше да не му носи новините, които всъщност очакваше — тревожни, дори страховити за семейното спокойствие.

Минута по-късно на вратата се почука и той се обърна.

Анди влезе в кабинета с думите:

— Извинявай, Гид, но ми се стори, че ще бързаш да го чуеш веднага.

Затвори вратата, дойде до прозореца и застана до Гидиън.

— Добре. Казвай направо, без заобикалки — погледна го Гидиън.

— Става дума за Дъсти Роудс.

— Да му се не види! Знаех си, че рано или късно ще изскочи нещо неприятно. За какво става въпрос?

— Виж, не е потресаваща новина, слава богу. Както знаеш, полицията в Харогейт и болничната администрация забравиха напълно за скандалната случка. Но в „Дейли Мейл“ се готвят да поместят специален материал по въпроса. Утре или в сряда. Обширно интервю с Мелинда Колдуел.

— Слава богу, че не са разследвали самия инцидент. Името на Индия няма да бъде замесено.

— Сигурно си прав. Предполагам, че името ѝ не е споменато, макар да не сме напълно сигурни. Но има нещо друго. Тази Колдуел има дете от Дъсти. Тригодишно момиченце на име Атланта.

Гидиън изглежда смаяно репортера:

— Боже мой! Той никога не го е споменавал пред Индия. Знам го със сигурност. Иначе тя щеше да го сподели с мен или с някой друг от братовчедите. Ние сме много близки. Тази новина ще бъде истински шок за нея. Ще промени коренно всичко. Оказва се, че той е измамник.

— Може би не. Убеден съм, че връзката между Дъсти и тази Колдуел е приключила, и то преди много време. Двамата с Хари Форстър разровихме всичко около миналото му и си слагам главата в торбата, че двамата са скъсали през 1998, може би точно след раждането на детето. Той е бил напълно искрен с Индия.

— Просто е пропуснал да ѝ спомене, че има тригодишна дъщеря. Може да се окачестви като спестяване на истината, а не преднамерена лъжа.

— Фактите са такива — сви рамене Анди.

— Как разбра за детето, Анди?

— Знаеш, че намерих връзка в клиниката, където я лекуват от пристрастяването ѝ. Намерих там един медицински работник. Впрочем, струваше ни доста пари. Натоварихме го да следи състоянието на Мелинда и да ни информира за всяко посещение. Той ми позвъни тази вечер. Преди две седмици при Мелинда дошла една нейна приятелка — Кери Вале. Тя често я посещавала през изминалите месеци. Но този път с нея имало още една жена, която също се представила за приятелка на болната. Казвам, представила се, защото се оказало, че е журналистка от „Мейл“. Двете явно са подлъгали Мелинда да продаде историята си. „Ужасният ми живот с най-великия

жив британски художник“ или нещо от този род. Моят човек Бари сподели, че тази вечер тя му се похвалила. Казала му, че ѝ платили много пари, за да разкаже своята история, макар той да подозира, че се е водила повече от желание за мъст, отколкото от алчност. Искане да си го върне на Дъсти, дето я зарязал. Знаеш как става... Когато жената се развилнее и адът мълчи.

Гидиън седна зад бюрото и се замисли. После се обърна към репортера:

— Ела, Анди. Седни за малко — посочи му стола от другата страна на бюрото. — Хайде да се опитаме да преценим последиците за Индия от това интервю.

Анди кимна, приседна на стола и също се замисли.

— Всъщност не мисля, че ще има някакви големи сътресения за нея, Гид. Имам предвид, когато статията излезе. Няма нищо лошо да поддържа връзка с Дъсти. Той е ерген, не е обвързан. Не мисля, че трябва да се прави трагедия, ако не ѝ е казал за детето. Казвам „ако“, защото може да ѝ е споделил, нали?

— Съмнявам се. Тя непременно би казала на някого от нас. Но иначе съм съгласен с теб. — Въздъхна шумно и потъна в удобния кожен стол. — Ще трябва да я предупредя, преди да излезе интервюто. Мислиш, че ще е утре, така ли?

— Да, и една от причините да настоявам да говорим още сега е, че другите таблоиди непременно ще отразят тази информация и ще реагират по някакъв начин. Излезе ли интервюто, всички ще се втурнат да разнищят докрай историята за детето на Дъсти. Ще обсадят Уилоу Хол и ще го измъчат с въпросите си. Ако Индия е с него, няма начин да не попадне в обектива им. Ще я разпънат на кръст. Знаеш ги какви са, няма спасение от тях.

— По дяволите! — изруга Гидиън. — Мога да си представя заглавията. Ще жият силно, въпреки различните гледни точки. Но наистина си постъпил хитро с онзи... Бари. Поне ще имаме малко време да се подготвим.

— Ще следя всяка нова стъпка на репортерите им. Но от това повече не мога да направя, нито мога да спра другите вестници да ровят.

— Напълно го осъзнавам. Както и да е, да благодарим на малкото, с което разполагаме. Ще уведомя Индия и ако е в Уилоу Хол,

ще я предупредя веднага да се изнесе оттам.

Линет седеше в приемната на втория етаж и разглеждаше скиците за сватбената си рокля и за тоалетите на шаферките. Беше ги разпръснала на масичката за кафе и ги оглеждаше една след друга. Изведнъж вдигна поглед към Еван в другия край на стаята до еркерния прозорец.

— Знам, че работиш върху списъка с утрешните задачи за Лийдс, но би ли ми отделила няколко минути?

— Разбира се! Какво ти трябва?

— Очите ти. Просто не мога да реша за роклята. Моля те, помогни ми. Ти имаш отличен вкус.

Еван отиде до масата, вдигна една от скиците, разгледа я и присви устни.

— Не, тази не! Прекалено е модерна. — После бавно разгледа всички предложения и ги отхвърли едно по едно. — Ако трябва да съм честна, не мога да се спра на нито една, Лини. Тази не е толкова лоша — избра една и я подаде на братовчедка си. — Макар да не е роклята, в която си те представям в този специален ден.

— Как си ме представяш? — попита Линет, облегна се назад и я погледна.

— Мисля, че трябва да си едновременно елегантна и романтична. — Тя започна да движи ръцете си пред нея, сякаш се опитваше да нарисова образа ѝ с ръце. — Според мен трябва да се спреш на нещо, което напомня за средновековието. Не, не точно, но нещо... от тюдорите. Да, точно така. И да не е бяло. Бялото ще е много силно за бялата ти кожа и червената коса. Например кремав цвят... богат набор и... от сатен. Тежък сатен. Може да пришием перли към нея. Представям си, че ще си с висока талия. Царствен стил с висока талия и дълги ръкави. Може би с кринолин. Стил Елизабет Тюдор. Ето така ми се ще да изглеждаш — като млада кралица от династията на Тюдорите. И ти наистина ще бъдеш кралица в този ден.

Линет я гледаше, без да мигне. Зелените ѝ очи блестяха като изумруди.

— Много ми харесва. Слушай, ти си моден дизайнер. Защо не я изработиш ти? Моля те, моля те, Еван! Кажй да! Ако започнеш сега,

ще имаш достатъчно време. Днес сме четвърти септември, а сватбата е на първи декември. Има цели три месеца.

— Наистина ли искаш аз да направя модел за сватбената ти рокля? — изгледа я неуверено тя. — Сигурна ли си, че не искаш рокля от Балмен или Ив Сен Лоран? Или друго голямо име?

— Не. Искам Еван Хюс. Кажу ми, че ще го направиш за мен. Моля те!

В този момент телефонът на бюрото иззвъня. Линет стана и вдигна слушалката:

— Здравейте? Пенистоун Роял?

— Аз съм, Гидиън.

— Здравей, скъпи. Еван ли търсиш? Тя е при мен.

— Ще говоря и с нея, но първо искам да чуя Индия.

— Ох, Гид. Тя отиде в Нидързли да вечеря с баба си. Едуина настоя да се запознае с Дъсти Роудс и те заминаха с колата още към шест и половина. Търси ли я на мобилния й?

— Изключен е. Хм. При Дъсти ли ще остане тази нощ? Или ще се върне в Пенистоун Роял? Знаеш ли нещо по въпроса.

— Ще се върне тук, в това съм сигурна. Говореха си с Еван да пътуват утре сутринта заедно до Лийдс. Там са в разгара на работата.

— Много се радвам — някак странно възкликна Гидиън. И обясни: — Имам предвид, че ще се видите тази вечер.

— Гидиън, струваш ми се възбуден. Има ли нещо, за което трябва да се притесняваме?

— Ами... може да се каже — въздъхна той и разказа всичко научено от Анди Макхай.

Когато свърши, Линет каза:

— Съмнявам се, че знае за детето. Веднъж ми сподели, че се радва, дето не е бил женен и няма деца. Пфу! Няма да се зарадва на разкритията, нали, Гид?

— Никак даже. Знаеш колко открита и честна е с всички. И как не може да търпи лъжите на другите.

— Може би се е срамувал да й сподели всичко — замисли се тя както винаги готова да извини всеки.

— Може и да си права. От друга страна, не ти ли се струва, че може да й го е казал след инцидента? Тази история с Мелинда Колдуел

се разкри внезапно и драматично. Сигурно ѝ е дал някакво обяснение. Защо да не ѝ каже цялата истина?

Не би ли трябвало да ѝ се довери?

— Предполагам, че отговорът е да, но ние не познаваме добре Дъсти Роудс, нали?

В този момент Индия влезе в стаята, чу последните ѝ думи и я изгледа озадачено.

— Здравсти, Индия — скочи Еван и ѝ се усмихна. После се обърна към Линет и ѝ даде знак с очи. — Лини, Индия се прибра.

— Видях. Гид, Индия току-що влезе. Ще ѝ дам слушалката, преди да се чуеш с Еван.

Индия отиде при нея, смръщи се и измърмори недоволно.

— Защо се занимавате с Дъсти?

Линет ѝ подаде слушалката, без да отговори. После седна до Еван и двете се спогледаха. Знаеха, че Индия ще се разстрои. Как иначе?

Те се загледаха мълчаливо в Индия, докато тя притискаше слушалката до ухото си и слушаше Гидиън. Изглеждаше спокойна, но те забелязаха ясно пулсиращата на слепоочието ѝ вена и превърналите се в две тесни цепки металносиви очи. Беше бясна, но се владееше.

Той приключи и Индия отговори:

— Да, разбира се. Няма да оставам в Уилоу Хол, Гид. Няма защо да си навличам неприятности. И без това имах намерение тази седмица да остана в Пенистоун Роял заради работата по магазините. Така връзката ми с Еван ще бъде непрекъсната. Ох, сега ще ти я дам. Благодаря за предупреждението и за съвета, Гидиън.

Еван се втурна към телефона и грабна слушалката от ръцете ѝ.

— Как си, Гидиън?

— Уморен. Направо съм съсипан днес. Не мога да ти опиша колко съм щастлив, че татко си идва и от другия понеделник ще поеме работата си.

— Предполагам. Този месец наистина беше изтощителен за теб. — Тя попита тихо: — Вече не ми се сърдиш, нали, скъпи?

— Не, любов моя. Работата ме разсея — засмя се той. — Обичам те, слънчице, не забравяй това, и няма да те разлюбя само защото от време на време имаме търкания. Само едно нещо ме ядосва през последните дни. Че не те намирам в леглото си вечер.

Тя също се засмя, макар и двамата да съзнаваха, че нещата не са толкова прости. Той ѝ се сърдеше през цялата изминала седмица, но днес говореше като стария Гидиън и това я обнадежди.

— Между другото, тази седмица ще остана в Пенистоун Роял.

— Заради работата?

— Отчасти. Но и заради Робин. Обещах му да го посетя. Нали това не е проблем за теб?

— Не. Всъщност си мисля, че мама и татко ще дойдат от летището направо в Пенистоун Хаус. Винаги правят така, когато се връщат от чужбина. Така че скоро и аз ще дойда там. Ще ме чакаш ли?

— С най-голямо нетърпение. — Тя прошепна: — От разговора ви с Линет разбрах, че има проблеми с Дъсти.

— Линет ще ти разкаже подробностите, но основното е, че той има дете от жената, която го рани. И не е казал на Индия.

— Колко глупаво от негова страна!

— И аз така мисля. Сега трябва да тръгвам, скъпа. Ужасно съм уморен. Ще ти се обадя утре. Целувам те.

— И аз. Обичам те, Гидиън.

— И аз.

Еван затвори телефона и се върна при братовчедките си. Индия беше пребледняла, чертите на лицето ѝ се бяха изострили.

— Е, Еван, какво мислиш по въпроса? — попита тихо тя и вдигна вежди.

Еван седна срещу двете и бавно отговори:

— Ами... аз всъщност не знам цялата история. Какво е станало?

Линет ѝ обясни всичко и заключи:

— Гидиън се тревожи за последиците от интереса на таблоидите към тази история. Знаеш колко обичат скандалите, особено ако в тях са замесени имената на известни хора.

Еван погледна със съчувствие Индия.

— И ти никога не си чувала за това дете? — попита тихо.

— Нито дума. И не мога да си обясня защо не ми каза след инцидента. Няма логика. Разказа ми всичко за Мелинда... защо скри за момиченцето?

— Може би се е срамувал — предположи Линет и стисна окуражително ръката ѝ.

— И аз мисля така — отбеляза Еван. — Това е единственото възможно обяснение. И къде е сега това дете? Кой се грижи за него, докато майка му се лекува?

— Вероятно баба му — замисли се Линет.

— Ах, защо скри от мен? Чувствам се като пълна глупачка — промълви Индия. — Сякаш съм попаднала случайно в живота му.

— Как прекарахте у леля Едуина? — попита Линет, за да я разсее от тъжните мисли. — Как мина вечерята?

— Много добре.

— Тя хареса ли го?

— Направо се влюби в него. Той се постара доста. Така я омая, че ѝ паднаха гащите.

Въпреки сериозната ситуация Еван не можа да сдържи смеха си, Линет веднага се присъедини към нея и след миг Индия също се засмя. От смеха им изведнъж в стаята сякаш стана по-светло.

— Ох, Индия, понякога направо ме застрелваш с приказките си — извика Линет и изтри появилите се в очите ѝ сълзи.

— Представям си леля Едуина без гащи. Но сега сериозно, какво мислиш да правиш?

— Ще му се обадя и ще му искам обяснение. Какво друго бих могла да направя?

— Кога мислиш да му кажеш? — настоя Линет.

— Утре сутринта. Докато пътуваме за Лийдс. С Еван ще тръгнем малко по-рано и ще спрем във Фолифут. С мен ли си, Еван?

— Иска ли питане. Можеш спокойно да му хвърлиш ръкавицата. Аз ще бъда твой секундант. Правило номер едно на Ема Харт, нали?

Дъсти Роудс спеше. Но слънцето надникна в стаята му и той се размърда. Трябваше да отиде в студиото и да се опита да порисува. Отвори очи и внезапно осъзна, че в стаята има човек.

Примигна няколко пъти и въпреки все още слабата дневна светлина, видя жена до леглото си. Отне му известно време, докато я познае.

— Индия! — възкликна изненадано, скочи от леглото и се приближи към нея.

Тя не отговори. Остана за миг загледана в него. После каза тихо:

— Дойдох да те предупредя.

— Да ме предупредиш? За какво?

— Мелинда Колдуел е продала историята си на „Дейли Мейл“.

Днес излиза голямо интервю с нея.

Стомахът му се сви, макар да знаеше, че все някога тази история ще излезе наяве. Взе вестника от ръцете ѝ, захвърли го на леглото и се загледа в нея, неспособен да каже нещо. Забеляза студения блясък в очите ѝ, сурово стиснатите устни и разбра, че положението е сериозно.

Изведнъж усети колко глупав и уязвим изглежда, застанал чисто гол срещу облечената за работа Индия. Грабна халата от близкия стол и го облече.

— Не е в днешния брой — съобщи с леден тон тя. — Но вътре има анонс. Ще пуснат интервюто в два поредни броя. Започват от утре. Помислих си, че трябва да знаеш. Братовчед ми Гидиън подозира, че останалите таблоиди ще се опитат да изстискат нещо от ситуацията, ще те обсадят за интервюта, затова ти предлагам да заминеш някъде за седмица, докато духовете се успокоят.

— Но тук сега е безопасно. Благодарение на теб и Джак Фиг — възрази той. — Аз съм напълно защитен зад вратите на дома си.

— Искях да те предупредя. Какво ще правиш, си е твоя работа. Искам също да ти задам един въпрос.

— Питай, любов моя — каза той и пристъпи към нея. Тя моментално отстъпи крачка назад. Той поклати глава. Нямаше представа как може да си я върне. — Знаеш, че можеш да ме попиташ за всичко.

— Защо не ми каза, че имаш дете от Мелинда Колдуел.

Той остана загледан в нея. Знаеше, че няма извинение за поведението му. Трябваше да ѝ каже, да ѝ обясни. Изведнъж се почувства неудобно и заприлича на безпомощно дете.

— Мислех си, че това може да се отрази на отношенията ни.

— То наистина се отрази, но само защото не ми се довери и не сподели с мен. Подцени ме, Дъсти, и от това ме боли най-много. Това означава, че не си разбрал нищо за мен. Тази нощ си мислех... ти нямаш представа коя съм, какъв е моят емоционален свят, какви са разбиранията ми за живота. Изобщо не ме познаваш и не мисля, че е възможно да продължим връзката си.

— Не казвай това! — извика Дъсти. — Познавам те много добре и те разбирам. И наистина те обичам, Индия. Ти си много важна за мен, сигурен съм, че си го разбрала.

Тя поклати глава.

— Знам едно... ти имаш напълно погрешно отношение към семейството ми. Обяви ги за сноби и отказа да се запознаеш с тях. Но те не са, Дъсти. Те са чудесни, нормални, трудолюбиви хора. Ти просто не си направи труда да ги опознаеш. И това ми говори, че си арогантен, себичен и... страхливец.

— Как можеш да говориш такива неща? Нали снощи се запознах с баба ти?

— О, не ставай смешен! Една дама на деветдесет и пет, която омая за пет секунди, флиртуваше безобразно с нея. Говоря за братовчедите си, най-добрите ми приятели. Не искаш да се запознаеш с тях, защото те е страх, че са над твоето интелектуално ниво и няма да можеш така лесно да ги манипулираш.

— Индия, престани, не отивай толкова далеч. Щях да ти кажа за Атланта, когато излязох от болницата, но не исках да развалям романтичния момент...

— Е, сега е сигурно, че развали всичко — прекъсна го с едва прикрита ярост, обърна се и тръгна бързо към вратата.

— Хей, чакай малко! Да не би да късаш с мен, защото имам дете, за бога? — избухна той.

— Не, разбира се. Имам сърце, за да разбере, че си баща, че това момиченце е част от живота ти и ти имаш задължения към него. Напускам те, защото ми нямаш доверие, не ме познаваш и не правиш никакви усилия да видиш нещата от моята гледна точка.

— Не постъпваш честно с мен, Индия.

— Ти също, Дъсти. Аз... те обичам. Много. Знам, че и ти ме обичаш. Но знам също, че не искаш нашата връзка да се развива, не искаш да се обвързваш с мен. — Тя сви рамене. — Какво ми остава тогава? Трябва да продължа напред, колкото и да боли.

Отвори вратата и изтича надолу по стълбите.

Той хукна след нея, хвана се за перилата на стълбищната площадката и извика:

— Индия, почакай!

— Всичко свърши, Дъсти — отвърна тя, без да спре и без да се обърне.

— А какво ще стане с портрета?

— По дяволите портрета — извика тя, докато пресичаше хола и отваряше външната врата. Затръшна я така силно, че се уплаши да не счупи стъклата, но те само изтракаха заплашително.

Дъсти остана така за известно време, неспособен да помръдне. Най-накрая излезе от вцепенението си и се върна съкрушен в спалнята. Щеше ли да си я върне някога? Тя беше бясна и той много добре разбираше защо. Изруга се наум. Защо не ѝ се довери докрай? Но той никога не се доверяваше на тези, които наистина го обичаха. Щеше ли най-сетне да се поучи от миналите си грешки?

Индия се затича с всички сили към паркирания зад къщата астън мартин. Влетя в колата и веднага се обърна към Еван.

— Добре ли си, скъпа? — сложи ръка на рамото ѝ Еван. — Изглеждаш бяла като платно.

— Добре съм — изрече и избухна в сълзи.

Еван я прегърна, предложи ѝ салфетка и се опита да я успокои. И Индия наистина успя да се овладее, издуха носа си и запали колата.

— Да се махаме оттук — почти изсъска и настъпи газта. — Искам да се отдалеча колкото може повече от господин Роудс.

— Давай — измърмори Еван и реши за момента да не задава никакви въпроси.

Щом излязоха на пътя за Лийдс, Индия сама ѝ разказа всичко.

— Още го обичам. Но не мога да бъда с мъж, който не желае да разбере откъде идвам и как съм се оформила като личност. Така че, точка. Ще го преодоля. Рано или късно.

— Сигурна съм в това — отвърна Еван, но се запита дали наистина ще успее.

Вратата се отвори и Пола се усмихна, когато видя най-голямата си дъщеря.

— Добро утро, мила моя. Ох, носиш ми кафе за добро утро. Не стой така, ела при мен! Виждам, че носиш кафе и за себе си. Прекрасно! Тъкмо ще си побъбрим малко.

— Знам, че си работила почти цяла нощ и не исках да те безпокоя. Но вече е почти единайсет и реших, че е време да те разсъня.

Теса сложи подноса с кафето на малката масичка между двата дивана и седна на единия.

Пола стана от любимото си старо бюро, принадлежало някога на скъпата ѝ баба, седна срещу Теса и си наля кафе от каничката. Сложи мляко и подсладител, отпи една глътка, облегна се назад и погледна с любов дъщеря си.

— Изглеждаш прекрасно, детето ми. Забелязах го още вчера на вечерята. Париж ти се е отразил добре.

— Наистина е така. Лорн беше толкова мил и загрижен. Впрочем както винаги. Дватамата си прекарахме чудесно.

— И той така ми каза — кимна майка ѝ и веднага се замисли за тревожното присъствие на Джонатан Ейнзли и Марк в Париж. Линет и Лорн я бяха осведомили за всичко, а Джак Фиг ѝ представи подробен доклад. Получената информация затвърди решението ѝ да се справи с Марк Лонгдън веднъж завинаги.

Теса се облегна върху възглавниците зад гърба си и каза:

— Вчера ми каза, че си насрочила среща с Марк и всички адвокати в понеделник следобед. И искаш и аз да присъствам. Необходимо ли е наистина?

— Присъствието ти е важно, Теса — наведе се към нея Пола. — Знам, че не можеш да го търпиш, аз също, но Кристофър Джолиът настоява за това, а той е един от най-добрите адвокати. Винаги се вслушвам в съветите му, независимо че според теб аз съм тази, която „командва парада“.

Теса се засмя:

— Не мога да повярвам, че не е така. Но щом трябва, ще бъда там, мамо... — Тя не довърши мисълта си. Намръщи се и попита: — Трябва ли да правя нещо, да кажа нещо конкретно?

— Не, ако Кристофър или някой от адвокатите на Марк не ти зададе въпрос. Но ако това се случи, трябва да отговориш изчерпателно.

— Ясно. Преди две седмици, когато говорих с теб, ти ми каза, че имаш някакъв план. Ще ми обясниш ли сега?

— Предпочитам да не го обсъждаме днес — отговори бързо майка ѝ. — Този уикенд ще трябва да поработя още малко с Кристофър. Някои точки се нуждаят от пояснение. Но съм сигурна, че планът ми ще успее.

— Щом ти го казваш. Добре тогава, няма да говорим за това сега. Вярвам на преценката ти и съм сигурна, че никой не би могъл да измисли нещо по-мъдро от теб.

— Може би баща ти — засмя се Пола. — Но ти благодаря за доверието. Между другото, сутринта разговарях с Адел в кухнята. Тя наистина е едно малко ангелче. И е щастлива, както тайно се надявах. — Замълча за момент, после добави: — Слава богу, че не е пострадала в онзи ден. Мъчно ми е, че не бях тук, за да споделя тревогите ти...

— Но Линет те замести — прекъсна я дъщеря ѝ. — И се справи чудесно с положението. Не знам какво щях да правя без нея в онзи момент. Тя постъпи много далновидно, като повика Джак Фиг на помощ, но вече ти разказах за това.

— Да, разказа ми и мисля, че си абсолютно права. Лини наистина е преценила правилно нещата.

— Знаеш ли, съгласна съм да стана кума на Линет.

— Променила си мнението си? — погледна я изненадано майка ѝ.

— Да. Мисля, че я нараних, като ѝ отказах преди.

— Значи сега шаферки ще бъдат Индия, Еван и Емси, а ти ще ѝ станеш кума. Така да го разбирам, нали?

— Не точно. Защото промених решението си и за Адел. Мисля, че мога да ѝ разреша да бъде шаферка. Такова е и нейното желание. Вече го казах на Линет.

„Най-накрая мир и любов — развълнува се Пола. — Чак не е за вярване.“

— Мисля, че това е наистина чудесна новина, скъпа. Толкова се радвам, че се съгласи да участваш в церемонията! Знам колко се разочарова Лини, когато ѝ отказа.

— Каза ли ти, че Еван ще бъде дизайнер на сватбената ѝ рокля?

— Не, още нищо не ми е казала, но сега е едва събота. Още не съм успяла да си поема дъх от пътуването. Разкажи ми всичко, Теса.

— Линет не хареса нито един от моделите на различните дизайнери и поиска съвета на Еван. На другия ден тя пристигна с няколко страхотни идеи, заговори за тежък сатен в кремаво, пришити към плата перли, модел в стил Тюдор и Линет прие всичко с възторг. Така че в следващите дни и месеци Еван ще е много заета. Ще се наложи да скицира в почивките между събарянето на една стена в магазина в Лийдс и издигането на друга.

— Шегуваш се, нали? За Лийдс? — погледна тревожно дъщеря си Пола.

— Разбира се, успокой се. Но те наистина правят големи промени там. Ще се изненадаш. Със сигурност са много по-радикални от мен в Харогейт. — Теса отпи от кафето си и добави: — За нещастие на онази стара вещица, секретарката ти.

— Коя секретарка имаш предвид?

— Елинор. Нали тя отговаря за магазина в Лийдс?

— Тя не е стара вещица — отбеляза строго майка ѝ.

Пола знаеше, че Елинор не шпионира вече за Джонатан.

Нямаше възможност за това. Просто нямаше достъп до информация.

— Казах го просто така, мамо. Но тя наистина е свадлива и вечно е намусена.

— Като спомена за Индия, как е тя? — попита Пола. — Линет ми каза, че е имала тревоги с художника Ръсел Роудс.

Теса осведоми подробно майка си за случая и завърши:

— Много ми е мъчно за нея. Индия е толкова добра, толкова чистосърдечна! Само си представи колко обидена и унижена се чувства в момента. Аз поне бих се чувствала така. Естествено е.

Пола кимна и отново си наля кафе. Остави каничката на масата и се загледа в дъщеря си. Снощи на вечерята тя забеляза, че в поведението на Теса са настъпили големи промени. И сега, докато ѝ разказваше за Индия, тази промяна отново ѝ направи впечатление.

Дъщеря ѝ не беше толкова язвителна и агресивна, както обикновено. Беше омекнала, на моменти дори се долавяше нежност, нещо невиждано и нечувано преди. Изглеждаше много по-женствена, някак успокоена. Очите ѝ светеха като очите на обичана жена. Една сексуално задоволена жена — това беше единственият начин, по който Пола можеше да опише блясъка в очите ѝ.

„Боже мой! — Тя изправи гърба си и се втренчи изпитателно в дъщеря си. — Тя е влюбена! И любовта ѝ явно е споделена. Единствено любовта би могла да обясни промяната в поведението ѝ.“

Толкова се изплаши от тази мисъл, че скочи от мястото си и застана до прозореца. Не искаше Теса да види изражението ѝ. „Кой може да е? — запита се тя. — И кога е могло да се случи?“ Беше отсъствала от страната близо два месеца, така че нямаше как да получи отговор на въпросите си. Ако някой друг от семейството знаеше, все щеше да спомене нещо по телефона, в това беше сигурна.

Теса беше влюбена и никой не знаеше. Означаваше ли това, че има някакъв проблем около новата ѝ връзка? Може би мъжът беше женен? Надяваше се да не е така.

— Мамо, забравих да ти кажа за вечерята у леля Едуина. Тя ни покани на вечеря с Индия. Върни се при мен, моля те! Искам да чуеш за това.

Пола надяна маската на спокойствието, оправи морскосинята си ленена риза, върна се и седна отново на дивана.

— Цялата съм в слух — измърмори и се загледа в дъщеря си.

Теса ѝ разказа всичко за вечерта и за подаръците, получени от нея и от братовчедка ѝ.

— Леля Едуина ми заповяда да прекратя веднага този брак, да се разведе и да продължа напред. Знаеш я каква е. Надявала се, че поведението на Марк няма да ме отврати от всички мъже и че трябва да се огледам за нов човек. И то веднага.

„Дали Едуина знае нещо?“ — запита се Пола докато изучаваше дъщеря си с леко наклонена на една страна глава.

— Предполагам, че си се вслушала в съвета ѝ.

— Да. Точно това направих.

Теса скочи от мястото си и седна до нея.

— Стучи ми се нещо невероятно...

— Влюбила си се — прекъсна я тя.

— Откъде разбра?

— Изписано е на лицето ти, скъпа. Видях промяната вчера на вечерята, а днес я усещам още по-осезателно. Предполагам, че и той е влюбен в теб?

— Да — отвърна Теса и поруменя. — От пръв поглед.

— И кой е мъжът, извършил тази рязка промяна в дъщеря ми?

— Казва се Жан-Клод, френски писател и журналист. Срещата си се с него веднъж. В Париж. Той е приятел на Лорн. Спомняш ли си?

Въпреки че ѝ се случваше много рядко да онемее от изненада, при споменаването на името на Жан-Клод Пола направи точно това. Но след миг се пребори с изненадата, пое дълбоко дъх и отговори:

— Разбира се, че го помня. Наистина, изключителна личност. Много привлекателен, много известен. И кога стана това?

Преди Теса да отговори, на вратата се появи Маргарет, прокашля се и съобщи:

— Извинете ме, госпожо О'Нийл, но исках да попитам колко души ще сте за обяд.

— Ох, Маргарет, боя се, че нямам никаква представа — отвърна Пола и се обърна към Теса: — Чакай да видим: аз, ти и дядо Брайън, нали така? Ами Линет и Еван?

— Ох, да. И те ще бъдат тук. В момента са долу и работят по модела на роклята. Поне Еван се занимава с това, а Линет уточнява други подробности по сватбата.

— Ясно. Оказва се, че ще сме петима, Маргарет. Чакай, чакай! Слагаме Емси и Дезмънд и ставаме седем.

— Не, не е така — извика Теса. — Линет спомена, че Джулиан и чичо Родни ще дойдат на обяд.

— Чудесно! Нямам търпение да ги видя. Значи, да го закръглим на десет. Винаги има вероятност Гидиън да намине по това време.

Икономката кимна, погледна едно листче, което стискаше в ръката си, после отново се обърна към Пола:

— Приготвих ви любимата супа малигатони, а за основно ястие ще направя селски пай с извара. Знаете колко много го обича господин О'Нийл. Ще направя и пържоли, и бърберици по селски. За гарнитура задушavam зеленчуци. Пъхнах във фурната от онази прекрасната йоркширска шунка да се запече. За десерт ще приготвя маслен пудинг.

За хората на диета ще има пресни плодове — завърши тя и хвърли дискретен поглед към Теса.

— Ще бъде истинско угощение. Да знаеш колко ми липсваха твоите ястия, Маргарет!

— Благодаря ви, госпожо О'Нийл. Много се радвам, че се върнахте.

Щом отново останаха сами, Теса продължи нетърпеливо:

— Да се върнем на Жан-Клод. Срецнахме се миналата седмица в Париж. Нали знаеш, че бях в Париж с Лорн? Беше една от онези невероятни срещи, които променят за миг целия ти живот. Мога да кажа, че и двамата сякаш бяхме пометени от ураган.

Пола кимна.

— Това мимолетно ли е, Теса?

— Не. Нито за него, нито за мен. Жан-Клод иска продължителна и сериозна връзка.

— За брак ли говорим?

— Ами... той не използва точно тези думи, но... да. Мисля, че това имаше предвид.

Забелязала тревогата в очите на майка си, тя побърза да добави:

— Не го ли одобряваш?

Пола замълча, после каза тихо:

— Разликата в годините не е ли доста голяма, скъпа?

— Да, но това няма никакво значение за мен, както и за него.

— На колко години е той?

— На петдесет и три.

— Наистина ли? Определено не изглежда на толкова. Сигурна съм, че има сериозни намерения към теб. Доколкото го познавам, изглежда отговорен и достоен мъж.

— Тогава? Всичко е наред, нали?

— Има ли някакво значение, ако кажа, че не одобрявам?

— Да, защото искам да го харесаш. Но това няма да промени решението ми. Как мога да променя чувствата си.

— Наистина не можеш, особено ако го обичаш истински. Ти си на трийсет и две, достатъчна зряла, за да постъпиш, както пожелаеш. Случи се така, че аз наистина одобрявам избора ти. Смятам, че Жан-Клод е очарователен мъж, а знам, че и баща ти го харесва.

Теса се отпусна на дивана с облекчение.

— Това е такова успокоение за мен, мамо! След ужасните главоболия с Марк, които измъчиха всички ни, за мен е важно да знам, че вие харесвате мъжа, когото съм избрала сега.

— Така е. Но искам да те предупредя да бъдеш много внимателна сега, когато се опитваме да уточним детайлите по развода.

— Имаш предвид, че не бива да се виждам с Жан-Клод — попита Теса, внезапно ужасена от тази мисъл.

— Не, нямам нищо против, при положение, че не излагате на показ връзката си.

— Разбира се, че няма да го направим. Всъщност не го направихме и в Париж. Бяхме в неговия апартамент, а после заминахме с Лорн за вилата му във Фонтенбло. Ще се съобразим с условията.

— Има още нещо, Теса.

— Да, мамо?

— В момента цъфтиш като пролетен цвят, скъпа. Искан ми се в понеделник да изглеждаш поне малко измъчена и не така красива, ако може. Имам предвид на срещата с Марк и адвокатите.

— Ще си сложа грим така, че лицето ми да изглежда пепеляво: мисля, че това ще свърши работа.

— Трябва. Трябва да изиграеш ролята на жертва, каквато всъщност си. Така че за момента твоята свежест и красота са в наш уцърб.

Теса напусна стаята и отиде да поиграе малко с Адел преди обяда, а Пола се върна на бюрото си. Хвана химикалката, но изведнъж осъзна, че няма настроение за работа. Беше прекалено развълнувана.

Остави химикалката, облегна се назад и се загледа през прозореца. Жегата вече стискаше в горещите си лапи планинските склонове. В средата на септември поляните представляваха едно неспокойно лилаво море, което се разпростираше докъдето ти стигне погледът. Колко красив беше днешният ден! По яносиньото небе плуваха пухкави бели облачета и бавно се носеха към хоризонта, където синьото внезапно избеляваше. Пола обичаше ливадите точно по това време на годината, когато метличината цъфтеше и пчелите

жужаха над морето от цветя. За разлика от нея Линет ги обичаше през всичките сезони, също както ги бе обичала и Ема.

Изведнъж осъзна колко ѝ бе липсвал Пенистоун Роял. Домът, където бе израснала и обичаше толкова много. За нея беше щастие да седи зад бюрото, където баба ѝ бе работила години наред. Ема им бе оставила истинско богатство, не само финансово, но и духовно. Но след малко мислите ѝ се отклониха към първородната ѝ дъщеря.

Изведнъж се усмихна, давайки си сметка, че в крайна сметка бе приела версията на Теса. Всички в семейството бяха възприели нейната гледна точка, че тя е първородната. Теса бе родена само пет минути преди Лорн, но повтаряше на всички, че е най-голямата от децата ѝ.

Теса Макгил Харт Феърли Лонгдън. Изключителна млада жена.

„Забрави за Лонгдън“ — напомни си Пола. Дъщеря ѝ вече бе изключила това име и бе приела отново моминското си име, с което винаги се бе гордяла.

Колко мъчителна беше за нея мисълта, че Теса е била насилвана физически и психически години наред и никой от тях не е знаел за това, защото е била прекалено уплашена и се е срамувала да сподели с някого! Докато настъпи денят, когато повече не можеше да го пази в тайна и изплашена за живота си, напусна семейното огнище. Намери в себе си сили, смелост, гордост и воля да се съхрани. Всичко това бе наследила от баба си и то ѝ помогна да спаси себе си и детето.

И сега на сцената излизаше Жан-Клод Делон. Ако останеше, вече нищо нямаше да е същото. Той беше толкова силна и харизматична личност, че можеше да наруши равновесието между тях. Да, може би спокойствието на Харт сега беше в неговите ръце. Но Пола не се разтревожи.

Жан-Клод. Мъж с положение в обществото, с изключителен интелект и морал, Франция беше в краката му. Тя знаеше много добре колко известен е той и каква световна слава има. Не само от медиите, но и от Лорн, който го бе превърнал в свой идол, и то напълно основателно.

Жан-Клод я бе впечатлил с много неща, но това, което най-силно я привлече към него, беше скромността му. Той не беше надут като други известни личности и това ѝ хареса. Освен това имаше чудесно чувство за хумор и бе успял да я накара да се смее от сърце. Но имаше

и много повече. Тя бе покорена от благородството му и от внимателното му отношение към дамите. И усети ясно магнетичния му чар, заради които жените въздишаха по него.

Той беше с двацет и една години по-възрастен от дъщеря ѝ, само три години по-млад от нея самата, но Пола осъзна, че в случая възрастта му е предимство. Жан-Клод беше улегнал, сериозен, отговорен и стабилен. Ако задълбочеше, тя можеше да бъде спокойна, че Теса е в сигурни ръце. Да, появата на Жан-Клод засягаше цялото семейство и тя трябваше добре да обмисли последиците му. Вече бе видяла ефекта от влиянието му върху Теса; дъщеря и изведнъж се бе превърнала в далеч по-приятна личност или поне на Пола ѝ се струваше така. А това беше само началото. Какви ли други промени в живота ѝ щеше да ѝ донесе той.

Дали дъщеря ѝ щеше да превъзмогне амбициите си. Дали щеше да се откаже от магазините „Хартс“, за да стане съпруга на известния писател, или щеше да продължи да се бори за наследството? За мястото на дофината, както сама се наричаше.

Колко интересно, че беше избрала именно френско прозвище, за да охарактеризира себе си, помисли си Пола и разсеяно погледна през прозореца, но не видя нищо, защото пред очите ѝ стоеше лицето на дъщеря ѝ. Колко свежа и изпълнена с живот беше тя днес! Ако резултатът от намесата на този мъж в живота ѝ беше такъв, тогава той бе добре дошъл.

Ако Теса се откажеше от борбата за председателското място на веригата „Хартс“, за да се омъжи за Жан-Клод, то тогава вратите се отваряха за Линет. Тя можеше да поеме управлението им, без да се страхува, че някой непрекъснато ще пъха прът в колелата ѝ. Дали Емси един ден щеше да се заинтересува от семейния бизнес и да се нареди до сестра си. Къде щеше да е най-полезна Индия, ако един ден Теса напусне работа? Ами Еван? Пола беше убедена в силното желание на момичето един ден да играе важна роля в „Хартс“. Но ако Еван се омъжеше за Гидиън, дали пък той нямаше да забрани на съпругата си да работи?

Не, не и Гидиън. Той беше истински Харт. И по майка, и по баща. Израснал в семейството, племенникът ѝ бе научен да уважава работата на жените. Нали майка му, Емили Харт, бе управлявала „Харт Ентърпрайзис“ до неговото раждане?

„Ние всички сме жени..., а Жан-Клод знае как да очарова жените“ — затвори очи тя. Толкова много неща можеха да се променят заради появата му. Налагаше в най-скоро време да се срещне с него. Да го погледне през очите на майката. И през очите на собственик на най-голямата корпорация в света. Всичко би могло толкова лесно да се срине...

Вратата се отвори и тя отвори очи. Внучката ѝ влетя в стаята и закрещя:

— Бабо, бабо! Ела да си поиграем!

Пола стана, взе детето и го целуна по бузите. Погледна към Теса и попита тихо:

— Как мислиш, ще я приеме ли? Дали няма да се окаже проблем?

— В никакъв случай — отвърна уверено дъщеря ѝ. — Обсъждахме го подробно. Той се радва, че я има. Наистина е щастлив.

Пола кимна. Може би това беше шанс Теса да намери щастието си. При условие, че Пола си свърши добре работата с Марк Лонгдън.

Конферентната зала на адвокатска къща „Крофърд, Крейтън, Фипс, Крофърд и Джолиът“ си беше една и съща, откакто я помнеше. През съзнателния си живот Пола бе идвала тук десетки пъти, винаги когато имаше нужда от съветите на Джон Крофърд, старши партньор в къщата и семеен адвокат. Този понеделник познатата обстановка ѝ даде чувство за сигурност със своята тъмна ламперия, огромна конферентна маса от махагон, заобиколена от двацет и четири стола, и красивите бронзови полилеи.

Една от секретарките я въведе в залата. Пола веднага отиде до прозореца и погледна навън. Очакваше Теса да пристигне всеки момент.

Тя се отдръпна от прозореца, приближи се към големия портрет на Джон на срещуположната стена и за кой ли път призна каква забележителна личност е нейният приятел. Вече се бе оттеглил от активна практика, но винаги беше на разположение, ако имаха нужда от професионалната му мъдрост, особено когато се отнасяше до семейство Харт. Крофърд беше запознат с всички бизнес дела на „Хартс“, както и със семенните им проблеми още от времето на Ема.

В много отношения Джон беше като член на фамилията и все още се срещаше с майка ѝ веднъж месечно, тъй като беше опекун на фондация „Ема Харт“, управлявана от Дейзи. Организацията влагаше големи суми в благотворителни акции, внимателно подбрани от Дейзи и Джон.

— Добър ден, Пола — забърза към нея Кристофър Джолиът, племенникът на Джон. — Извинявай, че те накарах да чакаш. Току-що разговарях по телефона с чичо Джон. Имаш специални поздравии.

Пола се усмихна, кимна и потупа ръката на Кристофър, после поднесе бузата си за целувка.

— Здравей, Кристофър — отвърна и посочи към портрета на стената. — Тъкмо се възхищавах на портрета му. И не си се забавил. Аз дойдох по-рано.

Кристофър огледа красивия черен костюм и бялата копринена блуза и както винаги отбеляза наум елегантния ѝ вид, но днес лицето ѝ беше някак сурово, дори мрачно. Той познаваше по-добре от всеки друг това изражение. То означаваше едно — бизнес. Беше дошла да унищожи един мъж и той не можеше да я вини за това.

— Радвам се да те видя, но съжалявам за неприятния повод — каза и я поведе към масата. — Изглеждаш превъзходно, Пола. Явно нийоркският въздух ти се отразява добре.

— Така е — усмихна се тя. — Въпреки че имах много работа, винаги съм обичала този град и промяната наистина беше приятна.

— Кога се връща Шейн?

— Във вторник... утре. Сутринта има среща в Световния търговски център. Ще хване нощния полет до Лондон и ще си е вкъщи в сряда сутринта. Имаше още малко работа, после се наложи да остане и за тази среща. Става дума за откриване на нов хотел „О’Нийл“ в Манхатън. Както знаеш, обикновено сестра му се занимава с бизнеса в Америка, но Мери замина със семейството си на почивка някъде из канадските планини.

— Шейн разшири неимоверно хотелската верига и гордостта на дядо Брайън е напълно обяснима.

Пола се засмя:

— Брайън обожава сина си. Впрочем, вече е на такава възраст, че обожава всички.

— Ще бъде хубаво да се съберем на вечеря, когато Шейн се върне — предложи Кристофър, помогна на Пола да седне и зае стола до нейния. Остави на масата големия куп с папки, които носеше, облегна се назад и я попита:

— Има ли нещо, което трябва да обсъдим, преди да пристигнат другите?

Тя поклати глава:

— Не мисля. Уточнихме всички точки още през уикенда. Мисля, че всичко е добре. Четох проектодоговора толкова пъти, че знам съдържанието му наизуст.

— Не се и съмнявам — усмихна се той и стана от мястото си, когато секретарката отвори вратата и пропусна Теса пред себе си.

— Здравей, Кристофър — поздрави го тя и забърза към него.

— Добър ден, Теса — посрещна я той и я целуна по бузата.

— Здравей, мамо — обърна се тя към Пола и отиде да я прегърне, после седна от другата ѝ страна. — Надявам се, че не съм закъсняла.

— Не, скъпа, дойде точно навреме. Както виждаш, чакаме другата страна — отвърна Пола и огледа дъщеря си.

— Изглеждам ужасно, нали? — Завъртя се тя пред майка си и се изкикоти. — Каза ми, че трябва да изглеждам като жертва, и аз се постарях.

Смехът на Кристофър изпълни стаята.

— Боя се, че въпреки старанията не си успяла да скриеш красивото си лице. Теса, скъпа, не се разстройвай. Мисля си, че дори професионален гримьор не може да го скрие.

— Никога не съм те харесвала в кафяво. Откъде намери тази ужасна рокля? — вдигна тъмните си вежди Пола.

— Забрави ли, че имам цял магазин на разположение? Знам, че кафявото не е моят цвят, но мисля, че е подходящ за желания ефект, нали? Прави ме да изглеждам бледа.

— Признавам, че има нещо такова, но ми обещавай да я захвърлиш веднага след срещата и никога повече да не връзваш косата си на конска опашка. Това не е твоят стил, скъпа.

— Знам, мамо, но нали ти ме искаше така? Да изглеждам измъчена съпруга на насилник? — Тя замълча, премести поглед от майка си на Кристофър и обратно, после вдигна рамене. — Просто следвах съветите ти.

— Знам, скъпа, и наистина си се справила добре. — Пола се обърна към адвоката и обясни: — Теса беше в Париж с брат си и се върна толкова освежена и отпочинала, че си помислих — по-добре красотата ѝ да не се набива в очите на адвокатите му. Познавам добре Марк Лонгдън. Знам, че е способен да се изправи и да я посочи с пръст: „Вижте как цъфти моята съпруга. Прилича ли ви на измъчена жена?“. Ще отрече всичко, ако му се предостави някаква възможност.

— Това го знам, но лично аз съм виждал синините по Теса. Има и снимки. Освен това, каквото и да облече, не е възможно да скрие щастливия пламък в очите си.

Пола го загледа с интерес. Помисли си, че е прекалено поетичен за адвокат. Всъщност дъщеря ѝ винаги произвеждаше подобен ефект върху мъжете. Имаше някакъв огън в нея, който подпалваше сърцата

им, и днес не беше по-различно от друг път. Но иначе Кристофър беше напълно прав.

В този момент вратата се отвори и в стаята влезе Джофри Крейтън, един от по-младите съдружници на Кристофър. Той също носеше папки и документи. Поздрави всички, седна от другата страна на Теса и ги информира.

— Адвокатите на Лонгдън пристигат. В момента изкачват стълбите. Но от него няма и следа.

— Типично за него — сви устни Теса. — Не си спомням някога да е идвал навреме.

— Искам да уточня няколко неща с теб, Теса — обади се Кристофър и разгърна една от папките. — Погледни тук, преди противникът да влезе.

Последен пристигна Марк Лонгдън. Щом го видя да се показва на прага, Теса веднага застана нащрек. Пригответи се да чуе и види какво ли не, защото от него можеше да се очаква всичко външно не се бе променил много. На пръв поглед изглеждаше все така млад и безгрижен като колежанин. Но тя забеляза бръчките около устата и необичайно тъмните му зеници. И все пак не можа да не се запита защо почти не се забелязват поражения от порочния му начин на живот. Но когато приближи към масата, тя видя ясно нервното напрежение. Прикриваше го успешно, но нея не можеше да излъже.

Нямаше как да не го сравни с Жан-Клод, въпреки че съзнаваше колко отвратително е подобно сравнение. Жан-Клод беше спокоен, целенасочен, самоуверен. Марк беше разглезен, недисциплиниран, интересуваше се само от себе си. Беше слаб и безполезен във всичко, с което се захванеше. И безпричинно раздражителен.

Марк ѝ се усмихна и тя веднага се напрегна. Лицето ѝ остана каменно и неподатливо на чара му.

Той се обърна и изгледа самодоволно останалите присъстващи. Седна до адвокатите си и започна да обсъжда нещо с тях.

След няколко минути Кристофър прочисти гърлото си и погледна красноречиво към Марк и защитниците му Джинас Ледлоу и Хърбърт Дженингс.

— Джентълмени, както знаете, днес сме се събрали, за да уточним финансовата страна от договора между Марк и Теса Лонгдън, който ще бъде представен на съда по заведеното от Теса дело за развод. Но това...

— Направил съм ясни бележки за исканията си — прекъсна го грубо Марк. — Те са основани на обещанията, дадени ми от Теса преди няколко седмици, и аз искам...

— Нека довърша, господин Лонгдън — каза любезно Кристофър и хвърли предупредителен поглед към адвокатите му.

Марк демонстрира раздразнението си с гримаса, но Джонас сложи ръка на рамото му и го принуди да си седне на мястото. После се наклони към него и зашепна настойчиво в ухото му.

Кристофър продължи:

— Тъкмо казвах, че госпожа О'Нийл в правото си на попечител на активите на „Харт къмпани“ също реши да вземе отношение по въпроса. Тя държи да запознае дъщеря си и господин Лонгдън с подготвеното от нея споразумение. Но тук има няколко условия...

— Никакви условия! — извика пискливо Марк.

— Моля те, Марк — намеси се Хърбърт. — Трябва да оставим господин Джолиът да ни каже, каквото има да казва, без да го прекъсваме.

Марк му хвърли убийствен поглед, но се облегна назад и обиден млъкна.

Джонас се обърна към Пола и Кристофър.

— Готови сме да чуем условията, господин Джолиът, и после да ги обсъдим.

— Първо условие: След предложеното споразумение от госпожа О'Нийл и приемането му от господин Лонгдън договорът се подписва още днес.

— Прекалено бързо — намръщи се Джонас. — С колегата ми бихме искали да ни предоставите време да се запознаем по-основно с документа.

— Не мисля, че е необходимо, но може ли да продължа — отвърна вежливо Кристофър. — Ако господин Лонгдън приеме споразумението и го подпише, има още едно условие и то трябва да влезе в сила веднага.

— Госпожа О'Нийл... ще ви го обясни лично — измърмори и доби неочаквано загадъчен вид.

— Мисля, че е време да се намеся, Кристофър — обади се Пола.

— Разбира се — кимна той. — Моля те, продължи.

— Марк, ако споразумението се подпише днес, съм готова да ти направя щедро финансово предложение. Но всичко ще бъде подписано и оформено днес. Моите и твоите адвокати ще бъдат свидетели. Разбираш ли какво ти казвам, Марк. Господа?

Тримата кимнаха, но Джонас попита:

— Това означава ли, че предложението ви за допълнителната сума ще отпадне, ако споразумението не се подпише днес?

— Точно това означава, господин Ледлоу.

— И какво ми предлагате? — запита Марк за съжаление на адвокатите си.

— Десет милиона лири стерлинги — каза Пола с равен тон. — По мое мнение — твърде щедра сума, като се имат предвид обстоятелствата.

Марк се ухили:

— Дайте ми нещо за писане. Приемам. Готов съм да подпиша веднага.

Адвокатите му се спогледаха и Джонас побърза да каже.

— Нека първо да чуем всички условия и да прочетем договора.

— Разбира се, че ще се запознаете с всички документи, господин Ледлоу — усмихна се леко Пола. — Не мисля, че ще ви трябва много време, тъй като съм използвала възможно най-достъпния език, а и самият договор е много кратък. Искам само да добавя. Ако Марк не приеме условията и не подпише договора, ще трябва да поеме риска да излезе пред съда. И като се имат предвид обстоятелствата, искрено се съмнявам, че съдът ще удовлетвори желанията му.

Теса се наведе рязко напред и почти извика:

— Не прави това, мамо! Това са много пари. Остави го на благоволенията на съда, там си знаят работата.

Лицето на Джонас доби загрижен вид:

— Какви са другите условия, госпожо О'Нийл?

Той много добре осъзнаваше, че си има работа с умел противник, опитен и костелив във воденето на преговорите. Беше наясно, че десетте милиона са добре подхвърлена стръв.

— Предпочитам първо да обсъдим начина на изплащане на споменатата сума — отвърна Пола. — Ето какво ти предлагам, Марк. Първия милион ще получиш трийсет дни след подписването на това споразумение. Още един милион, когато съдът обяви развода ви за факт, и по един милион всяка от следващите пет години, като започнем от 2002 година. Към 2007 година това ще прави седем милиона. Последната сума от три милиона ще бъде изплатена три години след това, а именно през 2010 година.

В първия момент никой не проговори.

Адвокатите изглеждаха объркани.

Но в очите на Марк се четеше задоволство.

Теса беше ядосана и това се виждаше ясно.

Джонас Ледлоу и Хърбърт Дженингс се извиниха за момент, станаха и отидоха до прозореца.

— Това е уловка, Хърб. Трябва да има някаква уловка.

— И аз мисля така. Тя е прекалено хитра, за да се раздели с десет милиона просто така. Наистина, сумата е разхвърлена в период от девет години, но въпреки това е огромна.

— Особено като се имат предвид обстоятелствата. Знаем си, че той не е ангел.

— На мен ли го казваш? Но нека да чуем какво още има да ни каже.

Те се върнаха на местата си и Джонас попита:

— Има ли и други условия, госпожо О'Нийл?

— Ако Марк подпише днес, трябва да се съгласи да замине незабавно за Австралия.

— Австралия е хубаво място. С радост ще подпиша. А какво ще кажеш за къщата в Хампстед? Остава ли за мен. Теса ми я обеща.

— Къщата не е твоя, Марк. Не е и на Теса. Дадох ви я да живеете там, но всъщност никога не съм я прехвърляла на името на Теса. Води се на мое име и аз не виждам никаква причина да ти я подарявам. Нито на теб, нито на нея, ако трябва да бъдем точни. Но сега говорим за десет милиона. Хампстед няма нищо общо с това.

Марк отвори уста, но Джонас побърза да го изпревари.

— Значи, ако Марк подпише днес, до края на развода ще получи общо два милиона. И ще трябва да замине за Австралия веднага след

излизане на решението. Правилно ли съм ви разбрал, госпожо О'Нийл?

— Напълно, господин Ледлоу. Марк ще замине за Сидни след окончателното приключване на въпроса. Тогава ще получи и втория милион. Но през следващите пет години трябва да остане там, без да се връща в Англия или въобще да напуска страната.

— Какво? — кресна Марк. — Няма да мога да напускам страната цели пет години? Това е каторга!

— Наричай го, както искаш — отвърна хладно тя, — но трябва да приемеш условието и да откриеш там свое архитектурно бюро, което наистина да работи. След пет години можеш да се върнеш в Лондон за един месец.

— Един месец! — почти изпищя той. — Няма начин да се съглася с това, Пола!

— Добре, разбирам го. Но не забравяй, че от другата страна на везната стоят десет милиона лири. Не прибързвай с решението си, Марк, обмисли всичко още веднъж.

— Какво ще стане след този петгодишен период — попита, загледан в нея Джонас. Не можеше да не ѝ се възхити, въпреки че лицето му остана непроницаемо. Тя беше умел противник и очевидно познаваше добре Марк.

Пола замълча за миг, после каза тихо:

— След този период Марк ще може да си идва веднъж на две години. А след крайното изплащане през 2010 година е свободен да си идва, когато поиска.

— Да, но дотогава Адел ще е вече на дванайсет години — извика той. — Ще съм изпуснал цялото ѝ детство.

— Това е така, но трябваше да мислиш за нея от самото начало, Марк. Докато все още беше женен за Теса. Ти си авторът на живота си. Ти сам написа този сценарий и изигра главната роля в него. — Тя сви рамене и добави: — Много тъжно.

Двамата адвокати и клиентът им станаха и отидоха до прозореца. Обсъждаха разпалено предложението в продължение на десет минути. После се върнаха на масата и Джонас Ледлоу пое отговорността в свои ръце.

Прокашля се и заговори, като гледаше право в Пола:

— Марк реши да не приема споразумението. Ще поеме рисковете на един съдебен процес. Надяваме се на справедлив процес и на съдебно жури, което ще разбере правото на достъп на бащата до собственото му дете, ако не и общи родителски права.

— Много добре, господин Ледлоу. Мога да разбера. Това е изборът на Марк. — Пола се обърна към Кристофър и каза: — Мога ли да получа папката, която ти бе изпратена преди две седмици? И онази от миналия месец, моля. От юли.

Той ѝ ги подаде мълчаливо. Пола отвори първата, погледна в нея, после вдигна очи към Джонас и Хърбърт.

— Домашно насилие. Употреба на наркотици. Алкохолизъм. Отвличане. Всички подробности са вътре.

— Не съм отвличал Адел — почервеня Марк.

— Млъкни — изгледа го ядосано Пола. — Ти биеше дъщеря ми. Бутна я по стълбите. Можеше да я убиеш или да я оставиш саката за цял живот. Изнасилваше я. Често. Отвлече Адел. Открадна я за цял ден, без да кажеш на майка ѝ. Използваше парите ѝ безмилостно. Списъкът няма край, Марк. — Тя спря за момент, пое си дълбоко въздух и продължи: — Така че, давай! Пробвай се в съда. Но нека ти кажа нещо. С доказателствата, събрани в тези папки, ще бъдеш истински късметлия, ако отървеш затвора.

Джонас Ледлоу и Хърбърт Дженингс я изгледаха с отворена уста. Седнал между тях, Марк изведнъж се облегна назад и се свлече леко на седалката. Лицето му беше пепелявосиво.

— Може ли да хвърля един поглед върху документите, госпожо О'Нийл? — попита Джонас със страх. Беше като да отвориш кутията на Пандора и да пуснеш хиляди тайни на свобода. Тайни, които той лично не искаше и да знае.

Пола кимна:

— Но има още нещо, което искам да знаете, преди да ви предам всички документи.

— Да, госпожо, О'Нийл? — погледна я въпросително.

— Въпреки че на този етап не мога да го докажа, имам достатъчно основания да смятам, че вашият клиент заговорничи с моя братовчед Джонатан Ейнзли, за да навреди по някакъв начин на членовете на семейството ми. Тук не съм се занимавала с този въпрос и все още не съм предала информацията в Скотланд Ярд, но скоро ще

се заема и с това. Знам например, че двамата са били заедно в Париж миналия уикенд. Знам също, и това е въвн от всякакво съмнение, че Джонатан Ейнзли крои планове срещу Теса, брат ѝ и другата ми дъщеря, Линет, за физическото им унищожаване.

Джонас Ледлоу изглежда отчаяно Пола. Същото направи и Хърбърт. И двамата се запитаха защо въобще се бяха заели с Марк Лонгдън.

Колкото до Марк, той също мълчеше. Но наум ругаше яростно Джонатан Ейнзли.

След кратка размяна на реплики между него и колегата му, Хърбърт Дженкинс се обърна към Кристофър и Пола.

— Може ли все пак да видим проектодоговора. И бихме желали да използваме отделна стая, за да консултираме клиентите си.

— С най-голямо удоволствие, господа — отвърна адвокатът.

Тримата мъже излязоха от стаята след Джефри Крейтън. Теса хвана ръката на майка си и попита бързо:

— Истина ли е това, мамо? Наистина ли Марк е бил в Париж онзи уикенд? И Джонатан наистина ли иска да ни навреди?

— И на двата ти въпроса отговорът е да. Джак Фиг ни осведоми, че Джонатан е в Париж, а също и Марк. Пуснал е опашка след тях. Казал е на Линет и тя се е обадила на Лорн. Но вие двамата сте били защитени, повярвай ми.

— Кога се е обадила Линет? В петък сутринта.

— Мисля, че точно тогава. Спазила е стриктно инструкциите на Джак. Щом му е казала, че и вие сте в Париж, той е решил, че е по-добре да осведоми Лорн, за да е нащрек. Брат ти не ти го е казал, защото не е искал да те тревожи.

— Разбирам. Предполагам, че заради това неговият приятел ни покани на вилата си.

Пола поклати глава.

— Не мисля така. Било е чисто съвпадение, но в случая се оказало много удобно.

— Мамо, Адел в опасност ли е? — попита тихо Теса с посивяло от тревога лице.

— Не вярвам, скъпа, но за да сме сигурни, Джак ѝ нае бодигард. Той ще работи като твой шофьор, за да не буди подозрения.

— Ясно — поклати глава тя и се облегна назад. Но след миг отново се наведе към майка си и добави едва чуто: — Не мисля, че трябва да предлагаш толкова пари на Марк. Не заслужава дори и петак след това, което ми причини.

— Съгласна съм с теб — отвърна Пола. — Но искам да имам пълен контрол над положението. Ако Марк се съгласи с условията и подпише споразумението, повярвай ми, скъпа, това ще са добре похарчени пари. Защото той ще бъде в ръцете ми. Изцяло под мой контрол.

Теса кимна и прехапа устни.

— Разбирам това, но въпреки всичко сумата ми се струва прекалена.

— Трябва да разбереш още нещо. Аз притежавам Хампстед Хаус, платих около милион и половина за нея. Имах намерение да я оставя на Лорн, но той не я иска. Затова в момента е преотстъпена под наем. За десет години. Но тези дни говорих с Емили и тя смята, че може да я продаде чрез агенция „Харт Ентърпрайзис“. Надява се да ѝ вземем около три и половина, а може би и четири милиона. Печалбата е огромна. И ако инвестирам тези пари правилно, може би ще достигна тези десет милиона, които планирам да му дам.

— Сега разбирам и ти благодаря от сърце, че се грижиш за мен и за Адел. Как мислиш, дали ще приеме предложението ти?

— Не се съмнявам, скъпа — засмя се Пола и погледна заговорнически към Кристофър. — Ти какво мислиш, Крис?

— Мисля, че ти не само го разби тотално, но го накара да се разтрепери от страх, като спомена за Ейнзли. Сигурен съм, че ще благославя бога, ако може да отмъкне десет милиона и да избяга в Австралия. Далече от инспекторите на Скотланд Ярд. Ти не би ли приела при подобна ситуация?

— Не бих се поколебала нито миг — измърмори тя.

— Нито пък аз — обади се Теса.

Джефри Крейтън влезе, последван от една от секретарката, която носеше поднос с всичко необходимо за следобедния чай.

— За съжаление нямаме сандвичи, а само бисквити. Но пък са с шоколадови пръчици от Кадбъри.

Теса се засмя. За първи път през този ден.

— Дъщеря ми ги обожава — обясни тя на младежа, който я изгледа изненадано.

Пола наля чай на всички и за всички и чакането започна. След двайсет минути Марк и адвокатите му се върнаха в залата. Седнах по местата си и Хърбърт подаде двете папки на Пола.

— Интересно четиво. Много интересно, наистина. Предполагам, че ще повикате господин Фиг и оперативните му работници за свидетели, ако делото влезе в съда.

Въпросът беше зададен едновременно към Пола и към Кристофър.

— Разбира се — отвърна Пола.

— Нямаме избор — додаде Кристофър.

— Марк се вслуша в съвета ви, госпожо О Нийл, и изяви желание да подпише споразумението — обясни той.

— Договорът е абсолютно ясен — обърна се Джонас към всички. — Точен и пунктуален. И наистина кратък.

— Така обичам да работя — усмихна му се Пола. — Кратко и ползотворно. А този договор е изгоден и за двете страни, нали?

Двамата адвокати кимнаха мълчаливо.

Марк подписа всички копия от споразумението, след него Теса и накрая Пола. Свидетелите от двете страни също сложиха подписа си.

Пола прибра химикалката в чантата си и се облегна доволно назад. „Пипнах те, кучи сине — си каза тя. — Сега си в ръцете ми. Вече не си марионетка на Джонатан. Сега си мой.“

Еван Хюс беше много специална жена, Гидиън беше сигурен в това. Освен това беше първата, накарала го да мисли сериозно за брак. Но неочаквано в последните две седмици отношенията им се обтегнаха и той бе започнал да преосмисля. Въздъхна тежко и потърка челото си. Не беше в природата му да се колебае, но ето че в момента правеше точно това.

Проблемът беше в нейното поведение пред родителите ѝ и най-важното, в отношението ѝ към баща ѝ. Страхът ѝ от него му изглеждаше нелеп и глупав. Оуен Хюс беше свестен човек, но доста потиснат. Обикновен човек с необикновена хубост. И толкова. Харесваше го, но тази, която наистина привлече симпатиите му, беше нейната майка. Мариета беше сърдечна, забавна, много интелигентна и изглеждаше в цветущо здраве. Не бе забелязал никакви признаци на депресия. Точно обратното. И се чудеше откъде идва всичко това... тази силна тревога у Еван за здравето на майка ѝ. И треперенето, и ужаса, че тя може да наследи страшната болест.

Явно Мариета е имала депресия, докато Еван е била малка, защото не вярваше тя просто да си е измислила такива неща за нея. Но не беше ли странно това чудодейно оздравяване? „Ох, добре — измърмори на себе си, — сега наистина има толкова нови лекарства.“ И може би те бяха разковничето. Каквото и да беше, Мариета просто излъчваше здраве и самоувереност.

Дълбоко в себе си Гидиън все още се сърдеше на Еван, че бе скрила от родителите си за годеща и беше свалила пръстена за обяда в „Дорчестър“. Това го засегна и той се чувстваше разочарован от нея. Беше постъпила като страхливка. Не бе посмяла да каже на Оуен нито за тях, нито за истинския му баща. В началото той смяташе, че това не го засяга, но сега усещаше, че има пряка връзка към техните бъдещи отношения. Искаше Оуен Хюс да разбере кой е биологичният му баща, да приеме, че е Харт, и съответно, че дъщеря му също е Харт.

Само че тя не действаше като Харт. И тази нейна нерешителност и слабост бяха основната причина за недоволството му. Но трябваше

да го преодолее. Не беше ли проява на дребнавост и ревност от негова страна? Все пак той...

Четири телефона иззвъняха наведнъж. Мобилният в джоба му и три от линиите в кабинета. Това го накара да скочи от мястото си. Първо отговори на мобилния.

— Ню Йорк е нападнат от терористи. Търговския център. Включи телевизора — извика отсреща брат му Тоби.

— Исусе! Изчакай малко. Другите телефони звънят.

Той грабна слушалката, натисна първия бутон и почти извика:

— Харт на телефона.

— Анди е. Знаеш ли...

— Знам. Ще ти се обадя след малко.

Прекъсна връзката и натисна втория бутон.

— Аз съм, Гидиън. Баща ти. — Гласът му звучеше някак приглушено. — Близнаците...

— Знам, татко. Изчакай малко. Трябва да отговоря на другата линия.

Прехвърли го на изчакване и натисна третия бутон.

— Гидиън Харт?

— Джоел е. Събирам спешно екипа да обсъдим утрешния брой на „Газет“. Нали?

— Давай! Ще ти се обадя след малко.

После се върна на втората линия и обясни:

— Тоби ми каза, татко. Чака ме на мобилния.

— Добре. Аз пътувам към редакцията. След четири минути съм при теб.

— Добре — отвърна Гидиън и затвори. Хвана отново мобилния си телефон и извика: — Още ли си там, Тоби.

— Само за малко. Трябва да вляза в нюзрума. Сега не мога да говоря. Включи на Си Ен Ен. Ако имаш нужда от мен, ми се обади по интернет.

Гидиън изтича към телевизора, затвори мобилния си телефон и се огледа за дистанционното. Обикновено беше на бюрото, но сега не се виждаше никъде. Най-после го зърна на рафта над телевизионния апарат, включи и започна да превключва бясно каналите, докато намери Си Ен Ен. На екрана се заредиха кадри от експлозията. Ужасът го заля, когато кулите близнаци да се срутва пред очите му. Погледна

към часовника и видя, че е два и двайсет и пет минути. В Ню Йорк беше девет и двайсет и пет сутринта. Денят беше вторник.

Отново се обърна към екрана, хипнотизиран от картината. Небето беше в пламъци, земята не се виждаше от дим и прах. Падаха парчета бетон и стъкло.

Видя скачащите от прозорците, летящи към смъртта си хора и нещо като че ли го стисна за гърлото. Боже господи. Хората тичаха като обезумели из улиците, сирените виеха, чуваха се трясъци и грохот от срутващи се стени. Човешки крясъци. Той затвори очи за момент, неспособен да понесе всичко това. Телефонът иззвъня и му даде възможност да обърне гръб на ада под небето.

— Да? — произнесе хрипливо.

— Гидиън, пак съм аз, Анди. Свиквам съвещание на редколегията на „Поуст“. Гони Уеърли трябва да си тръгне по-рано днес. Има час при лекаря си.

— Оправяй се. Чакам баща ми. Ще оставя на теб съвещанието.

Затвори и се върна при телевизора, загледан с ужас в екрана. Имаше хиляди въпроси. Означаваше ли това война? И кой бе отговорен за тази касапница?

Уинстън Хард беше винаги позитивно настроен към света. Оптимизмът му бе неизчерпаем. Чашата му винаги беше наполовина пълна и никога наполовина празна, за него всичко на този свят бе възможно, може би един ден щеше да завладее света, защо не? А утре със сигурност го очакваше нещо по-добро от днес. Такъв беше той още от младежките си години.

Оптимизмът му бе помогнал да преживее всякакви трагедии и лоши моменти. Но този следобед за пръв път през целия му съзнателен живот той го напусна. Уинстън усещаше огромна празнина в себе си. Беше напълно съсипан, изпитваше непознати за него чувства и затова беше безсилен пред тях.

Асансьорът спря, той слезе на етаж на „Лъндън Ивнинг Поуст“ и тръгна към големия прозорец, откъдето посетителят можеше да надникне от коридора в нюзрума. Остана там минута-две, както правеше обикновено.

Гледката на нюзрума за него винаги беше вълнуващо преживяване, но днес не усети познатата тръпка. Усещаше студ, пареща болка пронизваше стомаха му. Знаеше, че ще превъзмogne тъгата. Той беше шефът и хората неизбежно щяха да потърсят съвети и напътствия от него. И той трябваше да бъде във форма, да ги подкрепи в този ужасен ден.

Пое дълбоко въздух, изправи рамене и си напомни, че първо и преди всичко е журналист. Горд със своя екип, той постоя няколко минути, за да погледа работата на хората си.

Уинстън бе наследил любовта към журналистиката от своя дядо, на когото беше кръстен — първият Уинстън в семейството, управлявал дълги години този вестник от името на Ема. Но тази любов го свързваше и с праичо му Франк, най-младия брат на Ема, известен за времето си журналист, военен кореспондент и политически коментатор. Мазилото беше в кръвта му, както и в тази на Гидиън.

Погледът на Уинстън се отклони към мониторите точно срещу него. Сърцето му се сви при гледката на развалините и всеобщата паника.

С натезало сърце тръгна по коридора към кабинета на Гидиън. Пред вратата се спря, пое дълбоко въздух и влезе.

Синът му стоеше пред телевизора. Неспособен да откъсне очи от екрана, той му махна с ръка и извика:

— Ела да видиш, татко! Това е Джон Бъси от „Уолстрийт Джърнъл“. Предава от кабинета си на деветия етаж, точно срещу Търговския център. Боже мой, кулата се срутва. Божичко! Това е световна катастрофа!

Уинстън застана до сина си, но само за момент. Беше му трудно да гледа в екрана. Бързо се обърна и седна зад бюрото, разтърсен от гледката.

Гидиън се обърна бързо към него:

— Успяхме да пуснем само кратък анонс, но следобедното издание вече се върти. Обаче... — спря по средата на изречението, когато видя отчаянието и болката в очите на баща си.

— Татко, изглеждаш много зле. Толкова си блед! Да не би да се разболяваш? — тревожно попита той, отиде до баща си и сложи ръка на рамото му. Двамата бяха много близки и Гидиън беше сигурен, че е

негов любимец и ще си остане такъв завинаги, въпреки че Уинстън никога не си позволяваше да покаже предпочитание.

Той вдигна очи към сина си, отвори уста, но не можа да изрече нищо, затова сложи ръка върху неговата, която все още беше на рамото му.

Гидиън забеляза капките пот по челото му. Освен това беше толкова пребледнял, че бръчките по лицето му, които обикновено едва се забелязваха, сега се врязаха дълбоко около носа и устата му. И изведнъж се случи нещо невиждано. В светлозелените очи на баща му проблеснаха сълзи.

Гидиън знаеше много добре, че баща му е преди всичко журналист и ръководител, затова не му се вярваше да се срине така изведнъж, колкото и дълбоко да преживяваше тази световна трагедия. Не, тук имаше нещо друго.

Опитвайки се да запази спокойствие, той попита тихо:

— Болен ли си, татко?

Уинстън се сепна, вдигна поглед и промълви с натезжал от сълзи глас:

— Той е там. Няма да се спаси.

— Кой, татко? За кого говориш?

— За Шейн — отвърна Уинстън. — Имаше среща в Търговския център днес сутринта. Затова не се върна с нас. — Раменете му се разтърсиха от риданията, които не можеше повече да сдържа. Сложи ръка на устата си, сякаш за да ги задържи там, и продължи с треперещ глас: — Сигурно вече е мъртъв.

Поразен от новината, Гидиън се наведе към баща си и го прегърна.

— Моля те, не бързай със заключенията. Не сме сигурни. Може пък да е избягал навреме. В момента не знаем нищо, освен това, което дават по телевизията. Разбирам, че въпросът ми е глупав, но все пак ще те попитам. Опитва ли се да се свържеш с него?

— Това беше първото нещо, което направих, но не успях. Изобщо не мога да се свържа с никого в Ню Йорк.

Гидиън със свито сърце запита:

— Ами Пола?

— Телефонирах ѝ веднага след ужасната новина. Беше на съвещание. Затова помолих Емили да отиде до магазина. За да е с нея,

когато разбере какво става.

— Да, добре е мама да е при нея в този момент.

— Ти знаеш, че нашите майки бяха добри приятелки — изведнъж заговори Уинстън. — Разхождаха ни заедно с количките, когато бяхме бебета. Ето откога го познавам. Шейсет години.

— Знам, татко. Това е целият ти живот.

— Нито веднъж не сме се карали. Нито веднъж през всичките шейсет години. Той е най-добрият ми приятел, братът, когото нямах...

Уинстън замълча, неспособен да продължи.

— Нека да се опитаме да гледаме оптимистично на нещата. Може би кабинетът, където е била срещата му, е на ниските етажи. И е имал възможност да слезе по стълбите, и да избяга навреме. И знаеш ли, ако ти не си могъл да се свържеш с него, много вероятно е той също да не може да се свърже с теб. Затова не можем да разберем какво става с него.

— Харт — изрече задъхано.

— Пола е. — Гласът ѝ едва се чуваше. — Баща ти там ли е, Гидиън?

— Да, Пола тук е. Ти...

— Дай ми слушалката — извика Уинстън, преди той да успее да каже още нещо.

Скочи и грабна слушалката от ръката му.

Гидиън се отдалечи, за да им даде възможност да говорят спокойно. Баща му произнесе името ѝ и замълча.

Гидиън отиде до телевизора, седна на стола пред него и се взря в екрана. Мисълта за Шейн не му даваше покой. Как щяха да го преживеят, ако един от тях бъде убит? Затвори очи, представи си Шейн и се помоли наум: „Моля те, Господи! Остави чичо Шейн сред живите!“ и продължи да повтаря молитвата, докато чакаше баща му да затвори телефона.

Теса спря във фойето на административния етаж и се загледа в портрета на Ема Харт, поставен в една от нишите. Когато и да минеше покрай него, винаги ѝ се струваше, че вижда Линет на средна възраст, на каквато е била и Ема по времето, когато е рисуван портретът. Сестра ѝ приличаше изцяло на прабаба им. Никой друг в семейството не

приличаше толкова на нея: същата чиста розова кожа, същите големи зелени очи и светлата червеникава коса, същата V-образна форма на челото. Много от хората, които помнеха Ема Харт, твърдяха, че тя е наследила не само нейната външност, но и ума, и интелекта ѝ. И навярно това беше истина. Може би наистина Линет заслужаваше да застане начело на веригата магазини, въпреки че Теса мислеше за себе си като за законната наследница, дофината. Но искаше ли да бъде първата дама? Кралицата на хълма? Вече не беше убедена в това.

Какво всъщност искаше?

Имаше готов отговор: Жан-Клод Делон. Завинаги.

Но тогава можеше да се наложи да се откаже от амбициите си. Беше ли в състояние да го направи?

Защо не? Не искаше да спи цял живот сама в голямото студено легло, както бе направила Ема след смъртта на Пол през трийсет и девета. Всички знаеха за трагичния инцидент и неговата смърт. На практика — неговото самоубийство.

— Била си много красива жена, бабо — прошепна Теса. — И както винаги се оказа права: всеки си има цена. Марк Лонгдън го доказа. Знам, че за теб тази цена е добра, щом съм се отървала от този боклук, нали?

Не можеше да промени нещата, но все още се ядосваше, че майка ѝ му даде такава огромна сума. Беше ѝ обяснила, че парите ще дойдат от продажбата на къщата в Хампстед и влагането им в успешни проекти. Беше ѝ го повторила вкъщи насаме и Теса предполагаше, че ще стане точно така. Но какъв хищен плъх беше само този Марк! Уж бе протестирал, че ще бъде далеч от Адел, изпратен на каторга, както сам го нарече, но в крайна сметка бе подписал. Беше предпочел парите пред възможността да вижда дъщеря си.

Майка ѝ беше изключителна както винаги. Бе преценила съвсем точно бившия ѝ съпруг и го бе купила. Докато се върне отново в Лондон, Адел щеше да е навършила дванайсет години.

Неволно потръпна, когато се сети, че той е бил в Париж по времето, когато и тя е била там. Колко неприятно щеше да се получи, ако се бяха срещнали, а тя беше с Жан-Клод!

Теса се обърна и тръгна към кабинета на майка си. Но преди да посегне към вратата, тя се отвори и Линет просто излетя оттам. Беше облечена в светлосин костюм и изглеждаше досущ като Ема Харт.

— Мама те вика. Веднага! — каза.

Тя се намръщи и попита:

— Какво става? Струваш ми се разстроена.

— Къде беше, Тес?

— На етажа си. В склада. За около час. Защо?

— И не знаеш нищо?

— Какво да знам?

— Терористи нападнаха Ню Йорк и разбиха два самолета в Световния търговски център...

— Ох, не! Линет, това е ужасно!

— Ела при мама. Тя е много зле. Има нужда от нас.

„Шейн“ — изведнъж се сети тя. Баща ѝ беше все още в Ню Йок. Да не би... Замръзна на място. Сега вече разгада правилно изражението на сестра си. Застинали мускули на лицето, стиснати устни, бяла като тебешир кожа без капчица кръв по нея. И уплахата в зелените уголемени като на подгонена кошута очи.

— Татко добре ли е? Нали не е пострадал?

Линет поклати глава:

— Не знаем нищо. Не можем да се свържем с него. Както и с никой друг в Ню Йорк. Мисля, че телефонните линии в Манхатън са прекъснати. — Тя я хвана за ръката и я дръпна към вратата. — Ела, Тес. Да отидем при мама. Тя наистина има нужда от нас.

Теса се остави сестра ѝ да я заведе до кабинета. В главата ѝ се въртеше един въпрос: „Защо ми отне толкова много години да проумея, че той наистина е мой баща? Шейн ме отгледа и ме обичаше безрезервно! Помогна ми да стана каквато съм. Той е мой баща, не Джим Феърли. Джим е загинал, преди да прохода“. И тя се замоли с цялото си сърце Шейн да се върне жив и здрав при тях. Майка ѝ нямаше да го преживее. Нито един от тях нямаше да може.

Линет беше виждала това изражение на лицето на майка си само веднъж, когато брат ѝ, първият син на Пола от Шейн, почина. Опустошение. Това беше. Пълно опустошение. „Като статуя на скръбта — си помисли, докато приближаваше с Теса към нея. — Мисли, че татко е мъртъв.“

Само мисълта за тази възможност стегна гърлото ѝ и тя трябваше да призова цялата си воля, за да задържи сълзите в красивите си очи. „Не вярвам. И няма да повярвам. Щях да усетя. Както усеща Шейн.“ Линет мислеше за себе си като за истински келт, което означаваше: по-чувствителна, по-интуитивна от останалите. Връзката с баща ѝ беше по-специална и ако нещо се бе случило с него, тя непременно щеше да разбере. Щеше да усети момента на смъртта му.

„Той е жив. Знам, че е жив“ — каза си тя. Знаеше също, че сега трябва да е силна заради майка си.

Тя се приближи до дивана, където седяха Пола и Емили. Двете жени бяха израснали заедно и бяха толкова близки, че хората ги мислеха за сестри.

Теса седна от другата страна на Пола и за изненада на Линет заговори:

— Не вярвам, че татко е мъртъв, мамо! Наистина не мога да повярвам. Ти каза, че срещата му е била в девет. Ако е така, значи е пристигнал в сградата точно когато първият самолет се е врязал в нея. Виж, можеш да проследиш часовете и минутите на екрана — посочи към телевизора. — Той не би влязъл в горящата сграда, нали?

Пола помилва по лицето дъщеря си. Мина време, докато се отърси от вцепенението и кимне. Пое въздух и каза глухо:

— Права си, Тес. Сестра ти ми каза същото. Но ми се иска да чуя гласа му... да се уверя, че е добре.

— Сигурна съм, че се опитва да се свърже с нас, скъпа — увери я Емили. — Уинстън ми каза, че в момента никой не може да се свърже с Ню Йорк. Сигурно линиите са претоварени или има някаква повреда.

— Опита ли се да изпратиш имейл до кабинета на татко? — попита Теса, но веднага помръкна отново. — Разбира се, че си се опитала. Сигурна съм, че си опитала всичко.

— Така е — обади се Линет и приседна на стола срещу тях. — Чичо Уинстън също опита да се свърже чрез редакцията на вестника на Четирийсет и втора улица. По новините казаха, че към девет и двайсет всички мостове и тунели към и за Манхатън са били затворени. В момента градът е изолиран от останалия свят, кой знае какво става с телефонните връзки.

— Просто трябва да се надяваме, че е жив, независимо от новините — измърмори Емили. — Виж, ами той дори може да не е отишъл на тази среща. Ако е видял, че става нещо, може просто да се е обърнал и да се е върнал в апартамента или в кабинета.

— Или да не е успял да стигне навреме — възкликна Теса.

— Ако е заседнал в трафика. Всичко може да се е случило, нали, мамо?

Пола взе ръката на дъщеря си в своята.

— Знам, че сте прави, но няма да се успокоя, докато не чуя гласа му.

— Или да получиш някакво съобщение от него. — Уловила странния поглед на майка си, Линет реши да действа. — Например по факса.

Пола изведнъж се оживи и се обърна към Емили:

— Наистина, не сме опитали да му пратим факс, Ем. Трябва веднага да го направим!

— Страхотна идея! — Линет изтича до бюрото на майка си. Грабна един лист от контейнера и надраска: „Мили Шейн, знаем, че днес си имал среща в Търговския център. Моля те, успокой ни, че си на сигурно място. С любов: Пола, Теса, Линет и Емили“.

Остави химикалката и го прочете на глас.

— Веднага го изпрати — развълнува се Емили.

— Да, скъпа, моля те, побързай! — прошепна майка ѝ.

Пола се оттегли в съблекалнята, към която наскоро избиха врата за директна връзка с кабинета ѝ. Имаше нужда да остане насаме със себе си, за да се успокои и да се вземе в ръце. Тя обожаваше дъщерите

си, беше благодарна на Емили за загрижеността, но изведнъж закопня за тишина. Искаше да чуе собствените си мисли.

Вероятността Шейн да е загинал при атентата просто я подлудяваше. Тази мисъл бе непоносима за нея. Но колкото и да бягаше от истината, такава възможност съществуваше. Тя прогони ужасната мисъл от главата си, сви се на малката удобна кушетка и зарови лице във възглавниците. Дали наистина нейният любим се е оказал на погрешното място в погрешното време?

Лавината... и съзнанието ѝ се върна десетилетия назад. Спомни си до най-малка подробност онзи ужасен ден, когато баща ѝ и съпругът ѝ загинаха от лавина. Тогава се бе случило точно това. Бяха се оказали на погрешното място в погрешното време. Всички повтаряха това, и лекарите, и близките им. Беше работа на бог или на природата. Но атентатът срещу Търговския център не беше божие дело, а човешко. Дело на терористи.

Изведнъж ѝ стана студено и започна да трепери неконтролируемо. От страх. Не можеше да си представи живота си без Шейн. Те бяха израснали заедно, бяха неразделни приятели. Дори и когато пътищата им временно се разделиха и тя се омъжи за Джим Феърли, дори и тогава продължаваше да обича истински единствено Шейн. Тя го разбра скоро след сватбата и бракът ѝ с Джим съвсем естествено започна да се разпада. Двамата се бяха разделили и после изведнъж той загина така нелепо... не, тя никога не бе искала подобна развръзка. Мечтаеше единствено за развод.

Разбира се, имаше голяма вероятност Шейн да е жив. Сигурно момичетата и Емили бяха прави. Не беше чудно да е закъснял за срещата си, да е видял какво става и да е избягал. Но дори да беше пристигнал по-рано, пак можеше да се спаси. Всички предположения бяха възможни. „Мисли позитивно — заповяда си тя. — Изправи глава! Оправи дрехите и косата си! Прогони страховете и мисли ясно и трезво!“

Пола стана, отиде до умивалника, изми лицето си, гримира се и среса косата си. Пое дълбоко въздух и се върна в кабинета си. Трябваше да поеме отговорността за семейството. Да запази спокойствие, докато нещата се изяснят.

Щом влезе в стаята, три чифта изпълнени с тревога и страх очи се насочиха към нея. Не беше в състояние да им се усмихне, но

знаеше, че трябва да ги успокои, затова ги изгледа уверено и каза твърдо:

— Мисля, че трябва отново да опитаме да се свържем с Ню Йорк. — Погледна Линет и попита: — Успя ли да изпратиш факса?

— Не. Изглежда факсът е свързан с телефонната мрежа, така че... — Тя вдигна рамене. — Веднъж да оправят линиите, ще бъде доставен автоматично.

— Добре, би ли поръчала чай, скъпа? Емили, искаш ли да се свържеш пак с Уинстън. Може да е научил нещо повече. Теса, опитай се да набереш номера на апартамента в Ню Йорк.

— Разбира се — скочи от дивана Теса, доволна, че може да направи нещо за майка си, отиде до прозореца, извади мобилния телефон от джоба на сакото си и набра номера.

Линет излезе да потърси Джонел, една от секретарките на майка си, за да поръча чай. А Емили телефонира на мъжа си в редакцията на вестника.

Пола седна зад бюрото си и се замисли какво още би могла да предприеме. Възможностите не бяха много. Веднъж да се оправеше връзката с Манхатън! Без телефон и факс те наистина бяха напълно изолирани.

Сякаш прочела мислите ѝ, Теса измърмори тихо:

— Нищо не става, мамо. Телефоните явно са изключени.

Пола кимна и погледна часовника си. За нейна изненада стрелките показваха почти четири следобед. Единнайсет нюйоркско време.

Емили се приближи към нея и докладва:

— Току-що говорих с Уинстън. Той има същият проблем. Не е успял да се свърже и чрез интернет.

— Защото всичко е свързано с телефоните — обади се Линет, влязла в стаята в същия момент. После седна на дивана и се загледа отново в телевизора.

Джонел донесе чая и те седнаха около масата. Пиха мълчаливо, почти не говореха, потънали в собствените си тревоги и вперили поглед в малкия екран.

През следващия час телефонът на Пола едва не запуши. Всички се обадиха с надеждата да научат нещо повече; Уинстън, Гидиън, Тоби също се свърза с майка си, за да разбере дали Пола има вести от Шейн;

Джулиан звъня няколко пъти на Линет, Лорн се обади от Париж. Когато по-късно чу гласа на Брайън, Пола го излъга, без да ѝ мигне окото. Каза му, че Шейн не е бил в Търговския център по това време.

В един момент Линет премести поглед от телевизора към останалите и съобщи:

— Летището също е затворено. Манхатън е напълно изолиран от света. Татко няма да може да се прибере в близките дни.

Пола изгледа напрегнато дъщеря си:

— Ти си убедена, че татко ти е жив и здрав, нали, Лини?

— Да. Ще видиш, че всичко ще бъде наред. Скоро ще го чуем. Знам го със сигурност.

Дядо Брайън се обади отново, Индия и Еван телефонираха от магазина в Лийдс. Помощникът на Шейн, Едгар Медсън, звъня четири пъти под различен предлог. Пола знаеше, че Едгар е изплашен и ѝ звъни, защото гласът ѝ го успокояваше. Понечи да го покани в кабинета, за да не е сам в тези мъчителни часове, но в последния момент промени мнението си. По-добре беше той да си остане в офиса в Мелфеър, в случай, че Шейн успее да се свърже с онзи номер.

За пореден път погледна часовника си. Добре поне, че Дезмънд се бе прибрал от колежа тази неделя. Емси също беше в Пенистоун Роял. Залисани по своите коне, те едва ли бяха разбрали какво става. И двамата знаеха, че баща им е останал в Ню Йорк, но нито един от тях нямаше представа, че днес той има уговорена среща в Търговския център.

Тя се облегна назад, отпи от втората чаша чай, донесена преди минути от Джонел, и огледа стаята. Емили отново беше до прозореца и вероятно говореше или със собствения си кабинет, или с Уинстън. Теса беше до Линет. Двете бяха изцяло погълнати от трагедията, която се разиграваше в Манхатън. Пола също се загледа и през следващите петнайсет минути трите не отместиха погледи, хипнотизирани от страшната гледка. После настъпи затишие, няколко анонса и кадрите се завъртяха отново.

Линет хвана дистанционното и започна да върти програмите от Си Ен Ен на Скай Нюз, оттам на Би Би Си, после на Ай Ти Ви. Накрая спря на Ай Ти Ай Ен, тяхната собствена независима телевизия. Тя

беше част от „Харт Медия Интернешънъл“, управляваше се от Уинстън и Тоби и имаше пряка връзка със Си Ен Би Си в Ню Йорк.

Майка ѝ се присъедини към тях и се загледа отново, когато един от телефоните иззвъня. Отиде до бюрото, за да отговори, и откри, че я търсят по частната ѝ линия. Сърцето ѝ се сви. Вдигна с треперещи пръсти слушалката и каза тихо:

— Пола О’Нийл?

— Аз съм, скъпа.

— Шейн! Ох, Шейн! Слава богу, ти си добре! Полудях от тревога за теб. Тук всички сме в паника... — Не довърши, тъй като не беше в състояние повече да сдържа сълзите си. Тялото ѝ се разтърси от ридания. Седна бавно на стола.

— Предположих, че сте се разтревожили. Не плачи, скъпа. Аз съм добре. Не можах да се свържа по-рано, любов моя. Не мога да се свържа дори с кабинета си в Ню Йорк, нито с апартамента. Линиите са претоварени, предполагам, че в отделни райони дори са прекъснати.

— Шейн, тук сме с Теса, Линет и Емили. И трите ти изпращат целувки. И трите искат да говорят с теб. Но първо ми кажи какво се случи. Как успя да се измъкнеш от Търговския център? Това е истинско чудо.

— Изобщо не бях в сградата — отвърна Шейн и тя долови сподадено ридание. — Томас Меркадо, човекът, с когото имах среща, ми се обади сутринта в осем и ме помоли да отида в девет и половина вместо в девет. Трябвало да закара сина си на училище. Към девет и двайсет попаднах в задръстване и така и не стигнах до Кулите. Но видях всичко, Пола. Беше невъобразимо... трудно ми е да ти го опиша. Преди минути осъзнах, че няма какво повече да правя тук и трябва да се измъкна към горната част на града. Бяхме заградени с бариера. В крайна сметка ми се наложи да зарежа колата. Шофьорът тръгна с мен. Щом се измъкнахме, веднага започнах да ти звъня, както и на всички останали, но успях да се свържа едва сега.

— Истински късметлия си, Шейн — произнесе задавено Пола и очите ѝ отново се напълниха със сълзи.

— Аз съм най-големият жив късметлия, мила — отвърна той. — Южната кула се срути около десет часа, а северната — към десет и половина. Пожарникарите започнаха да крещат: „Спасявайте се“, и аз хукнах презглава. С шофьора ми и всички останали. Просто летяхме из

улиците. Грохотът беше потресаващ. Никога не съм чувал подобно нещо. И никога няма да го забравя.

— Ох, Шейн, какъв късмет извадихме двамата с теб... — Тя помълча, благодари на бога без думи, после каза бодро: — Давам ти Линет.

Линет, Теса и Емили се изредиха на телефона, накрая Пола отново пое слушалката.

— Предполагам, че в близките два дни няма да успееш да се измъкнеш оттам?

— За съжаление е точно така. Всички летища са затворени. Но мисля, че към края на седмицата ще ги отворят.

— Божичко, направо съм невъзможна! Дори не те попитах къде се намиращ в момента.

— В апартаментата съм. Въртя телефоните в Лондон от няколко часа и в първия момент дори не повярвах, че съм успял да се свържа. Сега ще се опитам да звънна на татко. Моля те, обади му се след десетина минути и му кажи, че съм добре, в случай че не успея.

— Бъди спокоен. Обичам те, Шейн.

— Аз също, скъпа.

Още от първия миг на запознанството им Еван се чувстваше уютно в компанията на Робин Ейнзли и това се дължеше на неговото топло и дружелюбно отношение към нея. Той беше естествен, добронамерен и честен. Разговаряше с нея, сякаш тя беше единствената му довереница. И вероятно беше точно така. Когато бяха заедно, той разтваряше душата си пред нея и тя постепенно осъзна каква важна част от живота му бе станала. Тя беше негова внучка и той се отнасяше с нея като с такава. Еван също го бе приела за свой дядо. И не беше само заради биологичната им връзка. Успя да го обикне като човек. Но това не намали любовта ѝ към Ричард Хюс. Той беше неин дядо през целия ѝ живот, до смъртта си.

Седеше на терасата на Лекланд Прайъри и чакаше Робин да излезе при нея. Беше тъжна заради решението на родителите си да се върнат в Щатите малко по-рано от предвиденото. Толкова много се бе надявала да ги склони да дойдат до Йоркшир и да постоят малко в Пенистоун Роял с Пола! Да се запознаят с Робин. Но идеята не се осъществи.

Терористичните атаки в Ню Йорк и Вашингтон ги бяха накарали да осъзнаят, че сега мястото им е у дома. Трябваше да се върнат, да се опитат да помогнат „по всякакъв възможен начин“, както ѝ обясни майка ѝ вчера. Еван можеше да разбере патриотичните им чувства, тя самата се чувстваше по същия начин. Но имаше задължения тук и през следващите седмици присъствието ѝ в магазина беше важно.

„Ще ги запозная другия път — реши тя. — Нали трябва да дойдат за сватбата ми? Ако изобщо има сватба“ — помисли си тъжно. Гидиън се държеше странно напоследък. Не се бяха виждали цяла седмица и нямаха възможност да изгладят недоразумението помежду си. Тя беше заета в Лийдс, а той беше денонощно в редакцията, за да отразява всичко, свързано с терористичните атаки.

Затова остана в Лондон за уикенда и въпреки че разбираше причината, тя тъгуваше, че няма да бъде с него. Но вестникът беше на

първо място, отдавна го беше разбрала. Всички Харт слагаха на първо място работата си.

Еван си наля още една чаша кафе, добави мляко и подсладител, отпи, облегна се назад и се наслади на прекрасния септемврийски ден. Денят беше необичайно топъл, небето беше ясносиньо, а слънцето блестеше ярко като през лятото. Въздухът трептеше от чистота. Тази сутрин нямаше мъгла и хълмовете блестяха като кристал, огрян от ярката слънчева светлина.

Чу стъпките на Робин, обърна се и го посрещна с усмивка.

Той също ѝ се усмихна и седна тежко на пейката до нея.

— Съжалявам, че те оставих да чакаш, но сестра ми Едуина искаше да обсъдим някои неща. По работа. А тя не приема „не“ за отговор. — Засмя се и добави: — Вече надхвърля деветдесет, но никой не би повярвал.

— Знам — кимна Еван. — Теса и Индия наскоро коментираха, че изглежда много по-млада.

— Не само изглежда — усмихна се той. — Тя си мисли, че е по-млада, уверявам те.

— Робин, искам да ти кажа нещо. — Наведе смутено глава. — Страхувам се, че няма да мога да доведа родителите си в Йоркшир, както го бях намислила. Те решиха да съкратят престоя си в Англия. След терористичните атаки решиха, че сега мястото им е в Америка.

В погледа му проблесна разочарование, но той кимна с разбиране.

— Напълно ги разбирам. Аз също бих се чувствал така, ако някой нападне моята страна. Щатите се готвят за война. Във вторник ще имаме повече информация. Майка ти и баща ти сега трябва да са там, това е напълно естествено. — Той я погледна, усмихна ѝ се мило и каза: — Но съм сигурен, че скоро ще се върнат тук. Освен това не решихме ли, че е по-добре баща ти да не знае кой съм аз?

Тя кимна.

— Така беше, но сега не съм толкова сигурна, че решението ни е правилно. Гидиън е убеден, че татко трябва да научи истината, както и мама, особено сега, когато сме сгодени. Всички останали знаят. Няма начин някой да не се изпусне, не мислиш ли?

— Много вероятно. Но все пак мога да се срещна с Оуен и друг път. Не се измъчвай за това, Еван.

— Благодаря ти за разбирането, Робин. Винаги си бил много мил с мен.

— Защото те обичам, момичето ми. Ти си единствената ми внучка. — Той си наля втора чаша кафе, добави захар и продължи предпазливо: — Еван, искам да ти обясня нещо, но то трябва да си остане само между нас.

— Разбира се. Знаеш, че никога няма да предам доверието ти.

— Знам, мила. Но това, което ще ти кажа сега, трябва да остане в тайна, защото не бива да стига до ушите на Джонатан за нищо на света. Разбираш ли ме?

— Да — отвърна тихо тя и неочаквано потръпна от студ, както винаги, когато чуеше името му.

Робин бръкна в джоба на овехтелия си костюм от туид, извади бял лист и ѝ го подаде.

— Основах попечителски фонд на твое име. Всички подробности ще прочетеш в документа. Те са обработени така, че никой да не може да проследи връзката ти с мен. Обаче, за да сме напълно спокойни, моля те, не го обсъждай с никого, дори с Гидиън. Договорихме ли се?

— Напълно. Обещавам, че няма да кажа на никого — отговори тя и продължи бързо: — Но не беше нужно. Казах ти го и преди, не искам нищо от теб, Робин. Само любовта ти.

— Знам, знам — отвърна припряно той. — Но съм направил много инвестиции, за които синът ми не знае и няма как да ги свърже с мен. Просто прехвърлих една част на теб...

— Но, Робин...

Той вдигна пръст и я изгледа строго:

— Без, но, Еван. Не искам повече да слушам за това. Сложи документа в чантата си и го прочети по-късно, изучи го, после го прибери на сигурно място.

Тя му се подчини сложи документа в чантата си. Обърна се и хвана ръката му.

— Благодаря ти, Робин, много си щедър с мен — прошепна, дълбоко трогната от жеста му.

— За мен е истинско удоволствие, мила. Сега ми кажи как е Пола. Знам, че преживя истински ужас заради Шейн и вероятността да стане жертва на терористите. Дейзи ми се обади и ми разказа за това.

— Сега вече е добре. В сряда беше напълно изтощена от напрежението и тревогата. Линет ми разказа какво са изживели. Тази сутрин, преди да дойда при теб, закусвахме заедно с Лини. Между другото, тя ти изпраща много поздравя. Както и да е, летище „Кенеди“ вече е отворено и Шейн ще си бъде в Лондон утре сутринта. Ще лети с конкорд, после компанията ще го извози до Йедън. — Тя замълча за момент и му се усмихна свенливо. — Чудесно е човек да има брак като техния. Линет казва, че двамата с Пола все още са влюбени един в друг.

Робин се вгледа в очите ѝ и измърмори:

— Наистина е така. Но ти ми изглеждаш някак тъжна, Еван. Да не би между вас с Гидиън нещата да не вървят добре?

— Не, всичко е наред... — Прехапа устни, но след малко продължи: — Просто ми се струва... че още ми се сърди, дето не казах на нашите за годежа ни.

Робин въздъхна и поклати глава.

— Мъжете са такива магарета понякога. Аз също съм мъж и знам много добре. Колко пъти през живота си съм постъпвал като пълен глупак! Надявам се Гидиън да преосмисли нещата и да забрави за случилото се. Двамата вече сте сгодени, всички знаят за това, включително и родителите ти. Сега е време да седнете и да помислите за сватбата, да насрочите датата, а не да се джафкате като псета.

— Не, ние не се джафкаме — обясни тя. — Просто... напоследък е малки хаплив с мен. Като че ли ме отбягва. И мълчи.

— Ще дойде ли този уикенд до Йоркшир?

— Не. Реши да остане в Лондон с баща си и Тоби. Казва, че трябва да е в течение на събитията, защото новините се менят с всеки изминал час.

— Разбира се, той е истински Харт. Изцяло отдаден на работата си. И предполагам, че така трябва. Гидиън е истински вестникар, като Уинстън и чичовците ми.

Двамата поговориха още малко, после Еван каза:

— Съжалявам, че няма да мога да остана за обяд, но обещах на Линет да се видим, за да направим план за сватбения ден. Ще обядваме заедно и после ще поработим.

Тя му се усмихна и стана. Робин също се изправи. Двамата прекосиха терасата и отидоха зад къщата, където бе паркирана колата

й.

— Надявам се да обядваме заедно следващия уикенд — каза той.
— Кога се връщаш в Лондон?

— Във вторник. Ще остана няколко дни с родителите си, преди да си заминат, и ще се върна в петък сутринта. В събота ще поработим с Индия и няма да мога да дойда, но какво ще кажеш за неделя?

— Неделя е много добре — потвърди той и лицето му се разведри.

Те стигнаха до колата. Робин я прегърна и я целуна.

— Надявам се да убедим Гидиън да обядва с нас.

— И на мен ми се иска. Ще се постарая да го доведа. — Тя отключи вратата на колата, влезе и смъкна стъклото на прозореца. — Благодаря ти за всичко, Робин. Ще се видим следващата седмица.

— Нямам търпение, мила.

Еван завъртя ключа и се намръщи. Моторът не запали. Опита пак, но без успех. Робин запита:

— Дали не я задави?

— Не, подадох плавно.

— Може да е акумулаторът. Това е една от старите коли на Пола, нали? Един от уморените й коне, както се изразява тя самата.

— Да, оставила я е на мое разположение. Но мисля, че й трябва основен ремонт.

— И на мен така ми се струва. Но няма нищо страшно. Можеш да вземеш моя роувър. Той е в отлично състояние.

— Но няма ли да ти трябва? — попита Еван и излезе от ягуара на Пола.

— Знаеш, че любимата ми таратайка е в гаража. Чака да я изведа на разходка.

— Ох, да! Твоето красиво бентли континентал, модел деветстотин и шейсета година.

— О, значи помниш какво съм ти казал за него? — засмя се доволно той.

— Разбира се. Каза ми, че моторът се запалва с манивела като старите коли от началото на века. Помня всичко казано от теб, Робин.

— Обикновено момичетата не се интересуват от техническите подробности, но ти си друга — засмя се щастливо той и я поведе към гаража.

След няколко минути Еван вече изкарваше роувъра на алеята.

— Страхотна е, Робин — провикна се през прозореца. — Благодаря ти много! Ще я върна утре сутринта. Линет и Индия ще ме придружат с друга кола, за да ме върнат обратно.

— Не е проблем — извика след нея той и ѝ махна с ръка за довиждане. — Карай внимателно, момичето ми.

Еван хареса стабилния роувър и откри, че въпреки внушителния си вид се кара с лекота. Тръгна гладко, премина през желязната порта на Лекланд Прайъри и зави наляво по пътя за селцето Лекланд, откъдето щеше да хване главния път за Пенистоун Роял.

Облегна се назад и реши, че наистина харесва старите коли. Имаше нещо специално в тях. Може би луксът на отдавна отминали времена. Знаеше, че и Пола ги харесва. Веднъж ѝ бе споменала, че всички в семейството карат стари коли. „Може би пестят — се бе засмяла тя, — но се съмнявам.“ Дори и Индия караше стария астън мартин и всички мъже в рода ѝ завиждаха. А Гидиън напразно се надяваше на четирийсет и две годишното бентли на Робин.

Когато стигна до върха на хълма, Еван сложи крак на спирачките и потегли внимателно надолу. Наклонът беше доста силен и тя леко се притесни, когато започна да се спуска по него. Натисна по-силно спирачките, но не последва нищо. Не работеха. Колата постепенно набра инерция и полетя надолу.

Стиснала здраво волана, тя се опита да остане спокойна. Изведнъж видя каруца да се задава отдясно. След малко щеше да бъде на кръстовището в подножието. Тя също. Натисна силно клаксона. Мъжът в каруцата вдигна глава, видя я, но не реагира. Единственият начин беше тя да завие, за да избегне удара, който вероятно щеше да доведе до смъртта на човека и животното, като се имаше предвид с каква бясна скорост се движеше. Напрегна се, стисна зъби и нави кормилото докрай, успя да завие наляво, но твърде късно видя каменната ограда пред себе си. Изпречи се пред нея някак изведнъж и Еван разбра, че не може да избегне удара.

Някой бе бърникал в колата. Кой? Това бе последната ѝ мисъл, преди всичко да потъне в мрак.

Били Рамсботъм чу трясъка, изправи се бързо и видя смачканата кола. Веднага хвана поводите, подсвирна на коня и да тръгна надолу, за да потърси помощ. Но преди да излезе на главния път, видя срещу него да се задава Фрейзи Гилигър с велосипеда си.

— Какво става, Били? Каква е тази реактивна скорост от теб? Да не е станало нещо?

— Да, човече. Там, в подножието на хълма. Едно маце катастрофира с колата си. Веднага познах, че е роувър. Сигурно е на господин Ейнзли. Не вярвам да е жива, човече. Горкото маце!

— Боже мой! Сигурно е госпожица Еван — извика Фрейзи и без повече приказки завъртя педалите нагоре към Лекланд Прайъри.

Задъхвайки се, стигна до имението, със сетни сили премина през главната порта и се насочи към къщата. Скочи от колелото, захвърли го на земята и влетя в кухнята.

Болтън, икономът, тъкмо обясняваше нещо на готвача, господин Пикъринг. Видя го и го изгледа уплашено.

— За бога, Фрейзи, какво става?

— Госпожица Еван катастрофира с роувъра. Видях я, но не спрях. Искрах да ви съобщя възможно най-бързо. Били я е видял да се удря в каменната стена. Сигурен е, че положението ѝ е много тежко. Звъни за линейка, Пърси!

— Ох, божичко, разбира се, линейка! — Разтреперан, той се обърна към готвача: — Мод, моля те, обади се за линейка, аз ще отида да съобщя на господин Ейнзли. Звъни в болницата в Рипън, зарежи Харогейт. Рипън е по-близо и ще ни изпратят линейка. Ще се погрижат за нея. Ако не могат, ще я закарат до Харогейт.

— Веднага, господин Болтън — отвърна Пикъринг и забърза към телефона.

Болтън влезе в библиотеката и след секунди вече предаваше думите на Фрейзи на Робин. Възрастният човек стоеше близо до прозореца, но докато слушаше икономата си, се наложи да се хване за облегалката на близкия стол, за да остане прав. Сърцето му заблъска в гърдите и краката му се подкосиха.

— Жива ли е? — успя да попита.

— Не знам, сър. Тръгвам веднага натам. Пикъринг ще извика линейка.

— Идвам с теб — заяви Робин.

— Добре, сър.

Той излетя от библиотеката, следван от Робин, чийто свят изведнъж бе започнал да се разпада. Да загуби това момиче, когато току-що го бе открил, беше непосилна за него мисъл. „Не, господи, не позволявай животът да си отиде от нея — замоли се той. — Та тя е едва в началото. Остави ми я жива, господи!“ Еван беше в зората на живота си. Всичко при нея все още предстоеше — Гидиън, „Хартс“, деца, внуци...

Докато бързаше след иконома си, изведнъж се замисли дали някой не бе повредил колата. Всички знаеха, че я ползва много често от бентлито. Еван беше отличен шофьор. Какво можеше да се е объркало?

Изведнъж му мина през ума, че ако по колата е пипано, клопката е била за него, не за Еван. Той свърза всичко с името, което не излизаше от ума му, и замръзна на място. „Не — отхвърли веднага тази възможност, — не би го направил. Защо ще иска да ме убива?“

На Болтън му бяха нужни само няколко минути, за да стигне до разбитата кола. Настоя Робин да остане в колата.

— Нека да отида сам при нея, сър — поиска той. — Моля ви!

— Добре, добре — неохотно се съгласи Ейнзли.

Болтън слезе, отиде до смачкания роувър и надникна вътре. Еван лежеше върху кормилото. Тялото ѝ бе наклонено напред под странен ъгъл, но коланът ѝ беше сложен и това му даде някаква надежда. Нямаше как да разбере дали е още жива и вече мислеше да се връща, когато чу приглушен стон. Сърцето му подскочи от радост и той хукна обратно, за да съобщи новината на Робин.

— Жива е, сър! — извика. — Чух я да стене. Не посмях да я докосна. Предпочитам да изчакаме линейката. Те са професионалисти, знаят какво да правят.

— Благодаря ти, господи! — промълви Робин и усети, че от плещите му пада огромен товар. — Прав си, Болтън. Знаем, че не е добре за ранения да се движи много. Неподготвеният човек може да нанесе още по-големи поражения.

Той се облегна на кожената седалка и задиша по-леко. Затвори очи и произнесе благодарствена молитва към бога, в който вярваше искрено. Отдавна бе разбрал какво успокоение носи молитвата в такива кризисни моменти. Божествената сила беше надежда, а сега на него му трябваше именно това: надежда. И той се замоли за оцеляването на внучката си.

Болтън се върна отново при колата. Вече не чуваше стоновите на Еван и вярата му, че тя все още е жива, започна да отслабва. Неочаквано чу сирените. Няколко минути по-късно линейката вече набираше скорост нагоре по пътя.

Спря почти до него и от вратите ѝ изскочиха двама санитарии и един парамедик. Извадиха внимателно Еван от колата, сложиха я в носилката и я вкараха в линейката.

— Коя е тя? — попита го шофьорът.

— Еван Хюс. Внучка на господин Робин Ейнзли — обясни той.

— От Лекланд Прайъри?

— Точно така. Жива ли е?

Шофьорът кимна.

— Но ѝ трябва спешна лекарска помощ. Веднага тръгваме за болницата. В момента не мога да определя какво е състоянието ѝ.

— Слава богу, че все пак има надежда. Ние ще караме след вас до Рипън.

— Ще се видим там тогава — махна му шофьорът.

Болтън кара след тях до болницата, паркира на обществения паркинг и настаня Робин в чакалнята. Седна до него и двамата зачакаха мълчаливо някой да им съобщи новини за Еван. Робин изведнъж се сети, че трябва да уведоми Линет за случилото се. Тя очакваше да се срещне с Еван за обяд.

— Имаш ли мобилен телефон, Болтън? — попита.

— Да, господине. Заповядайте.

Робин набра номера на Пенистоун Роял и позна гласа на Линет. Разказа ѝ набързо за случилото се и добави:

— Еван е жива, но още не знаем колко сериозни са раните ѝ.

— Боже мой! Идвам веднага, чичо Робин.

— Не, Линет, не е необходимо. Не можем да помогнем с нищо в момента. Аз ще остана и ще те информирам за всяка промяна. Обещавам.

— Не искам да те оставям сам в такъв момент — отвърна решително тя. — Казах, че идвам. Не се опитвай да ме разубеждаваш. Но първо ще се свържа с мама. Тя е в магазина в Харогейт. Ще се видим след половин час.

— Добре тогава — отстъпи той. Знаеше, че е безсмислено да спори с нея. Линет се бе метнала изцяло на майка му. Решеше ли да направи нещо и господ не можеше да я спре.

Около половин час след този разговор се появи доктор Гибсън. За облекчение на Робин той се усмихваше.

— Добро утро, господин Ейнзли — кимна приветливо. — Прегледах внимателно госпожица Хюс и мога да кажа, че ще се оправи. Разбира се, в момента е в шок, има счупено ребро, счупен глезен и много охлузвания по ръцете и краката. Но мога да ви уверя, че няма вътрешни увреждания. И мисля, че ще се зарадвате да научите, че бебето също е добре. Тя е голяма късметлийка. Пораженията можеха да бъдат много по-големи и необратими. Можеше да загуби бебето и това щеше да е най-малкото.

С цената на големи усилия Робин успя да запази самообладание и да прикрие изненадата си.

Той беше вече на пределна възраст и трудно нещо можеше да го изкара от равновесие. Но новината за бременността на Еван наистина го изненада. Уж я беше преценил правилно. Вярваше, че е практична и предпазлива, затова му бе трудно да проумее как бе допуснала да се случи такова нещо преди сватбата. После изведнъж му хрумна, че може да го е направила нарочно. За да си подсигури мястото до Гидиън. Но изведнъж се разколеба. Нямаше основание да мисли така за нея. Каквато и да беше причината, той обичаше тази млада жена с цялото си сърце и едва съдържа радостта си, че е бременна и носи неговото правнуче.

Лекарят отвори една врата, покани Робин в стаичка с едно легло и тактично излезе. Облечена в бяла болнична нощница, Еван лежеше в легло на колела с вдигнат високо нагоре крак. Беше съвсем бледа. На бузата ѝ имаше голяма синина. Тя се опита да обърне главата си към него, но тялото ѝ се сви в болезнена конвулсия. Робин разбра, че болката е непоносима.

Тя се опита да каже нещо и той се надвеси над нея, за да чуе думите ѝ.

— Съжалявам за колата — изрече с чужд, несвойствен за нея глас.

— Какво значение има колата, мила? Важното е, че ти си жива. — Целуна я по челото, после взе ръката ѝ в своята. — Ще имаш ли сили да ми кажеш какво стана? Или да го оставим за по-късно?

— Спирачките... отказаха, като се спусках. Изгубих контрол... — Тя пое няколко пъти въздух, после продължи: — Появи се каруца. Трябваше да завия, за да избегна удара.

Робин замълча за минутка, после я погледна въпросително.

— Как мислиш, дали спирачките са отказали, защото колата е стара? Или защото някой си е поиграл с тях?

— Не знам...

Той поклати глава и стисна устни.

— Роувърът е поддържан в изрядно състояние. Ще проверя спирачките, но може би и полицията ще иска да ги погледне.

Еван въздъхна, но замълча. Не искаше да споменава името, което се въртеше в главата ѝ.

— Телефонирах на Линет — продължи Робин. — Тя вече пътува насам.

Дръпна един стол по-близо до леглото ѝ и седна.

— Няма да си тръгна, ще чакам да ме изгонят — ѝ обясни, после кимна към вдигнатия нависоко гипсиран крак и попита: — Сигурно е много болезнено?

Тя кимна и внезапно усети слабост.

— Еван, доктор Гибсън ми каза, че бебето е в отлично състояние — доверително прошепна той.

Тя го изгледа слисано и бузите ѝ внезапно порозовяха. Размърда устни и прошепна:

— Моля те, не казвай на никого.

— Разбира се, имаш думата ми. Как го приема Гидиън?

— Той не знае.

— Защо не си му казала?

— Не искам това да повлияе на... нашето бъдеще.

— Разбирам. Независимо дали ще се ожените или не, искам да знаеш, че винаги ще бъда до теб и до моето правнуче. Можеш да разчиташ на мен.

Очите ѝ светнаха и на устните ѝ се появи измъчена усмивка.

— Благодаря ти, Робин.

На вратата се почука и той каза високо:

— Влез.

Линет връхлетя в стаята и след миг вече беше до леглото.

— Уплаших се до смърт, като чух за катастрофата, Еван. Как стана? — Хвана ръката на Еван и се взря тревожно в лицето ѝ.

— Спирачките са отказали. Много мило, че дойде веднага, Линет. Благодаря ти — обади се Робин.

Линет му се усмихна и отново се обърна към Еван. Прогони мислите за Джонатан Ейнзли и попита:

— Какви са пораженията?

— Счупено ребро, счупен глезен... — прошепна Еван. — Както виждаш, цялата съм в гипс.

— Слава богу, че си се разминала само с това.

Ръсел (Дъсти) Роудс излезе от асансьора на петия етаж в магазин „Хартс“ в Лийдс. Огледа се и веднага разбра защо секретарката на Индия го предупреди да внимава. Трябваше да върви по оградена с въже пътека, за да намери Индия.

Видя я по средата на етажа, облечена в бежов панталон и блуза, с очила тип костенурка, вдигнати над светлорусата ѝ коса. Обикновено тя се обличаше леко екстравагантно и по последна дума на модата, но този следобед приличаше на делова дама. Облеклото ѝ беше съвсем подходящо за случая, практично, както очакваше и той, защото тя беше практична жена. Наоколо тънеше в прах, тухли и мазилка. Очевидно сега разбиваха стени.

Индия говореше с двама работници. Изглеждаше загрижена и за миг той се поколеба. Може би не бе улучил подходящ момент. Двамата не се бяха виждали повече от седмица. При последната им среща се бяха разделили доста хладно. Тя престана да отговаря на телефонните му обаждания, затова Дъсти реши да дойде тук.

След кратко колебание той събра смелост, заобиколи успешно количките и кофите с мазилка и се насочи към нея.

Пръв го забеляза един от работниците.

— Хей, Дъсти, как си? — усмихна се широко той. Очите му блеснаха. — Отдавна не сме се виждали, приятелю.

Индия се обърна рязко към него. На лицето ѝ за миг се изписа изненада, но веднага надяна маската на покерджия и скри чувствата си зад нея.

— Здравей, Индия — каза той.

— Дъсти — промърмори тя и наклони глава.

Той кимна приятелски на работника и каза:

— Ти си Джаки Пикълс, нали?

Мъжът се ухили щастливо:

— Точно така, Дъсти. Значи все още помниш приятелите си от училище, а?

— До един — засмя се Дъсти. — Помня всички от Тикър Лейн в горната част на Армли.

— Много вода изтече оттогава. — Почеса се по врата мъжът и погледна към работника до себе си. — Бас държа, че не позна Хари Дуайт, нали, Дъсти?

— Губиш баса, Джаки. Здравсти, Хари. За последно се видяхме в гимназията на Западен Лийдс, нали?

Хари се усмихна:

— Беше много отдавна, Дъсти. Сега съм женен мъж с две деца.

Индия, която проследи с голям интерес размяната на реплики между мъжете, реши, че е време да се намеси.

— Дошъл си да говориш с мен, нали?

— Да — отвърна той и отново се обърна към Джаки: — Какъв е проблемът тук, братле? Обзалагам се, че става дума за тези стоманени трегери.

— Точно така. На скиците на лейди Индия не са отбелязани, защото не знаехме, че ги има. Открихме ги едва когато бутнахме стената.

— Покажи ми плана, Индия — погледна я той. — Знаеш, че съм учил архитектура.

— Да, знам — отвърна тя и му подаде плана. — Искам да махнем ей тези греди.

Дъсти разгледа плана на сградата, приближи се до трегера, изучи с поглед тавана и заяви:

— Залагам и последния си долар, че тези стоманени пилони поддържат тавана, който е и под на горния етаж.

— И ние така го виждаме — кимна Хари. — Не могат да се пипат.

Дъсти се обърна към Индия и обясни:

— Ако се махнат, ще отслабим пода на горния етаж. По-добре е да ги включиш някак в интериора.

Двамата мъже му се усмигнаха с благодарност.

Индия го изгледа ядосано, но после размисли и на лицето ѝ се появи усмивка.

— Добре, тогава. — Обърна се към работниците и каза: — Моля да ме извините за минутка. Може би и за вас е време за един чай?

— Благодарим, лейди Индия — отвърнаха в хор те и намигнаха на Дъсти.

— И ти си сигурен, че не мога да ги срежа? — обърна се към него тя.

— Можеш, но аз не бих го направил. Все едно да заредиш бомба със закъснител.

— Разбирам — кимна и го изгледа настойчиво. — Появяването ти е изненада. Защо дойде?

Разговорът с двамата му съученици някак си разчупи леда между тях и даде сили на Дъсти да отговори уверено:

— Първо, за да се извиня. И второ... да ти обясня... за Мелинда и Атланта.

— По-добре да отидем в кабинета ми.

— Благодаря, Индия.

Те се качиха в асансьора и изминаха двата етажа до седмия в пълно мълчание. Щом пристигнаха, Индия отвори вратата, пропусна го пред себе си и изрече:

— Добре, нека да поговорим, но те предупреждавам, че нямам много време.

— Няма да отнеме много — отвърна той и затвори вратата. Явно разговорът нямаше да е лесен.

Индия застана зад бюрото си. Появата му я бе извадила от равновесие, но разговорът с работниците ѝ помогна да възвърне самочувствието си. За своя изненада откри, че сега е напълно спокойна. Дори си призна, макар и с неохота, че той ѝ липсва и че единствено силната ѝ воля я бе възпряла да хукне към Уилоу Хаус и да

му се хвърли на врата. Все още го обичаше и образът му я преследваше и денем, и нощем.

Дъсти изглеждаше добре, реши тя, след като го огледа крадешком. Но под очите му имаше тъмни кръгове. Сигурно се бе заровил в студиото сред картините и се бе опитал да компенсира липсата ѝ с рисуване, осъзна изведнъж тя.

Дъсти застана пред бюрото ѝ и започна несигурно:

— Индия, признавам, че всичко беше много глупаво. Трябваше да ти разкажа за детето, когато ти обясних коя е Мелинда. Но се срамувах или по-скоро... се страхувах. Освен това не съм свикнал да обсъждам личния си живот с друг човек.

— Знам — отвърна Индия. Седна и с жест го покани да седне и той.

Дъсти дръпна един стол пред бюрото ѝ, седна и продължи:

— Никога не съм споделял проблемите си. Аз съм самотник и държа на личната си свобода, знаеш това. И никога не съм се обвързвал с жена. Преди много години се заклех, че няма да се женя. И така беше до онзи ден, когато ти си тръгна от мен. Дотогава не си давах сметка какво чувствам към теб.

Тя го изгледа с присвити очи и каза рязко:

— Поне си честен. Това, което ми казваш, означава едно: че аз съм поредната случайна жена в живота ти и няма смисъл да споделяш миналото си с мен. Права ли съм?

— Предполагам, че донякъде... Ти знаеш, че бях хлътнал по теб. Просто не си давах сметка колко дълбоко. Аз те уважавам, Индия. Възхищавам ти се. Осъзнах всичко това в онзи следобед, когато Мелинда връхлетя в студиото. Но бях объркан, мислех повече за собственото си его и не знаех как да ти обясня, че имам дете.

— Щях да те разбера, Дъсти, и точно затова ме заболя. Ти просто не ме прецени правилно. Не ми даде възможност да те изслушам и да простя.

— Разбирам го и много съжалявам за това. Постъпих като кретен.

— Е, беше много мило да дойдеш дотук и да поднесеш извиненията си. — Тя се изправи. — Сега трябва да се връщам...

— Индия, искам да ти кажа още нещо — прекъсна я той. — Винаги съм помагал на Мелинда, на майка ѝ и на Атланта. Аз плащам

за лечението на Мелинда.

Тя кимна и тръгна бързо към вратата. Изведнъж реши, че има много по-важна работа.

— Просто исках да изясня всичко... — измънка той.

— Защо не си се оженил за нея? — попита тя и неочаквано осъзна, че иска да научи повече. Ако можеше — всичко.

— Не я обичах. Всъщност ние скъсахме, преди тя да разбере, че е бременна.

— Разбирам.

Дъсти тръгна към вратата, осъзнавайки, че разговорът им е приключил. Изведнъж усети празнина в сърцето си. Каза цялата истина за Мелинда, нямаше какво повече да добави. Тя явно не беше в настроение да слуша любовните му излияния.

— Кога започна с наркотиците? — попита тихо тя.

— Веднага след раждането на Атланта. Слава на бога, че не беше преди това. Детето се роди здраво.

Той отвори вратата, обърна се към нея и каза с измъчена усмивка:

— Ами... това беше. Предполагам...

Гърлото му изведнъж се сви и той с изненада разбра, че е готов да се разплаче. Какъв глупак беше само!

Индия се взря в гърба му и изведнъж паниката я завладя. Не можеше да го остави да си тръгне! Сега беше моментът да изясни всичко между тях. Излезе пред бюрото и извика:

— Дъсти, чакай! Не си отивай!

Той се обърна веднага и очите му се разшириха, когато се вгледа в нейните. Те бяха изпълнени с любов.

Затвори вратата и бързо се приближи към нея.

— Какво има, Индия?

— Обичам те, Дъсти — произнесе тихо тя. — Обичам те още от първия ден, когато те срещнах. Исках да го знаеш, преди да си тръгнеш.

— Искаш ли да остана?

— Да, Дъсти, да!

Той протегна ръце и я прегърна здраво, решен да не я изпуска никога.

— И аз те обичам, скъпа. Искам да прекарам остатъка от живота си с теб. Ако ти ме искаш.

Тя потърси очите му. Нейните бяха пълни със сълзи.

— Това предложение за женитба ли е?

— Да, Индия. Обичам те и искам да станеш моя жена.

— Аз също искам да бъда твоя съпруга — прошепна тя, повдигна се на пръсти и го целуна.

Както често се случва в Йоркшир, времето внезапно се промени. След слънчевия уикенд небето притъмня, стана студено и през целия понеделник и вторник валя като из ведро. Есента вече напомняше за себе си. Маргарет запали камините на долния етаж, където помещенията се ползваха най-много — в Каменната зала, утринната трапезария и библиотеката. Според нея огънят не само връщаше уюта в дома, но беше приятна алтернатива на мрачното и студено време навън.

Еван беше напълно съгласна с нея и след лекия обяд, сервиран в новата трапезария, тя сподели с Маргарет:

— Няма нищо по-хубаво от запалената камина дори и в слънчев летен ден. Баба често палеше огън у дома, в Кънектикът, дори когато навън беше топло. Обичаше да гледа пламъците.

— И мама правеше така — сподели Маргарет. — Тя се казваше Хилда. Дълги години беше икономка на Ема Харт. Казвала ми е, че госпожа Харт обичала да поддържа запалени камините. Тази къща е огромна, стаите са с високи тавани и винаги са хладни. Трябва да се затоплят много преди да дойде зимата.

— Така е, а и е толкова приятно да гледаш играта на пламъците, че просто не ти се излиза оттук, нали?

— Права сте. Искате ли още една чаша кафе?

— Не, благодаря, Маргарет. И още веднъж благодаря за чудесния обяд.

— За мен беше удоволствие, госпожице Еван. Кога очаквате да пристигнат родителите ви?

— Татко реши, че ще кара сам от Лондон, и обеща, че ще пристигнат за чая. Така че, предполагам, ще са тук... във времето за чая — засмя се тя. — Например четири. Добре ли е за теб?

— Точно навреме.

Еван избута стола назад и с помощта на Маргарет се изправи на крака. Прекоси с усилие Каменната зала и се запъти към библиотеката. Лекарите я изписаха от болницата вчера след обяда, но само след

тържествено обещание, че ще ги държи в течение за всяка необичайна болка или състояние, свързано с бебето. Отне й само няколко часа, за да свикне с гипса на десния крак, но счупеното ребро я болеше много, особено когато сядаше и ставаше. Но не можеше да не си признае, че е голяма късметлийка. Беше се разминала на косъм от смъртта. Стомахът ѝ се сви, когато се сети за повредените спирачки. Не можеше да избяга от въпроса, който я измъчваше през цялото време. Дали това не беше работа на Джонатан Ейнзли? Но решена твърдо да не споменава името му пред Робин, тя се помъчи да го изтрие от съзнанието си.

Тази сутрин Еван откри албумите със снимки на Ема — великолепно подвързани и огромни по размер — където прабаба ѝ прилежно бе подреждала всяка правена през годините снимка. Джо, управител на имението и съпруг на Маргарет, ги измъкна отнякъде рано сутринта и ѝ ги донесе, за да се разсее с тях. След обяда тя започна да ги разглежда отново. Повечето от снимките бяха черно-бели, но имаше и цветни.

Привлечена от най-ранните фотографии, тя отвори отново първия албум. Той беше подвързан в яркочервено намачкано кадифе в стил кралица Виктория, със сребърни ъгли и сребърна закопчалка, а под снимките имаше бележки, писани с характерния почерк на Ема.

Най-силно я впечатли най-възрастният брат на Ема, Уинстън. На една снимка беше с военноморската си униформа по време на Първата световна война. Надписът показваше, че тогава е бил на седемнайсет години. Той беше прадядо на Гидиън и тя имаше възможност да открие чертите на любимия си в лицето на човека от тази стара, стара снимка. Гидиън бе наследил красотата си от Уинстън Първи, това беше очевидно. Следващата снимка беше махната, но под празното място Ема бе написала: „Баща ми, Големия Джак Харт“. Зачуди се кой би могъл да махне снимката от албума и защо. По-нататък в редицата имаше друга снимка и под нея пишеше: „Баща ми“.

Еван се вгледа в лицето му и изведнъж осъзна на кого ѝ напомня този мъж. На Тоби, брата на Гидиън. И напълно логично. Тоби беше наследник на сина му. До пожълтялата от времето снимка на Големия Джак имаше друга, силно избледняла, на Елизабет Харт, жената на Големия Джак и майка на Ема. Боже мой, близначката на Робин,

Елизабет направо бе одрала кожата на баба си! „Аз също“ — прошепна на себе си Еван. Робин беше прав, като я нарече истинска Харт.

Тя разлисти внимателно албума и се спря на снимките на Пол Макгил във военна униформа, на Робин и Елизабет като малки с другия им баща, Артър Ейнзли, на Кит, сина на Ема от Джо Лаудър, първия ѝ съпруг, на Ема с малката Едуина и Едуина, облечена в елегантна рокля от двайсетте години на миналия век.

Във втория албум беше пълно със снимки на Кит, Робин и Елизабет по време на Втората световна война. Колко прекрасна изглеждаше леля ѝ Елизабет с гарвановочерната си коса в униформата на Червения кръст! Ето я и нейната прабаба Ема, застанала зад Камарата на общините с една изискана млада двойка. Под снимката беше написано: „Скъпите ми приятели Джейн Сمارт Огдън и нейния съпруг Бил“.

Третият албум съдържаше предимно фотографии на Дейзи, дъщерята на Ема от Пол Макгил. Тя видя Пол и Ема и още една тяхна снимка с единственото им дете Дейзи. След това имаше снимки на Пола и Филип с майка им Дейзи и баща им Дейвид Еймъри.

Еван се облегна назад, смаяна от огромния брой снимки, датиращи още от далечната 1920 година. Албумите — двайсет и един на брой — покриваха период от близо сто години. „Ако бях писателка, щях да напиша роман въз основа на тези снимки — замисли се тя. — Ще стане великолепна семейна сага.“

И в нея растеше още едно ново поколение Харт. Тя се разположи удобно, сложи ръце на корема си и се замисли за крехкия живот, който носеше в себе си. Не беше планирано, стана съвсем случайно, но тя се зарадва. И отново потръпна от мисълта колко лесно можеха тя и бебето ѝ да се окажат в моргата.

Еван затвори очи и се замисли за промените, които това малко същество — тя или той — щеше да предизвика в живота ѝ. Толкова много искаше да се омъжи за Гидиън! Той беше любовта на живота ѝ. И вече знаеше какво трябва да направи, за да си върне доверието и любовта му.

Робин застана на прага на библиотеката и се загледа във внучката си, която, изглежда, си почиваше на удобния стол до масата. Не можа

да не се възхити на свежия ѝ вид този следобед. Сега тя нямаше нищо общо с бледото измъчено същество, което вчера излезе от болницата. А морският цвят на блузата ѝ сякаш беше създаден специално за нейните очи.

Еван беше добро момиче. Той го бе разбрал още при първата им среща. Беше чиста, сърдечна и откровена и той бе убеден, че ще излезе от това малко недоразумение с чест и достойнство. Практична и трезвомислеща, тя щеше да измисли нещо и да оправи отношенията си с Гидиън.

Той почука на отворената врата и влезе в стаята.

— Ето къде си била, Еван! Надявам се да не съм те обезпокоил с присъствието си?

Тя вдигна поглед и лицето ѝ грейна в топла усмивка.

— Робин! Ти си подранил?

— Да, малко. Исках да те видя насаме, преди да дойдат родителите ти.

Той се доближи до масата и забеляза албумите. Засмя се и посочи с пръст:

— Ровиш се из костите на фамилията, а?

— Нещо такова. Много е интересно.

Робин се наведе, целуна я по челото и седна на стола до нея.

— Исках да ти кажа още веднъж колко се развълнувах от новината за бебето, мила моя. Знам, знам, казах, че това си е работа между вас с Гидиън, но все пак искам да те попитам мислиш ли да му кажеш?

— Да, разбира се, но искам да уцеля точния момент. — Тя се наведе към него и му дари една очарователна усмивка. — Знаеш ли, ще нарека бебето Робин, независимо дали е момче или момиче. Радваш ли се?

— Разбира се — засия той. — Сега ми кажи какво си намислила за този следобед. Защо ме повика на чай? Признавам си, че се изплаших, когато разбрах, че и родителите ти ще бъдат тук. Какво целиш?

— Да ти кажа честно, не съм съвсем сигурна — засмя се тя. — Реших да ви събера, пък да видим какво ще стане. Нека нещата следват естествения си ход.

— Разбирам. Те кога мислят да пътуват за Ню Йорк?

— Не знам. Когато им се обадох от болницата, те изпаднаха в паника. Трябваше ми много време, за да ги успокоя и да ги уверя, че все още съм цяла. Мама настоя да ме посетят тук, така че за момента отложиха заминаването. Но аз мисля да се върна на работа в края на седмицата.

— Не прибързвай, Еван. Сигурен съм, че Пола не е чак такъв робовладелец, за какъвто я смятаме понякога — засмя се той. — Та значи аз съм единственият човек, който знае, че си бременна, така ли?

— Точно така. И моля те, не забравяй да си държиш езика зад зъбите!

— Гроб съм. Но ти каза на Гидиън за катастрофата, нали?

— Да, и той много се разстрои. Каза, че ще дойде веднага, щом успее да се освободи. Но с тези терористични атаки нещата толкова се усложниха... А той иска вестникът му да поднесе пръв новините.

— Да, той наистина е пристрастен към работата си. Трябва винаги да е в центъра на събитията. — Робин се прокашля, хвана ръката ѝ и каза тихо: — Еван, не се страхувай и не се разстройвай, но трябва да ти кажа, че сутринта ми се обадох от полицията. Огледът на колата е приключил. Маркучът за спирачната течност е бил прерязан.

— Имаш предвид, че някой го е направил нарочно — ахна тя, макар всъщност да не бе изненадана.

— Да — отвърна той. — Спирачната течност е изтекла, когато си тръгнала надолу. Но от полицията казаха, че едва ли ще открият извършителя. Няма никакви отпечатъци.

Новината отново хвърли в ужас Еван. Заради този убиец можеха да загинат не само тя и детето, но и онзи каруцар. Но събра мислите си и въпреки тревогата се опита да разсъждава логично.

— Никой не е знаел, че аз ще използвам колата... — замълча и се взря в Робин. Големите ѝ сиво-сини очи се свиха от страх за него.

— Така е, никой не знаеше. Изглежда, аз съм бил желаната жертва, момичето ми. Затова не искам да се притесняваш за себе си.

— Но се притеснявам за теб! Как бих могла да остана спокойна?

— Недей, мила моя. С мен всичко ще бъде наред. Обещавам да внимавам.

— Дали... дали се е върнал в Лондон?

— Имаш предвид Джонатан? Не знам. Не е идвал в Лекланд, но знаеш много добре, че това не доказва нищо. Има достатъчно хора,

които с радост биха свършили мръсната работа. Като знам колко щедър може да бъде за подобна услуга, кандидати със сигурност няма да липсват.

Еван не каза нищо. Загледа се в Робин и си помисли какъв чудесен и достоен мъж беше той. Сърцето ѝ се изпълни с жал към него. Колко ужасно е да знаеш, че собственият ти син ти мисли злото! Тя се приведе към него и стисна ръката му. В същия момент вратата се отвори.

— Дойдох веднага, щом намерих пролука — чу се гласът на Гидиън.

Той се спусна и я притисна нежно.

— Не мога да понеса мисълта, че с теб можеше да се случи непоправимото, любов моя! — Бързо я пусна и я изгледа уплашено. — Как е реброто ти? Нали не съм те притиснал много силно? Заболя ли те?

— Не, добре съм, Гид. Имах късмет да се отърва само с две счупвания и няколко драскотини.

— И аз това си помислих, скъпа.

Гидиън се обърна към Робин и му протегна ръка.

— Благодаря ти, че си бил до нея в болницата, чичо Робин. Оценявам грижите ти.

Робин кимна и се усмихна, щастлив да го види.

— Седни, Гидиън — каза Еван. — Има нещо, което трябва да знаеш.

Защото в момента, когато го видя на вратата, тя реши да му каже за състоянието си, без да изчаква повече.

Той я изгледа озадачено, взе един стол и седна от другата страна на Робин.

— Говориш... странно. Да не се е случило още нещо лошо?

— Не. Поне аз мисля, че не е лошо... Бременна съм, Гидиън. Под сърцето си нося нашето дете...

В първия миг Гидиън остана загледан в нея, без да може да реагира, но бързо дойде на себе си, скочи от стола, отиде при нея и сложи ръце на раменете ѝ.

— Ще имаме бебе! Това е прекрасна новина, Еван! Велика новина!

Тя проследи внимателно реакцията му и видя, че е искрен, очите му, тези зелени очи, които понякога гледаха толкова студено, критично и преценяващо, сега грееха от радост. Нямаше дори и следа от колебание и тя въздъхна с облекчение.

— Защо не ми каза по-рано? — внезапно попита той.

— Не исках бебето да повлияе на решението ти... за нашето бъдеще.

— Разбирам. Но нали не си мислила, че новината ще ме разстрои?

— Не знаех какво да мисля... Знам само, че бях много щастлива, когато разбрах, че в мен расте твоето дете, че част от теб е в мен.

Той я притисна импулсивно към себе си и очите му блеснаха щастливо. Наведе се и я целуна по челото.

— Нямаш представа колко се вълнувам, Еван. Колко съм щастлив. Чувствам се благословен с теб, скъпа.

Обърна се към Робин и вдигна въпросително вежди.

— Какво ще кажеш, чичо Робин?

— Аз съм също толкова развълнуван и щастлив, Гидиън. Това е невероятна новина. Сигурен съм, че майка ти и баща ти ще се зарадват поне колкото мен.

— Разбира се. Отдавна мечтаят за внуче.

Той остана до Еван с ръце около раменете ѝ и попита тихо:

— Какво показва експертизата на спирачките? Еван ми каза, че са отказали.

Робин въздъхна. Очите му помръкнаха.

— Не ми казвай, че са повредени нарочно — прошепна младият мъж.

Настъпи напрегнато мълчание. Най-накрая Робин кимна:

— Да. Сутринта полицаите ми казаха, че маркучът е бил срязан.

— Не е за вярване! — поклати тъжно глава Гидиън. — Нека не го обсъждаме сега, чичо Робин, но ти трябва да бъдеш много предпазлив. Защото мишената си бил ти.

— Да, осъзнавам го. Тъкмо казвах на Еван, че вече ще внимавам много. Но да оставим това, момчето ми. Майката и бащата на Еван ще пристигнат всеки момент, канени са на чай.

Гидиън се смая за пореден път.

— Я виж ти! Значи, събрахме мишките, сега чакаме котката!

Сега Еван беше друга, много добре го съзнаваше. Промяната беше малка, но много важна. Причината беше в катастрофата и ако би могло изобщо да се роди нещо хубаво от такова нещо, това беше именно тази промяна.

Катастрофата я накара да разбере колко уязвима е всъщност. Да приеме, че животът ѝ не е изцяло под неин контрол. Животът си беше... живот. Просто се случваше и никой не беше в състояние да предвиди кога ще си отиде от този свят. Нито би могъл да се предпази. Нямаше ясни правила. Единственото сигурно в него беше самата тя. И неочаквано Еван прозря коя всъщност е тя. Не беше майка си, баща си или баба си Глини. Тя беше единствена и неповторима. Беше Еван. И нямаше да позволи на друг да управлява живота ѝ вместо нея. Той си беше само неин и как ще го изживее зависеше единствено от нея. Дълбоко в себе си отдавна си даваше сметка, че трябва да поеме отговорност за себе си, да се откъсне от влиянието на баща си, от неговата представа за Еван Хюс и от миналото. Миналото щеше да остане завинаги в нея, щеше да продължи да живее и да ѝ помага да бъде себе си, но тя трябваше да мисли за бъдещето. Не биваше да оставя миналото да определя бъдещия ѝ живот.

И Еван реши да бъде откровена с родителите си, най-вече с баща си. По същата причина взе решение да бъде напълно откровена и с Гидиън. Затова му каза за бебето още щом влезе в стаята. Не очакваше това да се случи този следобед, но имаше ли значение? Знаеше, че постъпва правилно, като му казва истината. Какво облекчение беше да си откровен в отношенията си!

Тя се надигна и се закрепил на крака, преди някой от мъжете да ѝ помогне. Разходи се бавно из стаята, стъпвайки съвсем леко и внимателно на гипсовата подложка. Хубаво беше да постои изправена. Така реброто я болеше по-малко. В седнало положение също се търпеше, но когато си лягаше, болката не ѝ даваше покой. Ала Еван не се оплакваше. Продължаваше да си повтаря какъв късмет е извадила в събота.

Вчера Линет бе казала през смях, че сигурно си има ангел-хранител, и сякаш наистина беше така. Важното беше, че нейното бебе

беше здраво и невредимо, и тя никога не се бе чувствала толкова спокойна и уверена в себе си. Скоро щеше да се възстанови.

Реакцията на Гидиън я направи щастлива. Искрената му радост ѝ вдъхна увереност, че ще успеят да преодолеят недоразуменията помежду си. Особено след днешния ден.

— Добре ли си, любима? — попита я загрижено той.

— Направо съм супер — усмихна му се тя. — Просто имах нужда да постоя права. Реброто ми нещо се оплаква, било му тясно, като съм седяла.

Той се засмя и се върна към разговора си с Робин, с когото обсъждаха атаките над Ню Йорк и Вашингтон. Като бивш член на Парламента чичо му все още поддържаше връзки с влиятелни личности и имаше достъп до тайна информация.

Еван застана до прозореца и загледа с усмивка двамата мъже. След седем месеца единият щеше да стане баща, а другият — працядо. Бебето ѝ щеше да бъде благословено. Какво ли щеше да е? Момче или момиче?

В същия момент чу шум от завиваща по алеята кола. Приближи се до масата и каза:

— Мисля, че мама и татко пристигат. Чух шум от кола.

— Баща ти ли кара колата? — изненада се Гидиън.

— Да. Настояваше да дойдат сами. Каза, че познавал пътя. Онази вечер, когато тримата вечеряхме в „Рулс“, ми каза, че е идвал в Йоркшир като дете.

Робин ги изгледа, сякаш искаше да каже нещо, но изведнъж се отказа. Стана, отиде до Еван и като сложи ръка на рамото ѝ, рече:

— Нека да позная, скъпа. Покани ме тук, защото си решила да му кажеш кой съм?

— Смяташ ли, че ще се наложи?

— Какво имаш предвид?

— Вие сте като две капки вода, Робин? Нали, Гидиън?

— Боя се, че е точно така — засмя се годеникът ѝ и добави весело: — А ние с вас приличаме на църковен комитет по посрещане на нови членове на църквата. Застанали сме тук с такива сериозни физиономии, дори строги, че ще вземем да ги изплашим.

— Вие седнете, аз ще остана права. В момента се чувствам по-удобно така — заяви Еван.

Маргарет се показа на вратата и възкликна радостно:

— Ох, Гидиън! Нямах представа, че си тук.

— Защото се промъкнах тайно, като църковна мишка, Маргарет — пошегува се той. — Така си правя аз, нали знаеш?

— Малко си голям за църковна мишка — отвърна на закачката му тя и погледна към Еван. — Родителите ви пристигнаха, госпожице Еван. Придружих ги до определената за тях стая. Ще дойдат веднага, след като се освежат от пътуването. Показах им как да намерят пътя до библиотеката. Аз отивам да приготвя чая. Сигурно умират от жажда. А може и от глад.

— Благодаря ти — отвърна Еван и Маргарет изчезна.

— По-добре да разчистя тези неща от масата — измърмори Гидиън. Премести пепелника, вазата с цветя и албума на лавицата над камината и подреди столовете около масата.

— Ето, сега можем да седнем и петимата в кръг — огледа доволно обстановката.

Маргарет се върна с огромен дървен поднос с чашите и каната с чая. Сложи го на масичката и докладва:

— След малко се връщам с три порции желирано агнешко, сандвичи, кифлички и един от моите пандишпани със сметана.

— Ох, нямам търпение — облиза се Гидиън. — Твоят пандишпан е най-вкусният в целия свят.

— Какъв хитрец сте, господин Гидиън! — измърмори доволно тя и отново напусна библиотеката.

След минути се върна с втория поднос и го сложи на бюрото.

— Искате ли да остана за наливането на чая, госпожице Еван? Или ще се справите сама?

— Мисля, че ще успея, Маргарет. Благодаря.

— Аз съм специалист по наливане на чай и поднасяне на кейк, Маргарет — увери я с усмивка Гидиън.

Икономката кимна и се оттегли тихо, а той се обърна към Еван:

— Радвам се, че ще стана свидетел на тази сцена, скъпа. Как мислиш да им го поднесеш?

— Не съм сигурна. Ще импровизирам.

— Помни, че всичко зависи от теб, скъпа — обади се Робин. — Не го прави заради мен...

— Ще го направя заради себе си, заради детето, за Гидиън и за теб. Истината е важна за всички нас. Особено за детето ни, когато порасне.

— Така е — кимна старецът и потърси погледа на Гидиън. — Съгласен ли си, синко?

— Напълно, чичо Робин. Имаш ли намерение да им кажеш за бебето, Еван?

— Може би.

— В такъв случай искам да ти кажа следното... Искам да се омъжиш за мен, колкото може по-бързо. Моля те, кажи „да“!

— Да.

— Ура! Най-накрая ще се оженим!

Робин се засмя с глас. Тези двамата щяха да бъдат идеална двойка. Ако изобщо знаеше нещо за човешката природа, можеше да се закълне, че ще бъдат щастливи заедно.

Изведнъж вратата се отвори и Оуен и Мариета застанаха на прага.

— Мамо! Татко! Заповядайте! Елате при нас! — извика Еван и лицето ѝ засия от радост. — Колко се радвам да ви видя отново!

Майка ѝ се затича към нея и я прегърна сърдечно.

— Знам всичко за счупеното ребро. Няма да те притискам — прошепна нежно в ухото ѝ. — Ох, Еван, слава богу, че си добре! Толкова се безпокоях за теб!

— Сега съм добре, мамо. Дори много добре.

Миг по-късно баща ѝ вече я целуваше и стискаше ръцете ѝ в своите.

— Толкова сме щастливи да те видим отново, момичето ми! — каза той и топлите му сини очи огледаха с любов лицето ѝ. — Сигурна ли си, че си добре? Наистина ли няма вътрешни наранявания?

— Не ставай глупав, татко. Лекарят нямаше да ме пусне да се прибера вкъщи, ако имах някакви усложнения.

Гидиън се приближи към тях, прегърна майка ѝ и стисна ръката на баща ѝ.

— Щастлив съм да ви видя отново, господин и госпожо Хюс. Добре дошли в Пенистоун Роял.

— Ние също се радваме — дари го Мариета с мила усмивка. — Тъкмо...

С крайчеца на окото си тя случайно зърна застаналия до камината Робин, млъкна и се втрени в него. После премести поглед върху Оуен.

Еван не пропусна това и прецени, че моментът е подходящ. Хвана ръката на баща си и каза:

— Искам да те запозная с един човек, татко. Това е Робин Ейнзли, син на Ема Харт.

Поведе баща си към Робин и продължи:

— Дядо, искам да се запознаеш със сина си. Татко, надявам се да не се разстроиш много... това е биологичният ти баща. Двамата с Глинис са се обичали по време на войната.

Робин подаде ръката си.

Оуен я пое автоматично. Загледа се в лицето му и откри собствените си черти. Известно време не намери сили да проговори.

Робин се съвзе пръв. Пусна ръката на сина си и промълви:

— Срещали сме се веднъж преди много години. Сигурен съм, че не помниш. Беше тук, в тази къща, а баба ти, Ема Харт, беше още жива. Глинис... майка ти, те доведе да се запознаеш с нея и аз се появих съвсем непредвидено. Спомняш ли си?

— Смътно — отвърна тихо Оуен, все още загледан в Робин. — Мама ми каза, че обича много тази къща. Дойдохме на чай. Да, сега си спомням, но... тогава не знаех, че ти си моят баща. Мислех си, че е Ричард Хюс.

— И той наистина ти беше баща, Оуен. Той те отгледа, обичаше те като свое дете. Той наистина беше прекрасен баща — увери го Робин. — Вярвай ми, така е!

Оуен кимна мълчаливо.

Когато Мариета се доближи до тях, той обясни:

— Това е съпругата ми, Мариета.

— Много ми е приятно — усмихна се Робин и взе ръката ѝ в своята.

— Боже мой! Не са ли еднакви? — възкликна тя и се загледа в двамата мъже. — А винаги съм си мислела, че прилича на Ричард. Но тези двамата са правени по един калъп.

Тя беше направо неотразима. Толкова неотразима, че чак го стресна. И храбра... трябваше да признае, че беше по-смела, отколкото се бе надявал. Не бе оставила нищо неизяснено, не остави място за недомлъвки. Може би, защото по природа беше откровена и вътрешно чиста. Беше пряма и директна в думите си.

Сега лежеше до него в леглото, подпряна на възглавници, и си почиваше в сумрака на настъпващата вечер. Изведнъж отпадна толкова много, че той ѝ помогна да изкачи стълбата до спалнята и остана при нея... защото не искаше да я оставя сама и защото самият той се чувстваше ужасно самотен през тези дни без нея. Недоразуменията ги бяха отдалечили един от друг. Но, слава богу, сега те бяха отново заедно и каквото и да се случеше в живота им, той си обеща, че повече няма да допусне нещо да застане между тях.

Гидиън се подпря на лакът и се загледа в лицето на Еван. Сега то беше спокойно и прекрасно. Защо изобщо се бе усъмнил в нея? Защото беше кръгъл глупак, ето защо!

Още преди девет месеца, когато я срещна за пръв път, той веднага разбра, че тя е по-различна от всички познати му жени.

Беше пряма, жена с морал и строги етични норми. И много интелигентна. По-късно нейните колебания го бяха разочаровали. Както и страхът ѝ от Оуен. Но всъщност този страх идваше от обожанието, което изпитваше към баща си, и то беше напълно естествено. Той изпитваше същите чувства към своя баща.

Гидиън отстрани един кичур от челото ѝ. Тя усети докосването му, повдигна клепачи и срещна неговата усмивка. Зелените му очи блестяха от любов.

— За какво мислиш, Гидиън?

— Елементарно, Уотсън. Мислех си колко много те обичам. — Той сложи ръка на корема ѝ. — И колко много обичам това мъничко същество в теб.

Еван усети как я залива вълна на щастие и ѝ се отдаде напълно. Сиво-сините ѝ очи светнаха.

— Аз също — прошепна.

— Еван, любов моя, извинявай за всичко! През последната седмица се държах отвратително. Прощаваш ли ми?

— Няма какво да ти прощавам. Аз бях толкова несигурна в себе си...

— Но днес беше много храбра. Каза цялата истина на баща си.

— Да кажеш истината невинаги е лесно — отвърна тя. — Но усилията си заслужават. Колко ужасно щеше да е, ако татко бе разбрал за Робин, преди да съм му казала! Представи си как щеше да се почувства! Предаден, сигурна съм в това.

— Забелязах, че дори не трепна, като му съобщи, че си бременна и че сватбата ще бъде през януари. Въобще не им остави място за колебание, като заяви, че се надяваш да дойдат, защото без тях сватбата няма да бъде същата. Беше толкова категорична, че дори и аз се стреснах за миг.

— Знаех, че трябва да им го кажа, и то, без да влагам излишни емоции. Искях те сами да вземат решението.

— Той го прие много добре, скъпа. А майка ти беше на седмото небе, особено като чу за бебето. Непрекъснато повтаряше „моето първо внуче“ и в крайна сметка накара баща ти да се усмихне. Не зададох никакви въпроси, но аз имам един, любов моя.

— Какъв е той?

— Защо януари? Защо да не се оженим по-рано?

— И на мен ми се иска, Гид, но не можем да отнемем радостта на Линет от нейната сватба. Дори да забравим за празненството и да се разпишем само в общината, пак ще ѝ отнемем от полагащото ѝ се внимание, не мислиш ли?

— Права си, но до януари ще изглеждаш вече... много бременна. Еван се засмя и кимна:

— Наистина, но не ме интересува. И без това искам малка сватба. Само моето и твоето семейство.

— Да, но моето е доста голямо. А като се замисля, то е и твоето.

— Наистина. Това е другата причина да отложим за януари, Гид. Сега хората все още се страхуват да пътуват, не си ли съгласен с мен?

— Разбирам. Мислиш, че сестрите ти няма да се решат да прелетят Атлантика, като слушат всеки ден за терористи.

— Точно това имам предвид.

— Тогава остава за януари — съгласи се Гидиън и погледна часовника си. — Мисля да слеза и да видя какво става долу. Идваш ли с мен?

— Да. Искам да разбера как вървят нещата между нашите и Робин.

Тримата седяха пред запалената камина в Каменната зала: майка й, баща й и дядо й. Беше го нарекла така преди малко, за да внесе известен драматизъм, но сега се запита дали няма да му е приятно да го нарича и занапред така. Щеше да го попита по-късно, когато останат насаме.

Тримата се втренчиха в тях, докато Гидиън й помагаше да се настани в голямото кресло. Първа наруши мълчанието майка й:

— Много е неудобно да се движиш с този гипс, нали, скъпа?

— Неудобно и уморително — потвърди Еван. После погледна към Робин и баща си и каза извинително: — Татко, преди малко бях прекалено директна, но това беше единственият начин да ти съобща за Робин и Глинис.

Оуен отиде до нея и я целуна по косата.

— Постъпи правилно, Еван. Беше въпрос на време сам да открия истината. Беше по-добре да ми я кажеш ти, мила. Майка ти и Робин са на същото мнение. Освен това аз съм голям човек. Мога да понеса истината, колкото и неочаквана да е тя.

— Знам това, татко.

Гидиън се обади:

— За съжаление трябва да тръгвам, скъпа.

— Ох, не! Толкова много път дотук и обратно — възкликна Еван.
— Ще капнеш от умора.

— Няма. Ще взема хеликоптер от Йедън. Ще бъда в Лондон, преди да си мигнала. — Той отиде до нея и я целуна по бузата. — Не ставай, скъпа. Ще ти се обадя по-късно.

— Добре, Гид — усмихна му се тя. Целуна пръстите на ръката му и ги притисна до устните си. — Обичам те.

— И аз те обичам.

Каза „довиждане“ на останалите и излезе от стаята. Еван се облегна на възглавниците зад себе си и се наслади на топлината на огъня в камината. Чувстваше се удобно. Да седи тук и да следи играта на пламъците заедно с родителите си и с Робин — нейното семейство — беше истинско щастие.

Докато тримата отпиваха от приготвените от Маргарет коктейли и разговаряха оживено, тя си наля портокалов сок и се замисли за

бебето, за Гидиън и за тяхното бъдеще. Щастиято ѝ беше толкова пълно, че чак ѝ се струваше нереално.

Малко по-късно Маргарет обяви, че вечерята е сервирана в трапезарията за закуска, и Оуен ѝ помогна да стане от стола. Робин предложи ръка на майка ѝ и ги поведе към трапезарията, улисан в разговор за коне и конни състезания. Защо не. Всъщност знаеше толкова малко за родителите си.

Едва днес научи, че той е посещавал тази къща и преди и се виждал с Робин. Защо беше цялата тази тайнственост? Добре, тя знаеше отговора...

След вечерята Еван беше толкова уморена, че помоли майка си да ѝ помогне да изкачи стълбите. Щом съблече дрехите си и си легна, Мариета седна на ръба на леглото и взе ръката ѝ в своята.

Прочисти гърлото си и изведнъж стана сериозна:

— Много се радвам, че каза на баща си за Робин и за бебето, Еван. Но особено важно беше да му кажеш за Робин. Той трябваше да разбере.

Еван я изгледа подозрително и изрече бавно:

— Казваш го така, сякаш вече си знаела, мамо?

Мариета се поколеба за миг, преди да отговори:

— Знаех, но не съм му казала.

Очите на Еван се разшириха от изненада. Тя се надигна и приближи лице към майка си.

— Кой ти каза? Ох, защо ли питам! Кой друг, освен баба? Нали?

— Да, баба ти наистина ми каза, но не направо.

— Не те разбирам.

— Знам. Дай ми малко време. Ей сега ще се върна.

Тя стана и без повече обяснения излезе от стаята.

Еван нямаше време да обмисли странното поведение на майка си, защото тя се появи почти веднага отново и затвори тихо вратата след себе си. Носеше един пакет, увит в амбалажна хартия. Върна се при леглото ѝ и го сложи в скута на Еван.

Дъщеря ѝ я погледна озадачено и попита:

— Какво е това?

— Писмата на Ема Харт до Глинис. Баба ти е запазила всяко едно от тях, получено от нея през всичките тези години. Едно от последните неща, за които ме помоли, беше да ги изнеса от

апартаментата ѝ. Трябваше да ги предам единствено на теб. Накара ме да се закълна и аз го направих.

— Но си ги прочела. — Това беше по-скоро потвърждение, отколкото въпрос.

— Повечето от тях. Те не бяха опаковани така. Аз ги подредих и ги завързах. Но бях убедена, че тя няма да има нищо против... Между мен и баба ти имаше специална връзка. Тя ме обичаше, доверяваше ми се.

— Винаги съм го знаела, мамо. И така, ти прочете писмата и разбра, че Робин е бащата на татко?

Мариета въздъхна:

— Да... както и много други неща. Но тя искаше да ти ги предам и ето ги. Твои са.

Еван се облегна назад, изтощена от усилието.

— Искала е да узнае всичко, нали? Но защо?

— Аз винаги съм вярвала, че истината означава свобода... и мисля, че това е причината Глини да те посвети в тайната си. Искала е да знаеш истината за нея, за живота ѝ и за произхода на баща ти. — Майка ѝ се наведе и я целуна по бузата. — Сега писмата са твои, скъпа... можеш да ги прочетеш, когато пожелаеш. Но помни, те не са за чужди очи.

— Разбирам, мамо. Благодаря ти, че ми ги донесе. Сигурна ли си, че татко не знае нищо за тях? Може да е поразровил из гардероба ти, когато не си била вкъщи.

— Невъзможно, скъпа. Държах ги в трезора на банката — увери я тя.

Еван не можа да сдържи смеха си.

— Мамо, ти наистина ме смайваш.

Щом остана сама, тя не устоя на изкушението да погледне в пакета. Развърза връвчицата и откри, че под амбалажната хартия има голяма кутия, пълна с писма. Бръкна, взе едно от тях и го разтвори. И през следващите два часа чете, докато очите ѝ започнаха да се затварят. Прочетеното я изплаши и очарова едновременно. А понякога в очите ѝ се появяваха сълзи.

Останала без сили, тя изгаси лампата, за да поспи. Но сънят ѝ не беше спокоен. Беше изпълнен с образите на Ема, Глинис и събитията, случили се преди петдесет години...

ВТОРА ЧАСТ ЕМА И ГЛИНИС

*„Любовта пробива път в
скалата.*

*Но минеш ли веднъж, не можеш
да се върнеш пак.*

*Тя покорява гордото сърце
и го захвърля на съдбата.“*

*„Любов“
, Рупърт Брук,
1913 г.*

Лятото на 1950

Мили спомени заляха Ема, когато зърна пощенския печат на писмото. Уелс. Веднага разбра от кого е, познаваше отлично този почерк. Отвори го нетърпеливо и бързо зачете.

27 май 1950 г.

„Скъпа госпожо Харт,

Аз съм в Ронда, на посещение при родителите си в Долините. Чудесно е, че ги виждам отново. Смятам скоро да пътувам за Лондон. Надявам се да намерите време да се видим на обяд или поне на чаша чай. Ще отседна в хотел «Хайд парк» към края на следващата седмица. Очаквам да се чуем и да се видим.“

Ваша Глинис

Ема сгъна писмото, върна го отново в плика, пресегна се за чист лист и написа:

1 юни 1950 г.

„Скъпа моя Глинис,

Каква прекрасна изненада, да получа вест от теб! Силно се развълнувах, като узнах, че отново си на острова. Ще се радвам много да те видя отново след толкова години. Нямам търпение! Моля те, обади ми се веднага, щом пристигнеш в Лондон, за да се уговорим да обядваме заедно.“

С много обич: Е.Х.

Сгъна писмото, пхна го в плик, адресира го и му сложи пощенска марка. Облегна плика на нощната лампа и за миг се загледа в него. На устните ѝ се появи щастлива усмивка. Да види Глинис отново беше наистина радостно събитие. Нейната бивша секретарка ѝ липсваше много... липсваха ѝ красивото ѝ лице, смехът ѝ, чарът ѝ, грацията ѝ и нейният напевен уелски акцент. Нямахше представа как изглежда сега тя. Никога не ѝ беше изпращала своя снимка.

Ема избута стола назад, стана, отиде до големия прозорец и се загледа в любимите си хълмове. Беше прекрасен ден — слънчев и топъл — и небето беше синьо като цвета на незабравката.

Ако времето се задържеше така, щяха да се радват на едно прекрасно лято. От сърце се надяваше да е така. Миналата година лятото беше дъждовно и тя имаше чувството, че живее не в Англия, а в сърцето на тропическа гора през дъждовния период.

Тази година мислеше да прекара по-голямата част от времето си в Йоркшир, макар че трябваше да отскочи и до вила Фавиола в Южна Франция.

Въпреки че войната бе свършила преди пет години, по вилата все още имаше много ремонтни работи. По време на окупацията в нея се бяха настанили нацистки офицери и бяха нанесли сериозни щети на къщата и двора. Миналото лято успя да възстанови доста неща, но остана голяма част, която имаше нужда от допълнително внимание.

Вероятно щеше да прекара там август и септември. Блеки ѝ беше обещал да я придружи, защото тя имаше нужда от експертната му оценка и съветите му. Ема често го дразнеше, като му повтаряше, че в сърцето си все още е зидар, какъвто беше, когато го срещна преди четирийсет години. Той се смееше с нея, забавляваше се с нейните закачки и си спомняше онези дни с носталгия. Тогава и двамата бяха бедни и крояха планове как да променят съдбата си.

Ема погледна часовника си и установи, че е едва единайсет. Значи имаше време за една разходка из хълмовете. Обърна гръб на величествената гледка, прекоси стаята и седна отново зад старото си бюро в стил крал Джордж. Довърши кореспонденцията, обади се в магазина в Лийдс и на секретарката си в Лондон, после изтича бързо до спалнята и смени обувките си.

След няколко минути вече бързаше обратно надолу. Но не забрави да влезе в кухнята.

Хилда се стресна, щом вратата се отвори, и бързо се обърна.

— Ох, божичко! Как само ме уплашихте, госпожо Харт. Така може да ми се пръсне сърцето.

— Извинявай, Хилда. Само исках да те предупредя, че излизам на разходка. Имам нужда от свеж въздух. Мисля да обядвам към един и половина. Това устройва ли те?

— Един и половина е много добре, мадам. Мисля да ви приготвя писия на фурна и пържени картопки с пресен грах. И карфиол от градината. Ще го задуша, както го обичате. С корени от магданоз. Какво ще кажете, госпожо Харт?

— Много добре, Хилда. Когато се върна, трябва да обмислим и утрешната вечеря. Утре е петък и както обикновено господин О'Нийл ще се прибере. Искам да му приготвиш някои от любимите му блюда. Освен това ще дойдат госпожица Дейзи, господин Еймъри и малката Пола.

Хилда се усмихна:

— Ох, госпожо, каква кукличка е това мъниче! Тук всички сме влюбени в нея, да знаете.

— Да. Тя наистина е прелестна, Хилда. И си го знае.

Хилда се засмя, после се обърна към печката и се замисли за утрешната вечеря.

Ема пое по любимите си хълмове. Беше десетгодишна, когато студената и самотна красота на тази земя я бе покорила. За някои хора земята на Йоркшир беше сурова и неприветлива, но тя я намираше за успокояваща. Черпеше сили и решителност от тишината на тези хълмове, прострели се оттук чак до хоризонта. И никога не се чувстваше самотна и нещастна сред тях.

Уверено се закатери към върха, загледана в прегорялата суха трева наоколо. По това време на годината тук винаги беше така. В края на август камбанките щяха да цъфнат и да покрият голите склонове с виолетова мантия. Едно виолетово море, къдрено от лекия летен вятър.

Най-после достигна върха и седна на любимото си място — камъка в нишата между два огромни скални къса. Черните монолитни скали се издигаха царствено над нея и както винаги тя беше покорена от красотата им. Сътворени от природата преди милиони години, те й приличаха на величествени скулптори, издялани от всемогъщ ваятел. Пред нея се разкриваше спираща дъха панорама, позната ѝ до най-

дребния детайл — заобикалящи я хълмове и в подножието им златни долини, между които се виеше реката, чиито води блестяха като течено сребро на юнското слънце.

Ема пое дълбоко въздух и усети аромата на земята. Той я отведе назад, в детството, тя затвори очи и видя майка си. Тя също обичаше хълмовете. Особено Върха на света. Един ден щеше да отиде отново там, както беше ходила толкова пъти с майка си и Едуин Феърли. Беше толкова отдавна! Тогава тя беше наивно младо момиче, без никакъв опит и се доверяваше на всеки.

Ема дочу слабо жужене на пчели и отвори очи. Видя ги да танцуват над цъфналия прецип и дребните планински цветя. В небето над тях малките конопарчета и чучулиги пърхаха с крилата си, устремени нагоре към яркото слънце. Беше наистина прекрасен ден.

Ема отново затвори очи и си представи Пол, както ставаше винаги, когато седеше на своя планински трон. Всъщност тя мислеше за него всеки ден по един или друг повод. Той беше винаги в сърцето ѝ. Колко много ѝ липсваше! Липсваха ѝ неговият нетрадиционен хумор, любовта и съпричастието му, чарът и сарказмът му. Никога не бе срещала друг мъж като него и знаеше, че в целия свят нямаше втори Пол. Толкова копнееше за него... понякога повече, отколкото би могла да понесе.

И все пак имаше късмет в живота. Имаше верните си братя Уинстън и Франк и най-добрия си приятел Блеки О'Нийл. Имаше децата и внуците си, ето и новото внуче сега. Пола. Носеше името на дядо си Пол и му беше одрала кожата — тъмната екзотична красота и прекрасните виолетови очи.

Замисли се за сина си Робин и усети леко бодване в сърцето, когато се сети за неговата любов с Глинис. Трябваше да внимава да не се изпусне пред него, че тя е в Лондон. Той можеше да поиска да се срещне с нея.

Но може би нямаше да се случи нищо страшно, утеши се Ема. Глини ѝ повтаряше непрекъснато в писмата си, че не желае да вижда Робин Ейнзли. Той се бе отнесъл зле с нея. Беше ѝ разбил сърцето. Ема знаеше, че парченцата от разбитото сърце биха могли отново да се слепят, но Глинис очевидно не се интересуваше повече от Робин. Беше

се омъжила за Ричард Хюс и двамата отглеждаха детето на сина ѝ като свое. Какво повече можеше да иска една жена, освен добър съпруг, който я обича и я приема такава, каквата е? Глини беше щастлива жена.

— Изглеждаш много добре, Блеки — огледа го критично Ема и кимна доволно. — Направо... цъфтиш. Това е точната дума. Или може би... направо ми грабна сърцето, много си красив. И между другото, този костюм ти стои много добре.

Блеки отметна глава и се засмя гръмко.

— С това твое ласкателство ще стигнеш далеч, драга моя, и ако не те познавах добре, бих си казал, че имаш някаква скрита цел.

— Не ставай глупав. Разбира се, че нямам.

— Нали казвам точно това, Ема. Но за всеки случай да си кажа, че всичко мое е и твое. Без остатък. Знаеш колко те обичам, нали?

— Аз също, Блеки. Боже, от колко години сме приятели? Цял живот?

— Така излиза. Ах, какво сладко парче беше ти, момичето ми, само кожа и кости, но въпреки това зашеметяваща красавица. Като орхидея сред тръните на Феърли Хол. — Той въздъхна театрално и после каза сериозно: — Колко много време мина оттогава, Ем! Почти петдесет години. И смея да кажа, че все още си най-елегантната жена, която познавам. Виж се само, нагласила си се като за бал.

Тя се усмихна кокетно и отвърна:

— Не е за бал. Когато ми каза, че искаш да дойдеш малко по-рано, реших, че е по-добре да се приготвя отсега за вечерта.

— Изглеждаш прекрасно както винаги. Разбрах от Уинстън, че трябва да поднеса поздравленията си.

Тя го погледна недоумяващо. Зелените ѝ очи се присвиха.

— Брат ти ми каза, че „Йоркшир Консолидейтед Нюзпейпър Къмпани“ е поела контрола над „Йоркшир Морнинг Газет“. Най-сетне е твой, скъпа. Успя да стъпиш на врата на Едуин Феърли. Отново си победител.

— Би трябвало отдавна да го знаеш, Блеки О'Нийл — отвърна тя и в гласа ѝ се долови надменна нотка. Седна царствено на стола с абсолютно изправен гръб.

— Знам го, разбира се. Ти отдавна беше хвърлила око на този вестник. Каж ми...

— Бях много търпелива. Имах срещу себе си слаб противник. Моите вестници са с най-голям тираж в Северен Лондон и бързо изядоха хляба на „Газет“ и на другите по-малки издания. Ако трябва да съм честна, „Газет“ работеше на загуба още от края на войната. Не ми беше трудно да го сравня със земята.

— И всичко това хладнокръвно премислено? — дръпна от пурата си Блеки и я изгледа замислено.

— Разбира се. И без никакви угризения. Едуин Феърли винаги е бил лош бизнесмен. Като адвокат е много по-добър. И по мое скромно мнение трябва да насочи силите си в тази област.

— Уинстън ми каза, че Едуин е продал голяма част от акциите си. Това е бил определено глупав ход. Така е отслабил позициите си.

Ема кимна.

— Той отдавна няма силни ходове. Но остана председател на борда и това го довърши.

— Защо?

— Защото положението на пазара беше кризисно и с продажбата си Феърли свали цената на акциите. Това обезпокои съдружниците му, но той игнорира мнението им. Смяташе, че постъпва правилно и не се замисли за тях. Те оттеглиха доверието си от него. Съсредоточиха се само върху собствения си банков баланс. Тогава се намесих аз. Направих им толкова щедро предложение, че просто не можах да откажат. Освен това им обещах ново ръководство. Но признавам, основната работа свършиха парите. Естественото. Шумът на парите е най-големият изкусител. Ти ме научи на това, когато бях още съвсем зелена.

Той ѝ се усмихна. Стана и отиде към терасата, загледан в зелената ливада пред нея.

— Уинстън ми каза, че най-накрая и Едуин е продал своя дял на „Харт Ентърпрайзис“.

— Така е. Нямахте избор.

— Той го нарече точка в твоя полза и аз съм съгласен с него. Но съм изненадан, че не си отишла на заседанието на борда.

— Защо да ходя? Уинстън отиде като мой представител.

— За да видиш поражението на Едуин.

Изведнъж в красивите ѝ зелени очи засвятка студено и безмилостно пламъче. Тя вдигна гордо глава и изрече с леден тон:

— Преди четирийсет и пет години казах на Едуин, че не искам повече никога да го виждам. Така и стана. От къде на къде реши, че сега ще го направя? Не и ти, Блеки! Не и най-добрият ми приятел!

— Не ти предлагам да се срещаш с него — измърмори той и спомените изведнъж нахлуха в главата му.

Веднъж беше готов да стъпче с коня си Едуин заради това, което направи на Ема. И дълго време съжаляваше, че не го беше сторил. Мръсникът си го заслужаваше.

— Както и да е, всичко отдавна е минало — обади се тя. — Уинстън ми каза, че на съвета Едуин е изглеждал доволен. Доста странно, не мислиш ли? Според мен той не е видял задоволство, а по-скоро облекчение.

— Честно казано, не си представям Едуин да е останал доволен от положението. „Газет“ е бил собственост на три поколения Феърли. И сега той го изгуби.

Тя се засмя.

— Казвам ти, Блеки, това е облекчение. Аз свалих товара от плещите на Едуин. За втори път.

— Така е, драга моя — отвърна тихо Блеки, но очите му говореха друго.

Ала като се замисли по-сериозно, той изведнъж прозря, че вероятно Едуин наистина се е почувствал облекчен. Просто не бе разбрал, че зад всичко това се крие Ема.

— Бабо! Бабо! Бабо! Ето ме! — изпищя петгодишната Пола и затича с мъничките си крачета по терасата. Късата лятна рокличка хвъркна нагоре като крила на пеперуда. На лицето ѝ сияеше невинна прелестна усмивка.

Ема стана бързо от стола и се спусна да посрещне внучката си.

— Не толкова бързо, миличка. Не искам да паднеш. — Грабна я в прегръдките си и я целуна по бузките. — Не бива да тичаш толкова бързо.

Детето я погледна сериозно, после се освободи от прегръдките ѝ и затича към Блеки.

— Здравей, чичо Блеки! Здравей! Здравей!

Той се разтопи от удоволствие. Наведе се и погали черните копринени къдрици.

— Ах, драга моя, повярвай ми, ти си най-прелестното момиче в Англия. — Погледна я с любов той.

— Шейн. Искам Шейн, чичо Блеки! Къде е той? — заподскача Пола.

— На училище е, кукличке.

— Ще дойде ли утре да си играем?

— Със сигурност.

— Чудесно! — плесна с малките си ръчички тя.

Ема се засмя и Блеки я погледна. Изведнъж дъхът му спря. Дори и от такова близко разстояние тя изглеждаше като младо момиче. Червеникаворусата ѝ коса блестеше като огнен ореол на слънцето. Стори му се толкова хубава... като тогава, когато преди много години беше срещнал своето малко умиращо от глад момиче тук, сред мъгливите хълмове, и я бе последвал до онази зловеща къща — Феърли Хол. И той неволно потръпна.

Ема забеляза настроението му, приближи се към него и го попита загрижено:

— Изглеждаш тъжен, Блеки? Случило ли се е нещо?

— Не, не и сега, драга моя. Не и сега.

Усмихна ѝ се успокояващо, наведе се и целуна Пола по бузата.

— Но искам да знаеш, че все още си моето момиче от хълмовете. И ще си останеш такава до края на дните ми.

Глини влезе в кабинета ѝ и на Ема ѝ се стори, че сякаш никога не го е напускала. Това я върна назад, в годините на войната. Спомените нахлуха в съзнанието ѝ и я стиснаха за гърлото.

Пресече бързо разстоянието между тях и прегърна с обич бившата си секретарка. Взря се в очите ѝ и възкликна с усмивка:

— Глинис! Изобщо не си се променила! Същата си. Може би си малко по-слаба, но си ослепително красива както винаги.

— Вече съм с няколко години по-възрастна, госпожо Харт, но благодаря за комплиментата. А вие, бих казала, че не сте добавили и един ден повече към годините си.

Ема се засмя с глас и поведе гостенката си към ниската масичка в дъното на стаята.

— Ще ти издам една тайна. — Наведе се доверително към нея, когато двете седнаха на фотьойлите една срещу друга. — Този април навърших шейсет и една. Но изобщо не се чувствам на толкова. Дълбоко в себе си все още съм младо момиче.

— И така изглеждате — искрено каза Глини.

— Искях да те заведа на обяд, скъпа, но по телефона ти настоя за кратка среща и спомена за някакъв проблем. Ще споделиш ли с мен?

— Не, не, госпожо Харт. Просто, виждате ли... Оуен е с мен. Искаше да разгледа Лондон. Той обича да обядва с мен, затова предложих да се видим на чай.

Ема кимна и се засмя отново.

— Можехме да го вземем с нас на обяд. Все пак не забравяй, че той е мой внук. Толкова се радвам, че е тук! Последния път, когато го видях, той едва пристъпваше.

— Сега вече е голямо момче. Гордея се с него. — Тя се поколеба за миг, после тихо продължи: — Прилича изцяло на Робин.

— Наистина ли? — зарадва се Ема и зелените ѝ очи светнаха. — И къде е той сега?

— С братовчедка ми Гуинет. Заведе го в Зоологическата градина. Тя се омъжи и сега живее в Хампстед, но апартаментът им е малък и аз

реших, че е по-добре да отседнем в хотел. Затова сме в „Хайд парк“.

— Разбирам. Тя е добре, нали? Имам предвид, братовчедка ти?

— Ох, да. Още няма деца, но е щастлива със съпруга си... —

Гласът ѝ изведнъж заглъхна.

Настъпи кратко мълчание.

Ема се облегна назад и огледа внимателно Глинис. Запита се дали бившата ѝ секретарка е щастлива със своя съпруг. Дали все още се чувства добре с Ричард Хюс. Глинис ѝ пишеше редовно, но почти не коментираше личния си живот.

Младата жена усети изпитателния ѝ поглед и се покашля смутено.

— Гледате ме много настойчиво, госпожо Харт. Сега е мой ред да попитам има ли някакъв проблем?

— Нищо подобно, скъпа. Просто се питах дали бракът ти е щастлив. Не споделяш нищо в писмата си. За Ричард Хюс имам предвид. Аз винаги съм го харесвала, но не го познавам добре.

— Той е много добър човек и всичко между нас е наред. Бракът ни е стабилен и... той обича Оуен като свое дете. Грижи се за него от първия ден на раждането му, знаете това. И никога не ме е питал кой е истинският му баща. Той... е деликатен човек.

— Значи, правилно съм го оценила навремето. Радвам се за теб, Глини. Между другото, той защо не дойде с теб?

— Честно казано, имаше желание, но не успя. Виждате ли, през изминалите години бизнесът му се разрасна неимоверно. Той наистина се справя много добре в антикварния бизнес в Манхатън. Дори обзаведе няколко апартамента на наши клиенти, ценители на мебелите от времето на крал Джордж. Той е експерт в тази област. В момента има няколко големи обекта и нищо не може да го накара да се откъсне от работата си. — Тя мило се усмихна. — В това отношение прилича на вас, госпожо Харт. Сигурна съм, че работата ми при вас ми помага да го разбера по-добре.

Двете се засмяха заговорнически. В същия момент на вратата се почука силно и тя се отвори. Алис, секретарката на Ема, подаде глава и попита:

— Да сервирам ли чая, госпожо?

— Да, благодаря ти, Алис — отвърна тя и се обърна към посетителката си. — Какви са ви планове за уикенда?

Глинис сви рамене.

— Нищо конкретно. Мислех да заведа Оуен на екскурзия до Хамптън. Ще ми се да опознае другата си родина... моята родина.

— Какво ще кажеш да му покажем Йоркшир? — вдигна вежди Ема. И видяла изненадата ѝ, продължи бързо: — Мисля, че трябва да доведеш Оуен в Пенистоун Роял. Да постои малко с мен. За уикенда. Аз заминавам тази вечер. Ако тръгнете утре сутринта, ще прекарате там петък вечерта, съботата и неделята. Сигурна съм, че на него ще му хареса.

— Ох, госпожо Харт, със сигурност ще му хареса, но сигурна ли сте, че няма да е неудобно? — блеснаха сините очи на Глинис.

— От къде на къде? Ще се радвам да опозная Оуен. Макар вече да го познавам добре. Твоите писма са много изчерпателни на тази тема. Но да се видя очи в очи с внучето си, това е... как да кажа... това би ме направило много щастлива.

— Само едно нещо... — Глинис спря и лицето ѝ потъмня. — Той няма да е там, нали? Не искам да го срещна.

— Няма, Глинис, успокой се. Робин винаги ми се обажда, преди да дойде да ме види. Но тези дни ще бъде в Лондон. Стана член на Парламента и в момента имат много работа.

Глинис кимна мълчаливо. Не намери сили да зададе още въпроси, нито да произнесе името му.

Алис влезе с подноса за чай и го сложи на масичката между тях, усмихна се на Ема и изчезна зад вратата.

Ема наля чай за себе си и за гостенката си, подаде ѝ чашата и каза:

— Томкинс ще ме закара до имението, но ще имам грижата да ви осигуря превоз за утре.

— Няма нужда да правите това за мен, госпожо Харт — възпротиви се Глинис. — Ние ще си вземем влака до Харогейт. Наистина, не виждам нужда...

— Мисля, че е по-добре да дойдете с кола — отсече Ема. — Влаковете са много бавни и често закъсняват. Но ако предпочиташ да пътувате сами, можеш да вземеш райлито ми. Няма никакъв проблем.

— Ако сте сигурна, че няма да ви затрудни — кимна гостенката, — наистина предпочитам да пътувам с вашата кола. Това ще бъде чудесен начин Оуен да се запознае с провинцията.

— Значи се разбрахме — усмихна се Ема. — Нямам търпение да дойде уикендът. Мисля, че ще се забавляваме добре.

— Сега ние сме най-големият вестник на север — говореше Ема, загледана в Уинстън, — но аз искам да се разширим още. Да завладеем цялата страна.

Уинстън кимна, готов, както винаги да приеме нейната позиция. Много отдавна беше престанал да се изненадва на смелите ѝ желаня. За него тя беше истинска вълшебница. Чудото на рода. След края на войната бе разширила семейния бизнес до смайващи размери. Беше го превърнала във финансова империя. Той знаеше, че това се дължи на нейната решителност, здрава ръка и упорит труд. Но всичко това даде плодове и сега сестра му беше истински магнат.

— Защо мълчиш, Уинстън?

— Просто си мислех... че в момента на пазара няма друг вестник, който бихме могли да купим. Имам предвид националните вестници.

— Знам това. И аз мислих по въпроса и... реших, че може би трябва да основем наш вестник. Да започнем начисто.

— За бога, Ема! Това ще ни коства цяло състояние.

— А да купим няма ли да ни струва пак толкова? Хайде де, знаеш много добре, че ще ми смъкнат кожата, ако реша да купя някое голямо издание. Може дори да излезе по-евтино да създадем нов ежедневник.

— Добре, но нека не прибързваме. Спомни си какво казва Хенри Роситър. Само глупаците...

— ... тичат натам, откъдето бягат ангелите — довърши Ема и се засмя. В очите ѝ блесна немирно пламъче. — Но аз съм правила точно така през целия си живот. Означава ли, че съм глупачка?

— Никой не може да те нарече глупачка. Използвали са много други епитети, но не и този — заяви той.

— Все пак нека поне да обмислим тази възможност, Уинстън — каза тя с неочакван ентузиазъм. — А, има и още нещо. Миналия петък се видях с Блеки и го питах за онзи парцел, дето го гледахме с теб. С разрушената сграда. Той е на мнение, че трябва да го купим, понеже е в търговската част и цената му вероятно ще скочи двойно.

Уинстън кимна.

— Мога да ти кажа, че вече се покачи. Трябва да се заемем с този въпрос още в понеделник.

— Моля те, Уинстън, не го отлагай. Блеки казва, че с тази сделка не можем да загубим.

Ема стана и се загледа през прозореца. Времето беше топло и слънчево, както и през цялата изминала седмица. Градината ѝ изглеждаше великолепно и тя си напомни да поздрави господин Рамсботъм, градинаря, за работата му. Трябваше да поощри и племенника му Уигс, който един ден щеше да наследи занаята от чичо си. Двата бяха свършили чудесна работа.

Изведнъж се обърна отново към Уинстън и с усмивка изрече:

— Никога няма да се сетиш с кого пих чай вчера.

— Със сигурност няма да се сетя. Ти познаваш толкова много хора! Защо не ми кажеш направо?

— С Глинис. Сладката Глинис Дженкинс от Уелс.

— Боже мой! Да не се е върнала от Ню Йорк? — ухили се той и се плесна по челото. — Разбира се, щом си пила чай с нея! Колко дълго ще остане в Лондон? Бих искал да я видя.

— Няколко седмици, предполагам. Поканих я за уикенда с нейното момченце Оуен.

— На колко години е то? — поинтересува се Уинстън.

— На шест. И между другото, много умно дете, от това, което съм чувала за него. Тя прие с радост поканата ми. Чакам я по-късно днес. Много се радвам, че ще прекараме няколко дни заедно. Винаги съм я обичала много.

— Че кой от нас не я е обичал? — измърмори брат ѝ и се загледа през прозореца.

— Какво искаш да кажеш? — попита бързо тя, доловила странна нотка в гласа му.

— Нищо конкретно. Тя беше много сладка и мила и мисля, че всички ние малко или много бяхме влюбени в нея. Не само мъжете, но и ти самата, както и другите жени от Харт. Глинис можеше да накара всеки да се влюби в нея. Беше много красива.

— И още е — уточни сестра му. — Малко е отслабнала, но все още е много обаятелна и мисля, че това няма да се промени. Защото идва отвътре и не е свързано с външната красота, но не всеки може да го разбере. Няма нищо общо с дължината на косата или с цвета на

очите. — Ема се приближи до камината и продължи: — Мислех си, че ще ѝ бъде приятно, ако с Шарлот дойдете утре на обяд. Или в неделя. Или пък утре на вечеря? Ако сте свободни, направо се уговаряме за вечеря. Ще поканя и Блеки. Той винаги е свободен.

— С удоволствие ще дойдем. Шарлот обича Глинис. Твърди, че тя е най-добрата секретарка, която някога сме имали. Ще я попитам кога ще е удобно за нас. Но доколкото знам, Блеки винаги идва на вечеря в петък.

— Така е, но какво му пречи да дойде и в събота?

Уинстън се засмя:

— Вие двамата защо не се ожените? И без това сте неразделни.

Тя го погледна изненадано.

— Не ме гледай така, момиче. Блеки те обожава и винаги е бил луд по теб. Но ти му обърна гръб и се омъжи за друг. Това е.

— Обичам Блеки, откакто се помня. Той е най-добрият ми приятел. Но не искам да се омъжвам отново.

— Дори и за онзи напет американски майор? — подразни я Уинстън и ѝ намигна дяволито.

Ема го изгледа неразбиращо.

— Какъв американски майор?

— Не се прави, че не разбираш за кого говоря. Онзи, с когото се запозна у брат ни.

— Ох, онзи ли... Мислех, че говориш за красивия американски пилот, с когото се забавлявах по време на войната.

— Никога не съм знаел за това — изгледа я удивено брат ѝ.

— Не съм длъжна да ти казвам всичко, нали?

— Как се казваше той?

— Джеймс Томпсън. И все още се казва така. Успя да оцелее и е жив и здрав. След войната ме е посещавал няколко пъти. Наистина е добър приятел.

— И как се запозна с него?

— Беше разпределен в Топклиф, а аз тогава организирах празненствата за Четвърти юли. Така се запознах с Джеймс и с целия екипаж.

— Разбирам — отвърна той и я изгледа, неспособен да скрие удивлението си. Не помнеше тя да е крила нещо от него, но относно

този майор наистина бе мълчала като риба. Дали е била влюбена в него?

— Чувствала ли си се някога самотна, Ем? — изтърси той, преди да осъзнае нетактичността на въпроса.

— Как бих могла, скъпи, като всички вие се щурате около мен и непрекъснато надничате през рамото ми. Начело с Блеки. Винаги съм заобиколена от армия съгледвачи.

Ема веднага разбра какво имаше предвид Глини, като каза, че момчето прилича изцяло на Робин. Шестгодишното дете беше умалено копие на любимия ѝ син. Имаше тъмната коса и сините очи на Робин — негова отличителна черта. Дори и формата на лицето му беше същата и отсега беше ясно, че като порасне, ще е висок и строен като баща си.

Оуен пристъпи към нея с подкупваща усмивка и протегна ръка:

— Аз съм Оуен Хюс — каза учтиво.

Ема му отвърна с широка усмивка и взе подадената ѝ ръка в своята.

— А аз съм Ема Харт. Добре дошъл в Пенистоун Роял.

— Благодаря, госпожо. Радвам се да се запозная с вас.

— Всъщност ние с теб се познаваме, Оуен. Срещали сме се преди много години. Но не се надявам да помниш. Тогава беше още бебе. Едва прохождаше.

Той смръщи носле и повдигна интеллигентните си очи към Глинис. Тя му обясни:

— Точно така, Оуен. Госпожа Харт те познава от бебе, но ние напуснахме Лондон отдавна, когато ти беше съвсем малък, и оттогава не те е виждала.

— И много съжалявам за това — обади се Ема и седна на един от столовете на терасата. — Не успях да видя как растеш, а много ми се искаше. Ти си доста висок за шестгодишно момче.

— Като татко — обясни гордо той. — Татко е висок, с тъмна коса и много красив. Така казва мама, и то си е самата истина.

Ема се засмя. Глинис също не се сдържа и прихна, погали Оуен по тъмната коса и каза:

— Много мило от ваша страна да ни поканите за уикенда, госпожо Харт. Винаги съм обичала тази къща. От нея лъха спокойствие и уют. Наистина ще си починем тук.

— Радвам се, че приехте поканата ми, Глинис. Къщата наистина е тиха, но се надявам Оуен да се забавлява в нея. Оуен, заповядай, седни на това столче до мен. Хайде малко да си поговорим, докато Хилда донесе чая. Обичаш ли чай?

Той кимна, съсредоточи цялото си внимание върху нея и накрая реши, че я харесва. Майка му бе казала, че някога е работила за госпожа Харт.

— Добре. Защото след това ще получиш закуска. Няма да има никакви плодове, нито сметана, само чай. Радвам се, че го одобряваш. Разкажи ми сега за пътуването си дотук.

— Мама караше, а аз видях овце, крави и много ниви. Вие имате ли крави?

— Разбира се — отвърна тя. — По-късно Томи ще те разходи из фермата ни. Обичаш ли животни?

— Да, но не искам да ставам фермер. Като порасна, ще стана президент на Съединените щати.

— Наистина ли си решил така? Е, това е много хубава мечта.

— Татко казва, че всеки може да стане президент, стига да е умен и да не се плаши от работа. И ако е с добро сърце. Аз мога да работя и татко казва, че съм умен. — Той замълча за миг, погледна към майка си и попита: — И съм добър, нали, мамо?

— Ти си най-доброто момче в целия свят и... — Глини съзря приближаващия към тях мъж и гърлото ѝ изведнъж се сви. Нещо я стегна през гърдите и силите я напуснаха. Беше Робин Ейнзли. Последния човек в целия свят, когото искаше да види. Цялата се разтрепери и устата ѝ пресъхна.

Робин пребледня, щом видя Глинис и детето. Неговото дете. Той се притесни. Защо реши да види майка си точно днес? Защо не ѝ телефонира предварително, както правеше обикновено? Но не можеше да се върне назад сега. Изведнъж се изплаши... от нея, от себе си и от това, което можеше да стане. Нито за миг не бе спрял да я обича и да мечтае за ласките ѝ. Тяхната страст бе неподвластна на времето...

И колко прекрасна, колко желана изглеждаше този следобед! Беше с лека синя копринена рокля, като цвета на небето. Като цвета на

нейните очи! Сега тя беше около трийсетгодишна, на колкото беше и той, но изглеждаше все така млада и свежа. И много красива. Разкошната ѝ кестенява коса с медни отблясъци беше подстригана по същия начин както преди — късо, като на паж. Боже, колко много я желаеше! Но това беше невъзможно. Беше се отказал от нея и я бе наранил жестоко. Сигурно го е изтрила завинаги от живота си. Щеше завинаги да остане недостъпна за него. Но нищо не му пречеше да помечтае.

Той се приближи и отиде първо при майка си. Лицето ѝ беше непроницаемо. Наведе се и я целуна по бузата.

— Здравей, мамо.

— Здравей, скъпи — отвърна тя и изсъска в ухото му: — Защо не се обади предварително? — После добави на висок глас: — Помниш Глинис, нали?

— Да — отвърна прегракнало. Не му оставаше нищо друго, освен да се приближи към единствената жена, която някога бе обичал. Протегна ръка и сам се учуди, че успя да изрече:

— Здравей, Глинис.

Тя с неохота подаде разтрепераната си длан.

— Робин — едва произнесе името му.

Ръката ѝ беше леденостудена. Искаше му се да я скрие в своята и да я стопли с целувки, но знаеше, че не може да направи това. Пусна я и погледна към малкото момченце, нейното и неговото дете.

— Здравей — изрече вдървено. — Аз съм Робин.

— Аз съм Оуен. Приятно ми е да се запозная с теб — отвърна послушно детето.

— Имаш ли нещо против да се присъединя към вас за чая, приятелю?

— Не, разбира се. Нали, мамо?

Глинис успя да кимне.

— Робин е мой син — обясни на детето Ема, — както ти си син на мама.

„И мой“ — каза си Робин, докато седнаше на един от железните градински столове. Изведнъж го обзе непреодолимо желание да притисне малкото същество до гърдите си. То беше плод на тяхната любов. Неговата и на Глини.

Унесен в мисли, едва успя да чуе майка си, която казваше:

— Ох, Робин, извинявай, но би ли помолил Хилда да донесе чаша и за теб?

Той се извини и влезе в библиотеката през остъклената врата.

Глинис погледна изплашено към Ема, неспособна да говори, особено в присъствието на Оуен.

Ема се вгледа в очите ѝ и разпозна безпогрешно чувството, което изпитваше младата жена. Беше страх. Притегли Оуен до себе си и прошепна в ухото му:

— Направи ми една услуга. Настигни Робин. Той отиде към кухнята. Мини през тази врата и после през Каменната зала. Кажи му, моля те, да ми донесе чаша студена вода.

— Дали ще я открия? — малко объркан попита Оуен.

— Ти си умно момче. Ще се справиш — успокой го тя.

Щом останаха сами, тя се обърна бързо към Глинис и каза тихо:

— Това беше случайно, повярвай ми, Глини. Робин винаги се обажда, за да е сигурен, че съм си вкъщи. Не знам какво го прихвана днес.

Глинис не отговори. Очите ѝ се напълниха със сълзи. Успя само да кимне. Робин! Тя продължаваше да го обича с цялото си сърце. Робин. Име, което не смееше да произнесе, освен когато беше сама, притиснала лице във възглавницата. Робин Ейнзли. Единствения мъж, когото някога бе обичала... и когото някога щеше да обича. О, какво не би дала, за да може отново да се сгуши в прегръдките му! Само толкова. Не смееше да мечтае за повече.

Гласът на Ема долетя до нея сякаш от много далеч:

— Не бива да се виждаш с него, Глини. Не бива да се срещате насаме.

Не я бе виждал седем години. Седем дълги години. Но всичко беше както преди... отново я желаше безумно, отново мечтаеше да я прегърне, макар и за миг. Мислеше само за това, как да открадне няколко минути насаме с нея или поне... да подържи ръката ѝ.

Беше женен от шест години. Имаше син. Казваше се Джонатан. Но малкият Джони беше като майка си. Приличаше много повече на Вальри, отколкото на него. Беше хубаво светлокосо момче, но в него нямаше нищо от Харт, поне Робин не успяваше да го види.

Обаче произходът на другия му син, малкия Оуен, не подлежеше на съмнение. Момчето приличаше на него във всяко отношение. Чертите на Харт веднага се виждаха. Дори и пръстите на ръцете му бяха като неговите — дълги и тънки. Дали Ема бе забелязала приликата. Сигурно. И имаше ли това някакво значение? Несъмнено. Той подозираше, че майка му знае за връзката му с Глини. Беше достатъчно умна и прозорлива. И разбираше човешките сърца. Освен това двете с Глини бяха много близки. Вероятно тя бе споделила нещо с нея, но Ема не бе споменавала, защото никога не би предала доверието на приятелката си.

Докато караше по шосето от Лийдс за Пенистоун Роял в съботната вечер, анализира реакцията на майка си, когато той се появи в петъчния следобед в дома ѝ. Разбира се, че беше смутена, но успя веднага да скрие смущението и страха си зад добре познатата му маска. Ема умееше да прикрива истинските си чувства.

Мислите за нея предизвикаха лека усмивка. Двамата с майка му често кръстосваха шпаги, караха се дори и за дреболии, но той я обичаше, уважаваше я и знаеше, че е нейният любим син. Но беше сигурен, че няма да одобри това, което бе на път да извърши сега. Той самият не го одобряваше. Но не можеше да устои. Трябваше да поговори с Глини насаме.

Робин изобщо не беше сигурен, че тя ще иска да го изслуша. Вероятно щеше да му затръшне вратата. Но не можеше да постъпи другояче. Трябваше да я види още веднъж.

Пенистоун Роял тънеше в мрак. Светеха само два прозореца — единият на първия, а другият на втория етаж — този на майка му и на Глинис. Сутринта Ема му бе казала, че двете ще вечерят сами, а Уинстън и Шарлот ще дойдат на обяд в неделя. Той имаше намерение да я изнуди да го покани на този обяд, но се отказа. Нямахте да е честно спрямо нея.

Паркира под сянката на дърветата в края на алеята, слезе от колата и затвори тихо вратата. Огледа се и изтича към задната врата за кухнята и сервизните помещения.

Вдигна глава и се загледа в красивата юнска нощ. Небето беше наситеносиньо, почти черно, осеяно с хиляди искрящи звезди. Лунният диск беше съвършен в своя кръг и осветяваше пътя му със студената си светлина.

Робин бръкна в джоба на самото си, напипа ключа от кухненската врата. Какъв късмет, че го пазеше още от младежките си години. Влезе тихо и заключи вратата. Прекоси безшумно помещението и скоро се оказа в задния коридор.

След секунди вече се изкачваше по стълбите. Премина тихо през първия етаж — царството на майка му, и бързо продължи към втория. Без колебание се отпрати към Синята стая. Знаеше, че Глини е там.

Научи го от Оуен, когато вчера го заведе да види кравите. Момчето нямаше търпение да му се похвали, че ще спи самичък в Златната стая като голямо момче, а майка му ще остане в Синята. Каза му също, че са отседнали в „Хайд парк“. В своята невинност му бе дало пълна информация за пребиваването им тук. А Робин бе на седмото небе, че момчето е негово умалено копие.

Луната надничаше от прозореца в края на коридора и осветяваше слабо пътя му. Той премина на пръсти по дебелия персийски килим и скоро застана пред вратата с месингова табела „Синята стая“. Почука леко и зачака.

След секунди вратата се откряна.

Щом го видя, очите ѝ се разшириха от страх и удивление. Той сложи пръст на устните си и изшътка. Бутна вратата и влезе в стаята, преди тя да успее да го спре.

Глинис отстъпи навътре и се втренчи изплашено в него. Той затвори вратата, облегна се на нея и прошепна:

— Трябва да говоря с теб.

Тя прекоси бързо гостната и побърза да се отдалечи от него, като застана до прозореца, но осъзнала изведнъж, че е само по ефирна копринена нощница, бързо се скри в спалнята.

Той остана облегнат на вратата, опита се да изглежда спокоен, но сърцето му биеше като чук по наковалня. Заповяда си да остане тук, да не хуква след нея в спалнята. Убеден във вродения ѝ женски свян, той разбра, че е отишла там само за да си наметне халат. И наистина, след секунда тя беше отново пред него. Върху нощницата си беше облякла синьо копринено кимоно.

Робин заключи вратата и тръгна към нея.

— Защо заключи вратата? — прошепна тя. Сините ѝ очи засвяткаха от гняв. Или може би от... страх.

— Само заради сина ни. Оуен може да се събуди и да те потърси. Така няма да може да отвори вратата неочаквано. Ще имам време да се скрия в спалнята и ти спокойно ще го върнеш отново в леглото. Има ли логика в това, което казвам?

Глинис не отговори.

— Той не бива да ме вижда тук. Особено през нощта.

— Никой не бива да те вижда.

— Знам.

— Какво искаш от мен, Робин? — попита тя и го изгледа студено, но се разтрепери и вълнението ѝ стана очевидно за него.

— Да си поговорим, Глини.

— Нямам какво да ти кажа.

— Но аз имам. Съзнавам много добре, че не е времето, нито мястото. Затова дойдох да те помоля да се срещнем, когато се върнете в града.

— Не! — отвърна рязко тя.

— В случай че промениш решението си... — Порови изджобовете си и извади един плик. — Тук е адресът. Има и ключ. Вземи го.

— Защо?

— Искам да се видим там през седмицата. Само да си поговорим. Трябва на всяка цена да говоря с теб, Глини!

— Казах ти, не искам изобщо да те слушам.

— Адресът... е от къщата на Едуина в Белгрейвия. Там отсяда, когато си идва от Ирландия. Записал съм ти и телефонния номер. Моля

те, Глини, ела да поговорихме! В сряда.

Той ѝ подаде плика, но тя скръсти здраво ръце пред гърдите си и стисна устни. В очите ѝ блесна упорито пламъче.

Той остави плика на бюрото.

— Просто искам да ти разкажа защо стана така. Това е.

— Ох, Робин, моля те... — не се сдържа тя. — Трябва да се махнеш оттук. Веднага.

Без да помръдне, той продължи с лека усмивка:

— Момчето е толкова хубаво, Глинис! Толкова умно и добре възпитано...

Тя не отговори.

Неочаквано той се приближи до нея и преди тя да може да възрази или да избяга, я грабна и я притисна до гърдите си.

— Ох, Глини! Глини! — прошепна и притисна устни в извивката на врата ѝ, оттам продължи нагоре към лицето и накрая намери устните ѝ.

Тя отговори на целувката му и зашепна името му като насън. Усети ръцете му на бедрата си и затвори блажено очи. Той я желаше. Тя го желаше, и за миг бе готова да послуша сърцето си и да се предаде. Да го поведе към спалнята.

Но не го направи. Отблъсна го нежно, задавена от горчиви ридания.

— Ох, любов моя, моля те! — прошепна той и потърси очите ѝ. Цветът им беше като неговия, но и огънат на страстта, който гореше в тях, беше силен колкото неговия.

— Не, Робин, не!

— Да, Глини, да!

Тя поклати глава, отскубна се от ръцете му и отиде до вратата.

— Моля те! Трябва да си тръгнеш.

— Телефонния номер на Едуина... — съвзе се бавно той. — Моля те, обади ми се между дванайсет и дванайсет и половина, ако няма да дойдеш.

Тя замълча.

Той отиде до вратата, отключи я и спря за миг.

— Трябва да ми съобщиш, ако решиш да не идваш. Моля те, обещавай ми!

Тя не намери сили да отговори, само кимна.

Когато той си тръгна, Глини се отпусна в леглото си и се замисли за жалкото си бягство. Малко ѝ оставаше да се поддаде на чара му и тогава какво щеше да стане с нея? Щеше цял живот да се презира, че падна в краката му при първия негов жест. Но имаше и друго. Как щеше да погледне мъжа си в очите след изневярата? Ричард беше добър човек, грижеше се всеотдайно за Оуен и я обичаше с цялото си сърце. Тя също го обичаше по свой си начин и полагаше усилия да бъде добрата съпруга, каквато той заслужаваше. Но на първо място, да бъде добра майка на Оуен.

„Робин, ах, Робин... Да знаеш само колко те обичам... колко много те желая! Как мечтая за прегръдките ти, за ръцете ти...“ — Тя притисна лице във възглавницата и дълго плака.

Уикендът премина без други инциденти. Робин не се появи в неделя и Глинис установи с изненада, че е разочарована. Укори се за това, напомни си, че вече е омъжена жена, улегнала дама, а не вятърничаво момиче и в крайна сметка успя да се отърси от мислите за него. Положи сериозни усилия да си върне доброто настроение.

Тя винаги се бе чувствала добре с Ема. Двете си приличаха в много отношения и по природа бяха позитивно настроени към света и хората. Глинис можеше да разговаря с нея на всякакви теми и Ема с удоволствие участваше в разговорите. Така че на неделната закуска двете жени доста си поговориха. После бабата и майката изведоха Оуен на разходка. Той видя езерото и ги поведе натам, крещейки щастливо, че отива да нахрани патиците. Двете го последваха, покорени от детската му непринуденост. Оуен очевидно си прекарваше добре. Цяла сутрин тичаше из градината, скачаше и бърбеше безкрай, и Глини със задоволство отбеляза одобрението в очите на Ема.

Веднъж тя даже не се съдържа, обърна се към бившата си секретарка и възкликна:

— Толкова сладко дете, Глини! Справила си се наистина чудесно. Надявам се догодина да дойдете и да прекарате известно време с мен.

— И на мен ми се иска, госпожо Харт. Мама настоява да доведе Оуен в Ронда и следващото лято... Ще видим.

Ема въздъхна и каза тъжно:

— Липсваш ми, Глини. Знаеш, че по време на войната не беше само моя секретарка, но и близка приятелка. Винаги съм те обичала и сега... Та той е мой внук, скъпа. Ако нещата се бяха развили по друг начин, сега можеше да си ми снаха.

Глини кимна и се загледа в далечината.

— Знам какво искате да кажете, но аз вярвам в предопределението. Тук... се намеси съдбата. И подреди живота ни по този начин. Нещата не са изцяло в ръцете ни. Човешкият живот е подвластен на по-висша сила. — Усмихна се и продължи тихо: — Има и още нещо, което искам да обсъдим с вас, госпожо Харт. За парите... не е необходимо да изпращате всеки месец пари. Прекалено много са... а Ричард може спокойно да издържа семейството ни. Ние нямаме нужда от тях.

— За бога, Глини! Знам, че Ричард се справя добре. И със сигурност не съм искала да го подценявам или да го обиждам с тях. Аз ги пращам на теб. Ти отказа помощта на Робин по време на войната и сега... това е моят начин да осигуря бъдещето на Оуен. Вложи парите в банка и нека тече лихвата. Когато дойде време за колеж, таксата ще е готова. Ще продължавам да ги изпращам, скъпа, поне това мога да направя за него. Точка по въпроса.

Глини отново се опита да възрази, но напразно. Знаеше, че щом Ема си науми нещо, никой не може да промени решението ѝ. Накрая вдигна ръце и благодари на приятелката си за щедрия жест. Нямаше какво друго да направи.

Уинстън и Шарлот дойдоха няколко часа по-рано. Срещата беше много приятна. Веднага стана ясно, че братът на Ема е силно впечатлен от Оуен, но дори и да беше забелязал семейната прилика, с нищо не го показва. Уинстън беше дипломатът на рода.

Веднага след обяда двамата с Шарлот си тръгнаха, а Глини се качи в стаята си, за да приготви багажа. Щяха да си тръгнат рано на другата сутрин. Докато сгъваше дрехите на Оуен, откри, че въздъхва с облекчение. Денят беше спокоен и мина без непредвидени срещи.

Гласчето на сина ѝ звънна зад нея:

— Мамо, защо Робин не дойде да ме види днес? Когато ме заведе при кравите, ми обеща, че ще дойде и в неделя.

Той остави книжката си и вдигна невинните си очи към нея. Тя се насили да му се усмихне.

— Той е зает човек, миличък. Може би е затрупан с работа.

— Разбирам — отвърна разочаровано той и измърмори: — Аз много го харесвам, той беше любезен с мен. — Майка му не отговори и той продължи: — Знаеш ли, че е политик? Ще ме заведе в Камарата на общините.

— Не знам, миличък... — започна тя, но момчето я прекъсна и каза убедено:

— Наистина, мамо. Той ми обеща. Знам, че ще изпълни обещанието си.

Усетила вълнението на сина си, Глини побърза да го успокои:

— Сигурно ще го спази, Оуен. Всъщност съм убедена в това.

Глини нямаше никакво намерение да ходи на срещата. Инстинктът ѝ подсказваше, че трябва да бяга далеч от него, но не издържа и се предаде. В сряда сутринта се събуди със силно напрежение по цялото си тяло и особено в стомаха. Неспособна да си наложи забрана, тя телефонира на братовчедка си Гуинет още преди закуската.

Преди да се е разколебала отново, я помоли да се грижи за Оуен през деня. Гуинет много се зарадва. Тя обожаваше децата, а за Оуен беше готова на всичко.

— Той отдавна иска да разгледа Тауър — ентусиазира се тя. — Ще дойда да го взема в единайсет. Става ли?

Глини каза „да“ и затвори телефона. Какво облекчение, че Гуинет беше свободна днес и предложи да заведе на разходка Оуен!

Гуинет беше добро момиче, но тя каква беше? Направи си прическа, гримира се и колкото повече се гласеше, толкова повече се ядосваше на себе си. Подбра внимателно тоалета си. Избра синя копринена рокля с разкроена пола, защото някога той бе казал, че я харесва в синьо.

Когато Оуен, развълнуван от неочакваното приключение, излезе с леля си, тя започна да се приготвя. Сложи фини копринени чорапи със син колан и сини копринени пликчета с леки крачоли, поръбени с фина дантела. Избра обувки на много висок ток. Робин твърдеше, че краката ѝ са най-красивите в целия свят. Накрая облече роклята и се огледа. Видяното я задоволи.

Но секунди по-късно изпадна в отчаяние и се нарече с какви ли не имена. Защо отиваше при него? Не беше редно, съзнаваше го много добре. Но не можеше да не отиде.

Час по-късно таксито спря на Белгрейвия Скуеър. Тя слезе и се поколеба. Може би трябваше да се върне. Не вярваше на Робин. Нито на себе си. Да се види с него насаме можеше да доведе само до неприятности. Ема също я беше предупредила за това.

Прекосявайки площада, тя усети, че притесненията ѝ нарастват. Погледна часовника си и дъхът ѝ спря. Беше дванайсет и петнайсет. Той я бе помолил да му телефонира най-късно до дванайсет и половина. И тя наистина потърси телефонна будка. Но не откри.

Застана като препарирана. Паниката я завладя. Какво да прави? Изведнъж пое дълбоко въздух и забърза през площада към малката уличка, която започваше оттам. Няколко секунди по-късно вече звънеше на входа на къщата на Едуина.

Той отвори веднага. Въпреки че лицето му беше сериозно и по него нямаше и следа от емоция, тя видя щастливия блясък в очите му.

Робин не каза нищо.

Тя също.

Той отвори по-широко вратата и Глини влезе в широк изискан хол. Докато минаваше покрай него, изтръпна от страх да не го докосне несъзнателно. Достатъчно ѝ беше присъствието му. Знаеше, че ако се допре до него, ще припадне.

Робин затвори вратата и застана пред нея. И двамата се чувстваха ужасно неловко.

Той преглътна и каза:

— Очаквах да се обадиш.

Тя не отговори. Краката ѝ трепереха толкова силно, че се страхуваше да не падне.

— Защо дойде? — попита я сподавено.

— Не можех да не дойда — отвърна тя.

Той искаше да я вземе в прегръдките си, но не посмя. Страхуваше се да не каже нещо погрешно или да направи нещо, което щеше да я накара да избяга.

Глини го гледаше като хипнотизирана. Усети надигащите се в гърлото ѝ ридания и стисна зъби.

Робин видя желанието в очите ѝ. Безсилен да се бори повече със себе си, той направи крачка към нея. Тя също пристъпи напред. В следващия миг двамата се хвърлиха един към друг в отчаяна прегръдка.

Той я притисна силно до себе си, като повтаряше името ѝ и галеше ръцете ѝ, които се ключиха около врата му. Колко дълго бе мечтал за този миг! За пръв път от седем години чувстваше сърцето си свободно от гнетящата го мъка по нея.

— Глини, любима, ти трепериш! Не се бой от мен. Няма да направя нищо... което самата ти не искаш. Просто имам нужда да те почувствам до себе си.

Тя се притисна силно в него. Знаеше, че ако сега я пусне, няма да намери сили да остане права.

Сините им очи се срещнаха и те останаха загледани един в друг.

Тя разтвори устни да каже нещо, но не можа. Трябваше да мине време, за да прошепне:

— Не се страхувам, просто... съм нервна.

— И аз — промълви Робин и я целуна бавно и страстно по устните.

Тя отвърна на целувката му и свали всички защиты.

Без да се разделят, те се придвижиха до дивана и легнаха един до друг. Робин отдели за малко устните си от нейните и изучи с нежните си пръсти лицето ѝ. Още не можеше да повярва, че най-после я държи в обятията си. Целуна нежно челото, страните и нежната извивка на врата ѝ, отстрани един тъмен кичур от лицето ѝ и каза:

— Искам те, Глини. През всичките тези години съм те носил в сърцето си. Но ако ти не искаш...

Тя сложи пръст на устните му.

— И аз те искам, Робин — прошепна само с устни. — Искала съм те всеки божи ден през тези седем години.

Той погали лицето ѝ, плъзна ръка по гърдите ѝ и започна бавно да разкопчава роклята. Тя хвана ръката му и каза:

— Съблечи се, Робин!

Той стана, свали сакото си и го захвърли на стола. Сложи веригата на вратата и пусна транспарантите. Върна се при нея, свали вратовръзката и разкопча ризата си.

Тя се изправи пред него и с едно движение остави роклята ѝ да падне на земята. Той свали ризата и я поведе отново към дивана.

Пръстите му погалиха врата ѝ, слязоха към гърдите и вдигнаха нагоре копринената камизола. Докосна нежно зърната ѝ, наведе се и ги пое едно по едно между устните си. Погледна я в очите и изрече с натезал от желание глас:

— Обичам те, Глини. Не съм спирал да те обичам нито за миг. Кажи ми, че и ти чувстваш същото!

— Знаеш, че е така. Знаеш го прекрасно, Робин. Винаги е било така. Само ти можеш да ме накараш да се чувствам така.

— И с мен е същото — отвърна той с отпаднал глас. — Сърцето ми принадлежи на теб, Глинис. Завинаги. Докато дишам. Ти също винаги ще бъдеш моя, независимо дали го желаеш или не.

— Робин, ох, Робин! — допря устни до ухото му тя.

— Махни това, скъпа — каза неочаквано той и посочи колана.

После бавно разкопча жартиерите ѝ и нави надолу нежните като паяжина чорапи. Сега беше напълно гола.

Той също свали всичко и легна отново до нея.

Те изучиха наново всяка част от телата си, ръцете им се галеха, устните им, зажаднели за устните на любимия, пулсираха от възбуда.

Робин се наведе над нея, целуна гърдите ѝ, после слезе надолу между бедрата ѝ. След миг устните му намериха сърцевината на нейното желание. Той започна да изучава бавно с език мястото, където друг мъж никога не я бе докосвал с устни. Тя потръпна от удоволствие, извика името му и се отдаде на насладата. Всичките ѝ сетива се отвориха за него и тя зареди любовни думи, почти ги извика, замоли го, каза му колко много го желае. Той се върна към устните ѝ, ръцете му я придърпаха надолу и притиснаха бедрата ѝ до неговите. В същото време проникна в нея и двамата се вкопчиха един в друг като умиращи от жажда, намерили планински поток. Горещите вълни на страстта я заляха цялата и тя отвърна на всяко негово движение. Телата им се нагодиха веднага едно към друго, сякаш никога не се бяха разделяли, и двамата се залюляха в сладкия ритъм на любовта. Робин ѝ се отдаде докрай и я прие в себе си докрай, като продължаваше да нашепва името ѝ.

Двамата останаха да лежат дълго след това, вплели телата си едно в друго, сякаш се страхуваха да не се изгубят отново.

Робин се поколеба за миг, после прошепна сподавено:

— Аз... исках само да поговоря с теб. Нямах намерение да те прелъстявам.

— Знам. И не си ме прелъстил. Беше взаимно привличане.

— Чудесно описание. Но, моля те, Глини! Изслушай ме, моля те! Толкова съжалявам, че те изоставих навремето! Но с теб бяхме

скъсали, когато дойде да ми кажеш за бебето. И аз...

— Робин, не е нужно да говорим за това — прекъсна го тя. — Знам всичко. Когато ти съобщих, че ще ставаш баща, ти вече беше поел ангажимент към Валъри. Напълно те разбирам, особено сега. По онова време бях толкова избухлива, толкова неспокойна... и...

— Ти беше много млада. Аз също. Беше война. През повечето време бях във въздуха със самолета. Хвърлях бомби над Германия и рискувах ежедневно живота си. И също бях много напрегнат, макар да не ми личеше. Бях готов да избухна за най-малкото. Всички бяхме под огромно напрежение. Войната се отрази на всички.

— Така е — съгласи се тя. — Сега съм много по-спокойна. Все пак съм вече на трийсет. Зряла жена, майка, съпруга...

Робин замълча за момент, после неочаквано попита:

— Щастлива ли си... с него?

— По свой начин да. Виждаш ли, Ричард ме обича, обожава Оуен. Грижи се добре за нас. Уважава ме.

— Ти обичаш ли го?

Мразеше се за този въпрос, но трябваше да знае как се чувства тя. За него беше мъчително да си я представи с Ричард в леглото. Както и с всеки друг мъж. Какъв глупак излезе! Да я остави да си отиде от него!

Тя не отговори веднага. Замисли се, после каза тихо:

— Да. Обичам го. По различен начин... нека ти го кажа така. Обичам Ричард, но не съм влюбена в него. — Тя го погледна право в очите и попита на свой ред: — А ти? Как върви твоят брак?

— Предполагам, че е подобен на твоя — отвърна честно той. — Изглежда, че се получи, Глинис. Валъри е сериозна и спокойна жена. Лодката не се клати. Добра майка е. Грижи се прекрасно за Джонатан. И най-важното, оставя ме да имам личен живот.

Глинис изведнъж се напрегна.

— Какъв живот? Какво имаш предвид?

Той веднага разпозна пожара на ревността в очите ѝ. Помнеше го много добре.

— Нямам предвид това, Глини! Няма други жени... освен теб. Ти си единствената ми любов. — Той се надигна на лакът и погледна в сините ѝ очи, за да я убеди в искреността си. — Валъри просто няма

претенции към мен. Оставя ме да преследвам политическите си амбиции.

— Радвам се за теб. Ти винаги си искал това. Да бъдеш политик. Да станеш член на Парламента. Дори си мисля, че един ден ще пожелаеш мястото на министър-председател.

— Това, което наистина желая, си ти, Глини.

— Ох, Робин, недей! И двамата вече сме подредили живота си.

— Знам — въздъхна той. — И въпреки това мечтая да те имам завинаги до себе си. Искам те, Глини. Само с теб се чувствам свободен. Мога да кажа всичко, да направя всичко, без да се преструвам. Така да бъда себе си.

— И аз се чувствам по същия начин. Знам, че каквото и да кажа, ще го приемеш.

Настъпи кратка пауза.

— Гладна ли си? — изведнъж се сети той.

— Не. А ти?

Той поклати глава.

— Къде е... нашият син?

— Братовчедка ми го заведе на разходка из Лондон. Той отдавна искаше да види Тауър. Оказа се, че днес тя е свободна и затова имах възможност да дойда.

— Радвам се, че успя да дойдеш — прошепна той. — Но отсега се измъчвам, че скоро ще си заминеш отново. Трудно понасям тази мисъл.

Отговор не последва.

— Искам още веднъж да видя Оуен. Възможно ли е?

— Не мисля, че е редно, Робин. Той е такъв бърборко. Ще разкаже всичко на Ричард и може да спомене името ти. Направо се е влюбил в теб.

Робин се усмихна.

— Но Ричард знае, че ме познаваш. Ние всички се познаваме помежду си, нали се хранехме в столовата на мама с войниците? Знам, че момчето прилича много на мен, но Ричард може и да не е обърнал внимание.

— Тъкмо повод да обърне.

Той се засмя:

— Права си. По-добре да бъдем предпазливи. Но аз искам да те видя утре. И в другиден. И всеки ден, докато си тук.

— Не знам, Робин. Оуен е непрекъснато с мен...

— Опитай се да го уредиш, скъпа. Колко време ни остава днес?

Тя долови отчаянието му.

— Трябва да се върна в хотела в шест и половина. Гуинет и съпругът ѝ ще дойдат да вечерят с нас. Тя ще прибере Оуен в хотела към пет. Дадох ѝ ключа от стаята.

— Като стана дума за ключове, моля те, запази ключа от този апартамент. Ще съм по-спокоен, ако знам, че е в теб.

— Ако си сигурен, че... имам предвид...

— Разбира се, че съм сигурен — извика той. — Ела при мен. Нека те поддържа в прегръдките си още малко.

Притисна я до себе си и възкликна:

— Колко много ми липсваше всичко това! Да слея тялото си с тялото на жената, която ще обичам винаги.

Тя се усмихна замечтано и промълви:

— Ох, Робин, колко много те обичам!

— И аз, Глини — отвърна той, докосна устните ѝ с пръсти, после я целуна със затворени очи, както правеше винаги. Устните му потърсиха гърдите ѝ и те отново се любиха, и това продължи чак до късния следобед.

Беше ароматна юнска вечер. Небето беше сиво-синьо с малки пухкави облачета, които се къдреха над хоризонта. Въпреки че слънцето залязваше, последните слънчеви лъчи все още хвърляха бледа светлина върху Темза и тя блестеше като разтопен метал.

Очарован от гледката, Робин Ейнзли стоеше на терасата на Камарата на общините и се взираше в блестящите чисти води на реката, които бързаха надолу към Биг Бен. Той обичаше да идва тук и да седи с колеги или със специални гости на чаша чай. Но най-много обичаше да се любува оттук на града през летните вечери. Гледката изпълваше сърцето му с мир и спокойствие. Можеше да гледа с часове бързия бяг на реката към морето от това място — символ на най-голямата власт в страната, което го караше да се чувства специален.

Робин се облегна на перилата и се замисли. Глинис. Жената, която обичаше. И техния син, Оуен. Прекрасно момче с чертите на Харт. Приличаше на него много повече от другия му син, Джонатан.

Искаше да прекара повече време с него, искаше да бъде до сина си, но беше невъзможно. Глинис не му разрешаваше и той не можеше да направи нищо. Доброволно се бе отказал от правата си над него още преди да се роди.

Представи си ги двамата...

Глинис, красива, стройна и млада, обаятелна, но без никаква суета, нежна и ефирна. Сърдечна и искрена жена, която го обичаше не по-малко, отколкото той нея. Представи си я да върви срещу него със синята копринена рокля, хванала Оуен за ръка. Момчето подскача безгрижно до нея със сиви къси панталонки и снежнобяла ризка. И двамата са усмихнати, щастливи, че го виждат.

Ох, Господи! Какво щеше да прави? Как би могъл да я изгуби отново?

Но изведнъж в ума му се появи още едно име — Валъри. Всеотдайна съпруга — тиха, грижовна жена, която го обичаше безгранично, но не беше влюбена в него. Той също не беше влюбен в нея. Да я напусне означаваше да разбие живота ѝ напълно, защото нейният живот се въртеше около него и политическата му кариера.

Робин изпита остро чувство на вина към нея, но не заради любовта си към Глинис. Валъри не можеше да бъде наранена от нещо, за което не знаеше. Чувстваше се виновен заради плановете, които се въртяха в главата му. Планове за развод. Но нещата бяха много по-сложни. Съществуваха и Ричард Хюс. Дали Глинис беше готова да се разведе със съпруга си и да се събере с него? Той не знаеше отговора. Планът беше изпъстрен с безброй въпросителни.

С кого би могъл да сподели терзанията си? С никого. Нито с приятели, нито с роднини. Дори и с Едуина не можеше да говори, въпреки че двамата бяха много близки. С майка си? Ема щеше да го изслуша внимателно, да изрази съчувствие, но нямаше да одобри намерението му, въпреки че остана с Пол Макгил шестнайсет години, до самата му смърт, а той беше женен мъж. Пол се бе разделил със съпругата си много преди да се събере с Ема. Но не беше разведен, защото Констанс Макгил беше католичка. И бе отказала да му върне свободата.

Робин познаваше много добре майка си. Вече я чуваше да казва, че човек не може да гради щастието си върху нещастията на другите. Това щеше да бъде нейният отговор, той беше сигурен.

Неочаквано в очите му се появиха сълзи. Избърса ги бързо и се огледа. Имаше късмет, че на терасата нямаше друг човек. Изведнъж се ядоса на себе си. Мъж на трийсет години, уважаван член на обществото, а реве за някаква си фуста. И то тук, на терасата на Камарата на общините, мястото на неговите възжелания, голямата цел на живота му. Колко жалък беше само! „Порасни най-сетне — скара се на себе си, все още изпълнен с гняв. — Защо я остави през четирийсет и трета? Ако се бе оженил за нея тогава, нямаше да цивриш сега.“

Часовникът на Биг Бен удари шест. Той се обърна и забърза към кабинета си.

След около час щеше да отиде в дома на Едуина, за да чака Глинис. Тя бе завела Оуен в Уелс за уикенда, щеше да го остави още един ден с баба му и дядо му... преди двамата да си заминат за Щатите.

Не биваше сега да мисли за раздялата. Щеше да я види съвсем скоро и двамата щяха да имат на разположение цяла вечер.

Робин беше в кухнята, приготвяше си напитка, когато чу външната врата да се затваря, и забърза към хола. Глинис стоеше в коридора с голям куфар до краката си и широка топла усмивка.

— Любов, моя! — възкликна той. — Очаквах те по-късно.

— Взех по-ранния влак — отвърна тя и очите ѝ блеснаха щастливо. — Просто нямах търпение да те видя.

— Така е. Аз съм неустоим. Знам си го — засмя се той.

— И толкова скромна — подхвърли шеговито тя, прегърна го и се притисна в него, изпълнена с такава радост, че ѝ се струваше нереална.

Робин я целуна и я поведе към кухнята. Предложи ѝ джин с тоник, двамата взеха чашите си и се върнаха в хола.

— Наздраве, любима.

— Наздраве — отвърна тя, отпи и седна на дивана.

— Разкажи ми за уикенда ви в Ронда. Оуен забавлява ли се?

Глинис се засмя и ясните ѝ сини очи светнаха весело.

— Падна голяма игра с децата на братята ми. Както ти казах, Дикън има двама сина, а Емлин — момиченце. Цяла банда са, но си прекарват чудесно.

Робин се усмихна и погали ръката ѝ.

— Радвам се, че си прекарва добре. А какво прави моето момиче?

— Нищо особено. Видях се с роднините, помогнах на мама да изчисти къщата, разходих се с нея из магазините и мислих за теб. През цялото време.

— Също като мен. Ти си винаги в мислите ми.

Тя кимна и нежно го погледна.

— Ходи ли в Йоркшир?

— Да, бях в Лийдс. Важно е да се срещам редовно с избирателите си.

Той остави чашата със скоча на масата, взе нейната и я постави до своята. Прегърна я и я целуна нетърпеливо. Тя му отвърна със същата страст. Робин я погали по косата и прошепна в ухото ѝ:

— Да се качим горе. Толкова много те желая!

— И аз те желая, Робин — погледна го в очите тя, — но първо искам да поговорим.

Сериозният ѝ тон го сепна.

— Това намирисва на лоши новини.

— Няма лоши новини, скъпи, само малко завръщане в реалността. — Взе ръката му в своята и започна тихо: — Ти знаеш колко много те обичам, нали? Повече от всеки друг на света, с изключение на Оуен. Винаги е било така и бракът ми с Ричард не промени нещата. Знаеш го, нали?

— Знам го, любима, и ти повтарям същото през тези няколко седмици. — Той изведнъж се натъжи. — Тогава... направих голяма грешка. Искам да те върна при себе си. Завинаги.

— Слушай ме внимателно, Робин. Обичам те и няма да ти позволя да съсипеш политическата си кариера заради мен.

— Разводът ми няма да я съсипе. Не забравяй, че вече сме петдесета година.

— Знам коя година сме и вероятно си прав. Но какво ще стане, ако избухне скандал? Ако наред с името на Валъри бъде въввлечено и моето? Сигурна съм, че тя ще се бори за теб и срещу теб, ако решиш

да я напуснеш. Аз съм жена и познавам жените. Ние не се колебаем да се ровим дълбоко в мръсотията, ако целта си заслужава. А ти си мъж, за когото си заслужава една жена да се бори, защото за нея си не само съпруг, но и начин на живот.

— Как ти хрумна всичко това? — пламна той, изплашен за резултата от разговора. Беше твърдо решен да я задържи, независимо какво щеше да му коства това.

Глинис замълча за момент, после започна да му говори бавно, като на дете:

— Аз знам колко е важна за теб работата ти, Робин. И колко се радваш, че си в Парламента. Признай си, че една от причините да избереш Валъри беше именно тази: че подхожда повече за съпруга на политик от мен.

— Не го отричам — отвърна бързо Робин. — Но това не е цялата истина. Нека не забравяме, че и двамата бяхме стигнали до убеждението, че трябва да се разделим. И двамата бяхме луди и непредсказуеми не само в любовта. Бяхме две вироглави хлапета. Не можехме да мелим брашно заедно. Не го отричай, Глини.

— Не го отричам. Наистина бяхме истинско бедствие и щяхме да разбием живота си.

— Но сега помъдряхме. Сега сме зрели хора и съм сигурен, че нещата ще потръгнат.

Тя обаче продължи:

— Знам какви сме били, ние непрекъснато си го напомняме един на друг. Моля те, нека спрем да се караме за неща, станали преди седем години. Беше много отдавна и...

— Не мога без теб, Глини. Просто няма да издържа.

Лицето му се сгърчи от мъка и сините му очи потъмняха.

— И аз се чувствам по същия начин, и все пак няма да ти разреша заради мен да разрушиш всичко постигнато. Ти си млад, обещаващ депутат... избирателите те обичат. Хората тук обсъждат възможността един ден да станеш министър-председател. Предстоят ти толкова важни неща. Няма да ти позволя да загърбиш всичко това, Робин. Съвестта ми няма да го понесе.

— Глинис, моля те...

— Имам една идея — прекъсна го тя.

— Казвай.

Той я изслуша внимателно, после поклати глава:

— Не знам... Не знам. Ако е възможно... И все пак не е това, което искам, любима. Изобщо не е това.

— Нито пък аз. Това е компромисно положение. Но не можах да измисля нищо по-добро. Поне засега.

Той наведе глава и не отговори.

Тя стана и му подаде ръка.

— Ела, Робин. Искам да се любим. Нека да запечатаме нашата сделка с целувка.

Стори ѝ се, че в тяхната любовна игра имаше повече страст от обикновено. Имаше нещо яростно. И тя разбра, че е така, защото заминава в края на седмицата.

Глини се притисна силно в него, ръцете ѝ погалиха гърба му, пръстите ѝ разрошиха тъмните му къдрици, спуснаха се надолу по врата и устните ѝ произнесоха името му с преливащ от желание глас. Тя задвижи тялото си в неговия ритъм и го обгърна с крака, отметна глава назад. Потъна изцяло в удоволствието от ласките му и в момента, когато тялото му се затресе в конвулсии, тя също стигна до края.

Остана в прегръдките му, докато слънцето отдръпна огнените си пръсти от града и стаята потъна в мрак.

Много по-късно, когато, заситили страстта си, лежаха един до друг, Глинис отпусна глава на гърдите му. Той галеше косите ѝ мълчаливо и двамата останаха дълго така, заслушани в собствените си мисли.

Тя си припомни проведения по-рано разговор между тях. Беше убедена в правотата си. Знаеше, че събирането им ще бъде бедствие и за двамата, и се радваше, че поне за момента е отложила решението му да напусне жена си.

Изведнъж сълзите ѝ потекоха и намокриха гърдите му. Той се изправи разтревожен в леглото.

— Любима, какво става? — попита объркано.

— Нищо — промълви тя и му се усмихна през сълзи.

— Защо плачеш?

— Защото вече ми липсваш.

— Но раздялата ще бъде кратка.

Тя не отговори.

— Ти ще дойдеш пак, нали? — изведнъж се притесни той. —
Обещай ми, Глинис!

— Обещавам — прошепна тя и се запита дали бог ще я накаже,
ако наруши обещанието си.

ТРЕТА ЧАСТ АНГЕЛСКИ БЛАГОСЛОВ

*„И светът потъна в тишина на ангелите
песента да чуе.“*

„В тихия среднощен
час“ Едмънд Хамилтън
Сийрс, 1849 г.

Зимата на 2001

Беше събота, първи декември и Линет всеки момент щеше да се отпрати към църквата на Пенистоун Роял, водена от баща си, Шейн. Омъжваше се за приятеля си Джулиан Калински. И техният брак най-после щеше да свърже в брачен съюз трите рода — Харт, Калински и О'Нийл.

Линет стоеше напълно готова в средата на стаята си в Пенистоун Хаус. Булчинската рокля беше най-съвършеното произведение на дизайнерското изкуство, сътворено от тежък кремав сатен, кремава ръчно изплетена дантела и малки перли и кристали, вплетени по цялата ѝ дължина.

Еван, създателката на този разкошен модел, стоеше до нея и се вглеждаше във всеки детайл, търсеше малки дефекти, които може би беше пропуснала да забележи по-рано през седмицата, когато шивачката предаде готовата дреха. Но не откри нищо и след още няколко секунди обяви тържествено:

— Нищо не е пропуснато. Просто е съвършена. Ти си наистина като сбъдната мечта в нея, Лини.

Сестрата на Линет, Емси, също беше в стаята и също не сваляше поглед от роклята. След думите на Еван тя плесна с ръце и възкликна:

— Еван е абсолютно права. Никога не си била толкова величествена, както и да си била облечена. Бас държа, че като те види, Джулиан отново ще се влюби в теб.

— Да има късмет да не го направи — засмя се Линет. — Благодаря ви за комплиментите. А на теб, Еван, благодаря за модела. Благодаря и за роклите на шаферките, и за всичко, което направи за мен и за сватбата. Не знам какво щях да правя без теб.

— За мен беше удоволствие — отвърна скромно Еван. Хвана я за ръката и я заведе до голямото стенно огледало. — Ето. Само се погледни!

Линет погледна в огледалото и дъхът ѝ секна. Беше наистина... възхитителна. Това беше заради роклята, разбира се. Еван бе нагодила

стила на Тюдорите към нейния натюрел и каква фантастична комбинация бе излязла само! Линет беше средна на ръст, но роклята я правеше по-висока и падаше тежко. Освен това заради дължината ѝ тя изглеждаше съвсем млада в нея.

Деколтетото на роклята беше квадратно. Ръкавите бяха тесни в горната си част, но надолу се разширяваха като камбани.

Отпред полата ѝ беше разделена на две и отдолу се подаваше богато набрана дантела. Същата дантела се показваше и от края на широките ръкави. Дантелата беше украсена с перли и мъниста. Деколтетото също беше обрамчено със скъпоценните камъни, както и ръбът на полата.

На врата си бе сложила къса верижка с една-единствена перла от Южните морета, а на ушите — перлените обици. Комплектът ѝ беше подарък от родителите ѝ за сватбата. Единственото друго украшение по нея беше годежният пръстен.

Загледана в огледалото, тя поклати удивено глава.

— Еван, не съм виждала по-красива дреха... — Гласът ѝ секна от възмущение.

— Така е, Лини. Казах ти, че за сватбата ще те превърна в кралица и наистина изглеждаш така.

Емси се завъртя и попита:

— А аз как изглеждам?

Линет ѝ се усмихна с обич и каза:

— Много си красива, сестричке. Наистина.

Обикновено Емси не обръщаше внимание на дрехите си, обличаше, каквото ѝ попадне пред очите, но този следобед просто сияеше в прекрасната рокля от сребриста сиво-синя тафта, каквато щяха да облекат всички придружителки на булката.

Линет докосна косата си и попита загрижено:

— Как ти се вижда. Добре ли съм с прибрана назад коса? Ами венчето? Дали ще стои добре?

— Всичко ще бъде идеално, повярвай ми. Но не го слагай още. Аз ще ти го сложа, преди да излезем. И не сядай.

— В никакъв случай не бих го направила — засмя се Линет. — Не искам да се омъжа със смачкана рокля.

Погледна към осемнайсетгодишната си сестра и нареди строго:

— И ти да не си седнала, бебчо!

На вратата се почука силно.

— Кой е? — извика Линет.

— Линет, аз съм. Чичо Робин.

— Ох, не влизай, чичо. Не искам да ме виждаш предварително.

— Търся Еван. Имам съобщение от нея.

— Тук съм, Робин. Идвам.

Тя забърза към вратата, но изведнъж се спря и се обърна отново към Линет:

— Не си забравила, нали? Нещо ново, нещо старо, нещо назаем и нещо синьо.

Линет кимна.

— Имам всичко. Емси ми напомни.

— Браво на теб — похвали тя младото момиче и излезе, като не пропусна да огледа внимателно и нейната рокля.

Робин я чакаше близо до вратата на нейния апартамент. Тя му се усмихна и забърза към него.

— Здравей, Робин. Радвам се, че си тук. Как разбра, че съм в Синята стая?

— Здравей, скъпа — целуна я по бузата той. — Маргарет ми каза, че си освободила Жълтия апартамент за майка си и баща си. Но Синята стая е много по-хубава, не мислиш ли?

Той я огледа внимателно и възкликна:

— Ох, момичето ми! Днес наистина си ослепителна. И роклята ти е прекрасна. Тази сватба дойде тъкмо навреме да покаже на света таланта ти на дизайнер.

— Благодаря ти — зарадва се тя, после разпери ръце и попита: — Нали не изглеждам много бременна в нея?

— Не, момичето ми — отвърна той и се усмихна. — Личи само за посветените в положението.

— Ох, боже! Колко ужасно!

— Да не си посмяла да говориш така за моето правнуче! И твоята идея за този стил Тюдор прикрива много. Наистина много.

— Точно такава беше идеята ми — отвърна тя и не можа да сдържи смеха си. — Ох, каква булка ще бъде само! Представи си как

ще изглеждам през януари. Както и да е, защо стоим в коридора? Нека да влезем.

Еван отвори вратата на Синята стая и Робин влезе след нея в гостната. Тя отиде бързо към скрина, отвори първото чекмедже, взе нещо оттам, стисна го здраво в дланта си и се върна при Робин. Застана срещу него и се взря в лицето му.

— Ти какво, преценяваш ли ме? — намръщи се Робин. — Какво ти се върти в главата, Еван?

— Не те преценявам, а ти се възхищавам. Мислех си колко добре изглеждаш в този костюм. Но не е само от костюма — поклати глава тя. — Напоследък, откакто татко е в Йоркшир, си много по-жизнен. Ти не забелязваш ли разликата?

— Разбира се. От септември се чувствам в отлична форма.

— Сякаш силите ти се възвърнаха.

— Така е, скъпа, но нека минем на въпроса. Сутринта ми изпрати съобщение, че искаш да поговорим преди сватбата. Сигурно е нещо важно, щом си се разбързала толкова. — Той погледна към стенния часовник над камината и обясни: — Трябва да тръгна преди вас. Традицията изисква ние с родителите ти да се появим в църквата порано и да заемем специалните места за семейството, а преди това трябва да преминем през охраната, за която настоя Джек Фиг, така че не бива да закъсняваме.

Еван кимна.

— Няма да отнеме много време, но все пак те моля да седнеш. Аз не мога заради роклята. Но няма причина и ти да стоиш прав.

— Добре съм си така — увери я той.

Еван се облегна на бюрото пред огледалото и започна:

— Имам да ти казвам нещо интересно.

— За какво? Или трябва да кажа, за кого?

— Открих тайната на Глинис. Наредих пъзела... Знам точно защо баба ме накара да дойда в Лондон.

— Така ли? — изгледа я озадачено той. — Ще споделиш ли с бедния старец?

— Добре, слушай — започна тя. — Миналата година, когато ми каза да замина за Лондон, защото Ема държи ключа за моето бъдеще, тя наистина имаше един мотив.

— И какъв е бил той?

— Чакай малко. Нека първо да помислим за действията на Глинис. Когато ми каза да замина, тя беше абсолютно убедена, че ще го направя. Може би се чудиш защо, така че нека ти обясня. Винаги съм правела това, което тя е искала. Имаше голямо влияние върху мен. Освен това знаеше, че не харесвах работата си в Ню Йорк и исках да я сменя. Търсех начин да избягам от скуката. Накратко, била е убедена, че ще я послушам, особено когато разбрах, че ми е завещала част от парите си. Но макар че ми каза да търся Ема Харт, е знаела, че тя е мъртва.

Еван замълча и погледна Робин в очакване на реакцията му. Но лицето му остана непроницаемо. Явно бе наследил каменната маска от майка си. Той приличаше в много отношения на Ема.

Тя пое дълбоко дъх и продължи:

— Като имам предвид всичко това... Виж, няма начин Глини да е предвидила, че ще започна веднага работа в „Хартс“ и ще срещна Гидиън още първия ден, нали?

— Така е.

— Не е имала гаранции, че ще се случи нещо подобно. Така че планът ѝ да дойде тук и да започна работа в „Хартс“ изглежда сякаш... не е изпитан докрай. Не е сигурен. Не мислиш ли?

— Така е — съгласи се Робин, който изглеждаше все по-объркан. — И какво искаш да ми кажеш?

— Глинис, нашата умница Глинис Хюс, очевидно е искала да вляза в орбитата на семейство Харт, както знаем и двамата; и преди да почине, е казала на мама, че няма да устоя на Харт. И стана точно така. Макар да не съм си представяла, че ще срещна някого от вас.

— Наистина е така. Нещата биха могли да се развият по съвсем друг начин. Можеше да отидеш в магазина, да разбереш, че мама не е жива, и да си заминеш. Но ти веднага си се влюбила в магазина, поне така ми каза. — Той спря за момент и се замисли. — И ти реши, че Глини е предвидила това? Знаела е, че толкова ще харесаш магазина, че ще забравиш за Ема и ще потърсиш работа в него? Много мило от твоя страна, Еван, но Глини не е можела да знае какво ще стане.

— Напротив, знаела е, и се е подsigурила.

— Как? Кога? — изуми се той.

— Докато беше в болницата през ноември миналата година. Тогава казала на мама да отиде до апартамента и да вземе едно

куфарче с писма. От Ема. Двете са поддържали връзка през цялото време и Глини е запазила писмата на майка ти, както Ема е запазила нейните.

— Разбирам — каза Робин, отиде до прозореца, седна на стола до бюрото и се замисли.

— Глини помолила мама да ми предаде тези писма и настояла да ги прочета. Държала на това, но настояла също мама да не ги показва на татко при никакви обстоятелства, нито да му споменава за тях.

Робин я прониза с поглед и попита сподадено:

— И Мариета ти е дала писмата?

— Да, Робин, но това стана съвсем наскоро. Искала е да ми ги даде лично, затова не е могла да го стори по-рано. И да ми каже всичко, научено от Глини, докато тя беше в болницата. Затова ги пазила цяла година. Когато започнах работа в „Хартс“ и се влюбих в Гидиън, решила, че писмата могат да почакат. Всъщност вече бях изпълнила голямата мечта на Глини — влязох в семейство Харт, и то по доста убедителен начин.

— Това е самата истина. И кога Мариета ти даде писмата на Ема до Глини?

— През септември, след катастрофата. Донесе ми ги, когато с татко дойдох в Пенистоун Роял да ме видят. Преди да си заминат за Ню Йорк. Прочетох по-голямата част от тях, докато се възстановявах.

— Ясно. И предполагам, че тези писма ти разкриха цялата истина?

— О, да. И разбрах нещо много важно. Ако не се бе случило така, че да ви срещна, и ако Пола не бе разкрила истината за миналото на Глини в дневниците на майка ти, аз все пак щях да разбера всичко от нейните писма. Ето защо Глини е искала да стигнат до мен. Подсигурила се е, както ти казах преди малко. Искала е да знам истината за произхода си.

— Мисля, че си права — въздъхна Робин и се облегна назад. Нещо му подсказа, че предстоят още разкрития.

— Ето затова настояваше да дойда в Лондон... да намеря семейството си.

— Но ние винаги сме знаели това, нали? — обади се той. — Или поне сме го предполагали. Но съм съгласен с теб. Всичко е било предварително планирано от баба ти. Но защо просто не е казала

истината на теб и на баща ти, когато се е разболяла? Щеше да е много по-лесно. Особено след като Ричард Хюс е починал. Никой не би пострадал от разкритията.

— Глини беше далеч от разбиранията на моето поколение или от това на мама. Страхувала се е да си признае, особено пред татко. Не е искала да го разочарова, да промени представата му за нея. Беше горда жена и обожаваше сина си. Предполагам, че просто се е страхувала, както аз се страхувах да му кажа истината.

— Напълно те разбирам, Еван. И съм съгласен с теб. Ние с баба ти израснахме в един друг свят, съвсем различен от вашия. И в него нямаше място за незаконните деца. Обществото ги отхвърляше.

— И така, Глинис ме изпрати тук. И ме остави на Съдбата с главно „С“. Но все пак си остави вратичка. Направи така, че писмата от Ема Харт да попаднат в ръцете ми.

Робин затвори очи и отпусна глава. Изведнъж Еван видя ясно тежестта на годините му. Сега той наистина приличаше на осемдесетгодишен старец. И сърцето ѝ се сви тревожно. Тя го извика:

— Робин?

Той отвори очи и каза живо:

— Не съм заспал. Просто обмислях чутото.

Тя кимна и се приближи до него.

— Аз също размишлявах дълго. — Той мълчеше и Еван продължи: — И открих, че тя просто ме е изпрацала при теб.

Дядо ѝ я погледна разбиращо.

— Глинис се е тревожела за теб. Искала е аз, а може би и баща ми да те открием. Особено аз. Държала е да дойда в Лондон.

— Защо ми казваш всичко това? — попита Робин.

— Защото това е истината. Глини ти е изпратила внучката, за която си мечтал цял живот. Не е искала да останеш сам, когато тя си отиде от този свят.

— Продължавай — изрече глухо дядо ѝ.

— Вие никога не сте се разделяли, нали?

Последва тишина. Чуваше се единствено тиктакането на стенния часовник.

— Не сме — призна накрая Робин. Гласът му идваше сякаш от много далеч.

— Намерили сте се отново, когато сте били на трийсет години. И сте останали заедно почти петдесет години. Така ли е, Робин?

— Да — отвърна тихо той. — За щастие стана точно така.

— По свой собствен начин вие сте били съпруг и съпруга — продължи развълнувано Еван. — Глинис е идвала в Лондон по няколко пъти в годината, използвала е всяка възможност да пътува, а ти си прескачал често до Ню Йорк и Кънектикът. Прекарвал си отпуските с нея, не с Валъри. Идвал си в Щатите, когато Камарата на общините е излизала в почивка. Бил си толкова влюбен в нея, че би направил всичко, за да я видиш. Бил си готов дори на развод, дори да се откажеш от политическата си кариера, само за да бъдеш с баба.

Тя го погледна топло, в очите ѝ имаше разбиране и съчувствие.

— Но Глини те е обичала прекалено много, за да ти позволи да съсипеш живота си. Тогава нещата са били различни. Появяването ѝ в живота ти би довело до обществен скандал. И вие... сте направили компромис. Така го е нарекла тя — Компромисът. Останали сте при съпрузите си, за да не нараните нито Валъри, нито Ричард, но сте продължили да се обичате и сте прекарвали всяка свободна минута заедно.

Мина време, преди Робин да отговори почти шепнешком:

— Това е повече...

— Робин, Робин, недей! Това съм аз, внучката ти! Не ти се сърдя, не съм разстроена. Ти също не бива да се разстройваш.

Сложи ръка на рамото му и огледа с любов посивялото му лице.

— Глинис постъпи много смело. Остави ми писмата ти. Стотици писма. Запазила е всичко — картичките ти за Коледа, за празниците, тези с подаръците, които непрекъснато си ѝ изпращал... — Млъкна, щом видя измъчения му поглед. Прегърна го и каза: — Моля те, не мисли, че укорявам теб или нея. Напротив, щастлива съм, че сте били заедно, че сте си дарили толкова много радост. Тя те е обичала през целия си живот предано и всеотдайно.

Неочаквано очите ѝ се насълзиха и тя бързо ги избърса с ръка. Погледна към Робин и видя сълзите по лицето му и треперещите му устни.

— Толкова трудно ми беше без нея... — изхлипа той. — Искаше ми се и аз да умра... но тогава се появи ти.

— Разбирам те напълно. — Погали раменете му тя. — Наистина, Робин! Толкова малко хора са имали шанса да обичат и да са обичани така силно като вас!

— Прочете ли писмата ми до Глинис? — погледна я притеснено той.

— Да. Но мама ми ги донесе едва онзи ден, когато пристигнаха за сватбата на Линет. В онзи шкаф има огромен куфар, пълен с писма, и всичките са твои.

— Толкова много ли съм писал? — учуди се той и най-после се усмихна.

— О, да. Но аз прочетох само най-скорошните. Видели сте се само няколко дни преди смъртта ѝ, нали?

— Как разбра?

— Прочетох едно писмо от ноември миналата година. Бил си на път за Щатите. Искал си да я отведеш в Лондон. И двамата вече сте били вдовци. Можело е спокойно да се съберете, дори да се ожените...

— Ние бяхме женени — прекъсна я той. — Просто нямахме документ. За мен Глини е единствената съпруга, която съм имал.

— Разбирам — каза мило Еван. — Но тя неочаквано се е разболяла, нали? Не е могла да пътува. Видял си я за последен път в болницата в Манхатън.

Робин не отговори. Мъката го надви. Извади носната си кърпа, избърса очите си, изтри носа си и се опита да се овладее.

Еван го изчака да се успокои и разтвори дланта си.

— Това е за теб, дядо.

Досега никога не го бе наричала така. Очите му се разшириха и се вгледаха в нейните.

— Беше в малък плик, надписан от теб. Вътре имаше адрес и телефонен номер.

Той видя ключа в ръцете ѝ и умората сякаш го напусна. Лицето му отново се разведри.

— От къщата на Едуина е — добави тя.

— Не. От нашата собствена. Моята и на Глини. Прекрасна стара къща в Лондон. Непрекъснато досаждах на Едуина за нея и един ден тя се съгласи да ми я продаде.

— И ти я купи?

— Да. За Глини. Но документите останаха на името на Едуина, досещаш се защо. Ако тя си отиде преди мен, ти ще я получиш като дарение от сина на Едуина, Антъни. Бащата на Индия. Ако аз почина преди нея, нещата ще се развият по същия начин. Къщата е твоя, Еван.

Тя застина на мястото си, неспособна да отговори.

Той продължи с усмивка:

— Ето къде отсядам, когато отивам в Лондон. Там е пълно със спомени... за Глини. За годините, прекарани заедно. — Сълзите му рукоаха отново. — Прости на стареца, момичето ми.

— Няма какво да ти прощавам — засмя се Еван. — Виж ме само! И аз се разплаках и развалих грима си. А сватбата започва след час.

— Наистина, няма никакво време. Трябва да намеря баща ти.

— Трябва да намериш сина си, Робин. Твоят и на Глинис.

Той кимна и ѝ се усмихна сърдечно.

— Стари навици. Толкова много се обичахме, но никога не се издадохме пред другите. През всичките тези години пред хората се държахме като чужди, за да не нараним някого.

„Това е удивително“ — замисли се тя.

Той ѝ подаде ключа:

— Беше на Глини. Сега е твой, Еван. Вземи го.

Тя го взе и поведе дядо си към вратата.

— Другата седмица ще ти донеса писмата. Но си мислех... не мога ли да задържа някои от снимките? Толкова сте били красиви като млади! Като филмови звезди.

— Глини — да. Не и аз — запротестира Робин.

— О, разбира се, че и ти! Добре, дядо. Следващия уикенд ще ти ги донеса.

— Не, мила. Глини е искала да останат при теб и ти трябва да ги задържиш. — Взря се в сиво-сините ѝ очи и добави: — Ако искаш, мога да ти дам нейните писма до мен. Тя ми пишеше всяка седмица цели петдесет години. До самата си смърт.

Спря и наведе смутено глава. После измърмори нещо. Очевидно се чувстваше неудобно.

— Но искам да те предупредя, че са много... да го кажем лични.

Еван се засмя с глас.

— Разбирам напълно. Защото твоите на места са повече от лични. Бих ги нарекла горещи. — Изгледа го закачливо и продължи: —

И защo не? Вие сте се обичали толкова много. Просто е невероятно, Робин.

Протегна ръце към него и той я притисна към гърдите си. „Колко много прилича на Глини“ — каза си той.

— Баба ти се страхуваше да ме остави сам. Не искаше да умира заради мен. Ние не бяхме непрекъснато заедно, но това, което преживяхме, е незабравимо. Една сбъдната мечта.

Красивата малка църква на Пенистоун Роял беше построена преди повече от девет столетия, още по времето на първите нормандски крале на Англия. Нормандската кула беше оригинална, но великолепните прозорци със стъклопис бяха поставени само преди двеста години.

Откакто живееше в Пенистоун Роял, Ема поемаше всички ремонтни разходи. Пола продължи традицията. Като резултат църквата беше в отлично състояние.

Тази събота, в първия ден от декември, времето беше много студено. Но нямаше вятър, небето беше ясно и безоблачно. Слънцето сияеше с мека светлина, въздухът беше свеж и кристалночист, толкова характерен за северната част на острова.

Робин пристигна с една от първите коли и галантно подаде ръка на Мариета. Тя изглеждаше наистина зашеметяващо в дългата тъмночервена копринена пола и втален жакет с пришити мъниста от черен кехлибар. Оуен излезе последен от колата и тримата се отправиха към църквата.

Цялото село беше навън, за да присъства на сватбата на Линет и Джулиан. Навлечени в дебели дрехи, хората стояха на групички около селския път и махаха на пристигащите гости. По лицата на много от тях се появиха искрени усмивки, когато разпознаха Робин.

Той бе израснал в Пенистоун Роял и беше много популярен сред селяните. Робин им помахаше в отговор и поведе Мариета и Оуен към църквата. Докато вървеше, забеляза много непознати лица — мъже в черни костюми със слушалки в ушите си и малки микрофони, закачени на реверите. Веднага се досети, че са хора на Джак Фиг. Охраната.

На стълбите засече и самия Джак, облечен в светъл костюм и със сива шапка. Беше гост на сватбата, защото всички го приемаха като член на семейството, но явно нито за миг не забравяше задълженията си и оглеждаше внимателно тълпата.

Когато забеляза Робин, той се усмихна. Двамата си стиснаха ръцете, после Джак поздрави любезно семейство Хюс, с които се бе

запознал на вечерята, дадена от Пола и Шейн.

Робин се приближи към него и прошепна:

— Виждам, че всичко е под контрол.

— Тук има мои хора повече, отколкото са бълхите по овцете, но Пола настояваше за пълна сигурност и аз не мога да откажа на старата си приятелка.

— Не вярвам Джонатан да посмее да припари наблизо — каза Робин и лицето му потъмня при мисълта за другия му син.

— И аз мисля така, но Пола се страхува, че може да провали празника. Реших, че е по-добре да са повече, отколкото да не ми достигнат хора, ако не дай си боже, се наложи да се намесят — обясни Джак. — Но по време на службата ще бъдат напълно невидими, обещавам ти. Не се тревожи, Робин, нищо няма да се случи. Скоро и аз ще се присъединя към гостите.

Джак се отдалечи и тръгна към гробищния парк. В същото време микрофонът в ухото му изпраща и след малко се чу гласът на Крис Лайт:

— Джак, по пътя от Лекланд се задава бял микробус. Приличат ми на йобитата, за които ни предупредиха.

— Сигурно са те, Крис. Действай. Блокирай пътя с нашите коли и докарай кавалерията. И блокирай и останалите пътища за Пенистоун Роял. Не искам никакви издънки. Задръж ги извън селото и се свържи с полицията. Веднага. Ако не си тръгнат, ще ги арестуваме.

— Разбрано, шефе!

Застанал в средата на парка, Джак благодари на бога, че Марк бе проявил зрънце човещина. Ако не го бе предупредил за приказките на Джонатан в онази лятна вечер в Париж, не се знаеше на каква трагедия щеше да бъде свидетел днес. Например опожаряване на църквата и смъртта на всички хора в нея. Но Лонгдън му телефонира през октомври и хората му успяха да разкрият целия план чрез подставено лице на полицията в малката престъпна банда. И днес Джак беше напълно подготвен за всичко. И за всеки. Хората му бяха по местата си.

Марк Лонгдън беше предотвратил една трагедия. Неговото обаждане бе спасило живота на всички тук. Включително и този на Адел.

На прага на църквата Робин, Мариета и Оуен бяха посрещнати от Лорн Феърли и Дезмънд О'Нийл, братята на Линет. Те ги приветстваха радушно, посочиха отредените им близо до олтара места и след разменените любезности ги оставиха, за да посрещнат другите гости.

— Направо те оставя без дъх — възхити се Мариета. — Украсата е изключителна.

— Всичко е по дизайн на Еван — приближи глава към тях Робин. — Много е талантлива.

— Наистина е талантлива — каза Оуен с гордост.

Из залата бяха наредени огромни кошници с бели орхидеи, а по пътеката и в ъглите бяха сложени бели саксии с малки дървета без листа. Те също бяха боядисани в бяло и по клоните им бяха прикрепени с къдрава сребърна панделка бели цветчета. Всяко свободно място бе заето от красиви вази с бели лалета, карамфили и нарциси, както и различни по големина бели свещи — от големи сватбени свещи в сребърни свещници до малки свещи в стъклени чаши. Като всички останали Робин също бе завладян от красотата на белите цветя между свещниците.

Изведнъж слънчевите лъчи осветиха прозорците и те му заприличаха на блестящи скъпоценни камъни, вградени високо в древните стени на храма. Малката църква, позната му още от детството, беше прекрасно място за сватби и той си даде дума, че след месец единствената му внучка ще се омъжи за Гидиън на същото място. И сватбата й щеше да бъде също толкова красива. Защото тя го заслужаваше не по-малко от Линет.

Постепенно членовете на фамилията започнаха да се събират и да заемат местата си. Едуина, неговата любимка, както винаги приличаше на кралица в своята лилава рокля, любимия ѝ цвят за всякакви тържествени случаи. Тя го видя, кимна към ескорта си и му намигна. До нея вървеше големият художник Ръсел Роудс. Изглеждаше много красив, макар и малко напрегнат.

Робин се зарадва, че го вижда сред тях. Двамата се запознаха на официалната вечеря и той хареса много чувствителния младеж. Еван му довери, че Индия му е простила и че сега всичко между тях е наред. И Дъсти беше приет в семейството с отворени обятия. Той седна до майката на Индия, Сали — изключително елегантна в тъмносиния си

тоалет. Бащата на Индия, Антъни Стандиш, се обърна да поздрави чичо си, усмихна му се и каза нещо на майка си Едуина.

Робин кимна на току-що пристигналия сър Роналд Калински, дядото на Джулиан. Придружаваха го синът му Майкъл и бившата му съпруга Валънтайн — родителите на младоженеца.

След него влезе близначката на Робин, Елизабет, под ръка със съпруга си Марк Дебойн. Въпреки че бяха на едни години, тя изглеждаше много по-млада от брат си и той не можа да не признае, че е много елегантна в следобедната си копринена рокля и манто в същия син цвят.

Тя го поздрави и забърза към определеното за нея място, придружена от дъщеря си Емили, внучката си Натали и Уинстън. Емили беше в тъмнолилав костюм с дълга пола, а Натали бе облякла копринена рокля с цвят на аметист. Щом го забелязаха, и двете му махнаха с ръка.

След няколко минути църквата вече беше пълна. Ето че най-после се появи и Пола в компанията на майка си Дейзи и дядо си Брайън О'Нийл и той разбра, че скоро ще видят и булката.

Робин винаги се бе прекланял пред умението на Пола да бъде едновременно делова жена, съпруга, майка и в същото време да изглежда като световен модел. На петдесет и шест години тя не изглеждаше на повече от четирийсет. Беше изключително елегантна с масленозеленото палто без ръкави, стигащо до глезените ѝ, над рокля с дантелени ръкави. На ушите ѝ блестяха любимите на майка му смарагди. А на рамото си бе сложила смарагдовата брошка на Блеки.

Дейзи, най-малката му сестра, беше в рокля от златиста дантела. Тя му се усмихна сърдечно и зае мястото си на първия ред.

Робин се усмихна щастливо.

— Не виждам много приятели. Имам предвид, външни хора. Почти всички са от фамилия Харт, Калински или О'Нийл. И ви уверявам, че ще видим същите лица и на сватбата на Еван и Гидиън.

И продължи да оглежда гостите. Имаше членове на фамилията, които не бе виждал от години. Това там не беше ли Аманда с близначката си Франческа? А онази със сигурност беше Сара Лаудър Паскал със съпруга си — онзи французин, когото никой не познаваше добре — и дъщеря им Клоуи. „Небеса, какъв род само! Мама и братята ѝ са спретнали цял батальон.“

Изведнъж настъпи раздвижване и той обърна глава към олтара. Хорът заемаше мястото си. Десет минути по-късно пристигна Джулиан с кума си Гидиън. Те застанаха пред олтара и младоженецът зачака булката.

„Изглеждат спокойни“ — каза си Робин. Следващия месец Гидиън щеше да застане на същото място и да чака Еван да се появи, водена от Оуен. Неговият син. И неговата внучка.

Органът засвири сватбения марш от „Лоенгрин“ на Вагнер и разговорите секнаха. Всички обърнаха глави. Булката влезе в храма. В кремавата рокля от сатен и дантела Линет изглеждаше прекрасна и царствена. Пристъпваше бавно и величествено до баща си Шейн.

— Роклята ѝ е великолепна — прошепна Мариета и Робин кимна в знак на съгласие. Наистина, нямаше по-точна дума за тази копринена феерия.

На огненочервената си коса Линет имаше само диамантена диадема. На нея беше закрепен булчинският воал. Робин позна диадемата на майка си и се зарадва, че сега принадлежи на Линет. Не можа да откъсне поглед от красивата булка. Колко много приличаше на Ема!

След Линет влязоха шаферките, всички в рокли от сребриста тафта. Начело бяха кумата Теса и сестра ѝ Емси, след тях вървяха Индия и Еван и накрая с цялото си старание да върви бавно и тържествено, пристъпваше Адел, миниатюрно копие на другите шаферки.

Робин не можа да сдържи усмивката си, както и всички останали гости, при вида на русото ангелче, което стискаше букет от бели цветя. Лицето ѝ беше сериозно и тържествено, както го изискваше случаят. Феърли. Истинска Феърли, нямаше никакво съмнение в това.

Робин Ейнзли проследи церемонията като насън. В съзнанието му нахлуха спомени за Глини. Колко много му липсваше тя! Глинис. Еван. Колко умна беше внучката му! Как добре се справи с всичко и намери мястото си в семейството и в живота, макар и с малка помощ от баба си, усмихна се вътрешно той. Милата Глинис! В последния си час му бе подарила Оуен и Еван, за да не бъде сам. Винаги бе чувствала вина, че го държи далеч от сина му. Но той знаеше, че го

прави само за да не разбие сърдечната връзка между Ричард и Оуен. И беше права, както винаги.

Но на смъртния си одър бе поискала нейната внучка да научи истината. Да разбере коя е, откъде произлиза. И й бе завещала писмата си, съдържащи цялата история на нейния живот. И това беше правилно. Всичко, сторено от Глинис, за него беше правилно.

Музиката гръмна и го върна в действителността. Сладка болка прободеше сърцето му, когато хорът запя „О, съвършена любов“, любимата песен на Глинис. И негова също. Чистите и ясни гласове на момчетата го развълнуваха до сълзи. Той се приведе към Мариета и прошепна:

— Все едно, че пеят ангели.

Тя кимна и стисна ръката му, осъзнала, че обича този мъж заради неговата чувствителност и доброта и заради благородното му сърце. Сега разбираше защо свекърва й го бе обичала през целия си живот.

Булката и младоженецът тръгнах ръка за ръка между редовете под звуците на Сватбеният марш от „Сън в лятна нощ“ на Менделсон.

Гостите станаха от местата си и ги последваха навън. Робин също излезе от църквата с изпълнено с радост сърце. Вятърът понесе малките пухкави снежинки и листенцата на белите цветя над главите на щастливите младоженци. Ръката на Линет не изпускате ръката на Джулиан. Двамата се засмяха и бързо се вмъкнаха в украсената с панделки от бяла коприна сватбена кола. Закачените за решетката ламарини, стари обувки и консервени кутии задрънкаха и затракаха и църковният двор се огласи от смеха на гостите.

Теса, Индия и Еван стояха в ъгъла на библиотеката. В останалата част на залата гостите на сватбата пиеха шампанско, хапваха от деликатесите и се забавляваха. Трите братовчедки стояха малко встрани и отговаряха на поздравите и на усмивките на роднините си. Но не се включваха в общата веселба. Чакаха своите любими.

— Хайде, Еван. Не бъди толкова потайна. Кажете каква тайна откри за Робин и баба си?

— Тя не беше баба в истинския смисъл на думата — засмя се Еван и си взе чаша с портокалов сок от минаващия покрай нея сервитьор. — Но нека да изчакаме момчетата.

— Аз имам да ви казвам нещо — наведе се Индия към тях. — Но ми обещавайте, че ще си остане между нас. Не искам Линет да го разбере, защото ще вдигне голяма олелия, а сега не е моментът да говорим за това.

— Казвай бързо, докато си правят снимки с Джулиан — насърчи я Теса и отпи от шампанското.

Индия се усмихна тайнствено, но бързо изплю камъчето:

— С Дъсти ще се сгодим другата седмица. Ще използваме момента, докато мама и татко са още в Англия. Те го харесаха много, а той си промени напълно мнението за тях. Така че няма проблем.

— Поздравления, скъпа! — възкликна Еван. — Наистина, умно от твоя страна да си мълчиш за това днес. В този ден трябва да има само една звезда и това е Линет.

— Мислех, че всичко между нас е свършено — продължи Индия, — но той беше толкова нещастен, извини ми се поне сто пъти. Едуина също се намеси. Направо ми нареди да престана да се цупя, да порасна и най-накрая да кажа „да“.

— Смееш ли да не се подчиниш на генерала? — ухили се Теса. — Много се радвам за теб, скъпа!

Еван погледна над рамото на Теса и каза:

— Твоят Жан-Клод е много приятен мъж. Наистина е чаровен. Гидиън направо се влюби в него. Я ни кажи бързо, докато сме сами, и той ли се готви да стане член на фамилията?

Бузите на Теса пламнаха.

— Надявам се. Всъщност той вече ми предложи, но трябва първо да получи официален развод. Когато го запознах с леля Едуина преди няколко дни, тя ми нареди направо пред него да го държа здраво, за да не ми го откраднат. Представяте ли си?

— Баба е непоправима — плесна с ръце Индия и се засмя.

— Каква ти баба! Направо командващ армия — отвърна през смях Теса и помахаше с ръка. — Вижте, нашите момчета идват.

Гидиън, Дъсти, Жан-Клод и Лорн ги видяха и се запътиха към тях. Всеки от четиримата носеше чаша с шампанско в ръка. Лорн вдигна своята към тях и попита:

— Защо нашите три красавици се крият в ъгъла? Вместо да се свирате тука, трябва да обикаляте салона, за да го красите, момичета.

— Остави тези шегички, братче — отвърна Теса. — Чакахме вас. Еван е разкрила нещо за баба си и чичо Робин и...

— Всички знаем за тях — прекъсна я Лорн. — Това се говореше из фамилията. Мама прочете в дневника на Ема за тяхната любов по време на войната...

— Но има нещо друго, нали, Еван? — намеси се Индия.

— Наистина — кимна тя. — Ще се опитам да ви разкажа накратко. Мама ми донесе писмата на Ема Харт до Глинис и тези на Робин до нея, и никога няма да повярвате...

— Разказвай, скъпа — приближи се Гидиън. — Звучи толкова романтично!

— Ще разкажа, ако престанете да ме прекъсвате — сръза го тя. — Облегна се на перваза на прозореца и им разказа за дългия любовен роман между Глини и дядо ѝ.

Всички слушаха, притаили дъх, но пръв се обади Жан-Клод:

— Каква прекрасна любовна история! Просто невероятно!

Теса сложи ръката си в неговата и отбеляза:

— Наистина, историята е точно по вкуса на един французин.

Всички се засмяха, но Гидиън изведнъж сви вежди.

— Как, по дяволите, са успели да се крият толкова време? Имам предвид, как никой не ги е хванал?

— Били са много предпазливи. И са живели в различни страни. Предполагам, че това е помогнало.

— Бас държа, че са имали съучастник — обади се Дъсти.

— Никой не би успял да се прикрива толкова дълго време без помощта от трети човек. Някой трябва да им е пазел гърба.

— Ема! — възкликна Гидиън и изгледа победоносно Еван.

— Знаела ли е тя, скъпа? Тя ли е техният съучастник?

— Не бих я нарекла точно с това име, Гид. Но да, нашата прабаба е открила, че те са възобновили връзката си. Но не веднага, минали са няколко години, докато прозре истината. Разбрала е, че не може да ги спре, затова предполагам, че е решила да им помогне.

— Проклет да съм! — извика смаяно Лорн.

По лицето на Гидиън също се изписа удивление.

— Колко години е продължила връзката им? — попита.

— Петдесет години — съобщи тържествено Еван.

— Mon dieu! — изненада се Жан-Клод. — Това се казва любов. Искам отново да поговоря с този джентълмен. — Ела, Теса. Ела да потърсим твоя прачичо Робин. Той сигурно е изключителна личност.

— О, не се съмнявай в това — извика след тях Гидиън.

— Колко жалко, че тя е починала! — измърмори Индия. — Особено сега, когато и двамата най-накрая са свободни. Биха могли да се оженят.

— Тази жена, която идва към нас, не е ли майка ти? — прекъсна я Дъсти.

Индия проследи погледа му и се усмихна.

— Да, тя е. Предполагам, че баба я е пратила да ни извика. Тя си падна по теб, Дъсти.

— Аз пък си падам по теб — прошепна в ухото ѝ той и я поведе към библиотеката.

Лорн се наведе и целуна Еван по бузата.

— Това е изключителна история, Ев. Наистина заслужава възхищение. Ще ми се и аз да намеря жена, която да обичам така. Затова ще се поразходя наоколо. Може пък някоя от приятелките на Линет да е по-снизходителна и да ме забележи.

Еван и Гидиън се засмяха. Тя сложи ръката си в неговата и двамата го изпратиха с поглед. После Гидиън погледна годеницата си и попита тихо:

— Обещаваш ли ми петдесет години любов, Еван?

— Обещавам ти целия си живот, Гидиън Харт. Обещавам, че ще бъда с теб до последния си дъх.

Издание:

Барбара Тейлър Брадфорд. Неочакван дар

ИК „Ера“, София, 2008

Американска. Първо издание

Редактор: Лилия Анастасова

ISBN: 978-954-389-009-5

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.